

www.burmeseclassic.com

BURMESE
CLASSIC

ဒဂုန်ရွှေမျှား
စာတိုက်

Morning Star by Sir. Rider Haggard

တတိယအကြိမ်

www.burmeseclassic.com

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၄၉၃/၂၀၀၄(၁၂)
 ဖုတ်နှာခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၃၃၀၅၀၂

ပုံနှိပ်ခြင်း

တတိယအကြိမ် - (၂၀၀၅ မတ်လ)
 အုပ်ချုပ် - (၅၀၀)

မျက်နှာစာ - ညီဝော်မောင်
 ကွန်ပျူတာစာပေ - Quality
 အတွင်းဖုလင် - Quality

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်စိန်စိန် (ရောင်စဉ်အောင်ဆက်) (၀၅၄၀၄)
 အမှတ် (၁၆၃)၊ (၄၈) လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဗျူဟာပုံနှိပ်

ဦးမြင့်ထွန်း (၆) (၀၃၅၀၆)
 ၁၅၃၊ ၅(က)လွှာ၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊
 ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၁၀၀၀ - ကျပ်

စကားချီး

ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာရာဇဝင်များနှင့်တကွ၊ သိုက်သမိုင်းထုံးဟောင်းပုံပြန်များတွင် သားဆုတောင်းခြင်း၊ ရုက္ခစိုးနတ်က သားဆုပေးခြင်း၊ ဘုရင်နှင့် မိဖုရားတို့ပါ သားသမီးရရန် တောင့်တကာ ဆိုင်ရာနတ်များကို ပသလျက် သားဆုကို တောင်းကြခြင်း၊ ဝိညာဉ်ကို စေစားခြင်း၊ အိပ်မက်ကို ယုံကြည်ခြင်း၊ ကြီးကျယ်သော အိပ်မက်များကို ပုဏ္ဏားဖြူ ပုဏ္ဏားညိုတို့အား ဖတ်စေခြင်း၊ လူသေပြီးသည့်နောက် ထိုသူ၏ ဝိညာဉ်လာရောက်ခြင်း၊ အခြားဘဝတွင် လူဝင်စားဖြစ်ခြင်း စသည်တို့ကို အများအပြား တွေ့ရ၏။

ယခု အနောက်နိုင်ငံ စာရေးဆရာကြီး ဆာရိုက်ဒါဟက်ဂတ် (Sir Rider Hag gard) ရေးသည့် အီဂျစ်ပြည် ရှေးဘုရင်များ၊ ရှေးဟောင်းသမိုင်းများ၏ အကြောင်းများကို ဖတ်ရသောအခါ၌လည်း အလားတူ ယုံကြည်ယူဆချက်များကို ဝိညာဉ်လောက (Spiritualism) ကို ကောင်းစွာ မယုံကြည်ဟု အများအားဖြင့် အဆိုရှိသော်လည်း ကမ္ဘာကျော် စုံထောက်ကြီး ရှားလော့ဟုန်း (ရွှေဒေါင်းရေး စုံထောက်ဦးစံရှား ဝတ္ထုများကို စတင်ရှေးခဲ့သော စာရေးဆရာကြီး (Sir Arthur Conan Doyle) ဆာအာသာ ကိုနင်ဒိုင်းသည် သူကိုယ်တိုင် ဝိညာဉ်လောကကို ယုံကြည်ခဲ့သူဖြစ်လေသည်။ သူရေးသော ဆောင်းပါး ဘစ်ပုဒ်၌ သူရေးသော ခွေး၏ ဝိညာဉ်အကြောင်းကို ရေးထားလေသည်။ ဆရာကြီး၌ လက်သပ်မွေးထား၍ အလွန်ချစ်သော ခွေးတစ်ကောင်ရှိရာ၊ တစ်နေ့တွင် ပျောက်သွားပြီးနောက်၊ ၃ ရက်ခန့်အကြာ အိပ်မက်ထဲ၌ ခွေးကြီးကို တစ်ကိုယ်လုံး ရေများ ရွှံ့စိုလျက် အထင်အရှားတွေ့ရ၏။ နောက်တစ်နေ့၌ ခွေး၏အလောင်းကို အိမ်နှင့် မနီးမဝေးရှိ ရေကန်တစ်ခုထဲ၌ ရေနှစ်သေနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အရှေ့နှင့်အနောက် အဆက်အသွယ်များကို ကြည့်လျှင် အောက်ဖော်ပြပါအတိုင်း တွေ့ရ၏။ အီဂျစ်ပြည်၏ အဖြစ်အပျက်များသည် မြန်မာဆန်လွန်း

လျက် ရှိရကား၊ ဆွေးအခါက (ကျွန်ုပ်တို့မြတ်စွာဘုရားမပွင့်မီ) သုပ္ပါရက သင်္ဘောဆိပ် (ယခုအခါ ဘုံဘောမြို့အနီး ဆူရပ်ခေါ် နေရာ) မှ သုပ္ပါရက သင်္ဘောလှည့်၍ သင်္ဘောလွှင့်ခန်းများမှာ ပါရှားပင်လယ်အော်ဟု ထင်ရသော နေရာမှ ဝင်ရောက်ကာ "မက်ဆိုပိုတေးမီးယား" နယ်ကို ဖြတ်လျက်၊ "ပါလက်စတိုင်း" ပြည်ရှိ ဂျူဒါး (Judae) မြို့သို့ပင် အရှေ့တိုင်းသားများ ရောက်ခဲ့ကြောင်း ထင်ထင်လေသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း အလက်ဇန်ဒြာ ဘုရင်ကြီးသည် အရှေ့ဘက်တစ်လွှားသို့ ပါရှားကို တိုက်ခိုက်အောင်မြင်ပြီးနောက်၊ အိန္ဒြာမြစ်ကို ဖြတ်၍ အိန္ဒိယဘုရင်များနှင့် စစ်ဆိုင်ခဲ့ဖူး၏။ ၎င်းနတ်ရွာစံပြီးသည့်နောက် နိုင်ငံတော် အစိတ်စိတ် အခြာခြာဖြစ်ကာ ဘုရင်ခံအသီးသီး အုပ်စိုးခဲ့၏။ ယခု အခါ 'အာဖဂန်နစ္စတန်' ခေါ်သော နေရာတွင် ဂရိအဆက်အနွယ်မင်းများ အုပ်စိုးခဲ့ရာ ထင်ရှားသော မင်းမှာ 'Menander' (မိနန္ဒာ) ဘုရင်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် တို့ မြန်မာကျမ်းဂန်တွင် 'မိလိန္ဒ' မင်းကြီးဟု ခေါ်တွင်ခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။ ဂရိတို့သည် ထိုအခါက ပါလက်စတိုင်း အီဂျစ်တို့ကို စိုးပိုင်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် အနောက်တိုင်း သည် အိန္ဒိယပြည်ကြီးနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိသောအားဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ ယဉ်ကျေးမှုများ၊ အနုပညာများသည် ထိုတိုင်းသို့ မရောက်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။ ယုတ္တိလည်း တန်လှလေသည်။

မိလိန္ဒတွင် ပါသည့် 'အလာသန္တ' မြို့သည် အီဂျစ်ပြည်မှ အလက်ဇန်ဒြာမြို့ပင် ဖြစ်၏။

အီဂျစ်ဘုရင်များ၏ မင်းခမ်းမင်းနားများကို ကြည့်ပြန်လျှင်လည်း ရာဇပလ္လင်တွင် မိဖုရားနှင့် ယှဉ်တွဲ၍ တရားစီရင်ခြင်း၊ များမတ်များ ထားရှိခြင်း၊ ဆရာပုရောဟိတ်ရှိခြင်း စသည်တို့ကို တွေ့ရပြန်လေသည်။

အီဂျစ်ပုံပြင်များခေါ် ကမ္ဘာကျော် အီဂျစ် ရေးသော ပုံပြင်များ သည် အနောက်တိုင်း၌ ရေးသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ မြတ်စွာဘုရား ဇာတ်ကောင် များနှင့် အရိပ်အငွေ့မကင်းကြောင်း အနောက်တိုင်းသူ 'မစ္စရိုင်းဒေဝီ' ရေးသည့် (Birth Stories) ခေါ် စာအုပ်တွင် အကိုးအကား တွေ့ရလေသည်။

သို့နှင့် ရှေးအီဂျစ်လူမျိုးတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုများသည် မြန်မာလူမျိုး များနှင့်ပင် အချို့နေရာ၌ ခပ်ဆင်ဆင်တူကြောင်း ယုံမှားစရာမရှိချေ။ ဤဝတ္ထုကို ဖတ်သောအခါ စာဖတ်သူများသည် ၎င်းတို့ကို အလုံးစုံ တစ်စတစ်စ တွေ့မြင်ကြရပေလိမ့်မည် ဖြစ်သတည်း။

ခရစ်နှစ်များ

အဝီ၏ အကြံ

ရှေးနှစ်ပေါင်း ထောင်ပေါင်းများစွာအချိန်က အီဂျစ်ပြည် "မမ်းဖစ်(စ်)" မြို့တော် နှင့်တကွ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်နယ်များကို အုပ်စိုးသော ဘုရင်ခံ မင်းသားကြီး "အဝီ" သည် သာယာသောတစ်နေ့သော ညနေခင်း၌ နိုင်းလ် မြစ်ကမ်းပေါ်ရှိ "သိုးဝိစ်" မြို့တော်ကြီး၏ ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုတွင် ဆိုက်ကပ်ထားသည့် မိမိ၏ လှေတော်ကြီးပေါ်တွင် ခန့်ညားစွာ ထိုင်လျက်ရှိ၏။

မည်းနက်သော အသားအရေ ကြွိုင်ထွားကျိုင်းသော ကိုယ်ကာယ ရှိပြီးလျှင် ဘုရင်များ၏ သင်္ချိုင်းတော်များရှိရာ တောင်ပေါ်တွင် မေးတင်လျက် ရှိသော နေမင်းကို ကြည့်နားစွာ ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေသည်။ သူ၏အနီးတွင်ကား အသားမည်း ကျွန်မကလေးနှစ်ယောက်တို့သည် သူ့အား ငှက်မွေးယပ်တောင်ဖြင့် အသာအယာ ခပ်လျက်ရှိ၏။

သို့ရှိစဉ် ကျွန်မကလေးတစ်ယောက်သည် သာယာသော ရှုမျှော်ခင်းကို ငေးမောကြည့်ရှုရင်း သူ့သခင်၏ ဦးခေါင်းကို ငှက်မွေးယပ်များဖြင့် မတော်တဆ အနည်းငယ်မျှ ထိခိုက်မိရာ "အဝီ" သည် မီးထွက်မတတ်သော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ရုတ်တရက်ကြည့်ကာ မိန်းကလေး၏ နားသယ်ကို ပြင်းထန်စွာ ပုတ်လိုက်သဖြင့် မိန်းကလေးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပုံလျက်သား လဲကျသွားရှာလေ၏။

"ကြောင်မိုက်မ၊ နောက်တစ်ခါ ဒီလိုဖြစ်ရင် နင့်အင်္ကျီနဲ့ ကျောကို ကပ်နေအောင် အရိုက်ခံရမယ်"

"ချမ်းသာပေးပါအရှင်၊ လောကလေးက တိုက်လို့ ယပ်တောင်များနဲ့ မထော်တဆ ထိသွားခြင်းဖြစ်ပါတယ်"

• ဆုန့်ချွေးများ

“ကိုင်း ရှိဆတော့ မေထရာ၊ ငိုမနေနဲ့ တိတ်၊ နကွတ်ဆရာကြီး ကာ
တူဆို သွားခေါ်ချေခမ်း”

မေထရာဆိုသူ ကျွန်မကလေးသည် နေရာမှ လျင်မြန်စွာ ထပြီးလျှင်
လှေအလယ်ထပ်သို့ ဆင်းရာ လှေကားရှိရာသို့ သူ့အဖော်နှင့်အတူ လျင်မြန်
စွာ ပြေးသွားကြလေ၏။

မကြားလောက်သောနေရာသို့ ရောက်သောအခါ မေထရာက . . .

“သူက ငါ့ကို ကြောင်မတဲ့အေ၊ ဒီလိုဆိုရင် ကြောင်ခေါင်းရှိတဲ့ ‘နတ်
သမီးဆီခက်’ ဟာ ငါ့အမေပေါ့၊ ဒီလိုဆိုရင် ဆီခက်ဟာ လက်စားလည်း ချေ
တတ်တယ်အေ” ဟု သူ့အဖော်အား ပြောရာ အဖော်ကျွန်မကလေးက . . .

“တို့တို့များ သူက ပြောရသေးသတဲ့အေ၊ ငါတော့ ဒီဝက်မည်းကြီး
တို့ နတ်မိကျောင်းစာသာ ကျွေးလိုက်ချင်တာပဲ၊ တို့ကိုလည်း ဝယ်ရအောင်
ဘယ်သူမှ ဓလားဘူးအေ၊ ငါတော့ ဒီဘဝကို ငြီးငွေ့လှပြီ၊ ငြီးတော့ . . .”

“တိုးတိုးပြောအေ၊ ဟိုမှာ နကွတ်ဆရာ အယုတ်တမာကောင်ကြီး
ရှိနေတယ်၊ သူကလည်း ဉာဏ်အတော်များတာ”

ထို့နောက် ကျွန်မကလေးနှစ်ယောက်တို့သည် ကြုံလိုသေးကွေးသော
ထိုယံရှိသည့် နကွတ်ဆရာကြီးရှေ့သို့ ရောက်ရှိကြလေ၏။ မေထရာက . . .

“ကျွန်မတို့မှာ ပြောစရာ စကားများ ပါလာပါတယ် ဆရာကြီး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ နကွတ်ဆရာကြီးက . . .

“ဟဲ့ နင့်မျက်စိမှာလည်း မျက်ရည်စတွေနဲ့ပါလား၊ ပြီးတော့ နင့်ပါး
မှာလည်း နီလို့”

ထိုအခါ ကျွန်မကလေးနှစ်ယောက်တို့သည် အကျိုးအကြောင်းကို
ပြန်ပြောကြလေသည်။

သို့ရှိစဉ် အထက်ကုန်းပတ်ပေါ်မှ . . .

“ဟဲ့ ကျွန်မတွေ၊ ဒီအသေကောင် နကွတ်ဆရာက ခုထက်ထိ မလာ
သေးဘူးလား”

နောက်တစ်မိနစ်ခန့် ကြာလတ်သော် နကွတ်ဆရာကြီးသည်-အဓိ
ရှေ့သို့ ကောင်းစွာရောက်လျက်ရှိရာ အလေးပြုရလွန်းသဖြင့်၊ သူ၏ ဦးထုပ်
ကလေးသည် ခေါင်းပြောင်ကြီးပေါ်မှ ဖုတ်ခနဲ ကျ၍ သွားလေ၏။

“ဆရာကြီးရဲ့၊ ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်ကြာနေရသလဲ”

“အရှင် ကျွန်မတွေက ကျွန်ုပ်ကို ရုတ်တရက် ရှာမတွေ့လို့ ဖြစ်ပါ
တယ်၊ နေမင်း၏ သားတော်အရှင်၊ ကျွန်ုပ်က အခန်းထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေပါ
တယ်”

“ကျွန်ုပ်ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲ ဆရာကြီးရဲ့၊ ဘယ်လိုသူ၊ နေ
မင်းရဲ့ သားတော်ဟုတ်စ၊ အဲဒါက ဖာရီးဘုရင်များရဲ့ အမည်တော်ပါကလား၊
ကျွန်ုပ် နကွတ်တွေက ဒါလောက်တောင်ပဲ ကောင်းနေသလား ဆရာကြီးရဲ့”

“အသေအချာတော့ မပြောဝံ့သေးပါဘူးအရှင်၊ ယမန်နေ့ညက
နကွတ်တာရာများ ကြည့်ပြီး တွက်ချက်စစ်ဆေးတဲ့ဟာ အခုအချိန်ထိ အပြီး
မသတ်သေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မေးလိုတာ မေးပါ၊ ကျွန်ုပ်ဖြေပါမယ်”

“သင်က ဘာကိုဖြေမှာလဲ၊ အဖြေမှန်ကို ပြောနိုင်မယ် လူကတော့
သင်တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သင်က ကြောင်သူတော်ဆိုတော့ ဘယ်
အဖြေမှန်ကို ပြောလိမ့်မလဲ”

ထို့နောက် အဓိသည် ဆက်လက်၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော
အသံကြီးဖြင့် . . .

“သင် ကျွန်ုပ်ကို လိမ်ဝံ့ရင်လိမ်စမ်း၊ သင့်ခေါင်းကို ဖြတ်ပြီး ဖာရီး
ရဲ့ ရှေ့တော်ကို သစ္စာဖောက်ရဲ့ ခေါင်းအဖြစ်နဲ့ ယူသွားမယ်၊ ပြီးတော့ သင့်
ကိုယ်ကြီးကိုလည်း သင်လုပ်ထားတဲ့ သင်္ချိုင်းဂူထဲမှာမဟုတ်ဘဲ မိုကျောင်းတစ်
ကောင်ရဲ့ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်မယ်၊ သင် နားလည်ရဲ့လား”

“ကိုင်း ဆရာကြီး၊ ကျုပ်မေးတာကို မှန်မှန်ဟောစမ်း၊ ကျွန်ုပ်ဟာ
အခု ဟောဒီက မြင်ရတဲ့ ဖာရီးဘုရင်များ သင်္ချိုင်းများရှိတဲ့ တောင်ခြေမှာ သူ
တို့လို အိပ်စက်ရမှာလား”

“ကျွန်ုပ် ဒီလိုထင်မိတာပါပဲ အရှင်”

ထို့နောက် နကွတ်ဆရာကြီးသည် ဝင်သွားသော နေမင်း၏ အနီ
ရောင်အစွန်း၌ရှိသော တာရာတစ်ခုကို လက်ညှိုးညွှန်လျက် . . .

“အရှင်နကွတ်ဟာ အသက်ပြန်ဝင်လာပြီး အရှင်၏ခန္ဓာအိမ်မှာ
အနှောင့်အယှက်တစ်ခု ဝင်ရောက်နေပါတယ်၊ အရှင်လမ်းကြောင်းမှာ အခြား
နကွတ်တစ်ခု ထွက်ချီဝင်ချီ ဖြတ်သန်းနေပါတယ်၊ ဒီနကွတ်နဲ့အတူ အခြား
နကွတ်တစ်ခုလည်း ယှဉ်တွဲပြီး ရှိနေပါသေးတယ်”

“ဘာနကွတ်တွေလဲ”

“အာမင်ခေါ်တဲ့ဘုရားသခင်နကွတ်နဲ့ အချစ်ဘုရင်မဖြစ်တဲ့ ဟောသာ
နကွတ်ဖြစ်ပါတယ်၊ သူတို့ချင်း ဒီလိုမယှဉ်တွဲတာ နှစ်ပေါင်း ထောင်သောင်း
ကြာပါပြီ၊ အခုလို နီးနီးကပ်ကပ် ယှဉ်တွဲပြီး အရှင်တစ်သက်လုံး ဒီလိုပဲ နေ
သွားကြပါလိမ့်မယ်”

နကွတ်ဆရာကြီး ကာကူးသည့် အနောက်ဘက်မှ အလင်းရောင်
ဟပ်နေသေးသည့် အရှေ့ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ ညွှန်ပြလေ၏။

www.burmeseclassic.com

သူတို့ ဆောင့်ဆိုင်ကြည့်စဉ် အလင်းရောင် ပျောက်ကွယ်သွားပြီးလျှင် လှပသော နက္ခတ်တစ်ခုသည် ထွန်းလင်းတောက်ပစွာ ကြည်လင်သော မိုးကောင်းကင်၌ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။ ထိုနက္ခတ်နှင့်အတူ ယဉ်ကျပ်လျက် အခြားအမြွှာ နက္ခတ်တစ်ခုကိုလည်း သူတို့ တွေ့မြင်ရလေသည်။ ထိုနက္ခတ်သည် မိနစ်အနည်းငယ်မျှသာ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် မိုးကုပ်စက်ပိုင်းဘက်တွင် နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားကြလေသည်။

“အဲဒါ အာမင်ရဲ့ မိုးသောက်နက္ခတ်နဲ့ အချစ်ဘုရင်မ ဟေသာရဲ့ နက္ခတ်ပါပဲအရှင်”

“ဘာဖြစ်သလဲ အရှင်ရဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ယစ်နှစ်အတွင်းမှာ သူတို့ဟာ အရှင်နက္ခတ်ကို မျှော်လင့်မိမယ်၊ အာမင်နဲ့ ဟေသာဟာ အရှင်ကို ဆန့်ကျင်နေတယ်၊ အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်တော့ အရှင်တစ်ပါးတည်း ထွန်းလင်းတောက်ပနေတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကိုပဲထောက်ပြပြီး အရှင်ကိုယ်ကို နှစ်သိမ့်ပေတော့”

ဟု ဆိုကာ အဆုံးသတ်ပြောဆိုကာ ဆရာကြီးသည် နက္ခတ်တာရာပုံများပါသော စာလိပ်ကို ဖြေလေ၏။

အစီသည် စာလိပ်ကို ဆွဲယူခြေမူလိုက်ပြီးလျှင် သူ့မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြီး ပေါက်လိုက်လေ၏။

“သင် လိမ်တာပဲ၊ ဒီနက္ခတ်တွေအကြောင်း မဟုတ်က ဟုတ်ကပြောပြီး ကျွန်ုပ်ကို သက်သက် ခြောက်လှန့်မယ် ကြံသလား၊ ဟောဒီမှာ ကျွန်ုပ် နက္ခတ်က”

ဤသို့ ပြောဆိုလျက် အစီသည် သူနဲ့ဘေးမှ ဓားကို ဆွဲယူပြီးလျှင် ကာကွယ်၏ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ဝှေ့ရမ်းလျက် . . .

“ဟောဒီ ထက်မြက်တဲ့ဓားဟာ ကျွန်ုပ်လိုက်နာမယ့် နက္ခတ်ပဲ၊ ဒီဓားက သင့်ကို ဝါးမျိုသွားလိမ့်မယ်၊ သတိသာထားနေ”

ကာကွယ်သည် မကြောက်ရွံ့ဘဲ ခန့်ညားတည်ကြည်သောအသံဖြင့်

“ကျွန်ုပ်ကတော့ ကျွန်ုပ်တွေ့မြင်သလောက် ဟောပြောရတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အရှင်အလိုရှိတယ်ဆိုရင် ရှေ့အဖို့မှာ အရှင်နှစ်သိမ့်မယ့်စကားတွေကို ဟောရပေမယ်ပေါ့၊ ဒါတွေက လွယ်ပါတယ်၊ အနှစ် နှစ်ဆယ်တောင် ကောင်းစားပြီး ဘေးအန္တရာယ်တွေနဲ့ လမ်းဆုံးကိုရောက်မှာ ဘာဖြစ်ရဦးမှာလဲ”

ထိုအခါ အစီသည် ကျေနပ်၍သွားဟန်ဖြင့် . . .

“ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ ဒီကနေ ကျွန်ုပ် ဒေါသထွက်လက်စနဲ့ ဒေါသထွက်နေမိပါတယ်၊ ရှေ့ကိုသာ ဆရာကြီးမြင်တဲ့အတိုင်း ဟော

ပါတော့၊ ဘယ်လိုမကောင်းတဲ့ ကံကြမ္မာဖြစ်ပေတဲ့ ကျွန်ုပ် ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ အခု ဟောပြောချက်အတွက်လည်း ဆရာကြီး ရွှေခွက်တစ်ခွက် ရပါစေမယ်”

နက္ခတ်ဆရာကြီး ကာကွယ်သည် ဝမ်းမြောက်စွာ ဦးခေါင်းကို ငြိမ်လျက် ကြေမူ၍နေသော စာလိပ်ကို ကောက်ယူ၍ ပြန်သွားတော့မည်ပြုစဉ်၊ မှန်မွှားသောညှို့၏ အရောင်အောက်ဝယ် နိုင်းလ်မြစ်ကမ်း ရွံ့နွံများကို ဖြတ်လျက် လှေကြီး ဆိုက်ကပ်ထားရာသို့ မြည်းများကို စီးနင်းလာနေကြသော လူအချို့ကို တွေ့မြင်ကြရလေသည်။

ထိုအခါ အစီက နက္ခတ်ဆရာကြီးအား . . .

“ဒီလူတွေက တခြားသူမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်နောင်တော် ဖာရီးဆီကို စေလွှတ်တဲ့လူတွေပါ ဆရာကြီးရဲ့၊ ဘယ်လိုများ အဖြေပါလာမယ်ဆိုတာ မသိသေးဘူး၊ သူတို့စကား နားထောင်ပြီး ဆရာကြီးရဲ့ အကြံဉာဏ်များလည်း ပေးစမ်းပါဦး”

သို့နှင့် ဆရာကြီးသည် အစီ၏အနီးတွင် စောင့်ဆိုင်းနေရလေ၏။ ထိုလူစုအနက်မှ ဗိုလ်မှူးသည် မကြာမီ အစီအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာလေသည်။

“နောင်တော်က ဘယ်လိုများ အမိန့်ရှိလိုက်သလဲ ဗိုလ်မှူးရဲ့”

“မှန်လှပါ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်က အရှင်ဟာ သဲကန္တာရသား တစ်ဦးလောက်တွေကို တိုက်ခိုက်အောင်မြင်တဲ့အကြောင်း သိပြီးဖြစ်လေတော့ သူက အခေါ်မလွှတ်ပေမဲ့ လက်ခံတွေ့ဆုံမယ့်အကြောင်း အမိန့်ရှိလိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အရှင်ယူဆောင်လာတဲ့ ဆားစိမ်ထားတဲ့ ရန်သူအရာရှိ ခေါင်းပြတ်တွေ ကိုတော့ ယူချင်မယ့်လက္ခဏာ မရှိဘူး”

“ဘုရင်ကလည်း မိန်းမသာသာပါပဲကလား၊ စစ်ကို ဘယ်လိုတိုက်ရမယ်၊ တိုင်းပြည်ကို ဘယ်လိုကာကွယ်ရမယ်၊ ရန်သူတွေရဲ့ ခေါင်းကို ဘယ်လိုဖြတ်ရမယ်ဆိုတာ သိတဲ့ စစ်သေနာပတိတွေ သူ့မှာ ရှိတာပဲ ကျေးဇူးတင်ပါဦးကွယ်”

“ဒီဟာ သူ့ရဲ့ အမိန့်အားလုံး မဟုတ်သေးပါဘူးအရှင်၊ အရှင်မှာ ကိုယ်ရံတော်တပ်သားပေါင်း ၃၀၀ ကျော်ပါတာ သူ့ဆီ သတင်းရောက်ပြီးဖြစ်တော့ တပ်သားအားလုံး မြို့တွင်းကို ဝင်ခွင့်မပြုဘဲ ၅ ယောက်သာ အရှင်ကို ခြံရံပြီး ဝင်ဖို့ အမိန့်တော်မြတ်လည်း ပါပါတယ်အရှင်”

အစီသည် ပြောင်လှောင်ရယ်မောလျက် . . .

“ကျွန်ုပ် စစ်သား ၃၀၀ နဲ့ သူ့စစ်တပ်တွေရော မြို့တော်ကိုပါ ဖမ်းဆီးသိမ်းပိုက်မယ်လို့ စိုးရိမ်နေတယ်ထင်ပါရဲ့ ဗိုလ်မှူးရဲ့ ဟား ဟား ဟား၊ ဒါထက် နန်းတော်မှာ ကလေးသားမြေး မရှိသေးဘူးထင်တယ်”

www.burmeseclassic.com

“တစ်ယောက်မှ မရှိပါ အရှင်၊ မိန်းမတကာတို့ရဲ့ အလှဘုရင်မ မိဖုရားခေါင်ကြီး ‘အဟူရာ’နဲ့ တခြား မိဖုရားငယ်တွေ၊ ကျွန်မိန်းမငယ်တွေ အများကြီးရှိပေမဲ့ ကလေးမြေးငယ်ဆို၍ တစ်ယောက်တလောက်မှ ကျွန်ုပ် မတွေ့ မမြင်ခဲ့ရပါ။ ဟရီးမှာ ထီးညွန့်နန်းလျာ ကင်းမဲ့နေပါတယ်”

အဓိသည် စဉ်းစားသည့်ဟန်ဖြင့် အဆောင်ထဲမှ ထွက်ကာ၊ လှေဦး တွင် ဆွေဖွဲ့ ရုပ်လျက်ရှိလေ၏။

ညဉ့်နက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် လမင်းလည်း ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင် သစ် တင်များနှင့်တကွ တောတောင်ရေမြေများပေါ်တွင် မိမိ၏ရောင်ခြည်ကို အစွမ်း တုန် ကွန့်မြူးစေ၏။ နိုင်း(လ်)မြစ်၏ ရေပြင်ကြီးသည်လည်း ကျယ်ပြန့်သော ငွေတမ္ဗလာကြီးကို ဖြန့်၍ ခင်းထားသကဲ့သို့ ရှိဘိ၍၊ သီးဗီးစံမြို့တော်ကြီး အတွင်းမှ လေးမြောင်ကျောက်တိုင်ကြီးများဖြင့် ပြီးသော အဆောက်အဦကြီး များသည် ကောင်းကင်သို့ ထိုးထွက်ပြီးလျှင် ကြေးနီရောင်နှင့် ရွှေရောင်များ ရောယှက်ကာ တပြောင်ပြောင် တလက်လက် တောက်ပလျက် ရှိနေကြလေ သည်။

နန်းတော်ဆောင်များနှင့် နေအိမ်ပြတင်းဝများမှ ထိုးထွက်လျက်ရှိကြ သော မီးရောင်များသည်လည်း ကြယ်ပွင့်များကဲ့သို့ ဝင်းလက်တောက်ပကာ ရှိကြလေသည်။ ဥယျာဉ်များ၊ လမ်းကြီးလမ်းငယ် အသွယ်သွယ်များနှင့် ဘုရား ကျောင်းများမှ သာယာသော ဂီတသံများသည် ဖြည်းဖြည်းငြော ထွက်ပေါ်လျက် ရှိရာ၊ မြို့ရိုးများပေါ်မှ ညဉ့်စောင့်လူများသည် အချိန်နာရီကို အလှည့်ကျ ဟစ် အော်လျက် ရှိကြကုန်၏။

မြို့တော်၏ သာယာသော ရွှေမျှော်ခင်းများကို မြင်ရပြီးလျှင် နောင် တော် ဟရီးဘုရင် မရှိသည့်နောက် ဆက်ခံစိုးစံမည့် နန်းညွန့်ဟူ၍ မရှိသေး ကြောင်း စဉ်းစားမိသောအခါ အဓိ၏ စိတ်နလုံးသည် လောဘစိတ်၊ မစ္ဆေယျ စိတ်တို့ဖြင့် မွန်ကာ ရင်ထဲတွင် တဒိတ်ဒိတ်ရှိနေ၏။

သို့ဖြစ်က ထီးညွန့်နန်းလျာတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေကြရပေမည်။ သို့ ပင်ဖြစ်လင့်ကစား တိုင်းသူပြည်သားများသည် လူရိုင်းသွေး ရောစပ်လျက်ရှိ သော အဓိကို မကြည်ညိုရုံမျှမက ရွံရှာမုန်းတီးကြသေး၏။

သို့သော် သူကား လက်ရုံးရည် စွမ်းပကား သတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ် ၏။

“ငါသည် အဘယ်ကြောင့် စောင့်ဆိုင်း၍ နေရဦးမည်နည်း၊ ပင်လယ် နှင့်တကွ သဲကန္တာရများတွင် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ ငါ့အား သစ္စာခံထားသော လက်ရွေးစင်စစ်သား ၃၀၀ ငါ့၌ အသင့်ရှိနေ၏။ ထို့ပြင် ယခုအချိန်မှာ ပွဲ

တော်ချိန်ဖြစ်သဖြင့်လည်း မြို့တံခါးများတွင် အစောင့်အကြပ်များ အနည်း ငယ်သာ ရှိနေ၏။

သို့ဖြစ်ရကား ‘နောင်တော်ဟရီးအား သူ၏ ဘိုးဘေးများ နောက်သို့ လိုက်စေပြီးလျှင် အရက်တက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ၏ ရာဇပလ္လင် ပေါ်တွင် ထိုင်ပြီးသား အသင့်ရှိစေရန် အဘယ်ကြောင့် အကာလည်အချိန် တွင် နန်းတော်ရောက် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ခြင်း မပြုနိုင်ရမည်နည်း’ စသည် ဖြင့် ထိုအကြံများကို တွေးတောမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ၏နလုံးသားသည် ရင်ဝသို့ ခုန်တက်လာဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ သူ၏ဦးခေါင်းပေါ်တွင် သရဖူ ကြီးကို ဆောင်းလိုက်သဖြင့် လေးခန့် ဖြစ်သွားသကဲ့သို့လည်းကောင်း ထင်မိ ၏။

ထို့နောက် သူ၏ အဆောင်ကလေးရှိရာသို့ ပြန်၍ လျှောက်ခဲ့ပြန်လေ သည်။

ထို့နောက် ဗိုလ်မှူးနှင့် နက္ခတ်ဆရာကြီးတို့ဘက်သို့ လှည့်၍...

“ကျွန်ုပ်တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စွန့်စွန့်စားစား အလုပ်တစ်ခု လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ဗိုလ်မှူးရဲ့၊ ဒီညအဖို့ သေလည်းမေကြီး၊ ရင်လည်း ရွှေထီး ဆိုတာလို သင်နဲ့ သင့်စစ်သားတွေဟာ ဟိုရှေ့က မြင်ရတဲ့မြို့ထဲကို ကျွန်ုပ်ရဲ့ နောက်က လိုက်နိုင်ကြပါ့မလား၊ ဒီအကြံအောင်မြင်ရင်တော့ သင်ဟာ ကျွန်ုပ် စစ်တပ်အားလုံးကို အုပ်ချုပ်ရမယ့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဖြစ်ရစေမယ်ပေါ့၊ သင် နက္ခတ် ဆရာကြီးလည်း မင်းဆရာ ပုရောဟိတ်ကြီး ဖြစ်လာမယ်၊ ဘယ့်နယ်လဲ ဆို ကြစမ်းပါဦး”

သူတို့နှစ်ဦးလုံးပင် မင်းသားကြီးအား တစ်ပြိုင်နက် လှမ်း၍ ကြည့် ကြလေသည်။

“အတော်ပဲ စွန့်စားရမယ့် အလုပ်ဖြစ်ပါတယ်အရှင်၊ ဤမျှလောက် ကြီးကျယ်တဲ့ ဆုလာဘ်ရာထူးကို ရမယ်ဆိုရင် မလုပ်ဝံ့စရာအကြောင်း မရှိ ပါဘူး၊ သို့သော် စစ်သားများအတွက်တော့ ကျွန်ုပ် မပြောဝံ့ပါ။ သူတို့ကိုလည်း ရရှိမယ့် အခွင့်အရေးများကို ပြောထားသင့်ပါတယ်။ ဤမျှလောက် များပြား တဲ့လူတွေထဲက သစ္စာဖောက်တစ်ယောက်ရှိရင် သူ့နှုတ်က စကားတစ်လုံးထွက် တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အရှင်နဲ့ ကျွန်ုပ်တို့မှာ နက်ဖြန်ည ဒီအချိန်မှာ မြေခွေးစာ ဖြစ်ရပါလိမ့်မယ်”

ထို့နောက် နက္ခတ်ဆရာကြီးဘက်သို့ လှည့်၍ ကြည့်ပြန်လေသည်။

“ဒီစိတ်ကူးမျိုးတွေကို စိတ်ထဲက မြန်မြန်မောင်းထုတ်လိုက်ပါအရှင်၊ နောက်ထပ် မစဉ်းစားပါနဲ့၊ ယခုအတိုင်းနေရင် အရှင် နှစ်ပေါင်းများစွာ နေ

www.burmeseclassic.com

ထိုင်ရပါလိမ့်မယ်၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်တော့ အမည်မရှိတဲ့ သင်္ချိုင်းမှာ ကျိန်စာ အမြဲသင့်ပြီး နေရပါလိမ့်မယ်”

ကောင်းပြောနေစဉ် အမိသည် ဆရာကြီး၏မျက်နှာကို အကဲခတ် လွှဲကန်ရာမှ လိမ်လည်လုပ်ကြံခြင်းမရှိဘဲ ရိုးသားစွာ ပြောဆိုကြောင်း ယုံကြည် လေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ရှိစေတော့ ဆရာကြီး၊ သင့်အကြံပေးချက်ကို ကျွန်ုပ် ထက်ခံပြီး ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကုသိုလ်ကံကိုပဲ စောင့်ဆိုင်းတော့မယ်။ နောင်တော်ဖာရီး ဘုရင်လည်း အသက်ရှင်မြဲတိုင်း ရှင်ပါစေတော့။ ဒါပေမဲ့ နက်ဖြန်ကိုတော့ ကျွန်ုပ်ကို ထီးညွှန့်နန်းလျှာအဖြစ်နဲ့ သတ်မှတ်ပေးဖို့ ကြိုးစားရတော့မှာပဲ”

ထိုအခါမှ ဗိုလ်မှူးနှင့် နက္ခတ်ဆရာကြီးတို့မှာ အတော်အတန် စိတ် သက်သာရာ ရကြလေသည်။

ထို့နောက် ဗိုလ်မှူးက . . .

“မှန်ပါတယ်အရှင်၊ ပညာဉာဏ်ဟာ ရဲစွမ်းသတ္တိထက် ပိုပြီး မြင့်မြတ် တဲ့ အချိန်ရောက်တော့မှာ ယုံမှားစရာ မရှိပါဘူး။ ခမ်းသာစွာသာ အိပ်စက် ပါတော့။ နက်ဖြန်နေထွက်ပြီး ၂ နာရီကြာရင် အရှင်ကို ဖာရီးဘုရင်က တွေ့ ဆုံတော်မူပါလိမ့်မယ်။ အခု ကျွန်ုပ်တို့ အရှင်အပါးက ထွက်ခွာသွားနိုင်ကြပါ ပြီလား အရှင်”

မိမိ၏ ဓားရိုးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီးမှ ပြန်၍လွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် . . .

“သွားနိုင်ကြပါပြီ၊ သို့သော် အမှန်တော့ သင်တို့ကို ရှေးဦးစွာ သစ္စာ ခံစေပြီးမှသာ ဒီစကားကို ကျွန်ုပ် ပြောဖို့သင့်ပေတယ်၊ ကိုင်း သင်တို့ရဲ့ နှုတ် ကားက ဘယ်အခါမှ မကျိုးပေါက်အောင် အခု ကျမ်းသစ္စာပြုကြရမယ်”

သို့ဖြစ်၍ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးသည် နိုင်းလ်မြစ်စောင့်နတ်မင်း “အိုဆီ ရစ်” အား တိုင်တည်လျက် ကျမ်းသစ္စာ ဆိုကြလေ၏။

“အသင် ဗိုလ်မှူးဟာ ကျွန်ုပ်ကို ကောင်းစွာ အမှုထမ်းခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်ုပ် အထွတ်အထိပ်ရောက်တဲ့အခါ ကျွန်ုပ်ရဲ့ စစ်သေနာပတိကြီး ခန့်အပ် ပါမယ်”

ဗိုလ်မှူးသည် ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် ဦးညွှတ်လျက် ရှိလေ၏။

နက္ခတ်ဆရာကြီးဘက်သို့ လှည့်လျက် . . .

“အသင် နက္ခတ်ဘုရင် ဆရာကြီး၊ ကျွန်ုပ်၏ ရွှေခွက်ကို ယူပါတော့၊ အခြား ဘာများ အလိုရှိပါသေးသလဲ”

“ကျွန်ုပ် လိုချင်တာကတော့ တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ သင်ရိုက်နှက် လွှတ်လိုက်တဲ့ သင့်ရဲ့ ကျွန်မကလေး “မေထရာ” ပါပဲ”

အဓိက အံ့သြစွာဖြင့် . . .

“ကျွန်ုပ် ရိုက်လွှတ်လိုက်တာ သင် ဘယ်နှယ်လုပ်သိသလဲ၊ နက္ခတ် များ ကြည့်လို့ သိတာလား၊ ဒီအကျင့်ယုတ်တဲ့ မိန်းကလေးကို ကျွန်ုပ်လည်း ငြီးငွေ့လှပါပြီ၊ ကိုင်း ယူတော့၊ မကြာခင် သင့်နားအုံကို သူကများ ပြန်ရိုက် ဦးမလား မပြောတတ်ဘူး”

ကာကူးသည် မေထရာအား သတင်းကောင်းပြောရန် လိုက်၍ ရှာဖွေ သောအခါ မေထရာကို မတွေ့ရတော့ချေ။ မေထရာကား ပျောက်ကွယ်၍ သွား ခဲ့ချေပြီ။

ဘုရားသခင်၏ ကတိတော်

နောက်တစ်နေ့နံနက်ခင်း၌ကား ကျယ်ဝန်းသော "သီပေါ" မြို့တော်ကြီးသည် ထွက်သစ်စနေရောင်ခြည်တွင် ထွန်းလင်းတောက်ပလျက် ရှိလေ၏။ ထိုအချိန်၌ မင်းသားကြီး သခင်သည် မင်းလှေတစ်စင်းပေါ်တွင် သူ၏ နက္ခတ်ဆရာကြီး ကား ဘုရား ကိုယ်ရံတော် ဗိုလ်မှူး၊ အခြား စစ်သားသုံးယောက် စသည်တို့နှင့် အတူ ခံညားစွာ ရှိနေ၏။ နောက်လှေတစ်စင်းပေါ်၌ကား စစ်ပွဲတွင် ဖမ်းသိမ်းရမိခဲ့သော အကြီးအမှူး နှစ်ယောက်နှင့် လုပ်သော မိန်းမအချို့ကို ကျွန်ုပ်တို့က ခေါင်းဆောင်လျက်၊ ဖာရိုးဘုရင်အား ဆက်သရန်၊ ဆားစိမ့်ထားသော လက်များ၊ ဦးခေါင်းများ ထည့်သွင်းထားသည့် သေတ္တာကြီးများနှင့်အတူ ရှိကြလေသည်။

နန်းလံမြစ်ကို ဆန်တက်ကြပြီးနောက် မြင်းစီးသမားများသည် အစုလိုက် အုပ်လိုက် ဖွဲ့၍လည်းကောင်း၊ မြို့ရိုးပေါ်၌လည်း ရာထောင်မကသော လက်နက်ကိုင် စစ်သားများလည်းကောင်း၊ ရှိနေသော ကျောက်တံတားဆိပ်သို့ ရောက်သောအခါ အစီသည် သံတံတိုင်းပမာ၊ အထပ်ထပ် စောင့်ကြပ်လျက် ရှိကြသော စစ်သားများကို မဖြစ်စေလောက်သော မိမိ၏ လူစုကလေးနှင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့ပါလျှင် မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်မည်ကို ထိုအခါမှ တွေးမိပြီးလျှင် နက္ခတ်ဆရာကြီး အကြံပေးချက်သည် ကောင်းလေစွဟု အောက်မေ့မိ၏။

လှေကားထစ်များပေါ်တွင် သံချပ်အင်္ကျီများ ဝတ်ထားသော စစ်ဗိုလ်များနှင့် ဝတ်လုံအင်္ကျီရည်ကြီးများ ဝတ်ထားသော ဘုန်းတော်ကြီးများသည် သူ့အား ရိုသေစွာ ဦးညွှတ်တော့ဆွဲကြလေ၏။ သို့ဖြင့် အစီသည် မင်းခမ်းမင်းနားဖြင့် ကြိုဆိုခြင်းကို ခံယူလျက်၊ မြို့တံခါးကြီးမှ ဝင်ရောက်ကာ ခမ်းနား

သော ဘုန်းကြီးများ၊ မြင့်မားသော တိုက်တာအိမ်ယာများ၊ ဥယျာဉ်များကို ဖြတ်သန်းလျက်၊ နန်းတော်အရောက် သွားလေရာ နောက်ဆုံး ဧည့်ခန်းဆောင်ရှိရာသို့ သူ့အား ခေါ်ဆောင်သွားကြလေသည်။

မျက်နှာကျက်မှ ထွင်းဖောက်ဝင်ရောက်လာနေသော နေရောင်ဖြင့် လင်းလျက်ရှိသော ခန်းမဆောင်ကြီးထဲတွင် ဖာရိုးဘုရင်နှင့် သူ၏ မိဖုရားတို့သည် ရွှေကွပ်ထားသော ဆင်စွယ်သလွန်များထက်တွင် ထိုင်လျက်ရှိကြ၏။ သူတို့၏ နံဘေးဝတ်ဝန်းကျင်၌ကား၊ ကျမ်းပြုဆရာများ၊ မျှားမတ်သေနာပတိများနှင့် စစ်ဗိုလ်မှူးများသည်လည်းကောင်း၊ သူတို့အခြေအစိုများနှင့် မိဖုရားငယ်များသည်လည်းကောင်း၊ ဘေးသီးဝန်းရံစေားလျက်ရှိကြကုန်၏။ ထို့ပြင် ဘုရင်၏ ၂၀၀ ခန့်မျှသော 'နျူပိယံ' ကိုယ်ရံတော်သားများသည်လည်း သလွန်များနှင့် ခန်းမဆောင်ကြီး၏ အကန်များအကြား၌ မားမားမတ်မတ် တောင့်ကြပ်လျက်ရှိကုန်၏။

ဖာရိုးဘုရင်သည် အသက် ၄၀ ခန့်ရှိ၍ အတန်ငယ် ပိန်လိုသေးကွေးသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း သူ၏မျက်နှာ၌မူကား တည်ကြည်ခန့်ညားခြင်း၊ သနားကြင်နာခြင်းနှင့် စိတ်အေးထက်သန်ခြင်းများ ရောယှက်လျက် ရှိသော အမူအရာရှိ၏။ သူ၏ နဖူးပြင်ကား၊ ရိုးရာအလိုက် ဆင်ဖြန်းရသော မြွေတစ်ကောင် ပါးပြင်းထောင်နေဟန် ပြုလုပ်ထားသည့် သရဖူအောက်တွင် နံ့မြုပ်လျက်ရှိ၏။

အစီသည် မည်းနက်သော အသားအရေ၊ ယောက်ျားပီပီ ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံထွားကျိုင်းသော မိမိ၏ ကိုယ်ကာယနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကာ အားနည်းသူပျောင်းဟန်ရှိသော မိမိ၏ အဖေတူ အမေကွဲဖြစ်သူ နောင်တော်အား အံ့သြသောမျက်နှာနှင့် ငေးစိုက်ကြည့်ရှုနေမိလေသည်။ သူတို့ကား အချင်းချင်း တွဲကွာခဲ့ရသည်မှာ၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့လေပြီ။ ကိုယ်ကာယအားဖြင့် သူ့ပျောင်းလျက် ရှိသော်လည်း အတွင်း၌ ဘိုးဘေးအစဉ်အဆက်မှ အမွေဆက်လာခဲ့သည့် ဇာတိမာန်များဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိသော သူ၏ရှေ့မှောက်တွင် တော်အားဖြင့် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သော သူသည် ဦးညွှတ်လျက် ရောက်ရှိနေပြီ။

ထို့နောက် အစီသည် သလွန်သို့တက်ရာ လှေကားထစ်များရှိရာသို့ ခြီး၍သွားလျက်၊ ရှေ့တော်တွင် ခူးထောက်လိုက်သောအခါ ဖာရိုးသည် မိမိ၏ ဓားကောက်ကြီးကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးလျှင် သူ့အား နမ်းရှုံ့ရန် ကမ်းပေးသည့်။

ထို့နောက် လေးနက်ခြင်းမရှိလှသောအသံဖြင့် . . .

www.burmeseclassic.com

၁၄ • အရန်အမျှား

“ကောင်းသော လာခြင်းဖြစ်ပေတယ် ကျွန်ုပ်၏ ညီတော်မင်းသား၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှေးအခါက မသင့်မတင့် ရှိခဲ့ကြဖူးသော်လည်း ယခုအခါ အချိန်သည် အနာဟောင်းဟူသမျှကို ကုစားလိုက်ပြီဖြစ်၍ သင့်အား ပျူငှာစွာ ခရီးဦးကြိုပြပါ၏။ (ကြီးမားသန်စွမ်းသော ကိုယ်ကာယကြီးကို ကြည့်ရှုလျက်) သင့်အား ကျန်းမာစွာ ရှိမရှိကိုကား၊ ကျွန်ုပ်မေးရန် လိုမည်မထင်ပါ။”

အဓိက လေးနက်သောအသံဖြင့် . . .

“မှန်ပါသည် အရှင်မင်းမြတ်၊ ကျန်းမာသန်စွမ်းခြင်းသည်လည်း သင် နှင့်အတူ ရှိကြပါစေ။”

ဟရီးသည် နူးညံ့စွာဖြင့် . . .

“ကျေးဇူးတင်ပါသည် ညီတော်၊ ထိုကျန်းမာသန်စွမ်းခြင်းကိုပင် ကျွန်ုပ် လည်း အလိုရှိပေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ လိုရင်းကိစ္စကို ပြောကြပါစို့၊ အဘယ်ကြောင့်ကြောင့် သင်သည် ခွင့်တောင်းခြင်းမရှိဘဲ သင်အုပ်ချုပ်ရာ၊ “မမီးမစ်”မြို့တော်မှ ထွက်ခွာလျက် ကျွန်ုပ်အား ဗွေ့ဆုံရန် လာရောက်ရပါ သနည်း။”

အဓိက နှိမ့်ချသောအသံဖြင့် . . .

“ကျွန်ုပ်အား အမျက်ထားတော်မမူပါလင့်၊ မကြာမီကာလက အရှင် ၏ အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် အရှင်၏ နိုင်ငံတော်ကို ထိပါးလာ သော ဗာဗေးရီးယန်းလူမျိုးများကို သဲကန္တာရထဲတွင် အောင်မြင်စွာ တိုက်ခိုက် နှိမ်နင်းခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ရှေ့တွင်ပင် ထောင်ပေါင်းများစွာကို ကျဆုံးစေ၍ သူတို့၏ အကြီးအမှူးနှစ်ယောက်နှင့် သားမယားများအပြင် ၁၀၀ သော သူ တို့၏ ဗိုလ်မှူးများ၏ ခေါင်းပြတ်များနှင့် ၅၀၀ သော စစ်သားများ၏ လက် များကိုလည်း ကျွန်ုပ်ဆောင်ကျဉ်းခဲ့ပါသည်။ ခေါင်းပြတ် လက်ပြတ်များကို အရှင်ရှေ့တော်မှောက်သို့ ယူဆောင်၍ ရေတွက်ကြပါစေလော့။”

“ရှိပါစေတော့ . . . ကျွန်ုပ်သည် ဤအနိဋ္ဌာရုံများကို မတွေ့လိုပါ၊ ကျွန်ုပ်၏ အရာရှိများက ရေတွက်ကြပါလိမ့်မည်။ ဤသို့ ဆောင်ရွက် အမှုထမ်းခြင်းအတွက် သင် ဘာကိုအလိုရှိပါသနည်း ညီတော်၊ ကျွန်ုပ်နှင့် အီဂျစ် နိုင်ငံတော်အား ကျေးဇူးများစွာ ပြုပေသော သင့်အား မြင့်မြတ်သော လက်ဆောင် ပစ္စည်းတော်များဖြင့် ကျွန်ုပ်ချီးမြှင့်ရမည်လော။”

အဓိကသည် ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်းမပြုမီ ဟရီးဘုရင်၏ နံဘေး လှပေချောမွေ့သော မိဖုရား ‘အဟူရာ’ နှင့် အခြားသော မောင်းမမိသံများ လှမ်းကြည့်လေသည်။

“အရှင်၊ အရှင်၏ ရှေ့တော်တွင် မြောက်မြားစွာသော မောင်းမမိသံ ခြွေရံသင်းပင်းများကိုတွေ့မြင်နေရသော်လည်း သားတော် သမီးတော်ကလေး များကိုကား ကျွန်ုပ် မတွေ့မြင်ရပါ။ သူတို့၏ ခန်းဆောင်များထဲတွင်ပင် ရှိနေ ကြဟန်တူပါသည်။” သူတို့အား ရှေ့တော်သို့ ခေါ်ဆောင်လာခွင့်ပြုပါ အရှင်။

ထိုစကားများကို ကြားလိုက်ရသောခဏ၌ မိဖုရားခေါင်ကြီး အဟူရာ ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ရှက်သွေးများ ဖြန်း၍ သွားဟန် ရှိလေသည်။ အခြား သော မိဖုရား မောင်းမမိများသည်လည်း အချင်းချင်း တီးတိုးရေရွက်လျက် ရှိကြ၏။ ဟရီးတစ်ပါးတည်းသာလျှင် ဖြူရော်သောမျက်နှာဖြင့် ခန့်ညားစွာ ပြန်လည်ဖြေဆိုခြင်း ပြုလေသည်။

“မင်းသား အဓိ၊ ဘုရားသခင်ဆုံးမထားသော သူများအား ရိုင်းပြ စော်ကားခြင်းသည် မင်းဖြစ်စေ၊ ဆင်းရဲသားဖြစ်စေ၊ မပြုလုပ်ထိုက်သော အရာ ဖြစ်၍ ဘုရားသခင်သည် မည်သည့်အခါမျှ မေ့လျော့မည်မဟုတ်ချေ။ သင် သည် ကျွန်ုပ် သားသမီးမရှိမှန်း သိပါလျက်နှင့် အဘယ်ကြောင့် သင်တွေ့မြင် လိုသည်ဟူ၍ တောင်းဆိုလေသနည်း။”

“ကောလာဟလသတင်းများကို ကြားသိရ၍ ဖြစ်ပါသည် အရှင်၊ အခြားအကြောင်းမရှိပါ။ အီဂျစ်ပြည်၏ ကောင်းကျိုးအတွက် အရှင်ထံမှ မတောင်းဆိုမီ သေချာစေရန် ကျွန်ုပ် ဤသို့ ပြောဆိုမေးမြန်းရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ် ဤစကားကို ဗိုလ်ပုံအလယ်၌ လျှောက်တင်ရန် ခွင့်ပြုပါသလော။”

ဟရီးက ခက်ထန်စွာဖြင့် . . .

“လျှောက်တင်လော့၊ အီဂျစ်ပြည်၏ ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို အီဂျစ် ပြည်ကိုယ်တိုင် ကြားသိစေသင့်သည်။”

အဓိက ဦးညွတ်လျက် . . .

“ဘုရားသခင် အမျက်ထွက်၍ အရှင်အား သားသမီးရစေခြင်းမှ တား မြစ်ခဲ့သည်ဟူ၍ ကျွန်ုပ်အား အရှင်ပြောဆိုခဲ့ပါသည်။ အကယ်၍ အရှင်နတ် ရွာစံတော်မူခဲ့လျှင် ထီးနန်းကို ဆက်ခံရန် သမီးတော်ကလေးတစ်ပါးမျှလောက် ရှိနေခဲ့ပါလျှင် ကျွန်ုပ် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုရန် မရှိပါ။ အရှင်မင်းမြတ်သည် ဘုရားသခင်အား ပူဇော်ပသခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်ခဲ့ပါလျက် နုနယ်ပျို မြစ်သော အရှင်၏ မိဖုရားများမှ သမီးတော်ကလေးမျှပင် ထွန်းကားခဲ့ခြင်း မရှိသည်မှာ အရှင်၏ တောင်းဆုပစ္စည်း ပြုခြင်းကို ဘုရားသခင် မကြားမသိ ဘဲ ရှိနေဟန်တူပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ အရှင်သည် ကြွယ်တာရာကလေးတစ်လုံး မျှပင် အခြံအရံမရှိဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း ထွန်းတောက်နေရသော လပြည့်ဝန်း ကြီးနှင့် သဏ္ဌာန်တူနေပါသည်။”

ထိုအခါ တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေခဲ့သော မိဖုရား အဟူရာသည် အမှက်ထွက်သော အသံဖြင့် ပထမဆုံးအကြိမ် ဝင်ရောက်ပြောဆိုလေသည်။

ဤအကြောင်းကို မည်ကဲ့သို့ သိရှိပါမည်နည်း သင်မင်းသား၊ ကျွန်ုပ်၏ အရှင်သခင်နှင့်တကွ၊ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အသက်ရှင်နေကြသေးသဖြင့် အိပ်မက်သည် ထီးနန်းကို ဆက်ခံရန် ရင်သွေးတော်တစ်ပါးကို ဘုရားသခင်သည် ဆေးကောင်းပေးလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလော့။

အဓိက ထပ်မံဦးညွှတ်လျက် . . .

ဤသို့ဆိုလျှင် အရှင်မိဖုရားအား 'မင်းမယ်တော်' ဟူသော ဘွဲ့တံဆိပ်ကို ဆက်ကပ်ပါမည်။

ဤကဲ့သို့ ပြောင်လောင်းလိုက်သော စကားများသည် အဆိပ်ရှိသော သတ္တဝါ ရုတ်တရက် တုတ်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ ရှိသဖြင့် အဟူရာသည် ပြန်လည် ဖြေဆိုမည်ပြုနေစဉ် ဖာရီးဘုရင်က ဝင်ရောက်ပြောကြားလေသည်။

“ဆက်ပြောပါဦး ညီတော်၊ ကျွန်ုပ်မှာ ရင်သွေးတော်ကင်းမဲ့နေတယ် ဆိုတဲ့ သိပ္ပံသားအကြောင်းကိုထားပြီး ကျွန်ုပ်တို့ မသိရသေးတဲ့ အကြောင်းအရာများ ရှိလျှင်လည်း ပြောစမ်းပါဦး။”

“အရှင်မင်းမြတ်၊ ထိုအကြောင်းကား ကျွန်ုပ်သည် မြင့်မြတ်လှသော အရှင်၏ သွေးသား၊ ဘုန်းတော်ကြီးလှသော ဖခမည်းတော်တစ်ပါးတည်းမှ အတူတကွ ဖွားမြင်တော်မူလာခဲ့ကြသော။”

စကားမဆုံးမီ မိဖုရားက ကြားဖြတ်လျက် . . .

“ဒါပေမဲ့ မိခင်ဘက်ကဆိုလျှင် ကျိန်စာအထိခံထားရတဲ့ အမျိုးအနွယ် ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား၊ ဘယ်ကြေးမုံမှာမဆို ရုပ်သွင်ကို ကြည့်ပါဦး မမ်းဖစ်မင်းသားကြီးရဲ့။”

အဓိက မိဖုရားပြောသည်ကို အလေးမမူဘဲ ရှေ့သို့ ဆက်လျက် ...

“ဖာရီးမင်းမြတ် . . . သင်ကား အားအင်ယုတ်လျော့လျက် နတ်ရွာသို့ လားရန် အချိန်နီးကပ်နေချေပြီ၊ တောင်နှင့်မြောက်အရပ်တို့မှလည်း အိပ်မက်ပြည် အတွက် ဘေးအန္တရာယ်များ များပြားလှ၏။ မတော်တဆ အရှင်သည်၊ နန်းညွန့်နန်းလျာ တစ်ပါးမျှမရှိဘဲ ရုတ်တရက် ကံကုန်ခဲ့ချေသော် ဗာလေးရီးယန်း လူရိုင်းများနှင့် အခြားမြင်းများပါ အရှင်၏ တိုင်းပြည်ကို လုပ်ကြံကြချေတော့မည်။ အရှင်မင်းမြတ် ကျွန်ုပ်ကား စစ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ရဲရင့်သန်စွမ်းခြင်းလည်း ရှိ၏။ သားသမီးလည်း များပြားလှပေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အိမ်တော်ကိုလည်း ကျောက်တောင်ပေါ်တွင် ဆောက်လုပ်ထား၏။ ကျွန်ုပ်၏ စစ်တပ်

နှင့် သန်းပေါင်းများစွာသော လူအပေါင်းတို့သည်လည်း ကျွန်ုပ်အား ချစ်ခင်လေးစားခြင်း ရှိကြပေသည်။ ကျွန်ုပ်အား အရှင်နှင့်အတူ ထီးနန်းကို အုပ်ချုပ်ရန် ခေါ်ဆောင်၍ ကျွန်ုပ်နှင့်တကွ ကျွန်ုပ်၏ သားသမီးများအား အရှင်၏ ရိုက်ရာကို ဆက်ခံသူများအဖြစ်ဖြင့် လူအများ ကြားသိစေရန် ကြေညာခြင်း ပြုပါလော့၊ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ အနွယ်တော်သည် မျိုးရိုးမပျက် သားစဉ်မြေးဆက် တည်လျက် ရှိကြပါလိမ့်မည်။ အရှင်သည်လည်း ငြိမ်းချမ်းသာယာစွာဖြင့် အနားယူခြင်းကို ပြုနိုင်ပေမည်။ ဤကား ကျွန်ုပ်ပြောဆိုလိုသော အကြောင်းများပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။”

ထိုကဲ့သို့ လျှမ်းလျှမ်းတောက် တောင်းဆိုချက်ကို ကြားသိကြရကုန်သော ပရိသတ်အပေါင်းတို့သည် အချင်းချင်းစုရုံးကာ တီးတိုးပြောဆိုလျက် ရှိကြစဉ် မိဖုရားကြီး အဟူရာသည် မိမိလက်တွင်း၌ ဆုပ်ကိုင်လျက်ရှိသော ကြာပန်းများကို ဒေါသဖြင့် ဆုပ်နယ်ခြေမ္ပပြီးလျှင် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ပေါက်ချလိုက်လေသည်။ ဖာရီးဘုရင်တစ်ပါးတည်းသာလျှင် ဣန္ဒြေမပျက် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်မြဲထိုင်လျက် ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ မျက်လုံးများကိုလည်း ဘုရားဝတ်ပြုနေဘိသကဲ့သို့ မှိတ်ထားလေသည်။

ဖာရီးဘုရင်က သိမ်မွေ့သောအသံဖြင့် . . .

“ညီတော်အဓိ၊ ကျွန်ုပ်အရှင် ဤရာဇဝေလွင်ပေါ်၌ အုပ်စိုးသွားကြသော သူများသာလျှင် ဤသို့သော စကားများကို ကြားသိကြရမည်ဆိုလျှင် ဤနေရာတွင်ပင် သူတို့၏ ဓားအောက်၌ သင်၏ အသက်ပျောက်ရချိန်မည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ် ခွင့်လွှတ်၏။ သို့စေကာမူ သင့်စိတ်ထဲတွင် ရှိသမျှစကားကား အကုန်အစင် မဟုတ်သေးပေ၊ ဥပမာဆိုလျှင် (ပြည်ညင်းစွာ ဆက်လက်၍) လွန်ခဲ့သောညက သင်၏ ကိုယ်ရံတော်တပ်များနှင့် ကျွန်ုပ်၏ နန်းတော်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား လုပ်ကြံမည့် အကြံမျိုးတည်း၊ အဓိကျွန်ုပ်၏သွေး ခြေသို့ ကျစေပြီးမှ သင် မျိုးရိုးအလိုက် ဆက်ခံခွင့်ရှိသည်ဟူသော စကားကား မှန်ပေသည် ညီတော်။”

ထိုစကားများကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပရိသတ်များ၏ နှုတ်များမှ တစ်စဲနက်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင် နန်းတွင်းသူများနှင့် အရာရှိကြီးများသည် နေရာမှ ခုန်၍ထမိကြ၏။ ဗိုလ်မှူးများကား ဤမျှလောက် ရိုင်းပြဇော်ကားချက်ကို လက်စားချေရန် ရှေ့သို့ ဓားလွှတ်များနှင့် တစ်ရှိန်တည်း တိုးလာကြလေသည်။ သို့ရာတွင် ဖာရီးက သူ၏ စစ်ကောက်ကြီးကို ဝှေ့ရမ်းလိုက်သဖြင့် ငြိမ်သက်ရပ်တန့်သွားကြလေသည်။

အဓိကမူ ကျယ်လောင်စူးရှသော အသံကြီးဖြင့် . . .

www.burmeseclassic.com

၁၀ * နတ်သမီး

“ဤမျှလောက် ဆိုးရွားသော မုသားစကားကို မည်သူပြောသနည်း”
ဟု၍ အော်ဟစ်လိုက်ပြီးလျှင် ရှေးဦးစွာ ကာကူးကိုလည်းကောင်း၊
ထို့နောက် သူ့နောက်ရှိ ကိုယ်ရံတော်မိုလ်မျိုးကိုလည်းကောင်း လှမ်းကြည့်ရင်း
ဒေါသထွက်ခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်းတို့ဖြင့် ရောစပ်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်
ဆွတ်ခွားလျက်ရှိလေသည်။ ဖာရီးဘုရင်ကား ပြုံးမြဲပြီးလျက် . . .

“သင်၏ အရာရှိများကို ယုံမှားသံသယမရှိပါလင့် ညီတော်၊ သူတို့
အပြစ်ကင်းစင်ကြောင်း ကျွန်ုပ် ကျိန်ဆိုပါသည်။ လှေတစ်စင်းပေါ်မှ အဆောင်
တင်ခဲ့သည် ဘုရင်များအား လုပ်ကြံရန် တိုင်ပင်သင့်သော နေရာကောင်းတစ်ခု
ဖန်တီးပါပေ။ ဖာရီးဘုရင်၌ မြောက်မြားလှသော သူလျှိုများလည်း ရှိပေသည်။
သင်၏ နက္ခတ်ဆရာကြီးကား သင်၏ မိုက်ရူးရဲအကြံကို တားမြစ်သဖြင့် ပညာ
ဉာဏ်အမြော်အမြင်နှင့် ပြည့်စုံသောကြောင့် ကျွန်ုပ်ထံမှ လက်ဆောင်တစ်ခု
ကို ရရှိပေလိမ့်မည်။ ထိုလက်ဆောင်ကား သင်၏ သခင်က အပြစ်မရှိဘဲ အပြစ်
ဒဏ်ပေးပြီးနောက် သင့်အား လွန်ခဲ့သည့်ညက ပေးအပ်လိုက်သော ကျွန်မိန်း
ကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ပါသလော”

ထိုအခါမှ ကာကူးသည် မိမိတို့အား သစ္စာဖောက်သွားသော သူမှာ
အကြံအစည်များကို မတော်တဆ ကြားသိသွားသော ပျောက်ဆုံးနေသူ မေထ
ရာဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေသည်။

“ညီတော် သင်သည် ကာယကံအားဖြင့် မကျူးလွန်ဘဲ မနောက်
အားဖြင့်သာ ကျူးလွန်မိသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်သည် သင့်အား ခွင့်လွှတ်၏။
သင်၏ တောင်းဆိုချက်အရဆိုသော် သင်ကား ကျွန်ုပ်၏ တစ်ဦးတည်း
အသက်ရှင်နေသော ညီတော်ဖြစ်၍ ဤအချက်ကို ကျွန်ုပ် စဉ်းစားရပေမည်။
အကယ်၍ ကျွန်ုပ်သည် အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာ ထုတ်ပြန်ခြင်းမရှိဘဲ နတ်ရွာစံ
သွားစေကာမူ သင့်ကိုယ်ထံ၌ အိပ်ရာလှေများ မုန်းတီးသော သွေးများ ရော
နေနေသဖြင့် မဟာသွေး လုံးဝမစစ်လင့်ကစား သင်သည် ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့်
ပြည့်စုံ၍ တစ်ဖက်မှ ရှေးကျသော မျိုးရိုးရှိပေသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ရိုက်ရာကို
ဆက်ခံသင့်သောသူ ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် ယခုမူကား ကျွန်ုပ် အသက်ရှင်
လျက် ရှိသေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကား သားသမီး ရကောင်းရပေဦးမည်။ အဘိ သင်
သည် ကျွန်ုပ် ကံတော်ကုန်သွားသည့်တိုင်အောင် အကျဉ်းသမားအဖြစ်ဖြင့်
နေထိုင်မည်လော၊ သို့တည်းမဟုတ် ကျမ်းသစ္စာကိုပင် ကျိန်ဆိုမည်လော”

“ကျွန်ုပ် ကျမ်းသစ္စာကို ကျိန်ဆိုပါမည်”

“သို့ဖြစ်လျှင် ဒူးထောက်၍ ‘ကျွန်ုပ်နှင့်ဆန့်ကျင်သော အကြံဟူသမျှ
မည်သည့်အခါမျှ မကြံစည်တော့ပါဟူ၍’ ကျိန်ဆိုလော့၊ သင် သစ္စာဖောက်ခဲ့

လျှင် အိပ်ရာစင်ရှိ ဘုရားသခင်အပေါင်းတို့သည် သင့်အား သေရာရှင်ရာသို့
လိုက်၍ သင့်အပေါ်သို့ ကျိန်စာအမျိုးမျိုးကို ကျရောက်စေမည်ကို သင် သိပြီး
ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဘုရားသခင်၏ အမည်တော်ကို တိုင်တည်လျက် ဤမိုလ်ပါ
ပရိသတ်တို့၏ ရှေ့မှောက်တွင် ကျိန်ဆိုခြင်းပြုလေလော့”

သို့နှင့် အဘိသည် ခေတ္တမျှ တွေဝေနေပြီးနောက် ဘုရားသခင်၏
အမည်တော်ကို တိုင်တည်ကာ ဘုရင်၏ ဓားကောက်ကြီးကို ကျမ်းသစ္စာအဖြစ်
ဖြင့် နမ်းရှုပ်လျက် ကျမ်းကျိန်ဆိုလေသတည်း။

*

အချိန်ကား အလွန်တိတ်ဆိတ်သော ည၌အချိန်ဖြစ်၍ နတ်တကာ
တို့၏ ဘုရင် ‘အာမင်းရာ’ခေါ် ဘုရားသခင်၏ ကျောင်းဗိမာန်အတွင်း ခန်းမ
ကြီးတွင် ဖာရီးဘုရင်နှင့် သူ၏မိဖုရား အဟူရာတို့သည် သာမန် ဆင်းရဲသား
များကဲ့သို့ ညှိမှိုင်းသော ဝတ်ရုံကြီးများကို ဝတ်ဆင်လျက် ရုပ်ထုတော်ခြေရင်း
တွင် ဒူးထောက်ကာ ဝတ်ပြုဆုတောင်းလျက် ရှိကြလေ၏။

သူတို့သည် အဘိ၏ မထိလေးစား ကဲ့ရဲ့ ပြုခြင်းကိုလည်းကောင်း၊
တိုင်းသူပြည်သားများက ထီးညွန့် နန်းလျာတစ်ပါး ပေါ်ပေါက်လာစေရန်
တောင်းဆိုမည်ကိုလည်းကောင်း တိုင်တန်းကာ အကယ်၍ မိမိတို့အား လို
အပ်သော သားဆုကို ပေးပါက ခမ်းနားကြီးကျယ်သော ဘုရားကျောင်းကြီးများ
နှင့် မြေယာများကို လျှာဒါန်း ပူဇော်ပါမည်ဟူ၍ ကတိပြုပြီးလျှင် အသွယ်သွယ်
စီးကျသော မျက်ရည်များဖြင့် ဆုမွန်တောင်းလျက် ရှိကြကုန်၏။

ကျောက်သားပကတိဖြင့် ပြီးသော ဘုရားရုပ်ပွားတော်၏ ခြေအစုံ
ကို မိမိဆံပင်ဖြင့် ပွတ်သပ်ရင်း မိဖုရားအဟူရာကလည်း ‘ယောက်ျားတကာ
တို့အလယ်တွင် ကျွန်ုပ်အား ပြက်ရယ်ပြုခြင်းကို ထပ်မံ၍ မခံစားရသည့်ကိုယ်
ဖြစ်ရပါလို့၏။ ကျွန်ုပ်၏ အရှင်သခင်နေရာတွင် ဆက်ခံရန် ကျွန်ုပ်အား သန္ဓေ
ပေး၍ ဖွားမြင်ရမည်ဆိုပါက ကျွန်ုပ်၏ အသက်ကိုပင် ပူဇော်ခြင်းပြုပါမည်’
ဟု အဖန်တလဲလဲ ဆုတောင်းရှာ၏။

အတန်ကြာလတ်သော် ထိုနေရာမှ ဖွဲ့ခွာခဲ့ကြရာ၊ ဗိမာန်စောင့် ဘုန်း
ကြီးအိုကြီးကို တွေ့ရသဖြင့် ဘုန်းကြီးအိုကြီးက . . .

“အသင် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် မိဖုရား၊ ကျွန်ုပ်သည် သင်တို့ဆုတောင်း
နေခိုက် အသံတစ်ခုကို ကြားယောင်မိ၏။ သင်တို့ အိပ်စက်နေခိုက် အတိတ်
နိမိတ်တစ်ခုသည် သင်တို့ထံသို့ လာကောင်းလာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မိ
သည်။ နန်းတော်သို့သာ ပြန်၍ လဲလျောင်းကာ အမောဖြေချေကြပါစေဟု
ထိုနိမိတ်ကို အကြောင်းပြု၍ သင်တို့သည် ယုံမှားသံသယမရှိဘဲ အဘိအား

မိမိတို့အားလုံး ဆုံးသည်ဖြစ်စေ၊ ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ သင်တို့အလိုကား ပြည့်စုံရမည်သာတည်း။

ဟ ချီလေ၏။

သို့နှင့် ဘုရင်နှင့် မိဖုရားတို့သည် လက်ချင်းတွဲကာ တံခါးမကြီးမှ ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် သူတို့၏ ထမ်းစင်များရှိရာသို့ လာခဲ့ကြ၏။ မကြာမီ ထမ်းစင်များသည် နန်းတော်နောက်ဘက် နံရံရှိ လျှိုဝှက်သော တံခါးသို့ ရောက်ရှိသွားပြီးလျှင် နန်းတော်သို့ ပြန်လည်ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

*

ထိုည သန်းခေါင်ယံကျော်လွန်ခဲ့ပြီးနောက်၊ ဖာရီးဘုရင်နှင့် အဟူရာမိဖုရားတို့သည် ရွှေမြင့်ပြီးသော သလွန်ထက်တွင် မောပန်းစွာ အိပ်မောကျလျက် ရှိကြ၏။ ညဉ့်သည် အထူးသဖြင့် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိလေသည်။ ထိုအချိန်၌ အဟူရာသည် ရုတ်တရက် အိပ်ရာမှလန်၍ထကာ လက်များကို ဆန့်တန်း၍ ဖာရီးဘုရင်အား ဖက်ရမ်းလှုပ်နှိုးပြီးနောက် တုန်လှုပ်ချောငဲ့ချားသော အသံဖြင့် . . .

“ထပါဦးအရှင်၊ ထပါဦး”

“အရေးတကြီး ဘယ်လိုအကြောင်းများပါလဲ အဟူရာ”

“အို အရှင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်မက်လော၊ တကယ့်အဖြစ်အပျက်လောဟူ၍ ခွဲခြားမသိနိုင်သော အခြင်းအရာတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရပါသည်။ ကျွန်ုပ် ထင်မြင်မိပုံမှာ အမှောင်ထုသည် လင်းလင်းပွင့်သွားပြီးလျှင် ထိုအထဲ၌ အရိပ်လိုလို၊ လူသဏ္ဌာန်လိုလို မကွဲပြားသော အလင်းရောင်ကြီးတစ်ခုကို ကျွန်ုပ် တွေ့မြင်ရပါသည်။ ထိုအတွင်းမှ ‘မိဖုရား အဟူရာ၊ ငါ့သမီး’ ဟူ၍ ခေါ်လိုက်သော ချိုသာလှစွာသော အသံတစ်သံကိုလည်း ကြားရပါသည်။ ထိုအသံကပင် ဆက်လက်၍ ‘ကျွန်ုပ်သည် ယနေ့ည ဘုရားကျောင်းထဲ၌ သင်နှင့် သင်၏ ကြင်ယာတော်တို့ ဆုတောင်းပူဇော်ခဲ့သော ဘုရားသခင်၏ ဝိညာဉ်တော်ပင်ဖြစ်သည်။ မိဖုရားအဟူရာ၊ သင်နှင့် သင်၏ ကြင်ယာတော် ဖာရီးတို့ ကျွန်ုပ်အား နှစ်ပေါင်းများစွာ လေးစားယုံကြည်ခဲ့ခြင်းကား အလဟဿမဖြစ်ပေ။ သင်တို့အား သမီးငယ်လေးတစ်ပါး ပေးသနားမည်ဖြစ်၍ ထိုကလေး၏ ကိုယ်ကာယထဲတွင် ကျွန်ုပ်၏ဝိညာဉ်တော် ကိန်းအောင်း၍ နေပေလိမ့် မည်။ သူ၏ကိုယ်တွင် ကျန်းမာခြင်း၊ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးခြင်း၊ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ နှင့် ပြည့်စုံလှပခြင်း စသည်တို့ကို ဆောင်နှင်းပေးလိုက်ပေသည်။ သူသည် တောင်နှင့်မြောက် အရပ်ဒေသများကို အုပ်စိုးလျက် မကိုဋ်သရဖူသည် သူမ၏ နဖူးပြင်ပေါ်၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ တည်တန့်နေလိမ့်မည်။ ဘေးအန္တရာယ်မြင်

ဆော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ ဝိညာဉ်တော်သည် သူ့အား ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မည် ဖြစ်၍ သူသည် ရန်သူဟူသမျှကို ခြေဖဝါးအောက်၌ မှန်မှန်ညက်ညက် ခြေ၍ ပစ်ပေလိမ့်မည်။ သူ့အတွက် မင်းမျိုးမင်းနွယ် ချစ်သူတစ်ဦးလည်း ပေါ်ပေါက်လာမည်ဖြစ်၍ ထိုသူ၏ ချစ်ခင်ခြင်းကိုလည်း သူက ပြန်၍ ကြည်နူးနှစ်သိမ့်မည်ဖြစ်သဖြင့် နောင်အခါ ထိုအချစ်မှသည် များစွာကုန်သော မင်းမျိုးမင်းနွယ် မှုပေါက်ဖွားလာကြပေလိမ့်မည်။ သူ၏ အမည်သည်လည်း (Morning Star) ‘တာရာရင်မ’ ဟူ၍ တွင်ပေလိမ့်မည်။ နတ်သမီးများကိုလည်း သူ၏ အပေါင်းအဖော်များအဖြစ်ဖြင့် ခန့်အပ်ထားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ဤအကြောင်းခြင်းရာများ မှန်ကန်ကြောင်း သက်သေအဖြစ်ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ အမှတ်တံဆိပ်ကို သင်၏ ရင်ညွန့်ပေါ်တွင် ခတ်နှိပ်ခဲ့မည်။ သမီးငယ်၏ ရင်ညွန့်ပေါ်တွင်လည်း ထိုတံဆိပ်ပါလာပေလိမ့်မည်။ ထိုအရာကို သင့်ကိုယ်ပေါ်မှ ကျွန်ုပ်စွာလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဖာရီးဘုရင်အား အလုံးစုံ လျှောက်တင်ပါလော့”

ဟ ကြားရပါသည်။

ထို့နောက် ထိုအလင်းရောင်ကြီးထဲမှ လက်တစ်ဖက် ထွက်လာပြီးလျှင် ဝင်းဝင်းပြောင်သော အရာတစ်ခုဖြင့် ကျွန်ုပ် ရင်ညွန့်ပေါ်သို့ ဖိနှိပ်လိုက်ရာ၊ ကျွန်ုပ်သည် မီးလောင်ဘိသကဲ့သို့ ပူပြင်းသော ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရပြီးနောက်၊ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာပါသည်။

ဖာရီးသည် အိပ်မက်ကို နားထောင်ပြီးနောက်၊ ထူးခြားသော အိပ်မက်အတွက် မိဖုရားအား ကောင်းချီး ထောမနာ ပြုလေသည်။ ထို့နောက် အခန်းပြင်၌ အိပ်နေကြသော ရံရွှေတော်များအား လက်ခုပ်တီး၍ ခေါ်လိုက်ရာ၊ သူတို့သည် မီးတိုင်များကိုကိုင်းလျက် ပြေးဝင်လာကြကုန်၏။ ထိုမီးတိုင်များ၏ အလင်းရောင်ဖြင့် သူသည် မိဖုရားလည်းပင်းအောက်ရှိ ချောမွတ်သော အသားပေါ်တွင် နီရဲသော အမှတ်ကြီးကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ ထိုအမှတ်ကြီးကား တွင်းကဲ့သို့ ဖြစ်နေသော အသားပေါ်တွင် ထင်၍နေသော လက်ဝါးကပ် ဘိုင်တံဆိပ် ဖြစ်တော့၏။

ထို့နောက် ဖာရီးဘုရင်သည် ကျမ်းပြုဆရာကြီးအား ကျူးရီးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော စာရေးရန် ကြိယာများကို သူနှင့်အတူ ယူခဲ့ရန်လည်းကောင်း၊ ဘုန်းတော်ကြီးကိုလည်း ဘုရားကျောင်းမှ ပင့်ဆောင်လာရန်လည်းကောင်း အမိန့်ရရှိလိုက်၏။ သူတို့ ရောက်လာကြသောအခါ ဘုရင့်စက်ရာဆောင်အံ့၌ပင် ကျမ်းပြုဆရာကြီးက ဘုန်းကြီးမျက်မှောက်၌ ဘုရားသခင် နတ်ထွက်စကားများကို တစ်လုံးတစ်ပါးမကျန် ရေးမှတ်စေ၏။ ထို့နောက်ဘုရင်နှင့်

မိဖုရားပါ သက်မှတ်ရေးထိုးကြလေရာ၊ ဘုန်းတော်ကြီးက သက်သေအဖြစ် လက်မှတ်ရေးထိုး၏။ မိတ္တူများကိုလည်း ကူးရေးစေပြီးလျှင်၊ ဘုရားမိမိမာန် လျှို့ဝှက်သော ရတနာသိုက်အတွင်း၌ လုံခြုံစွာ ထားစေ၏။ အဟူရာ၏ ရင် ညွှန်ဆုံးမှ အမှတ်အသားကား မိဖုရား သေရာရှင်ရာအထိ ပါလေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်ခင်း၌ ဖာရီးဘုရင်သည် ညီလာခံခေါ်ပြီးလျှင် မင်းသားအစီအစဉ်အားလည်း ရှေ့တော်သို့ ခေါ်သွင်းစေပြီးလျှင် အောက်ပါအတိုင်း ခြံနံ့မြှောက်လေသည်။

“ညီတော် ကျွန်ုပ်သည် သင့်အား ကျွန်ုပ် ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ် ၏ မှိုက်ရာကို လွှဲအပ်ရန် သင်တောင်းဆိုထားသော အချက်ကို ယခု ငြင်းပယ် ရပေပြီ။ အကြောင်းကား ကျွန်ုပ်တို့တွင် အချိန်စေ့ရောက်က ဘုရားသခင်၏ သမီးတော် ‘တာရာရှင်မ’ ဟူ၍ ထင်ရှားလတ်သော သမီးတော်ကလေးတစ်ပါး ရရှိဖွားမြင်မည်ပြင်၊ သူမ၏ ရင်သွေးရင်နှစ်များသည်လည်း ကျွန်ုပ်နောက် တွင် ဆက်လက်စိုးစံမည့် ဘုရင်များဖြစ်ကြောင်းကို ယနေ့ပင် ဘုရားသခင် ထံမှ ကျွန်ုပ်တို့ ကြားသိရပေပြီ။ ထိုသို့ တပြီးကား သင်၏ နယ်ပယ်သို့ ပြန် ကာ သင့်အား ဘုရားသခင်က ပေးသနားခဲ့ပြီးသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားလျက် ပျော်ရွှင်စွာ နေပေလော့”

ဘုရင်၏ မိန့်ကြားချက်မှာ ဒဏ္ဍာရီတစ်ခုမျှဖြစ်သည်ဟု ယူဆကာ အဓိကား ဒေါသဖြင့် တုန်လှုပ်လျက်ရှိလေ၏။

ထို့နောက် သူ၏ ဘေးအန္တရာယ်ကိုမြင်သဖြင့် အကယ်၍ ‘တာရာ ရှင်မ’ ခေါ် သောက်ရှူးကြယ် ထွက်ပေါ်လာက သူ၏နက္ခတ်မှာ ရီသေကိုင်၊ ညွတ်ရန် အသင့်ရှိပါကြောင်းဖြင့် မချီသွားဖြ လျှောက်တင်ပြီးလျှင် ‘ကာကူး’ ၏ စကားများကို ပြေး၍သတိရမိ၏။

ထို့နောက် အဓိလည်း ဘုရင်အား ဦးညွတ်ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် သူ၏ မြို့တော် ‘မမ်းဖုမ်’ သို့ ရောက်သောအခါ ဖာရီးသည် ငါးအား သူ၏ ထီးနန်း အရိပ်အရာမှ လက်လွှတ်စေရန် ကြံဖန်ပြောဆိုသော ဥပါယ်တံမျဉ်မျှသာ ဖြစ် သည်ဟု ယူဆကာ အခဲမကြေနိုင်အောင် ရှိလေတော့သတည်း။

မင်းသမီးကလေးနှင့် နတ်မိလောင်းကြီး

အချိန်စေ့ရောက်သည့်ကာလ၌ မိဖုရားခေါင်ကြီး အဟူရာတွင် ကြည်လင်သော မျက်နှာ၊ တွန့်လိမ်သောဆံပင်၊ နွေရာသီ မိုးကောင်ကင်ကဲ့သို့ ပြာလှဲသော မျက်လုံးများနှင့် ချစ်ခင်ဖွယ်ကောင်းသော သမီးတော်ကလေးတစ်ပါး ဖွားမြင် လေ၏။ ကလေး၏ ရင်ညွန့်ပေါ်၌လည်း လက်သံတစ်ထောက်စာမျှရှိသော တွင်းတစ်တွင်း ပါရှိ၍ ထိုတွင်းထဲတွင် ဘုရားသခင်တံဆိပ်တော် ထင်ရှားစွာ ပါရှိလေသည်။

ထိုအခါ ဖာရီးဘုရင်နှင့် တစ်နန်းတော်လုံးသာမက အီဂျစ်ပြည်တစ် ပြည်လုံးပါ ဝမ်းမြောက်ခြင်းနှင့် ရူးသွပ်လုမတတ် ရှိနေကြလေသည်။ မိန်း ကလေးဖြစ်နေသဖြင့် ဘုရင်၏ မကိုဋ်တော်ကို ဆင်မြန်းရန် သင့်လျော်ပါမည် လောဟူ၍ အချို့က ညည်းတွားနေကြသော်လည်း သမီးတော်ကလေးမှာ အတိတ်နိမိတ်နှင့် ဖွားမြင်လာသော ကလေးဖြစ်သည်တစ်ကြောင်း၊ ကြန်အင် လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသည်တစ်ကြောင်း စသည်တို့ကြောင့် ကျေနပ်ကြရတော့၏။

ဖာရီးဘုရင်သည် အာမင်ဘုရားသခင်၏ ကျောင်းတော်ကြီး၌လည်း ခန်းမဆောင်ကြီးတစ်ဆောင်ကို အသစ်ဆောက်လုပ်စေ၍ ထိုအဆောင်ကြီး၏ ပတ်လည်၌ မင်းသားအစီရောက်လာပုံ၊ ထို့နောက် မိဖုရားကြီးအိပ်မက် မြင် မက်ပုံ စသည်တို့ကို အစီအစဉ်အတိုင်း ရုပ်လုံးများကို ထွင်းထုထားစေလေ သည်။

သို့သော် အဟူရာကား ဤကဲ့သို့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အဆောက် အဦကြီးကို ကိုယ်တိုင် မြင်မသွားရှုရှာတော့ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ၏ သမီးတော်ကလေးကို ဖွားမြင်သည့်နေ့မှစ၍ မိဖုရားကြီးသည် အားအင်နည်း

၂၄ * အုန်းချောင်း

ပဲသော ဆဒကကပ်ရောက်၍ လာရာလေသည်။ မီးထွက်သည့် ၁၄ ရက် မြောက်သောနေ့တွင် သမီးကလေး၏ အသက်ကို ဘုရားသခင်အား အဖိုးအခ အဖြစ်ဖြင့် ပုဆော်ပေးအပ်ပါမည်ဟူသော သူ၏ကတိအတိုင်း ဘုရင်မင်းမြတ် အား ပြီးရယ်ကြည့်မိရင်း အနည်းငယ်မျှ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ၊ ဘဝတစ်ပါးသို့ ပျော်ရွှင်စွာ ကူးပြောင်းသွားရှာလေသည်။

အခြေအနေသည် ပျော်ရွှင်ခြင်းမှ ဝမ်းနည်းပူဆွေးခြင်းသို့ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားသဖြင့် အိပ်ရုံတစ်ပြည်လုံး မိဖုရားကြီး အဟူရာ အတွက် အနီးအနားကျက်ကျက် ငိုကြွေးမြည်တမ်းကာ ရှိကြကုန်၏။ သို့နှင့် မသားတော်ကို ခမ်းနားစွာ ပြင်ဆင်ပြီးနောက်၊ မိဖုရားကြီး၏ အလောင်းတော်ကို လေဆောင်တို့ဖြင့် ဆောင်ယူကာ နိုင်း(လ်)မြစ်ကို ဖြတ်ပြီးလျှင် မိဖုရားတို့အား သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းပြုရာ တောင်ကြားရှိ အသင်ပြုလုပ်ပြီး သင်္ချိုင်းတော်၌ပင် သူဝတ်သော လက်ဝတ်လက်စား ကျောက်သံပတ္တမြားများနှင့်အတူ သင်္ဂြိုဟ်မြှုပ်နှံခြင်း ပြုကြလေ၏။

ထိုအချိန်အတွင်း သမီးတော်ကလေး တဖြည်းဖြည်း ကြီးပြင်း၍ လာခဲ့ရာ ၆ လအရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ၌မူ သီလရှင်များ၏ ကျောင်းတော်သို့ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် မွေးမြူထားစေရန် ပို့ဆောင်ထားလေ၏။

မင်းသမီးကလေး နိတာကျူအာ မွေးသည့်နေ့နှင့် တစ်နေ့တည်းပင် အခြားမွေးဖွားခြင်း အမှုတစ်ခုသည်လည်း ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ဘုရားကျောင်းတော်၏ အစောင့်ဗိုလ်မှူး 'မမ်း(စ်)' ဆိုသူ တစ်ဦးသည် မိမိ၏ နှမငယ်ကွဲတော်သူ အက်(စ်)တီ အမည်ရှိ မှော်ဆရာမ မိန်းမချောတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ကြ၏။ ဤ 'မမ်း(စ်)' ဆိုသူကား အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် အိပ်ရုံတော်၏ ထီးနန်းကို ဆက်ခံထိုက်သော မျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်လာခဲ့သူဖြစ်လေသည်။ သူတို့အား နန်းချခဲ့သော အမျိုးမှ နောက်ဆုံးကျန်ရှိခဲ့သူ နှစ်ယောက်ကား ယခုလက်ရှိ အုပ်စိုးနေသော ဖာရီးဘုရင်နှင့် သမီးတော်ကလေး 'နိတာကျူအာ' ပင် ဖြစ်ပေသတည်း။ ယခု ဖာရီးဘုရင် နန်းတက်စက တစ်နေ့နေ့တွင် ထီးနန်းကို ပိုင်ဆိုင်ထိုက်ကြောင်းနှင့် တောင်းဆိုကာ ပုန်ကန်မည်စိုးရသောကြောင့် 'မမ်း(စ်)' နှင့် သူ၏ နှမတော်အား ကွပ်မျက်ပစ်ထိုက်ကြောင်းနှင့် ကုန်းချောလျှောက်တင်ကြပေး၏။ သို့ရာတွင် ကရုဏာတရားနှင့် ပြည့်စုံ၍ ကွပ်မျက်ခြင်းမပြုဘဲ ရှေ့တော်သို့ခေါ်၍ အကျိုးအကြောင်းအားလုံးကို သိရှိစေ၏။

ထိုအခါ 'မမ်း(စ်)' က မိမိသည် ဖြစ်ရာဘာနှင့် ရောင့်ရဲကာ၊ ဘုရင်နှင့် အိပ်ရုံထီးနန်းအား မည်သည့်အခါမျှ တော်လှန်ရန် မကြံကြောင်း၊ မိမိနှင့်တကွ မိမိနှင့်လက်ထပ်ရန် ကြံရွယ်ထားသော 'အက်စတီ' အသက်မှ ချမ်း

သာခွင့်ပေးပါက ကျေးဇူးသစ္စာတော်ကို စောင့်သိရှိသောသော ကျေးကျွန်များ အဖြစ်ဖြင့် ငြိမ်းချမ်းစွာ နေထိုင်ပါမည်အကြောင်း၊ ဘုရားကို တိုင်တည်၍ သစ္စာပြုလေ၏။

ထိုအခါ ကရုဏာကြီးလှသော ဖာရီးသည် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်တော်မူလျက် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရန်တုံ့မှုခြင်းမရှိဘဲ အဆွေခင်ပွန်းကောင်းအဖြစ်ဖြင့် နေထိုင်ရန် ဆုံးမသွန်သင်၏။

ထို့နောက် ဘုရင်သည် သူ့အား မြင့်မြတ်သော ရာထူးရာဌာနန္တရများကို ပေးအပ်သော်လည်း မမ်းစ်က ဤသို့ဆိုလျှင် သူ့အား မနာလို မုန်းတီးသော သူများက သေကြောင်း တစ်ဖန်ကြံဦးမည်ဖြစ်၍ မယူလိုကြောင်းနှင့် ငြင်းပယ်သဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် သူ့အား ဘုရားကျောင်းစောင့်တပ်ဗိုလ်မှူးအဖြစ်ဖြင့် ခန့်အပ်၍ သူကောင်းပြုပြီးလျှင် အိပ်ယာလယ်မြေများကိုလည်း ပေးသနားတော်မူလေ၏။ ထို့နောက်၌ကား 'မမ်း(စ်)' သည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အတွင်းရေးကိစ္စများကို ယုံကြည်စိတ်ချစွာ တိုင်ပင်ရသော အတွင်းလူတစ်ယောက် ဖြစ်၍လာလေသည်။

မကြာမီ 'မမ်း(စ်)' သည် အက်စတီနှင့် လက်ထပ်လေ၏။ သို့ရာတွင် ဖာရီးဘုရင်ကဲ့သို့ ကာလအတော်ကြာ သားသမီး မထွန်းကားဘဲ ရှိနေရာမှ 'နိတာကျူအာ' ဖွားမြင်သောနေ့၌ပင် အက်စတီ၌လည်း လှပရချင်ဖွယ်ကောင်းသော သားယောက်ျားကလေးတစ်ယောက် ဖွားမြင်ခဲ့လေသည်။ ကလေးမှာ များစွာ သန်စွမ်းကျန်းမာလျက် မျိုးရိုးပ ဖော်ပြဘိသကဲ့သို့ ခံညားခြင်းရှိသော ရုပ်ရည်လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံလေသည်။ အမည်ကိုကား မိမိတို့၏ နန်းဆက်ကို စတင်တည်ယောင်သူ ဘေးလောင်းတော်၏ အမည်ဖြစ်သော 'ရိမ်း' ဟူသော အမည်ဖြင့် မှည့်ခေါ်ခြင်းပြုလေ၏။

ထိုအခါ မျိုးမတ်များသည် ထိုကလေးအား ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရန် လျှောက်တင်ကြပြန်၏။ သို့သော် သဘောထားကြီးလှသော ဘုရင်ကမူ ဤအမျိုးမြင့်မြတ်သော သူငယ်မှာ သမီးတော်၏ အဆွေခင်ပွန်းကောင်းအဖြစ်ဖြင့်၊ အသက်ရှင်၍ နေပါစေလော့ဟု မိန့်မြွက်သဖြင့် 'ရိမ်း' သည် အသက်ရှင်ခွင့် ရရှိခဲ့လေသည်။

ဘုရားကျောင်းစောင့် ဗိုလ်မှူးဖြစ်သော 'မမ်း' ၏ နေအိမ်သည် ဘုရားကျောင်းဝင်းအတွင်း မင်းသမီးကလေး 'နိတာကျူအာ' အား ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားရသော သီလရှင်ကျောင်းကြီး၏အနီးတွင် တည်ရှိနေ၏။ သို့နှင့် မိဖုရားကြီး အဟူရာ နတ်ရွာစံတော်မူသောအခါ၊ ဖာရီးဘုရင်က မိမိသမီးတော်ကလေးအား မဟာဆီ မဟာသွေးပါသောသူ၏ နို့ရည်မှတစ်ပါး၊

www.burmeseclassic.com

အခြားမည်သူနဲ့ နီးရည်ကိုမျှ တိုက်ကျွေးခြင်း မပြုလိုက်ကြောင်းနှင့် အမိန့် ခြံသောကြောင့် 'အက်(စ)တီ' သည် မင်းသမီးကလေး၏ နီးထိန်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ရ၏။ သို့နှင့် 'အက်(စ)တီ' သည် မင်းသမီးကလေး၏ 'ကျွေးအမေ' ခြံခံခဲ့ရရာ နိတာကျူအာသည် ညစဉ်ညတိုင်းပင် 'အက်(စ)တီ' ၏ ရင်ခွင်တွင် သူမ၏ သားရင်း 'ရိမ်း' နှင့်အတူ အိပ်စက်ခဲ့ရပြီးလျှင် နောင်လည်း အတူတကွ တဖြည်းဖြည်း ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြလေသတည်း။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အမြဲပူး မောင်နှမကဲ့သို့ ချစ်ခင်ကြ၍ သူငယ်ကလေးသည် ရဲရင့်တည်ကြည်ခြင်းရှိသော်လည်း မင်းသမီးကလေးက သူ့အား နေရာတကာတွင် ဩဇာပေးလေ့ရှိ၏။

ဤသို့ ပြုခြင်းမှာ နိတာကျူအာသည် မိမိကိုယ်ကို အိပ်စက်ခြင်း၏ နန်းညွန့်နန်းလျာ မင်းသမီးတစ်ပါးဖြစ်သည်ကို သိခြင်းကြောင့် မဟုတ်ဘဲ သူ၏ အတ္တုပ္ပတ္တိသဏ္ဌာန်တွင် သဘာဝအတိုင်း ပါလာသော တန်ခိုးသတ္တိထူးတစ်ခုကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ကစားရာ၌ပင် ရိမ်းသည် မင်းသမီးကလေး စီစဉ်သည့်အတိုင်း လိုက်နာ၍ ကစားရ၏။

မင်းသမီးကလေး 'နိတာကျူအာ' ၌ အခြားကလေးများနှင့် မတူသည့် ထူးဆန်းသော အလေ့အကျင့်တစ်ခု ရှိ၏။ ၎င်းမှာ ဘုရားကျောင်း ဗိမာန်အတွင်းတွင် မည်သည့်နေရာသို့မဆို လှည့်ပတ်သွားလာခွင့်ရှိသည့်အတိုင်း သူသည် ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော မုခ်ပေါက်ကြီးများတစ်လျှောက် လှည့်လည်ပြီးလျှင် နံရံများပေါ်ရှိ ရုပ်လုံးများကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ ကျောက်ဖြင့် ထုလုပ်ထားသော အိပ်စက်ခြင်း ရှေးမိရိုးဖလာ နတ်ရုပ်ကြီးများကိုလည်းကောင်း စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် မမှီဝဲမသဲ ကြည့်ရှုနေတတ်၏။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် မည်သူ့အားမျှ အနီးသို့ အကပ်မခံဘဲ ရှိနေတတ်သဖြင့် မင်းသမီးကလေး၏ "သမာဓိဝင်စားချိန်" ဟူ၍ သီးသန့်သတ်မှတ်ရထား၏။ နေ့အခါ၌သာ မဟုတ် အလွန်တိတ်ဆိတ်သော ညများ၏ လရောင်အောက်၌ပင် ထိုတည်ငြိမ်လေးနက်စွာ နေခြင်းအမှုကို ပြုတတ်လေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ရိမ်းက မေးသောအခါများတွင် မိမိသည် ဝိညာဉ်များနှင့် စကားပြောရကြောင်းနှင့်သာ အမှတ်မထင် ပြန်ပြောလေသည်။

ရိမ်းသည် ၇ နှစ်သားအရွယ်သို့ ရောက်လတ်သော် ဘုရားကျောင်းသို့ နေ့စဉ်တက်ရောက်ပြီးလျှင် ဘုန်းကြီးများထံ၌ စာရေးစာဖတ်ကိုလည်းကောင်း၊ အိပ်စက်ခြင်း၏ နတ်မင်းကြီးများအကြောင်းကိုလည်းကောင်း သင်ကြားရ၏။ "နိတာကျူအာ" မှာလည်း ထိုနည်းတူ နန်းတော်သူကြီးများ၊ သီလရင့်များထံမှ ဆုံးမဩဝါဒကို နာခံရသည့် အချိန်မှတစ်ပါး တစ်ကိုယ်တည်း

နေရတော့၏။ အတော်ပင် ကြီးပြင်းလာကြပြီဖြစ်၍ ယခင်ကကဲ့သို့ အတူတကွ ကစားသွားလာနေခြင်းကို ဘုရင်ကြီးက အခွင့်မပြုတော့ချေ။

တစ်နေ့သော ညနေစောင်း၌ ရိမ်း သည် ကျောင်းမှအပြန် "နိတာကျူအာ" နှင့် တွေ့၍ . . .

"ကျူအာ ကျွန်ုပ်မရှိတဲ့အတွက် ပျင်းမနေဘူးလား"

"မပျင်းပါဘူး ရိမ်းရဲ့၊ ကျွန်ုပ်မှာ အဖော်တစ်ယောက် ရှိနေတယ်"

ထိုအခါ ရိမ်းသည် မနာလိုသောအမူအရာဖြင့် . . .

"သူဟာ ဘယ်သူလဲဟင်၊ ကျွန်ုပ်ကို ပြစမ်းပါ၊ သူ့ကို ကျွန်ုပ်တို့က ခိုက်ချင်စမ်းလှတယ်"

"သင်မြင်နိုင်တဲ့ လူထဲက တစ်ယောက်မှမဟုတ်ဘူး ရိမ်း၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့

"ကာ" ခေါ်တဲ့ ဝိညာဉ်သာဖြစ်ပေတယ်"

"ဘာ သင့်ဝိညာဉ်ဟုတ်လား၊ ကျွန်ုပ်ဟာ ဝိညာဉ်တွေအကြောင်းကို တော့ ကြားဖူးပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုမှ ကိုယ်တိုင်မမြင်ဖူးဘူး၊ ဝိညာဉ်ဆိုတာ ဘာနဲ့ တူသလဲဟင်"

"ကျွန်ုပ်ရဲ့ နှစ်ကိုယ်ခွဲ၊ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လိုပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူက အရိပ်မထွက်ဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း ရှိမှလည်း လာတယ်။ သူ့အသံကို ခဏခဏတော့ ကြားနေပါရဲ့၊ သို့ပေမဲ့ အလင်းရောင်နဲ့ ရောပြီး နေတတ်လေတော့ သူ့ကို တစ်ခါတလေမှ မြင်ရတတ်တယ်"

ရိမ်းသည် ဝိညာဉ်များအကြောင်း မယုံကြည်လှချေ။ သို့သော် မကြာမီ အောက်ပါအကြောင်းတစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ဘုရားကျောင်းကြီးအတွင်း လျှို့ဝှက်သော နေရာတစ်ခု၌ လေးဘက်လေးတန် အင်္ဂတေနံရံများ ကာရံလျက်၊ နက်လှစွာသော ရေအိုင်ကြီးတစ်အိုင် ရှိ၏။ ထိုရေအိုင်ကြီးထဲ၌ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော နတ်မိကျောင်းကြီးတစ်ကောင်သည် နှစ်ပေါင်း ရာပေါင်းများစွာကပင် နေထိုင်ကျက်စားလာခဲ့ကြောင်းနှင့် ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ပြောစမှတ် ပြုခဲ့ကြ၏။ ထိုမိကျောင်းကြီးကိုပင် ကလေးများ ကြည့်လိုသောဆန္ဒ ရှိလေသည်။

နံရံ၏ တစ်ဖက်၌ကား မိကျောင်းကြီး၏ အစာအဖြစ်ဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးများ ၈ ရက်တစ်ကြိမ် ဆိတ်များ၊ သိုးများ၊ တစ်ခါတစ်ရံ နွားကလေးများကို သွင်းလေ့ရှိသော ကြေးနီတံခါးကြီးတစ်ခု ရှိ၏။ ထိုတံခါးကြီးမှာ အမြဲသော့ခတ်ထား၏။

တနေ့သ၌ ရိမ်းသည် တံခါးစောင့် ဘုန်းကြီး၏ သော့သည့်အမှတ်မဲ့ အိတ်ထဲမှ ထွက်ကျကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကို ကံအားလျော်စွာ တွေ့ရှိသဖြင့် ယူ

ထားလိုက်လေ၏။ သော့ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နီတာကျူအာထံ ပြေးသွားပြီးလျှင် အကူအညီအကြောင်းကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောပြလေသည်။

ညနေဘက်သို့ ရောက်သောအခါ အတူကစားရန် ခွင့်ရလာပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း ရိမ်းသည် မိကျောင်းကျွေးရန် ခိုကလေးတစ်ကောင်ကို သူငယ်ချင်းဘာသာသောက်ထဲမှ မိမိဓားကလေးနှင့် လဲ၍ယူခဲ့ပြီးလျှင် မင်းသမီးကလေးထံ ရောက်လာခဲ့လေ၏။

နီတာကျူအာက . . .

“နတ်မိကျောင်းဆီကိုတော့ ကျွန်ုပ်တို့ သွားလို့မဖြစ်တော့ဘူးထင်တယ် ရိမ်း”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရိမ်းက . . .

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဟိုမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘဲ”

“ဒီလိုလုပ်ရင် ဘေးအန္တရာယ်ဖြစ်မယ့်အကြောင်း ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဝိညာဉ်က ပြောသွားတယ် ရိမ်းရဲ့”

ထိုအခါ ရိမ်းသည် စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ငိုကြွေးရှာလေ၏။ ရိမ်းက သူသည် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ထံမှ ခိုကလေးကို မိမိအား ဘုရင်ကြီးပေးထားသော ကြေးဝါးကလေးနှင့် လဲယူခဲ့ရကြောင်း၊ ဘုရင်ကြီးသိလျှင် အမျက်ထွက်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေ၏။ နီတာကျူအာက . . .

“တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ကြည့်တာလောက်တော့ ဝိညာဉ်က အခွင့်လွှတ်ကောင်းပါရဲ့နော်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရိမ်းက . . .

“ဟုတ်တာပေါ့၊ နီတာကျူအာ၊ ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါလောက် ကြည့်လို့ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ သွားကြပါစို့”

ကလေးနှစ်ယောက်တို့သည် ရေအိုင်ရှိရာသို့ ပြေးသွားကြရာ နောက်ဆုံး ကြေးတံခါးကြီးရှိရာသို့ ရောက်လာ၍ ရိမ်းက သော့နှင့် ဖွင့်လေ၏။

အတွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထူးဆန်းသော တန်ခိုးသတ္တိတစ်ခုသည် မိမိတို့အား တားဆီးနေသကဲ့သို့ နှစ်ယောက်စလုံးပင် စိတ်များ လေးလံလျက်ရှိကြလေသည်။

ရေအိုင်အလယ်၌ ကျွန်းငယ်ကလေးတစ်ကျွန်း ရှိ၏။ ကလေးများသည် ကျောင်းလမ်းကလေးမှ လျှောက်လာကြရာ ထိုလမ်းကလေးတစ်နေရာတွင် သစ်ပင်များ အုပ်ဆိုင်းနေသော ဆင်ခြေလျှောနေရာကလေးသို့ ရောက်လာခဲ့ကြလေသည်။

ဆင်ခြေလျှော၏ အဆုံးတွင် လှေကလေးတစ်စင်းသည် တက်အပြည့်အစုံနှင့် ရှိနေသည်ကို မြင်ကြရလေသည်။ ရေအိုင်ကို လှည့်၍ ကြည့်သော်လည်း မိကျောင်းကြီးကိုကား အရိပ်အယောင်မျှ မမြင်ရချေ။

ရိမ်းက . . .

“ကျွန်ုပ်တို့ လှေနဲ့ လိုက်ပြီး ရှာကြရအောင်၊ မိကျောင်းကြီးက ကျွန်းပေါ်မှာ ပုန်းချင်ပုန်းနေမယ်”

ထို့နောက် သူသည် မင်းသမီးကလေးအား ကျောက်ဆင်ခြေလျှောကလေးရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသောအခါ ထိုနေရာ၌ မိကျောင်းကြီး၏ နောက်ဆုံး စားကြွင်းစားကျန်များကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ “နီတာကျူအာ” သည် လှေပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာ ခုန်တက်လိုက်ရာ၊ ရိမ်းသည် လှေကို တွန်းပြီးနောက်၊ လှေပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ပြီးလျှင် မကြာမီ လှေကလေးသည် ရေပြင်ပေါ်၌ တရွေ့ရွေ့ မျောလျက် ရှိလေသည်။ သူငယ်ကလေးသည် လှေပဲ့မှ ရပ်လျက်၊ တက်တစ်ချောင်းဖြင့် လှော်ခတ်ကာ ကျွန်းကလေးကို တစ်ပတ်ပတ်၍ ကြည့်ရှုပါသော်လည်း မိကျောင်းကြီး၏ အရိပ်အငွေ့ကိုမျှ မတွေ့မြင်ကြရသေးချေ။ ရိမ်းက . . .

“မိကျောင်းကြီး ဒီမှာရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်တော့ မယုံပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ နီတာကျူအာက . . .

“သင့်ခိုကလေးနဲ့ စမ်းကြည့်ပါလား”

သို့နှင့် ရိမ်းသည် ခိုသေကောင်ကလေးကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူပြီးနောက် အသက်ရှင်နေသည်နှင့် တူစေရန် အတောင်များကို ဆွဲဖြန့်၍ ရေထဲသို့ ပစ်ချလိုက်ပြီးလျှင် သူ၏ ပါးစပ်မှလည်း ‘အို . . . နတ်မိကျောင်းကြီး ထလော့’ ဟူ၍ပင် အော်လိုက်သေး၏။

ထိုခဏ၌ မိကျောင်းကြီးသည် ရေပေါ်သို့ ဘွားခနဲ ပေါ်လာလေ၏။ ဦးခေါင်းကြီးသည် များစွာ အကြည့်ရဆိုးလျက် မရေတွက်နိုင်သော ဆူးတောင်များသည်လည်း ထိုအပေါ်တွင် တဖျတ်ဖျတ် ခတ်လျက်ရှိလေသည်။ ထိုဦးခေါင်းကြီးနောက်၌မူကား အထွတ်အတက်များဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည့် ကြီးမားကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို မြင်ရ၏။ မိကျောင်းကြီးသည် ခိုကလေးကို တစ်ရှိန်ထိုး ထိုး၍ ဟပ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ နီတာကျူအာက . . .

“ဒီအကောင်ကြီးကို ကျွန်ုပ်တော့ ကြာကြာမကြည့်ချင်တော့ဘူးကြာကြာပါစို့”

ဟု ပြောလေ၏။

သို့နှင့် ရိမ်းသည် ဆုတ်ဆိုင်းခြင်းမရှိဘဲ လှေကို နောက်သို့ ပြန်၍ လှော်ရန် ခက်တတ်ကို ကိုင်လိုက်လေသည်။ ထိုခဏ၌ မဖြစ်စလောက်သော ခိုတလေးတစ်ကောင်ကို စားသောက်ရခြင်းဖြင့် ကျေနပ်တင်းတိမ်ဟန် မရှိသေးသော မိကျောင်းကြီးသည် လည်ပင်းကို ဆန့်တန်းကာ လှေကလေး၏နောက်သို့ လိုက်လှေလေ၏။ ထိုအခါ နီတာကျူအာကလည်း ငယ်သံပါအောင် ဟစ်အော်ငြိလျှင် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူနှင့် စကားပြောဆိုနေဘိသကဲ့သို့ ပြောဆိုလွှတ်ရှိလေသည်။

“မိကျောင်းကြီးကို ဖယ်ရှားပစ်ဖို့ ဝိညာဉ်ကို ပြောစမ်းပါ နီတာကျူအာရဲ့”

သို့သော် မိကျောင်းကြီးသည် ဖယ်၍မသွားသည့်ပြင် သူ၏ ညှိသောနှာခေါင်းကြီးကို အနီးသို့ ထိုးကပ်ကာ လှေပဲ့များကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲကုတ်၍ တက်မည်ကဲ့သို့ ပြုနေလေ၏။ ရိမ်းသည်လည်း လှေကို မလှော်ခတ်နိုင်တော့ဘဲ သူ၏ တက်သည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော မိကျောင်းကြီး၏ ပါးစောင်ကြီးထဲသို့ ကျရောက်မည့်ဆဲဆဲ ရှိနေလေသည်။

“အို ခက်ပါပြီ၊ ကျွန်ုပ်တို့တော့ အစားခံကြရတော့မှာပါပဲ...”

ထိုအခိုက်၌ လှေကလေးသည် မူလ ဆင်းသက်ခဲ့သည့် ကမ်းစပ်သို့ ရောက်ရှိသွားပြီဖြစ်သော်လည်း အရှိန်ကြောင့် လည်၍သွားသဖြင့် နီတာကျူအာ ရပ်နေသော လှေဦးသည် မိကျောင်း၏ ဦးခေါင်းကြီးနှင့် ထိလျက် ရှိနေတော့၏။ ထို့နောက် မိကျောင်းကြီးသည် လှေပေါ်သို့ တွား၍တက်လိုက်ရာ လှေဦးပိုင်းသည် တစ်ဖက်သို့ စောင်းသွားပြီးလျှင် လှေထဲသို့ ရေများ ဝင်လာလေ၏။ ထိုအခါ ရိမ်းသည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် သူ၏ အစွမ်းသတ္တိကို ပြရှာလေသည်။

“ကမ်းပေါ် မြန်မြန်တက်ပြေးပါ၊ နီတာကျူအာ မြန်မြန်တက်ပါ”

ဤသို့ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ရိမ်းသည် မိန်းကလေးအနီးမှ ဖြတ်၍ မြေသွားပြီးလျှင် မိကျောင်းကြီး၏ ဦးခေါင်းကို သူ၏ တက်မစောင်းဖြင့် တအားကုန် ရိုက်နှက်ရာ ၎င်းသည် ပါးစပ်ကျယ်ကြီးဖွင့်ဟကာ တက်မကို လှမ်း၍ ကိုက်ထားလေ၏။

“လွှတ်လိုက်တော့လေ၊ လွှတ်လိုက်တော့”

ဟု နီတာကျူအာသည် ကမ်းပေါ်သို့ ခုန်လွှား၍တက်ရင်း ရိမ်းအား အော်၍ ပြောလေ၏။

သို့သော် မိမိလက်ကို လွှတ်လိုက်က မိကျောင်းကြီးသည် ‘နီတာကျူအာ’ ၏ နောက်သို့ လိုက်၍ ကိုက်မည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် တက်မကို မလွှတ်

ဘဲ ထားလေသည်။ မိကျောင်းကြီးသည် တက်ကို နှစ်ပိုင်းကျိုးအောင် ဝါး၍ ပစ်လိုက်ပြီးမှ သူသည် တက်ကို လွှတ်လိုက်တော့သည်။ ထို့နောက် မိကျောင်းသည် အရှိန်မပြေသေးဘဲ အစာကျွေးမွေးနေကျဖြစ်သော ဆင်ခြေလျှောက်ကလေးပေါ်သို့ တက်၍လိုက်ရန် ကြိုးစားလျက်ရှိ၏။ ထိုအခြင်းအရာကို မြင်ရသော ရိမ်းသည် ရေထဲသို့ တစ်ခါတည်း ခုန်ဆင်းပြီးလျှင် မိကျောင်းကြီး၏ မျက်လုံးများကို သူ၏ လက်သီးဆုပ်ကလေးများဖြင့် ထိုးနှက်လေရာ မိကျောင်းကလည်း ရိမ်းကို ဆွဲငင်ဖမ်းဆီးလျက် ရှိလေသည်။

နီတာကျူအာသည် “ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ” ဟု ဟစ်အော်ကာ၊ ရိမ်း၏ လက်ဝဲဘက်လက်ကို ဖမ်း၍ဆွဲလေ၏။ သို့သော် ခြေကုတ်မရတော့ဘဲ ဒရွတ်တိုက်၍ ပါသွားလေရာ၊ ထိုခဏ၌ တစ်စုံတစ်ခုသော တန်ခိုးသတ္တိသည် မိမိတို့အား ကူညီလိုက်ဘိသကဲ့သို့ နှစ်ယောက်စလုံးသည် ကျောက်တုံးပေါ်သို့ အတူတကွ လဲကျသွားလေသည်။

ထို့နောက် သူတို့သည် ချက်ချင်းထ၍ ကျောက်လမ်းကလေးပေါ်သို့ ပြေးတက်ကြလေ၏။ သို့ပြေးလာစဉ်၊ ရိမ်း၏လက်ကလေးသည် သွေးများဖြင့် လိမ်းကျလျက်၊ လက်သန်းကလေးမှာလည်း စုတ်ပြတ် ကြေမွနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထို့နောက် နီတာကျူအာသည် အော်သံဟစ်သံများနှင့် တံခါးထုသံများကို နားထဲတွင် နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရပြီးနောက် မည်သည့်အရာကိုမျှ မသိရတော့ဘဲ သုတ်လစ်ကာ လဲကျသွားလေ၏။

ပြန်၍ သုတ်ရသောအခါ သူသည် ရိမ်း၏ ဖခင်ဖြစ်သော မမ်း၏ အိမ်ထဲသို့ ရောက်ရှိနေလျက် အက်စတီသည်လည်း မိမိကိုယ်ပေါ်သို့ ကိုင်းညွှတ်ကာ ငိုကြွေးနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

“ကျွန်ုပ် အသက်ချမ်းသာရာ ရတာကို မြင်လျက်သားနဲ့ ဘာကြောင့် ငိုနေရတာလဲ အထိန်းတော်ကြီးရဲ့”

“ကျွန်ုပ် သားကလေးအတွက် ငိုကျွေးခြင်းဖြစ်ပါတယ် သခင်မကလေး”

“သူ ဒဏ်ရာတွေကြောင့် သေသွားပြီလား”

“မသေပါဘူး သခင်မကလေး၊ အခန်းထဲမှာ အပြင်းအထန် ဖျားပြီး လဲနေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မကြာခင် ဖာရီးဘုရင်က သူ့သမီးတော်ကလေးကို ဘေးမကင်းတဲ့နေရာ ခေါ်သွားတဲ့အတွက် သူ့ကို သတ်ပါလိမ့်မယ်”

နီတာကျူအာက နေရာမှ ခုန်ထလျက်...

“ဒီလိုမဖြစ်ရဘူးလေ၊ ကျွန်ုပ်အသက်ကို သူက ကယ်ဆယ်ခဲ့တာပဲ”

ဤသို့ ပြောဆိုနေခိုက် တံခါးပွင့်၍သွားပြီးလျှင် ဖာရီးဘုရင်ကိုယ် တိုင် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။ တစ်စုံတစ်ရာ ထိခိုက်နာကျင်ခြင်းမရှိဘဲ၊ ပုကတိ ကျန်းမာလျက်ရှိသော သမီးတော်ကလေးကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ရသော အခါ ဘုရင်ကြီးသည် ဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြင့် စိတ်ကို မချုပ်တည်းနိုင်တော့ဘဲ၊ နီတာကျူအာ အား ပြေး၍ဖက်ပြီးလျှင် ဘုရားသခင်နှင့် နတ်အပေါင်းတို့အား ခူးသောက်လျက် ဆုတောင်းမေတ္တာပို့လေ၏။ နီတာကျူအာသည် ဘုရင်ကြီး အား နမ်းရှုံ့ပြီးလျှင် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှလောက် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေရသည့် အကြောင်းကို မေးမြန်းကာ မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေသည်။

“သမီးတော် သေပြီလို့ ကျွန်ုပ်ထင်နေမိတယ် သမီးတော်”

“အို . . . ဘာဖြစ်လို့ ထင်နေတာလဲ၊ ကျွန်ုပ်ကို အစဉ်သဖြင့် ဘုရားသခင်က စောင့်ရှောက်ကာကွယ်ပါမယ်လို့ ကျွန်ုပ် မမွေးဖွားခင်ကတည်းက ကတိပေးပြီး ထားတယ်မဟုတ်လား၊ ခမည်းတော်ရဲ့၊ ပြီးတော့ အမှန်က မိန်းသာ မကယ်ဆယ်ရင် . . .”

ဘုရင်ကြီးသည် စကားမဆုံးမီ ဒေါသဖြင့် . . .

“ဒီလူခိုက်ကလေးကို ထည့်ပြီး စကားမပြောစမ်းပါနဲ့၊ သမီးရယ်၊ ဒီကောင်ကလေးဟာ သေတဲ့အထိ ကြိမ်ဒဏ်ခံရလိမ့်မယ်”

“ခမည်းတော် ဒီစကားတွေ မေပစ်လိုက်ပါ၊ ရိမ်းသေလျှင် ကျွန်ုပ်လည်း သေမှာပဲ၊ ကျွန်ုပ်ကိုသာ အပြစ်တင်ဖို့ရှိပါတယ်။ ရိမ်းဟာ နတ်မိကျောင်းကြီးကို ကျွန်ုပ်အတွက် ဝင်ပြီး ကိုယ်စားဒဏ်ခံခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

မင်းသမီးကလေးသည် သူ၏ ခမည်းတော် ဖာရီးအား အဖြစ်အပျက်များကို အလုံးစုံပြန်ပြောလေသည်။

ထိုစကားများကို ကြားသိရသောအခါ ဘုရင်ကြီးသည် ရိမ်းအား ခေါ်ခုံရန် အမိန့်ပေးရာ သွားရောက်ခေါ်သူများလည်း သွေးအားနည်း၍ လမ်းမလျှောက်နိုင်သော သူငယ်ကလေးအား ပွေ့ချို၍ လာကြပြီးလျှင် ဘုရင်ရှေ့တော်သို့ ခုံတစ်ခုပေါ်၌ ချထားကြလေ၏။

ရိမ်းသည် အားနည်းသောအသံဖြင့် . . .

“ကျွန်ုပ်အား ကွပ်မျက်တော်မူပါ အရှင်၊ ကျွန်ုပ်သည် အပြစ်ကို ကျူးလွန်မိပါသည်။ သို့စေကာမူ ကျွန်ုပ်သည် အရှင်သမီးတော်ကလေးအား ဆိုးဝါးသော သတ္တဝါကြီး၏ ဘေးရန်မှလွတ်အောင် ဖယ်ရှားနိုင်ခဲ့သဖြင့် ပျော်ရွှင်စွာပင် ကျွန်ုပ်အသေခံပါမည်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘုရင်ကြီးက ဦးခေါင်းကိုယမ်းလျက် . . .

“သင်ကား အမှန်ပင် မိုက်မဲသော အမှုကို ပြုဘိ၏။ ထို့အတွက် သင်သည် သင်၏အသက်ကို ဆုံးရှုံးသင့်၏။ သို့သော် လူကလေး . . . သင်၏ ကစားဖော် ကစားဖက်တစ်ယောက်ကို အသက်စွန့်၍ ကယ်ဆယ်ခဲ့သည့်ပြင်၊ ကျွန်ုပ်၏ မျက်မှောက်၌လည်း အပြစ်ဟူသရွေ့ကို သင်တစ်ဦးတည်းသာ ခံယူပေးသောကြောင့် မဟာသွေးပီပီ နှလုံးရည်နှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်သဖြင့် သင့်အား ကျွန်ုပ် ခွင့်လွှတ်၏”

ဤသို့ ပြောဆိုပြီးလျှင် ဖာရီးသည် ရိမ်း၏ နဖူးပြင်ကို နမ်းရှုပ်လေသည်။

ထို့နောက် ဘုရင်ကြီးသည် ရိမ်းအား နန်းသုံးသမားတော်ကြီးများဖြင့် ကုသရန် အမိန့်ထုတ်ပြန်ပြီးလျှင် ရွှေမိကျောင်းရိုးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဓားတစ်ချောင်းကိုလည်း သူလဲခဲ့သော ဓားကလေးအစား လက်ဆောင်အဖြစ်ဖြင့် ပေးအပ်၏။ ဘုရင်မဖြစ်မည့်သူအား ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သည့်အတွက် ထိုဓားကို သူ၏တစ်သက်တွင် ရဲဝံ့စွာနှင့် သစ္စာရှိစွာ ကိုင်ဆောင်သုံးစွဲရန် ဖွဲ့ကြားလိုက်သေး၏။ ထို့ပြင် အရွယ်ပင် နုပျိုလှသေးသော်လည်း ဘုရင်ကြီးသည် မြတ်နိုးသောအားဖြင့် ‘ကောင့်’ Countဟူသော ဘွဲ့ထူးနှင့်တကွ ‘မဟာနွယ်’ ထိပ်ထားကလေးအား ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သူ’ ဟူ၍ အမိန့်ပေးရသော ဘွဲ့ထူးတစ်ခုကိုပါ ပေးအပ်ချီးမြှင့်လေ၏။

ဘုရင်ကြီး ထွက်သွားသောအခါ မိန်းမပညာရှိဖြစ်သော သူ၏မိခင် အက်စတီသည် ဘုရင်ပေးသနားသောဓားကို တစ်ခဏမျှ ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုလျက် . . .

“ကျွန်ုပ်တော့ ဓားပေါ်မှာ မဟာသွေးကို မြင်နေရတယ်”

ဟု လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက်၌ကား သူတို့သည် အတူကစားခွင့် မရကြတော့ချေ။ နီတာကျူအာ အား အထိန်းတော် မိန်းမကြီးများနှင့် လက်နက်ကိုင် အစောင့်တစ်ယောက်ကို အမြဲစောင့်ကြပ်စေ၏။

ထို့ပြင် ၁ နှစ်၊ ၂ နှစ်အတွင်း၌ ရိမ်းကိုလည်း စစ်သားကောင်းငါးစစ် ယောက်ဖြစ်လာစေရန် စစ်ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်ထံ အပ်နှံသင်ကြားစေ၏။ သို့နှင့် နီတာကျူအာနှင့် ရိမ်းတို့သည် ရံဖန်ရံခါမျှသာ တွေ့ဆုံကြရတော့၏။ သို့သော် ချစ်ခင်လှသော ကလေးနှစ်ယောက်၏ စပ်ကြားတွင် လူချင်း မတွေ့ဆုံရစေကာမူ မေတ္တာသည် ပျက်ကွက်ခြင်းမရှိချေ။ ရိမ်း၏ မျက်နှာကို မမြင်ရသော နေ့ရက်များအား နီတာကျူအာအတွက် ငြီးငွေ့ခြောက်ကပ်လှသော အချိန်များပင်တည်း။

[၄]

‘အာမင်’ အား ပင့်ခေါ်ခြင်း

ဤသို့ဖြင့် နှစ်ပေါင်းအတန်ကြာလတ်သော်၊ အာမင်၊ တံမင်း ပေး၍ရသော သမီးတော် ‘နီတာကျူအာ’ မင်းသမီးကလေးသည် အရွယ်သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ အီဂျစ်တစ်ပြည်လုံးတွင် ဤမျှလောက် ပညာဉာဏ်ရှိ၍ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ ကြံ့ခိုင်လက်ကားနှင့် ပြည့်စုံသော မိန်းမပျိုကား မပေါ်ပေါက်ဖူးသေးချေ။ မြင့်မားသွယ်ပြောင်းသော ကိုယ်ဟန်အမူအရာ ချစ်စဖွယ် မျက်နှာဖြင့် ပင်လယ်ပြာ ရောင်တောက်နေသော မျက်လုံးများသည် အရုဏ်တက်စ နင်းဆီသွေးကဲ့သို့ ပါးပြင်ကလေးများနှင့် လိုက်လျောလှ၏။ ရွှေပိုက်ကွန် အုပ်ဆိုင်ထားသော အခါများတွင် သူ၏ ဆံပင်တွန့်ကလေးများသည် ခါးသို့တိုင်အောင်ပင် ကျဆင်းလျက်ရှိ၏။ အတီးအမှုတ် အကအခုန်များအပြင် မိန်းမများ တတ်သင့်တတ်အပ်သော ပညာမှန်သရွေ့ကို ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် သီလရင်များထံမှ သင်ကြားပြီးဖြစ်ရကား၊ အတတ်မျိုးစုံနှင့် ပြည့်စုံပေ၏။ ထို့အပြင် ဘုရင်ကြီးက လည်း တိုင်းရေးပြည်ရေး ပညာများကို သင်ကြားပြသခြင်း ပြုသေး၏။

သို့ဖြင့် တစ်နေ့တွင် ဘုရင်ကြီးက...

“သမီးတော် ကျွန်ုပ်ကား အားအင်ကုန်ခမ်း အိုမစွမ်းရှိပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း ဆင်မြန်းရန် လေးလံလှသော ဤသရဖူကြီး၏ တာဝန် ကို ခွဲဝေ၍ ယူပါလော့”

ဟု ပြောဆို၏။

ထိုသို့တုံ့ပြန်ကား နေ့ကောင်းရက်သာ အခါတော် မင်္ဂလာရွေးပြီးလျှင် ရာဇဝါသေက ဘိသိက်ပွဲကြီးကို ရှေးမင်းများနှင့် မတူအောင် အဆောင်အယောင်

အခမ်းအနားများနှင့် ကျင်းပကာ ထီးနန်းကို လွှဲအပ်လေ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးများက ဆုံးမဩဝါဒပေးခြင်း မင်းညီမင်းသားများနှင့် များကြီးမတ်ရာ သေနာပတိများ စစ်သည်ဗိုလ်ပါ သူရဲသူဘက်များကလည်း သစ္စာတော်ခံခြင်းအမှုကို ပြုကြ၏။

အလုံးစုံသော စစ်သည်ဗိုလ်ပါ ပရိသတ်အပေါင်းတို့၏ ရှေ့မှောက်တွင် ဖာရီးဘုရင်ကြီးသည် သူ၏သမီးတော် ဦးခေါင်းထက်၌ နှစ်ဆင့်ဖြစ်သော မကိုဋ် သရဖူကြီးကို ကိုယ်တော်တိုင် ဆင်မြန်းပေးတော်မူလေသည်။

ကျက်သရေရှိလှသော ရွှေသလွန်ထက်ဝယ် ထိုင်ကာ၊ လူအများတို့၏ ပူဇော်ခြင်းကို ခံယူနေစဉ်၊ ဘုရင်မ၏ မျက်လုံးအစုံသည် တစ်စုံတစ်ရာကို လှည့်လည်ရှာဖွေလျက် ရှိလေ၏။ ထိုသည်ကား တင့်တယ်မြင့်မားသော ကိုယ်ဟန်ဖြင့် ခံညားစွာရပ်နေသော ရိမ်း၏ မျက်နှာပင် ဖြစ်လေတော့၏။ မကြာမီ သူတို့နှစ်ဦး၏ မျက်လုံးများသည် အချင်းချင်းသွား၍ ဆုံမိလေရာ၊ ဘုရင်မသည် ခေတ္တမျှ စိုက်ကြည့်ပြီးနောက်၊ မျက်လုံးများကို လွှဲဖယ်လိုက်လေသည်။ ဘုရင်မ၏ အကြည့်ကား စကားအခွန်းပေါင်းများစွာထက်ပင် အဓိပ္ပာယ်ပြည့်စုံလှ၍ ငယ်စဉ်က အဖြစ်များကို အမှတ်ရသေးကြောင်း ထင်ရှားလှပေ၏။

ညအချိန်သို့ရောက်လတ်သော် မိမိ၏ ခြွေရံသင်းပင်းများကို အနားယူခွင့်ပေးလိုက်ပြီးလျှင် ဘုရင်မကလေးသည် အဝတ်ရိုးရိုးကို ဝတ်စားဆင်ယင်လျက် အဆောင်တော်ထဲတွင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှစွာ တစ်ကိုယ်တည်း ထိုင်ကာ၊ မိမိတွေ့ကြုံခဲ့ရသော ထူးဆန်းသည့် အဖြစ်အပျက်များကိုလည်းကောင်း၊ မိမိစိုးရိမ်ရသော အင်ပါယာနိုင်ငံကြီးနှင့် တန်ခိုးအာဏာများကိုလည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်တိုင် နတ်မျိုးနတ်နွယ် တစ်ပိုင်းဖြစ်နေသည်ဟု ယုံကြည်ချက်ကိုလည်းကောင်း တွေးတောနေမိ၏။ သို့သော် ထိုအရာများထက် အထူးတလည်ပို၍ တွေးမိသောအရာကား၊ မိမိချစ်ခင်မြတ်နိုးသူ၊ မိမိနှင့် ကစားဖက် ဗိုလ်မှူးကလေး ရိမ်း၏ အကြောင်းပင် ဖြစ်တော့၏။

ရာဇပလ္လင်တစ်ခုသည် မည်မျှပင် ရွှေစင်ပကတိဖြင့် ပြောင်လက်ဝင်းထိန်နေစေကာမူ မနုဿ လူသားများ၏ စိတ်ဆင်းရဲမှုများပေါ်၌ မိမိအား မြှောက်တင်၍ ထားနိုင်သလော၊ သူသည် အမှန်ကို သိလိုလှ၏။ သူ၏ စိတ်ကား မြန်လွန်းလှ၏။ နောက်အခါ ပေါ်ပေါက်လာမည့် အကြောင်းအရာများကို လက်ငင်းဒိဋ္ဌ ရင်ဆိုင်တွေ့ဆုံလိုက်လို၏။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မစမ်းသပ်ဖူးသော်လည်း မိမိတွင် သိနိုင်သော စွမ်းရည်သတ္တိရှိသည်ဟု မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မိ၏။

သို့သော် ဤအရာကား တစ်ဦးတည်း မတတ်နိုင်စကောင်းပေ။ ဘုရင်မကလေးသည် ခေတ္တမျှ စဉ်းစားပြီးလျှင် အဆောင်ပြင် တံခါးဝ၌ ရပ်

စောင့်နေသော ငုံ့ငွေတော် မိန်းမတစ်ယောက်အား လေဒီအက်(စ)တီကို ခေါ်
ခိုင်းလိုက်လေသည်။ မကြာမီ ခုံညားသော ကိုယ်ဟန်ရုပ်သွင်နှင့် အသက် ၅၀
မျှလင် ငိုသော်လည်း အနည်းငယ်မျှ ဖြူရောင်မသမ်းသေးသော ဆံပင်များ ရှိသည့်
အက်စတီသည် အဆောင်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာလေ၏။

အက်စတီက . . .

“ကျွန်ုပ်ရောက်ချိန် နောက်ကျပါက အခွင့်လွှတ်စေလိုပါသည်
အရှင်မ”

ဘုရင်မကလေးသည် အက်စတီအား ဆွဲမနမ်းရှုပ်လျက် . . .

“ဒီကနေ့အဖို့ တစ်နေ့လုံးကြားနေရတဲ့ ဒီဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးတွေ ကျွန်ုပ်
ဦးငွေလှပါပြီ။ သင်၏ နို့ချိုကို သောက်ဖို့ ကြီးပြင်းလာရသည့်အတိုင်း သင်
တစ်ယောက်သာ ကျွန်ုပ်အား ယုယ နှစ်သိမ့်မည်သူ ရှိပါသည်”

အက်စတီက ဘုရင်မ၏ ဆံပင်ကောက်ကလေးများကို လက်ဖြင့်
သပ်ပေးရင်း . . .

“ဘာများ အနှောင့်အယှက်ရှိလို့လဲ သမီးတော်ရဲ့”

“ဤသရဖူကြီးအား ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းပေါ်၌ တာဝန်ကြီးလေးလှ
ပါသည်။ ခမည်းတော်ဖာရိုးသည် စားသောက်ပွဲများပြီးသည့်နောက် အဘယ့်
ကြောင့် ညီလာခံ ခေါ်သူကျင်းပပါသလဲ၊ မမ်းမှာ ထိုညီလာခံတွင် ပါသော
ကြောင့် သင်သိပါလိမ့်မည်”

“မှန်ပါသည်။ သမီးတော် ဘုရင်မတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ သင်သိထိုက်
ပါသည်။ ကိစ္စက သမီးတော်၏ မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် ဖြစ်ပါသည်”

“အလို ကျွန်ုပ်ရဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စတုလား၊ ဘယ်သူများပါလိမ့်”

ထိုအခါ အက်စတီက သမီးတော် ဘုရင်မကလေးနှင့် ရာထားသော
အမည်များကို ပြောပြလေသည်။ “သူတို့ကား ကက်(ရှ)မင်းသား၊ နိုင်ငံခြား
ဘုရင်များ၏ သားတော်များ၊ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ဦး စသည်တို့ဖြစ်လေသည်။
နာမည်တစ်ခုကို ပြောတိုင်း ပြောတိုင်း ဘုရင်မကလေးက ‘ဤသူကို ကျွန်ုပ်
မသိ’ ဤသူက ‘၀၅ အပျင်းထူသည်’ ဤသူက အိုလွန်းလှသည်’ စသည်ဖြင့်
ရေရွတ်လျက်ရှိလေ၏။

“ဒါပဲလား အက်စတီ”

“မှန်ပါတယ်၊ ဒီလူတွေထဲကပဲ ရွေးကြပါလိမ့်မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ တစ်
ယောက်ကျန်နေသေးလို့လား သမီးတော်”

ဘုရင်မကလေးသည် ပြန်၍အဖြေမပေးဘဲ နှုတ်ဖျားများသာ လှုပ်
လျက် အသံကား ထွက်ပေါ်မလာချေ။ အက်စတီသည် ဦးခေါင်းကိုယမ်းလျက်

“ဒါတော့ မဖြစ်ဘူး သမီးတော်၊ အကြောင်းတွေ အမျိုးမျိုးရှိနေတယ်၊
ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့သွေးကို ကျေးဇူးသစ္စာတော်ဆိုတဲ့ တရားနဲ့ ရာပေလွှင့်ကာ အမြဲ
တားမြစ်ထားတယ်၊ ဖာရိုးကိုယ်တိုင် ဒီသစ္စာကို မမျိုးမျက်ရဲပေဘူး၊ ဘိသိက်
ခန်းမဆောင်ထဲမှာတုန်းက ကြည့်တဲ့အကြည့်မျိုးနဲ့ သင် နောက်ထပ် တစ်ချက်
ကြည့်လိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်ရဲ့ သားကလေးတော့ သင်ချိုင်းကို မုချ
သွားပြီပဲ”

“သေမင်းကိုတော့ သူ့ဆီ ခေါ်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ချစ်မေတ္တာနဲ့
ဘန်ခိုးအာဏာသာ ယူဆောင်လာခဲ့မှာပါ၊ ကျွန်ုပ်ဟာလည်း တစ်နေ့ကျရင်
ဖာရိုးဘုရင် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့ အက်စတီ . . . သင်သာ ကျွန်ုပ်ကို
သစ္စာ ဖောက်ပြီး သူ့ကို ထုတ်ဖော်ပြောခဲ့မယ်ဆိုရင် သင်ဟာ ဘယ်လောက်ပဲ
ကျွန်ုပ် နဲ့ ရင်းနှီးချစ်ခင်တဲ့သူဖြစ်ပေစေ၊ ကျွန်ုပ် သင့်ကို အဆုံးစီရင်မယ်ဆိုတာ
ကျွန်ုပ် သစ္စာပြုလိုက်ပြီ”

အက်စတီက ပြုံးရယ်လျက် . . .

“ကျွန်ုပ် သစ္စာမဖောက်ပါဘူး၊ အမှန်တော့ ဒီလိုလုပ်ဖို့လည်း လိုမယ်
မထင်ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ပြောစမ်းပါဦး သမီးတော်ရဲ့၊ ဒီကနေ့ ဗိုလ်မှူးကလေးတစ်
ယောက်ဟာ သမီးတော်က ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ ဘိသိက်ဆောင်ထဲက ထွက်သွား
ရရာတယ် မဟုတ်လား”

“ပူလွန်းလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“မှန်ပါတယ်၊ ပူတော့ ပူတာပါပဲ၊ အခြားလူတွေလည်း ပူကြတာပဲ၊
ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ တခြားအပူမီးများ ရှိလေရောသလားမှ မပြောတတ်ဘဲ”

“ကျွန်ုပ်ရဲ့ အရှိန်အဝါကို မခံနိုင်လို့နဲ့ တူပါတယ်”

“ဒီဟာတွေ ထားလိုက်ပါတော့ သမီးတော်ရယ်၊ သမီးတော် ကိုယ်
တိုင် ဖာရိုးဖြစ်လာတဲ့တစ်နေ့ စကရာဇ်ဘုရင်တစ်ပါးဟာ တိုင်းသူပြည်သား
တွေနဲ့ တရားဥပဒေရဲ့ ကျေးကျွန်တစ်ယောက်သာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိလာ
ပါလိမ့်မယ်၊ သမီးတော် မေတ္တာမျှတဲ့အကြောင်း သူ့နာမည်ကို ထုတ်ဖော်ပြော
လိုက်ရင် သူ့ကို သေတဲ့အထိ တွေ့နိုင်တော့မယ် မဟုတ်ပါဘူး”

မင်းသမီးကလေးသည် သူ၏မျက်နှာကို အတန်ကြာ လက်ဝါးဖြင့်
အုပ်ထားပြီးမှ ထူးခြားသော မျက်နှာထားဖြင့် . . .

“ဒီအခါကျတော့ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ပိုင်ဥပဒေနှင့် ကျွန်ုပ်လုပ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စ
များလည်း ရှိဦးမှာပေါ့”

မင်းသမီးကလေး၏ စကားကို ကြားရသောအခါ အက်စတီမှာ စိတ်
ဆဲက ဝမ်းမြောက်မိသေး၏။

“သမီးတော်ရဲ့ စိတ်နှလုံးကတော့ အင်မတန် မြင့်မြတ်ပါပေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ ဒီအကြံကို စိတ်ထဲက ပျောက်လိုက်စမ်းပါ၊ သို့မဟုတ်ရင် သမီးတော် ထီးနန်းတက်တာ သူ ဘယ်တော့မှ တွေ့ရမယ် မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီဟာကို နားလည်စမ်းပါ သမီးတော်ရယ်၊ သူဟာ အဆိပ်ခွက်ကိုပဲ သောက်မိမလား၊ တစ်ညမှာ လှံချက်ပဲထိမလား၊ မမြင်ရတဲ့နေရာက မြားတစ်စင်းစင်းပဲ သူလည်ပင်း လာဖိုက်မလား မသိနိုင်ဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် အိပ်စက်နေတဲ့ တစ်ခါမှ မကြုံဖူးတဲ့ လက်စားချေမှုမျိုး ကို တွေ့ကြုံရလိမ့်မပေါ့”

“သေခါမှ လက်စားချေလို့ ဘာများ အကျိုးထူးတော့မှာလဲ ကလေးရယ်”

ထို့နောက် မင်းသမီးကလေးက မိမိသည် လူအများ ပြောကြသည့် အတိုင်း အာမင်၏ သမီးအစစ် ဖြစ်ခဲ့ရိုးအမှန်က ဖခင် နတ်မင်းကြီးအာမင် ကို မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ တွေ့ရလေအောင် ခေါ်ပေးပါမည့်အကြောင်း၊ သို့မှသာ ဖခင် နှင့် နီးနောနိုင်မည့်အကြောင်း ပြောပြလေသည်။ ထိုအခါ အက်စတီသည် မင်းသမီးကလေးအား အံ့သြစွာ ကြည့်ရှုလျက် . . .

“နတ်ဘုရားများရဲ့ အရှင်သခင်ကို ပေါ့ပေါ့ဆဆ မလုပ်ကောင်းပါဘူး သမီးရယ်၊ သမီးရဲ့မယ်တော်ကို ပဋိသန္ဓေပေးစဉ်ကလည်း ကိုယ်တိုင် ထင်ရှားမပြတ် အိပ်မက်သာ ပေးခဲ့ဇာယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ သမီးလည်း အိပ်မက်ပြီး အိပ်မက်သာ ယူပါတော့ သမီးရယ်”

“အို မိုးတိမ်တွေလို ခဏကလေးနဲ့ ပျောက်သွားတဲ့အိပ်မက်တွေကို သမီး မယုံကြည်ပါဘူး၊ သူသာ သမီးရဲ့ ဖခင် အစစ်မှန်ရင် ရုပ်ချည်းပဲဖြစ် ဖြစ်၊ နာမိချည်းပဲဖြစ်ဖြစ် လာပါစေ၊ သင်တတ်နိုင်ရင် ခေါ်သာခေါ်ပါ အက်စတီ”

“ကိုင်းလေ ကျွန်ုပ်မှာ အစွမ်းရှိပါတယ်၊ သမီးနဲ့ အခြားလူတစ်ယောက်အတွက် ကြိုးစားပါတော့မယ်။ သို့ပေမဲ့ ဒီမှာတော့ မကောင်းပေဘူး၊ သင် မကြောက်ဘူးဆိုရင်ဖြင့် ဝတ်ရုံနဲ့ ခေါင်းမြီးခြုံပေါ်ကို ဆင်မြန်းပြီး ကျွန်ုပ် နောက်ကသာ လှမ်းခဲ့ပေတော့”

ကျဉ်းမြောင်းလှသော လမ်းကြားကလေးများတစ်လျှောက် သူတို့သည် လှေကားထစ်ပေါင်းများစွာကို တက်ကာ ဆင်းကာ လာခဲ့ကြလေရာ၊ နောက်ဆုံး၌ ရှည်လျားသော ကျောက်ဆင်ခြေလျှောက်တစ်ခု ခြေရင်းရှိ တံခါးတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာကြလေ၏။ အက်စတီသည် ထိုတံခါးကို သော့နှင့်ဖွင့်ပြီးလျှင် အတွင်းသို့ ဝင်ကြပြီးနောက် တံခါးကို ပြန်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

မင်းသမီးလေးက အသံကိုနှိမ်လျက် . . .

“ဒီနေရာက ဘာလဲ ဟင်”

“သီလရှင် ဆရာကြီးတွေကို မြှုပ်နှံတဲ့နေရာပေါ့၊ ဘုရားသခင်၊ ဒီနေရာကို စောင့်ရှောက်နေတယ်လို့ ပြောကြတာပဲ၊ ဘယ်သူမှ ဒီနေရာ မဝင်တာ နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်ရှိပြီ။ ဒီမှာကြည့်ပါလား၊ ဖုန်တွေထဲမှာ နေဆုံး သီလရှင်ဆရာကြီးရဲ့ အလောင်းကို ယူဆောင်လာကြတဲ့ လူတွေရဲ့ ရာတွေ ထင်နေတာ”

သူမသည် မီးခွက်ကို မြှောက်၍ ပြလိုက်ရာ၊ သူတို့သည် နတ်ဘုရားအမျိုးမျိုးတို့၏ ရုပ်လုံးများကို ထွင်းထုထားလျက် တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ၌ ပေါက်ပေါင်း မြောက်မြားစွာရှိသော လိုက်ဂူကြီးတစ်ခုထဲသို့ ရောက်ရှိကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ ထိုမှန်ပေါက်တစ်ခုထဲ၌ ရွှေချထားသော ခေါလောင်းတစ်ခုစီ ရှိကြ၏။ လိုက်ဂူ၏ အဆုံး၌ကား၊ ကျောက်နက်ဖြင့် ပြုလုထားသော ယဇ်ပလ္လင်ကလေးတစ်ခု ရှိ၏။

အက်စတီသည် မင်းသမီးကလေးအား လှေကားခုံကလေးတစ်ခု၌ အထိုင်ခိုင်း၍ မီးရောင်ကို ကွယ်ထားသဖြင့် ထိုနေရာမှာ မှောင်လျက်ရှိ၏ ထိုအချိန်တွင် သူတို့ဝဲယာ၌ရှိသော သင်္ချိုင်းဂူများမှ ဝိညာဉ်များသည် သူငါးအား စောင့်ကြည့်နေဘိသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။

ထို့နောက် အက်စတီသည် မင်းသမီးကလေး နားမလည်နိုင်သော ဂါထာမန္တရားများကို ရွတ်ဆိုမန်းမှုတ်လျက် ဒူးထောက်ကာ အာမင်သည် မိတို့ အလိုဆန္ဒများကို ဖြည့်ရန် ဆုတောင်းလျက်ရှိလေ၏။ သို့သော် မည်သည့်အရိပ်အယောင်မျှ ပေါ်ထွက်လာခြင်း မရှိချေ။ နောက်ဆုံး၌ အက်စတီသည် မင်းသမီးကလေး၏ နားနားသို့ကပ်လျက် . . .

“ကျွန်ုပ်တို့ဟာ အေးအေးချမ်းချမ်းနေကြတဲ့ ဝိညာဉ်တွေကို နောက်ယှက်မိကြပြီ၊ ဒါကြောင့် သွားကြပါစို့၊ ဘုရားသခင်လည်း သူ့နားကို ပိတ်ထားတော်မူတယ်”

မင်းသမီးကလေးမှာ အလွန်ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လျက်ရှိသဖြင့် အက်စတီ၏ ကိုယ်ကို မှီလျက်ရှိရာမှ ကျောက်ပြားချပ်ပေါ်သို့ ဒူးညှုတ်ကျသွားလေ၏။ အကြောင်းသော်ကား၊ သင်္ချိုင်းဂူကြီး တစ်ဖက်စွန်းရှိ မိမိတို့ ဝင်လာခဲ့သော တံခါးဆီမှ မထင်ရှားသော အလင်းရောင်တစ်ခုသည် ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသောကြောင့်ပေတည်း။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ထိုအလင်းရောင်သည် အိပ်မက်နန်းထွင်း အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်လျက်၊ ဓားကောက်တစ်ခုကို စွဲကိုင်ထားသော မိန်းမ

တင်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဌာန်သို့ ပြောင်းလဲလာခဲ့လေသည်။ ထိုသဏ္ဌာန်သည် သူတို့ရှိရာသို့ ဆင်းကပ်လာသဖြင့်၊ ထိုသဏ္ဌာန်၏မျက်နှာကို ကောင်းစွာ မြင်နိုင်ကြလေ၏။ မင်းသမီးကလေးသည် ထိုမျက်နှာမှာ မိမိနှင့်တူသည်ဟူ၍ မှတ်ထင်မိသော်လည်း မည်သူဟူ၍ကား မသိချေ။ အက်စတီသာလျှင် သိ၍ ထိုမျက်နှာကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဒူးညှုတ်လိုက်လေသည်။

ထိုသဏ္ဌာန် သူတို့ရှေ့တွင် ရပ်လျက်၊ ချိုသာသောအသံဖြင့် . . .
“အို အိဂျစ်ပြည်၏ ဘုရင်မ၊ အာမင်၏ သမီးတော်ဖြစ်သော ‘နီတာ’ . . . နတ်တို့၏ဖခင် အာမင်အား ပင့်ဆောင်ရဲလျက် သင့်အား မွေးထုတ်သော မိခင်အား ကြည့်ရှုရန် ကြောက်ရွံ့လေသလော”

မင်းသမီးကလေးသည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်လျက် . . .
“ကျွန်ုပ် ကြောက်ရွံ့လှပါသည်”
“သင့်ဆရာမ အက်စတီကော ကြောက်ရွံ့လေသလော”
“ကြောက်ရွံ့လှပါသည် မိဖုရားခေါင်ကြီးအဟူရာ”

“အသင်မိန်းမ၊ သင်၏အပြစ်ကား ကြီးလှ၏။ သင်၏ နံဘေးရှိ မင်းသမီးငယ်ကလေး၏ အပြစ်သည်လည်း ထိုနည်းတူပင် ဖြစ်၏။
“ဘုရားသခင်သည် သင်တို့၏ မိုက်မဲစွာ ပင့်ခေါ်ခြင်းကို ကြားသိတော်မူသည့်အတိုင်း ကြွရောက်ပါက သင်တို့သည် ဒူးထောက်လျက်ရှိသောနေရာ၌ သေဆုံးကြရပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ကရုဏာတော်ရှိသည့်အတိုင်း သူ၏ကိုယ်စား ကျွန်ုပ်အား တမန်တော်အဖြစ်ဖြင့် စေလွှတ်ပေသည်”

မင်းသမီးကလေးက ပင့်သက်ရှုလျက် . . .
“အာမင် ကျွန်ုပ်တို့အား ခွင့်လွှတ်တော်မူပါစေ၊ အို မယ်တော် ကျွန်ုပ်နှင့် အခြားလူတစ်ယောက်အတွက် အနာဂတ်ကို သိလိုလှသည့် စိုးရိမ်စိတ် သံသယစိတ်များကြောင့် ဤသို့ ပြုမိပါသည်”

“အဘယ်ကြောင့် ကြည့်ရှုလိုသနည်း သမီးတော်၊ အနာဂတ်ကား သတ္တဝါဟူသမျှ၏ အသိဉာဏ်မှ ဖုံးကွယ်ထားဘိ၏။ ဆင်းရဲချမ်းသာ သေခြင်း ရှင်ခြင်းများသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ မြင်ကွင်းတွင် ဖွင့်လှစ်ထားပါက မည်သူသည် ဤလောကကြီး၌ နေထိုင်တော့အံ့နည်း”

“သို့ဖြစ်လျှင် ဆင်းရဲဒုက္ခများသည် ကျွန်ုပ်ကို စောင့်မျှော်နေပါသလော မိခင်”

“အခြား အဘယ်အရာများ ရှိသေးသနည်း၊ အလင်းနှင့်အမှောင်သည် နေ့ကို ဖန်တီးဘိသကဲ့သို့ ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ ပူဆွေးခြင်းသည်လည်း ဘဝကို

ဖန်တီးကြ၏။ သင်သည် သာမန်လူသားမျှသာဖြစ်၍ ဖြစ်သမျှနှင့် ရောင့်ရဲလော့”

“ကျွန်ုပ်ကြားဖူးသည့် စကားအတိုင်း မှန်က၊ ကျွန်ုပ်သည် ဘုရား၏ အနွယ်တော်ဖြစ်ပါသည် မယ်တော်”

“သို့ဖြစ်လျှင် သင်၏ အနွယ်တော်အတွက် မျက်ရည်ဖြင့် ပေးဆပ်၍ ကျေနပ်လေလော့၊ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ခြင်းကား သတ္တဝါတို့၏ ဆုလာဘ်ပင်တည်း”

“မိခင် ကျွန်ုပ်အား လှပတင့်တယ် ကြည့်ရှုဖွယ်ကောင်းသော ဘုရားသခင်၏ သမီးတော် နန်းညွှန့် နန်းလျာဖြစ်သည့်အတိုင်း တင့်တယ်ခံ့ညားခြင်း ရှိပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကား မုန်းတီးသော သူ၏ လက်တွင်းသို့ မရောက်ဘဲ ကျွန်ုပ်ချစ်မြတ်နိုးသူက ကျွန်ုပ်အား ‘ဇနီး’ ဟု ခေါ်ရန် အသက်ရှင်နေမည့်အကြောင်း အသေအချာ သိရမည်ဆိုပါက ဤနေရာမှ ယခုပင် ကျွန်ုပ်ထွက်သွားပါမည်။ အာမင်၏ သမီးအရင်းမှန်ပါက ကျွန်ုပ်အား ကူညီမစတော်မူပါလော့”

“သင်၏ ကံကြမ္မာသည်သာ သင့်အား ကူညီအံ့၊ သင့်အတွက် ဘုရားသခင်၏ မိန့်မြွက်ချက် ဖတ်ရှုလေ့လာလော့၊ ထပ်မံ၍ မမေးလေနှင့်။ ချစ်ခြင်း မေတ္တာဟူသည်ကား ၎င်း၏ အမှတ်အသားကို လွဲချော်ခြင်းမရှိသော မြားတံတစ်ချောင်းပင်၊ ထိုသို့ တပြီးကား ချစ်မြဲချစ်လော့၊ သင်၏ချစ်ခြင်းကို အချည်းနီး ဖြစ်မည် မဟုတ်ချေ သမီးတော်၊ သင့်အား ကျွန်ုပ် နှုတ်ဆက်ပါ၏”

“စကားတစ်ခွန်းမျှ မေးခွင့်ပြုပါဦးတော့၊ ဘေးအန္တရာယ်နှင့် တွေ့ ကြုံကမည်သူထံ ကျွန်ုပ် အကူအညီတောင်းရပါအံ့နည်း”

“သင့်အား ကူညီနိုင်စွမ်းရှိသော တန်ခိုးသည် သင်၏ ကိုယ်တွင်း၌သာ ရှိ၏။ အက်စတီသည် ခေါ်ထုတ်နိုင်စွမ်းရှိ၏။ အက်စတီ ရှေ့သို့ တိုးလော့”

သို့နှင့် အက်စတီသည် ရှေ့သို့ တိုးသွားရာ အဟူရာ၏ သဏ္ဌာန်သည် သူ၏ နားနားသို့ ကပ်ခါ၊ တစ်စုံတစ်ရာကို တီးတိုးပြောဆိုသကဲ့သို့ ရှိနေပြီးနောက် ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်၍သွားလေ၏။

နှစ်ဦးစလုံး မင်းသမီးကလေး၏ အဆောင်တော်တွင်းသို့ ရောက်ကြသောအခါ သူတို့သည် သွေးမရှိသကဲ့သို့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားလှသော အမူအရာဖြင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လှမ်း၍ ကြည့်ရှုနေမိကြ၏။

မင်းသမီးကလေးက . . .

“ဒီဝိညာဉ်ပြောတဲ့စကားတွေ ကျွန်ုပ်ကို နည်းနည်းပြန်ပြောမေးပါ”
ဟု ပြောလိုက်ရာ အက်စတီက . . .

၄၂ * ဆန်ကျွန်း

“မေတ္တာဆိုတဲ့တရားဟာ သူ့ရဲ့ ဆုကို ဘယ်တော့မှ လက်မလွှတ်နိုင်ဘူးတဲ့၊ ဒီအပြင် ဘာများ သိချင်သေးသလဲ သမီးရဲ့”

မင်းသမီးကလေးက အားရရွှင်လန်းစွာဖြင့် ...

“ဒီလိုဆိုရင် ဝမ်းသာပါတယ်”

“သိပ်လည်း ဝမ်းသာမနေနဲ့ဦး သမီး၊ ဒီနေ့ည ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်လုံး ကျွေးလွန်မိခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေကို သွေးနဲ့ ဆပ်ကြရလိမ့်မယ်”

“ဘယ်သူ သွေးနဲ့လဲ အက်စတီ၊ ကျွန်ုပ်တို့ သွေးနဲ့လား”

“မဟုတ်ပေဘူး ဒီထက်ဆိုးသေးတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ ချစ်ခင်မြတ်နိုးတဲ့ လူတွေရဲ့ သွေးနဲ့ ဆပ်ရလိမ့်မယ်၊ အီဂျစ်ပြည်မှာ ဘေးအန္တရာယ် ပေါ်ပေါက်လာတော့မယ်”

[၅]

ကက်(ရှ)မင်းသား

သီဗီးမြို့၌ တစ်လလုံး ပွဲလမ်းသဘင်များ ကြီးကျယ်စွာ ဆင်ယင်ကျင်းပလျက်ရှိလေ၏။ နီတာကျူအာသည် အီဂျစ်ပြည်ကြီး၏ သရဖူဆောင်းစ ဘုရင်မအဖြစ်ဖြင့် ထိုပွဲဈေးနှင့် တာဝန်ကို ဝင်ရောက်ဆင်နွှဲနေရ၏။ တစ်ပွဲတစ်ပွဲစီမှ အထူးစည်သည်တော်သည်ကား သူမနှင့်လက်ဆက်ရန် သင့်လျော်သူများ အနက်မှ တစ်ယောက်ယောက်ဖြစ်၏။

ပွဲများအပြီး၌ ဘုရင်ကြီးနှင့် မှူးမတ်များက ဤသူအား မည်ကဲ့သို့ သဘောရကြောင်း မေးမြန်းသောအခါ လိမ္မာပါးနပ်လှသော နီတာကျူအာက တိုက်ရိုက်မဖြေဘဲ၊ မိဖုရားကြီး၏ အိပ်မက်ကို ရေးမှတ်ထားသည့် မှတ်တမ်းကို ယူခဲ့စေလျက် ၎င်း၌ ထီးမျိုးနန်းနွယ်ချစ်သူတစ်ယောက်ကို ကတိပေးထားကြောင်း၊ မှူးမတ်သေနာပတိ မြို့စား ရွာစားများသည် မဟာမျိုး မဟာနွယ်များ မဟုတ်ကြောင်း၊ နှိုနှင့် ဘုရားသခင် မိန့်မြှောက်ထားသူသည် ဤသူများအနက်မှ မဖြစ်နိုင်သဖြင့် မည်သူအားမျှ မျက်စိမကျကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုလေသည်။ ကိုယ်တိုင်မလာနိုင်သော ဘုရင်များကိုလည်း မျက်နှာကို မမြင်ရသဖြင့် မဆုံးဖြတ်နိုင်ကြောင်း ပြောသာသဖြင့် ဤနည်းနှင့် ငြင်းပယ်လိုက်ရ၏။

သို့ဖြစ်၍ နောက်ဆုံး၌ သင့်လျော်သော လူတစ်ယောက်မျှသာလျှင် ကျန်ရှိတော့ရာ၊ ထိုသူမှာ ဖာရိုးဘုရင်နှင့် မှူးကြီးမတ်ရာ သေနာပတိအားလုံးက လိုလားလျက်ရှိသူပင် ဖြစ်လေသည်။ ဤသူကား ‘အမာသယ်’ အမည်ရှိသော ကက်(ရှ)နယ်စား မင်းသားဖြစ်၍၊ သူ၏ဖခင်မှာ တောင်ပိုင်းအီဂျစ်နပါးတားမြို့ကို အုပ်စိုးနေသည့် ဘုရင်အိုကြီးတစ်ပါးဖြစ်လေသည်။ အီဂျစ်ပြည်မှ လွဲလျှင် ထိုတိုင်းပြည်မှာ ရွှေတွင်းများ ကျောက်မျက်ရတနာများ ထွက်

သည့် ကောက်တင်အားလည်းရှိ၍ လယ်ယာများမှ ဂျုံ၊ ပြောင်း စသည့် အသီးအနှံများလည်း အမြောက်အမြား ထွန်းကားလျက် အကြွယ်ဝဆုံး တိုင်းပြည် ဖြစ်လာသည်။

နောက်ခံကလည်း ထိုနည်းတူတီးမြို့မှ ဖာရီးမျိုးတစ်မျိုးသည် အီဂျစ် ပြည်၏ ထီးနန်းကိုလှမ်း၍ သိမ်းပိုက်စိုးစံလေရာ၊ သူတို့သည် တစ်ပြည်သား မှုတ်ခြံသည့်ပြင် နူးဗီယံ လူရိုင်းမျိုးတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံကို ယူဆောင်လာ သည်ဆိုကာ နောက်ဆုံး၌ ဘုန်းကြီးများခေါင်းဆောင်သော အီဂျစ်ပြည် လူထု သည် ထကြွတော်လှန်ပြီးလျှင် ထိုသူများအား နန်းပေါ်မှ ဆွဲချပစ်ကြလေသည်။ ထိုတစ်ဘုရင်များမှ ဆင်းသက်လာသော အဆက်အနွယ်များအနက် မင်းသမီး တလေးနှင့် ကစားဖက် ရိမ်းသာလျှင် ဥပဒေနှင့် လျော်ညီသော နောက်ဆုံး တလေးဖြစ်လေသည်။ ထိုဖာရီးဘုရင်များ ကျဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ ကက်(ရှ)ပြည်သည် လွတ်လပ်ရေးကို ကြေညာ၍ ထိုတိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ် ရန် ထီးနန်းတစ်ဆက် ထူထောင်လိုက်၏။ ကက်(ရှ)မင်းသား "အမာသယ်" ကား ထိုထီးနန်းဆက်မှ ထီးညွန့်နန်းလျှာပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုသို့တပြီးကား "အမာသယ်" မင်းသားကလေးနှင့် သမီးတော်အား လက်ဆက်ပေးခြင်းဖြင့် ဤပြောသာယာလှသော တိုင်းပြည်ကြီးကို ပြန်၍ ရယူနိုင်ရန် မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ဘုရင်နှင့်တကွ မျူးမတ်များပါ ဤအခြေသို့ ရောက်အောင် ကြံဆောင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ သို့နှင့် အမာသယ် မင်းသားကလေး သည် ဘုရင်မ၏ ဘိသိက်ပွဲသို့ လျှို့ဝှက်သော သဝဏ်လွှာတစ်စောင်အရ ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်၏။ အခြားသင့်လျော်သူများ ရှိနေသေးသည် မှန်သော် လည်း ထိုသူများမှာ စစ်တုရင် ကစားရာတွင် နယ်ရပ်များကဲ့သို့သော သူများသာ ဖြစ်ချေ၏။ ဘုရင်မကလေးကလည်း သူတို့၏ အစီအစဉ်ကို ရိပ်မိခဲ့၏။ ထို အတွက်ကြောင့်ပင် ချစ်သူရင်ခွင်သို့ ရောက်မရောက်သိစေရန် ဖခင် အာမင် အား အရဲစွန့်၍ မေးခြင်းမဟုတ်ပါလော။

ထိုအချိန်ထိ ဖာရီးသည် အမာသယ် အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သမီးတော်အား တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုခြင်းမရှိသေး၍ ဓာနကြီးလှသော "အမာ သယ်" မင်းသားကလေးကမူ နှစ်လိုဖွယ်သော ဘုရင်မကလေး၏ ရူပါရုံကို တစ်ကြိမ်မြင်ရုံနှင့်ပင် စွဲလန်းခဲ့ပေပြီ။ သို့ဖြင့်လည်း ဤအကြောင်းကို ဖာရီး ဘုရင်ကြီးအား ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် စင်စစ်သော်ကား ဘုရင်မကလေးသည် အမှန်အားဖြင့် သူ၏ တောင်ပိုင်းသွေးများကို ချေမှုန်း ခဲ့ဖူးသော အမျိုးအနွယ်ဖြစ်ရကား၊ မယားအဖြစ် ပိုင်ဆိုင်ရန်ထက် ပိုလွန်သော ဆန္ဒမရှိခဲ့ချေ။

ကက်(ရှ)မင်းသားကလေးနှင့် သူ၏ ကြင်ယာတော်လောင်းတို့အား တွေ့ဆုံပေးမည့် ညစာစားပွဲကြီး၏ ခမ်းနားလှခြင်းကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ဘုရင်မကလေးက ဤကဲ့သို့ အဆောင်အယောင်များဖြင့် ဧည့်ခံရမည့် ဧည့် သည်တော်မှာ မည်သူဖြစ်ပါသနည်းဟု ဖာရီးဘုရင်အား မေးမြန်းလေ၏။

"သမီးတော် ဤသူကား အခြားသူမဟုတ်၊ ဤအီဂျစ်ပြည်၌ ကျွန်ုပ် တို့အား ပူဇော်မြတ်နိုးခြင်းကို ခံယူရသကဲ့သို့ သူ၏ တိုင်းပြည်၌လည်း ပူဇော် ခြင်း ခံယူရရှိသော ကက်(ရှ)မင်းသားပင် ဖြစ်ပေသည်။"

"ကက်(ရှ)၊ ထိုနယ်ပယ်ကား ကျွန်ုပ်တို့ စိုးမိုးပိုင်ဆိုင်သင့်သော ဒေသ မဟုတ်ပါလော။"

"တစ်ခါက ကျွန်ုပ်တို့ပိုင်မြေပင် ဖြစ်၏ သမီးတော်၊ ထို့ပြင် ကက်(ရှ) ဘုရင်များသည်လည်း အီဂျစ်ပြည်၏ ဘုရင်များပင် ဖြစ်၏။ သို့သော် သူတို့ ၏ နန်းဆက်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဘိုးဘေးဘီဘင်များ နန်းမတက်မီ၊ နန်းကျ သွားခဲ့ရ၍ ထိုမျိုးရိုးမှ နုတ်မိမာန်စောင့် ကိုယ်ရံတော်ဗိုလ်မှူးကြီး မမ်း၊ သူ ဇနီးဖြစ်သော သင်၏ နို့ထိန်းမိခင် မှော်ဆရာမကြီး အက်စတီနှင့် သင်၏ ကစားဖက် ကျွန်ုပ်တို့စစ်တပ်မှ ဗိုလ်မှူးကလေး ရိမ်းတို့ သုံးယောက်သာ ကျန် ရှိပေတော့သည်။ ဟိုတိုင်းပြည်ကတော့ အခြားဖာရီးမျိုးတစ်မျိုးကို မင်းမြှောက် ခဲ့ပြီး အမာသယ်ဟာ နောက်ဆုံး နန်းလျာဖြစ်ပေတယ်။"

"ဤသွေးပါလျှင် ဒီမင်းသားဟာ သစ္စာဖောက်နန်းလျာတစ်ပါးပေ ပေါ့ ခမည်းတော်။"

မိမိတို့နေရာများ၌ အသီးသီးထိုင်မိကြသောအခါ ဘုရင်မကလေးက "ဤကက်(ရှ)မင်းသားသည် ကျွန်ုပ်အတွက် ကြင်ဖက်တော်လောင်း တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ပါသလော ခမည်းတော်။"

"မှန်ပေသည်၊ ထိုအကြောင်းကို သင် မသိသေးသလော သမီးတော်၊ ထို့ကြောင့် သူ့အား အရေးယူ၍ ဧည့်ဝတ်ပြုလော့။"

ဤသို့ ပြောဆိုလျက်ရှိစဉ် ကြေးလကွင်းများ၊ ဗုံများကို တီးခတ် လျက်၊ အတီးအမှုတ်သမားတစ်စုသည် ခန်းမဆောင်ကြီးတစ်ဖက်မှ ထွက်လာ ကြပြီးလျှင် ထိုသူများနောက်မှ အသွားကျယ်သော လှံကြီးများ၊ ရေကြွ၏ အရေဖြင့် ထူးဆန်းစွာ လုပ်ထားသော ဒိုင်းကြီးများကို ကိုင်ဆောင်လျက် ကျား သစ်ရေများကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဘီလူးကြီးများတမျှ ထွားကျိုင်းလှသည့် နယူးဗီယံ ကိုယ်ရံတော် စစ်သား ၂၀ တို့သည် ဝင်ရောက်လာကြလေ၏။

ထို့နောက်မှ အရပ်နီမိုနီမို တုတ်ခိုင်သော ကိုယ်လုံး၊ ကျယ်ပြန့်သော ပုခုံး၊ ထူထဲသောမျက်နှာနှင့် ကြီးမား၍ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လျက်ရှိသော ချက်လုံး

www.burmeseclassic.com

ဗုဒ္ဓရှိသည့် လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သော ကက်(ရှ)မင်းသား လိုက်ပါလာ
 လေသည်။ သူသည် ပွဲထိုင်အဝတ်အစားများ၊ ဝတ်ဆင်ကာ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်
 အရောင်ထွက်လျက်ရှိသော ကျောက်စီ ရွှေကြိုးကြီးတစ်ကုံးကိုလည်း ချိတ်ဆွဲ
 ထား၏။ သူ၏ ဦးဆံထိပ်၌ကား ရှည်လျားသော ငှက်ကုလားမွေးများသည်
 တငြိမ့်ငြိမ့် ခိုးနေ၏။ သူ၏ ရှည်လျားသော ဝတ်ရုံကြီးကိုကား အသက်ကြီး
 ရင့်ကြီးဖြစ်သော်လည်း၊ စ နှစ်ရွယ်ကလေး အရပ်မျှ မြင့်သည့် လူပုကလေး
 နှစ်ယောက်က ကိုင်မလျက် လာကြ၏။ ယပ်တောင်ကိုင်များက ဝဲယာမှ လိုက်
 ရ၏။

ထိုအခြင်းအရာများနှင့် လူပုကို မြင်ရသည်နှင့် ဘုရင်မကလေးမှာ
 ဓုတ်မုန်းကျိုးလျက် ရှိလေသည်။ သူ့နောက်မှ အီဂျစ်လက်ရွေးစဉ် ကိုယ်ရံ
 တော် စစ်သားများကို မြင်ရ၏။ ထိုစစ်သားများ၏ ရှေ့ဆောင်ဗိုလ်မှူးကား
 ကြေးကိုယ်ကြပ် အင်္ကျီကို ရိုးရိုးပင် ဝတ်ဆင်လျက်၊ ဖာရီးဘုရင် ပေးသနား
 ထားသော ရွှေရိုးဖြင့် ဓားကို ချိတ်ဆွဲထား၏။ ထိုသူကား အခြားလူမဟုတ်၊
 သူ၏ချစ်သူ ဗိုလ်မှူးကလေး ရိမ်း ပင်ဖြစ်လေသည်။ ကျောရှင်းသော ကိုယ်
 ဟန်၊ ခံညားမြင့်မားသော ရုပ်သွင်နှင့် သူ၏ မင်းသွေးပါသောသဏ္ဌာန်ကို
 ရှုမြင်ရသည့်ခဏ၌ ဘုရင်မကလေး၏ မျက်နှာမှာ သွေးရောင်လွှမ်း၍ သွားလေ
 သည်။

ဤပွဲ၌ 'အမာသယ်' မင်းသားအား စားရန် ရိမ်းအား ရွေးချယ်ခြင်း
 ကို အံ့သြမိ၏။ ဤအစီအစဉ်ကို ဖာရီး သိမည်မဟုတ်။ လာဘ်ထိုးခံရသော
 မျိုးမတ်တစ်ပါးပါး သို့မဟုတ် အိမ်တော်ဝန်၏ လက်ချက်ပေလော မပြော
 တဝံ့ချေ။ ရိမ်းကား အမာသယ်ထက် ရှေးကျသော မဟာသွေး ပိုမို၍ ဖာရီး
 ဖြစ်ထိုက်သည့် အခွင့်အရေးရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ရိမ်းအား တမင်နှိမ့်လိုသည့်
 သဘောဖြင့် ဧည့်သည်တော်မင်းသား၏ အခြေအရံများထဲ၌ လိုက်ပါစေခြင်း
 မှာ မိမိ၏ ရှေ့မှောက်၌ မိမိ၏ချစ်သူကို တမင် "ချိုး" လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု
 လည်း တွေးမိ၏။ ဤသို့ တမင်ပြုလုပ်သူအား လက်ငင်းဒဏ်ပေးရန် နီတာ
 ကျူအာသည် ချက်ချင်းတိုင်တည်လိုက်၏။

ထို့နောက် မင်းသားသည် စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်လာပြီးလျှင် ဖာရီး
 နှင့် ဘုရင်မကလေးအား ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်သဖြင့် သူတို့လည်း ထိုင်ရာမှထ
 ကာ ပြန်လှန်နှုတ်ဆက်ကြ၏။ ထို့နောက် ဖာရီးက မင်းသား၏ ဘွဲ့ထူးဂုဏ်
 ထူးများကို ချီးမြှောက်ထားသော လက်ရွေးစဉ်စကားလုံးများဖြင့် ခရီးဦးကြို
 ပြုပြီးလျှင် နှစ်ပြည့်တစ်ပြည့် ချစ်ကြည်ရေးနှောင်ကြီးများ တဖန်ပြန်၍ နီး
 ကပ်သည်ထက် နီးကပ်စွာ ဆွဲငင်ချည်နှောင်ပါစေရန် ဆုတောင်းကြောင်း စသည်

အဓိပ္ပာယ်များပါရှိသည့် စကားများကို ဝေဝေဆာဆာအောင် ပြောဆိုလေ သည်။
 ဘုရင်မကလေးကမူ စကားတစ်လုံးမျှမပြော၊ သူ့အားရေးပေးထား
 သည့်စာကိုပင် ဖတ်၍မကြည့်ဘဲ အပျိုတော်တစ်ယောက်ကိုသာ ယပ်တောင်
 တစ်ချောင်းယူလာရန် စေခိုင်းလိုက်လေသည်။

ဤသို့ ဘုရင်မကလေးက ပြန်၍မပြောသဖြင့် ကက်(ရှ)မှာ အရှက်
 ပြေပြောရလေသည်။ သူ၏စကားမှာ ဘုန်းတော်ကြီးလှသော ဘုရင်မ၏ နှုတ်
 မှားမှ နူးညံ့သော စကားလုံးများသည် သူ၏စိတ်နှလုံးအား သဲကန္တာရထဲသို့
 စမ်းရေများ သွန်းလောင်းလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်စေကြောင်း စသည့် အဓိပ္ပာယ်
 များ ပါရှိလေသည်။ ထိုအခါ အချို့ မျိုးမတ် ဗိုလ်ပါများက ကြိတ်၍ပြုံးကြ
 ၏။ ထိုအချိန်၌ ယပ်တောင်ထိပ်ဖျားမှ ကျော်၍ ကြည့်နေသော ဘုရင်မကလေး
 သည် သွားစေကာ ပြုံးနေသော ရိမ်းကို မြင်ရ၏။

မင်းသားသည် ဒေါသဖြင့် နောက်သို့ လှည့်ပြီးလျှင် လက်ဆောင်
 ပဏ္ဏာများကို ယူလာရန် အမိန့်ပေးလိုက်ရာ၊ ကျွန်များသည် ရွှေဖြင့်ပြီးသော
 ခွက်များ၊ ဆင်စသော အခြားတိရစ္ဆာန်ရုပ်များနှင့် အမွှေးနုသောတို့ဖြင့် ပြည့်နက်
 လျက်ရှိသော ရွှေပန်းတကောင်းများကို ကိုင်ဆောင်လာကြသဖြင့် သူသည်
 ထိပ်စွည်းများအား သူ၏ ခမည်းတော် ကက်(ရှ)ဘုရင်ကြီး၏ ကိုယ်စားဖာရီး
 ဘုရင်အား ဆက်သလေ၏။

ဘုရင်ကြီးက ကျေးဇူးတင်စကား မြွက်ကြား၏။ ထို့နောက် ကက်(ရှ)
 မင်းသားသည် ဘုရင်မကလေးအတွက် အထူးတလည် ယူဆောင်လာခဲ့သော
 နီလာနှင့် ဂေါ်မုတ်များ စီခြယ်ထားသည့် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ရင်လွှမ်းတန်
 ဆာနှင့် ဘယက်များကို ပေးဆက်၏။ နောက်ဆုံး လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကား
 ဘုရင်မကလေးမှာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အချို့သာဆုံးသော အသံရှင်ဟူ၍ ကျော်ကြား
 သောကြောင့် ကြိုးများကို ရွှေဖြင့်လည်းကောင်း၊ လက်တံကို အီဂျစ်တောင်
 ပိုင်း အဆိုကျော် မိန်းမတစ်ယောက်၏ပုံဖြင့်လည်းကောင်း ဆန်းကြယ်စွာ ထု
 လုပ်ထားသော ဆင်စွယ်စောင်းတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ဘုရင်မကလေးသည် စိတ်မပါလှသော်လည်း ယဉ်ကျေးစွာဖြင့်
 ကျေးဇူးတင်စကား တုန့်ပြန်ပြောကြားပြီးလျှင် အထိန်းတော်ကြီး အက်စတီ
 အား လက်ဆောင်များကို ယူသွားရန် ပြောပြီးလျှင် ဆင်စွယ်စောင်းကလေး
 ကိုသာ ထားခဲ့စေ၏။

သို့နှင့် ညစာစားပွဲကြီး စတော့၏။ အမာသယ်သည် သူ့နောက်၌
 ရပ်နေသော ရိမ်းအား သူ၏ အရက်ခွက်ကို အထပ်ထပ်ဖြည့်စေလျက် ဆိုက်
 ပရပ် အရက်ချိုများကို များစွာ သောက်လေသည်။ မင်းသားသည် ရိမ်းအား

လူချင်းနီးသောကြောင့်ပေလော။ သို့မဟုတ် အဆင့်အတန်းကို တမင်နိမ့်ချင်၍ပေလော။ ဘုရင်မကလေးသည် တွေး၍မရချေ။ သို့သော် မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို အိမ်ထဲဘုရင်၏ ကိုယ်ရံတော်အရာရှိ ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်အတွက် မသင့်လျော်ချေ။

အဆင့်မိန်းမများသည် အမဲဟင်းလျာများကို သယ်ယူသွားကြသော အခါ ဆက်လှည့်ဆရာများ ရောက်လာ၍ အံ့သြဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ပြသပြောပြန်၏။ တစ်ဖန် ထိုသူများ ထွက်သွားကြပြန်သောအခါ သီချင်းသည် နှင့် ကနေသည်များ ရောက်လာပြန်၏။ အရက်များကို အလွန်အကျွံသောက်ထားသော 'အမာသယ်' မင်းသားကား ဘုရင်မကလေး၏ အချောအလှ ပင်လယ်လှိုင်းအကြားတွင် နစ်မွန်းလျက်ရှိလေသည်။ နောက်ဆုံး၌ ဘုရင်မကလေးသည် အမာသယ် စိုက်ကြည့်နေသော မျက်လုံးဒဏ်ကို မခံနိုင်သဖြင့် နာမည်ကျော် ကျွန်မ ၊ ယောက်၏ သီဆိုသံကို ကြားလိုကြောင်းနှင့် လက်ကို ဆွဲရမ်းပြလိုက်လေ၏။ သို့နှင့် မိန်းမများသည် သူတို့၏ စောင်းများနှင့်တကွ၊ ရှေ့တော်သို့ ရောက်လာကာ၊ ချိုအေးသာယာစွာ တီးမှုတ်သီဆိုကြကုန်၏။ သီချင်းများ သီဆို၍ ပြီးဆုံးသောအခါ ဘုရင်မကလေးက သူတို့အား နန်းတော်အတွင်း၌ အစစားခံဖြစ်ဖြင့် အသုံးခံရန် ခန့်ထားလိုက်ပြီးလျှင် မြောက်မြားစွာသော ရွှေငွေများကို ပေးလေ၏။ နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများကလည်း ဘုရင်မကို အတုလိုက်၍ လက်စွပ်များ၊ လက်ဝတ်လက်စားများကို ပစ်၍ ပေးကြလေသည်။

သို့သော် အမာသယ်မင်းသားမှာမူ ဒေါသဖြင့် . . .

“အချို့သော သူတို့သာ ကမ္ဘာပေါ်၌ အကောင်းဆုံး သီချင်းသည်များ၏ တန်ဖိုးမရှိသော လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများကို လက်ခံရန် နှစ်သိမ့်ကြ၏”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘုရင်မက . . .

“အသံချိုသော ဤမိန်းမများကို ကမ္ဘာပေါ်၌ အကောင်းဆုံးဟု သင်မင်းသား ဆိုလိုသလော၊ ကောင်းပြီ . . . ကျွန်ုပ်နှင့် မည်မျှ ကွာခြားသည်ကို စမ်းသပ်ရန် ကျွန်ုပ်စိတ်ကို လှုံ့ဆော်ပေးသည်နှင့်တူ၏။ သင်မင်းသား နားဆင်လော့”

ထို့နောက် ဘုရင်မသည် ရွှေကြိုးများ တပ်ဆင်ထားသော ဆင်စွယ်စောင်းကို ယူပြီးလျှင်၊ လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် အသာအယာ တီးခတ်ကာ အသံကိုညှိ၍ စမ်းလေ၏။

ဟရီးက . . .

“အို သမီးတော်၊ ဤမြင့်မြတ်သော ဗိုလ်ပုံပရိသတ်ရှေ့၌ သီချင်း

ဆိုမည် ဆိုခြင်းမှာ အိမ်ထဲပြည်ဘုရင်မတစ်ပါးအဖို့ သင့်လျော်သော အလုပ်မဟုတ်ပါ။”

“အဘယ်ကြောင့်နည်း ခမည်းတော်၊ ယနေ့ညအဖို့၌ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးသည် ကက်(ရှ)ဘုရင်းမင်းမြတ်ကြီး၏ နန်းလျာအား ဂုဏ်ပြု၍ နေကြသည်မဟုတ်ပါလော၊ သူ့ထက်ပင် ရှေးကျသော သွေးပါရှိသည့် လူတစ်ယောက်မှာမူ၊ သူ၏ခွက်ကိုင်အဖြစ်ဖြင့် အနီးတွင် စောင့်နေရသည် မဟုတ်ပါလော”

ဘုရင်မသည် မနိုးမဝေးတွင် ရပ်နေသော ရိမ်းအား လက်ညှိုးဖြင့် ညွှန်ပြလျက် . . .

“သို့ဖြစ်၍ သူ့အားပေးရန် အခြားလက်ဆောင်မရှိသော အိမ်ထဲပြည်ဘုရင်မသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ နန်းတွင်း ဧည့်သည်တော်အား နှစ်သိမ့် ကြည်နူးစေရန် အဘယ်ကြောင့် မပြုဘဲ နေရအံ့နည်း”

ထို့နောက် ဘုရင်မသည် နေရာမှထပြီးလျှင် ဆင်စွယ်စောင်းကို ရင်နှင့်ကပ်ရင်း ရှေ့သို့ ကိုင်းညွှတ်လေရာ၊ ပါးပြင်းထလျက်ရှိသော မြေတစ်ကောင်၏ သဏ္ဌာန်ပါရှိသည့် နန်းစဉ်သရဖူမှ အရောင်များ တလက်လက်ထွက်၍ နေလေ၏။ သို့ရှိစဉ် အသံညိုထားပြီးသော စောင်းကြိုးများကို ကျင်လည်စွာ တီးခတ်လေသည်။

ဘုရင်မကလေး၏ လက်သံမှာ ညှို့ဇာတ်ပါလှသောကြောင့်၊ မကြာမီပင် အားလုံးသော သူတို့သည် သတိမေ့လျော့သွားကြဘိသကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်သွားကြလေရာ၊ ဟရီးဘုရင်မပင်လျှင် စောင်းသံကို နားထောင်ရန် သူ၏ ဂုဏ်ထိုင် နောက်မှီပေါ်သို့ လှဲချလိုက်လေသည်။ ပထမဖြည်းညင်းစွာ တီးနေရာမှ နောက်ကျယ်သည်ထက် ကျယ်လာလေရာ၊ နောက်ဆုံး၌ စောင်းသံသည် ခန်းမဆောင်ကြီးတစ်ခုလုံး ဟိန်းသွားသည့် တိုင်အောင် မြည်ဟီးလျက် နှိလေ၏။ ထိုအခါ ဘုရင်မသည် သူ၏ ချိုသာသောအသံကို မြှင့်လျက် သီဆိုပြောလေရာ၊ သူ၏ စူးရှကြည်လင်လှသော အသံသည် ကောင်းကင်ယံမှ ကြယ်ဘာရာများကိုပင် ထွင်းဖောက်သွားဘိသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရလေ၏။

သီချင်းသွား၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ ဟောသာနတ် ဘုရင်မ၏ ပုရောဟိတ်မကလေးတစ်ဦး၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းဖြစ်၍ သူနှင့် လက်မထပ်နိုင်သော ရိုးသားသော ကျမ်းပြုဆရာကလေးသည် မျှော်လင့်ခြင်းဖြင့် ညဉ့်အချိန် ဘုရားကျောင်းသို့ တက်သွားရာ အမျက်ထွက်နေသော နတ်ဘုရင်မက သတိပစ်လိုက်ကြောင်း စသည်တို့ဖြစ်လေသည်။ ဘုရင်မကလေး၏ ချိုအေးသာယာလှသော ဆောင်းသံမှာ နားထောင်၍ မငြီးလောက်အောင် ကောင်းလှသဖြင့် နားထောင်

သူတို့၏ ဇိတ်ဇာတ်တို့ လွမ်းခြုံအုပ်စိုးလျက် ရှိတော့၏။ သီချင်းဆုံးသောအခါ ဘုရင်မသည် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ အမောဖြေရန် မှီချလိုက်သော်လည်း မျက်လုံးမှာမှ ကြည်ဖြူသော အရောင်ကို မမြင်ရတော့ပေ။ နတ်ပေးသော ငင်းသစ်ဆန်ခါးဖြစ်၍သာ ဤမျှလောက် ကောင်းကြောင်းသတိရသော ပရိသတ်တို့သည် ထူးကဲသော သဒ္ဒါရုံတွင် နှစ်မွန်းကာ အိပ်ပျော်နေကြသကဲ့သို့ တခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိလေသည်။ အမာသယ်ကား သူ၏ ဦးခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်ပေါ်သို့ တင်လျက်ရှိ၏။ ဘုရင်မသည် မင်းသားကို ကြည့်၍ ခံညားထည်ဝါစွာ ရပ်နေသော ဗိုလ်မှူးကလေး 'ရိမ်း' ကိုသာ အာရုံစိုက်လျက်ရှိရာ ရိမ်းကလည်း ဘုရင်မအား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။

ရိမ်း၏ လက်ထဲ၌ကား ရွှေအရက် ချိုင့်ရှည်ကြီးတစ်လုံးကို ကိုင်ထားရာ၊ အမာသယ်က သူ၏ကုလားထိုင်ကို နောက်သို့ တွန်းလိုက်သည်တွင် ကုလားထိုင်နောက်မှီထိပ်မှ ဆင်စွယ်တန်းသည် အရက်ချိုင့်၏ အောက်ခြေနှင့် တိုက်မိသွားသဖြင့် အရက်ချိုင့်စောင်းသွားပြီးလျှင် နီရဲသော ဝိုင်အံရက်များသည် မင်းသား၏ ဦးခေါင်းနှင့်တကွ ကောက်ပြောင်သစ်လွင်သော သူ၏ အဝတ်များပေါ်သို့ စီးကျကာ သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးကို သွေးများဖြင့် သွန်းလောင်းလိုက်ဘိသကဲ့သို့ စွန်းထင်းကုန်စေ၏။ ကက်(ရှ)မင်းသားကား ဒေါသကြီးစွာ အော်ဟစ်နေရာမှ ခုန်၍ ထလိုက်လေသည်။

“ခွေးမျိုးက ဆင်းသက်တဲ့ ကျွန်ယုတ်၊ ဒီဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ရာဇဏုဇြေကို သင်စောင့်ရှောက်နေတာပဲလား”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ခွတ်နှင့် ရိမ်း၏မျက်နှာကို ထိုးထည့်လိုက်ပြီးလျှင် သူ့အား သတ်ရန် မိမိ၏ ဓားရှည်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေ၏။

ရိမ်းသည်လည်း ဓားရှည်တစ်ချောင်းကို လွယ်ထားလျက်ပင် ရှိ၏။ ထိုဓားကား ဖာရီးက ပေးသနားထားသော မိကျောင်းရုပ်လက်ကိုင်နှင့်ဓားဖြစ်၍ ရှေ့ရေကို တင်ကြိုဟောပြောနိုင်သော အက်စတီက မဟာသွေးဖြင့် နီရဲနေသည်ကို မြင်ရသည်ဟူ၍ ဟောခဲ့ဖူးသော ဓားပေတည်း။ သူသည် တစ်ချက်မျှ အော်လိုက်ရင်း၊ ဓားကို ဓားအိမ်မှ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးလျှင် သူ့ကိုယ်ကို မကာကွယ်နိုင်မီ အမာသယ်၏ ဓားချက်မှ ရှောင်တိမ်းနိုင်ရန် စင်မြင့်ပေါ်မှ ကချေသည်များအတွက် ထားသောကွက်လပ်ပေါ်သို့ ခုန်လိုက်လေ၏။ သူ၏နောက်မှ အမာသယ်လည်း...

“လာပေ့ သူရဲဘောနည်းတဲ့အကောင်”

ဟု ခေါ်ကာ တစ်ပါးတည်း ခုန်၍လိုက်လာရာ၊ တစ်ခဏမျှအကြာတွင် ဓားချင်းထိကြသော အသံများသည် ခန်းမဆောင်ကြီးများအတွင်းတွင် ပဲ့တင်ထပ်မျှ ဆူညံလျက်ရှိလေ၏။

ကြောက်ရွံ့မေ့မောလျက် ရှိကြသောလူများသည် ဘုရင်၏ အမိန့်ကို စောင့်ဆိုင်းရင်း သူ့အား ကြည့်လျက်ရှိကြသော်လည်း နှလုံးတုန်လှုပ်ဖွယ်ကောင်းသော အခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ရသည့် ဖာရီးဘုရင်မှာ မိန်းမောသွားသကဲ့သို့ မျက်စိများကို မှိတ်ပြီးလျှင် ကုလားထိုင်နောက်မှီပေါ်သို့ လဲကျသွားလေရာ ဘုရင်မကလေးမှာမူ တစ်စုံတစ်ရာ မပြောနိုင်ဘဲ ပွင့်ဟလျက်ရှိသော နှုတ်ခမ်း၊ ပိုဟိုက်လျက်ရှိနေသော ရင်ဖြင့် စောင့်ကြည့်နေလေသည်။

ရိမ်းကား မြင့်မြတ်သော မဟာသွေးပါသည့် စစ်သားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း အသားမည်းမင်းသားက မိမိပါးစပ်ကို ကန့်လန့်ဖြတ်၍ ရိုက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်မှတစ်ပါး ထိခိုက်ခြင်း မရှိချေ။ သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှ သွေးများ ဆူနေသည့်ပြင်၊ အောင်ပွဲရရန် အားပေးနေသည့် ဘုရင်မကလေး၏ တောက်ပသော မျက်လုံးများကိုလည်း လှမ်း၍မြင်ရသောအခါ သဲကန္တာရထဲမှ ခြင်္သေ့ကြီးကဲ့သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ခုန်ပြီးလျှင် အမာသယ်၏ လည်ပင်းတည့်တည့်သို့ ချိန်၍ ထိုးခုတ်လေ၏။ သို့သော် ဓားချက်မှာ မြင့်လွန်းသဖြင့် ငှက်မွေးတစ်ချောင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျလာသည်မှတစ်ပါး၊ မည်သို့မျှ မဖြစ်ပေ။ အမာသယ်ကား ခွန်အားကြီးမားသော ဓားသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီးလျှင် သူ၏ဓားကလည်း ပို၍ရှည်၏။ သို့ဖြစ်၍ ပထမခံားချက်သည် ရိမ်း၏ သံကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီပေါ်သို့ ကျရောက်ကာ သူ့အား နောက်သို့ ဆုတ်သွားစေ၍ နောက်တစ်ချက်သည် ပန်းပေါ်သို့ ကျရောက်ကာ သူ့အား ဒူးထောက်လဲကျစေ၏။ တတိယဓားချက်ကား သံကိုယ်ကျပ်ကို ထွင်းဖောက်ကာ ပေါင်ပေါ်၌ ဒဏ်ရာရစေရာ၊ သွေးများလည်း ဖြာဆင်းကျလာလေသည်။

ထိုအခါ၌ ဖာရီး၏ သက်တော်စောင့် စစ်သားတစ်ယောက်သည် သူ၏ ဗိုလ်မှူးအား ဟစ်အော်အားပေးလေရာ၊ နယူးဗီယံများသည်လည်း “လူယုတ်မာရဲ့ လည်ချောင်းကို ထိုးဖောက်ပါတော့လား” စသည်ဖြင့် သူတို့၏ မင်းသားအား အပြန်အလှန် အော်ဟစ်အားပေးကြလေ၏။

ထိုအခါမှ ရိမ်းသည် သတိပြန်၍ ဝင်လာဟန်တူပြီးလျှင် သူသည် ဒူးထောက်နေရာမှ ခုန်ထလိုက်ပြီးနောက်၊ ဒလစပ် ထိုးခုတ်လေရာ၊ မင်းသားမှာ အတွင်းသံကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီကြောင့်သာ ခံနိုင်လေတော့၏။ သူ၏ ဓားချက်များသည် မိုးသီးမိုးပေါက်ကဲ့သို့ ပြင်းထန်သည်ထက် ပြင်းထန်လာခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ထိုအချိန်၌ကား အမာသယ်၏ ကိုယ်မှ သွေးများပင် စီးကျကာ ရှိနေခဲ့လေပြီ။

ထို့နောက် ရိမ်းသည် ရန်သူ၏ ဓားချက်ကို ကျင်လည်စွာ ငဲ့၍ရှောင်တိမ်းပြီး လျှင် တစ်ခတ်တည်း လှမ်းခုန်လိုက်ပြီးနောက် ရှိရှိသမျှသော အင်အားကို စုရုံး ညှင်ထုတ်ကာ အာသယံ၏ ရင်ညွန့်ကို တည့်မတ်စွာ ထိုးသွင်းလိုက်ရာ သူ၏ ဓားသီးသည် အာသယံ၏ ရင်ညွန့်မှ နောက်ကျောဘက်သို့ ထုတ်ချင်းပေါက် ၍ ထွက်သွားလေသည်။ မင်းသားသည် တစ်ခဏမျှသာ ရပ်နေနိုင်ပြီးနောက်၊ နောက်သို့ လေးလံစွာ လဲကျပြီးလျှင် သေဆုံးသွားလေတော့၏။

ထိုအခါ၌ လူတိလူးကြီးများဖြစ်သော နယူးဗီယံ ကိုယ်ရံတော် တပ် သားစုသည် ဟစ်အော်ကာ သူတို့၏ သခင်အတွက် လက်စားချေရန် ရိမ်းရှိ ဧရာသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလာကြလေ၏။ သူသည် ထိုသူများ၏ လှံများနှင့် လွှတ်ကင်းအောင် နောက်သို့ လှမ်းခုန်လိုက်ရကား ဖာရီး၏ ကိုယ်ရံတော် တပ်သားစုထဲသို့ တိုင်အောင် ရောက်ရှိသွားလေ၏။ လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း၌ ဝင် နယူးဗီယံများသည် ထိုသူများကိုပါ မရှောင်ဘဲ တိုက်ခိုက်လျက်ရှိနေပြီ ဖြစ်ရကား ရန်ပွဲကြီးမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှပေ၏။

ဤပြဿနာတို့ကို ကိုယ်ရံတော်တပ်သားများမှတစ်ပါး မည်သူမျှ လက် နက်ကိုင်ဆောင်ခြင်း မရှိချေ။ သို့သော် နယူးဗီယံတို့မှာ ခေါင်းဆောင်ကင်းမဲ့ လျက်၊ သီဗီးတပ်သားများဘက်၌ ရိမ်းက ခေါင်းဆောင်တိုက်ခိုက်လျက် ရှိ၏။

နောက်ဆုံးတွင် နယူးဗီယံ ၃ ယောက်သာ ကျန်ရစ်တော့သဖြင့် ထို ၃ ယောက်တို့သည် ဒူးထောက်ကာ လက်မြောက်ရင်းအသက်ကို ချမ်းသာပေး ပါရန် တောင်းပန်လျက်ရှိကြလေ၏။ ထိုအခါမှ ရိမ်းသည် မိမိပြုလုပ်ခဲ့သမျှ ကို သတိရဟန်ဖြင့် စင်မြင့်ပေါ်သို့ ခုတ်ကောက်၊ ဖာရီးရှေ့၌ ဒူးထောက်လျက်

“ကျွန်ုပ်သည် အိဂျစ်ပြည်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ ဂုဏ်သရေအတွက် လက် စား ချေခဲမိပါပြီ။ အို ဘုရင်မင်းမြတ် ကျွန်ုပ်အား ကွပ်မျက်တော်မူပါလော့”

သို့သော် ဖာရီးမှာ မိန်းမောလျက်ပင်ရှိသေး၏။

သို့နှင့် ရိမ်းသည် ဘုရင်မကလေးဘက်သို့ လှည့်ပြီးလျှင် . . .

“ဖာရီးကား စက်တော်ခေါ်နေပါသည်။ သို့သော် သင်၏ လက်ထဲ တွင် ရာဇလုံတံရှိသဖြင့် ဘုရင်မပင် ကျွန်ုပ်အား ကွပ်မျက်တော်မူပါလော့”

ဟု လျှောက်ထားလေ၏။

ဖြစ်ပျက်သမျှအလုံးစုံကို ကျောက်တုံးသဖွယ် မတုန်မလှုပ် စောင့် ကြည့်နေခဲ့သော ဘုရင်မလေးသည် ယခုမှပင် အသက်ပြန်ဝင်လာသကဲ့သို့ ရှိတော့၏။ ရိမ်းအား ကြိတ်၍ မေတ္တာပို့မိသော်လည်း တိုင်းပြည်ရေးရာအုပ် ချုပ်မှုကို သင်ကြားလေ့လာခဲ့ရသဖြင့် ရိမ်းမှာ အာသယံ၏ ဓားဘေးမှ လွတ်

မြောက်ခဲ့သော်လည်း မရှောင်လွှဲနိုင်သော အခြားဘေးအန္တရာယ်တစ်ခုထဲသို့ ကျရောက်ရဦးမည်ကို ကောင်းစွာ တင်ကြိုသိမြင်မိလေ၏။ သေဆုံးသွားသော ဤမင်းသားသည် ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမားသော မင်းတစ်ပါး၏ အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာ နန်းညွန့်နန်းလျာတစ်ပါးဖြစ်ခဲ့၏။ သူတို့ တိုင်းပြည်မှာ ခရီးဝေးကွာလွန်းလှ သည့်ပြင် သဲကန္တာရကြီးများနှင့် လူရိုင်းအုပ်များကို ခက်ခဲစွာ ဖြတ်သန်းသွား ရသည်တစ်ကြောင်း၊ ခံတပ်မြို့ရိုးတို့ဖြင့်လည်း အထူးခိုင်ခံ့စွာ ဆောက်လုပ် ထားသည်တစ်ကြောင်း အိဂျစ်ပြည်မှပင် စစ်မဖက်ပြိုင်ဝံ့ဘဲ ရှိခဲ့ဖူး၏။

ဤသို့ တိုင်းတစ်ပါးမှ သမီးတော်အား စေ့စပ်လာသူ နန်းညွန့်နန်း လျာတစ်ဦးအား ကိုယ်ရံတော် ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်က သတ်ဖြတ်လိုက်ခြင်း သည် အိဂျစ်ပြည်အတွက် စစ်ကြေညာလိုက်ခြင်းကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ သူ၏ လွတ် မြောက်ရေး၊ တရားမျှတရေး စသည်တို့ကိုလည်း တွေးမိ၏။

သို့ရှိစဉ် အလင်းရောင်နှင့်တူသော အကြံဉာဏ်တစ်ခုသည် ရုတ် တရက် ဝင်လာသဖြင့် လျင်မြန်စွာ ဆုံးဖြတ်နိုင်သော သတ္တိရှိသည့်အတိုင်း ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

တံခါးများကို အားလုံးပိတ်စေ၍ ဘုရင်ကြီးနှင့် ဒဏ်ရာရသူများကို သမားတော်များနှင့် ကြပ်မတ်ကုသစေပြီးလျှင် အရေးကြီးသော များမတ်များ အား ချက်ချင်းညီလာခံခေါ်ကာ အောက်ပါအတိုင်း မိန့်မြွက်လေ၏။

“မျိုးမတ်များနှင့် ပရိသတ်များ... ဘုရားသခင်သည် ဤကြောက်မက် ဖွယ်ကောင်းသော အဖြစ်အပျက်ကို ဖန်တီးလိုက်လေပြီ။ စဉ်းသည်တော်မင်း သားနှင့် သူ၏ ကိုယ်ရံတော်များအား ကျွန်ုပ်တို့၏ မျက်မှောက်၌ အဆတ်ခံရ ခြင်းကို သစ္စာဖောက်မှုကြောင့် ဖြစ်သည်ဟူ၍ အုတ်အော်သောင်းနင်း တိုင်း ပြည်က ပြောဆိုကြပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ဤကား သစ္စာဖောက်ခြင်းမဟုတ် ဘဲ မတော်တဆ ဖြစ်ခြင်းမျှသာဖြစ်သည်ဟူ၍ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် သင်တို့အား လုံး သိပြီးဖြစ်၏။ သေဆုံးသွားသောမင်းသားသည် သင်တို့အားလုံး သိမြင် ကြသည့်အတိုင်း အလွန်အကျွံ မူးယစ်ပြီးလျှင် သူအား ဂုဏ်ပြုသည့်အနေဖြင့် အစောင့်ချထားသော သူထက် အမျိုးအနွယ်မြင့်မြတ်သည့် အိဂျစ်ဗိုလ်မှူးတစ် ဦးအား ညစ်ညမ်းစွာ ဆဲဆိုကာ ရိုက်နှက်စော်ကားရုံမျှမက သူ၏ ဓားကို နှုတ် ထုတ်၍ သတ်ရန်ကြံသေး၏။ ကျွန်ုပ်ပြောသည့်အတိုင်း မှန်ပါ၏လော၊ ဤ အဖြစ်အပျက်များကို သင်တို့လည်း မြင်ကြ ကြားကြပါ၏လော...”

ဟု မေးလိုက်ရာ အားလုံးက တစ်ပြိုင်နက်...

“မြင်ကြ ကြားကြပါ၏ ဘုရင်မ”

“ရိမ်းကား လက်ရုံးရည်သာလွန်၍သာ နိုင်ခဲ့၏။ ထိုနောက် ဘုရင်

ကိုယ်ရံတော်များကိုတော့ တိုက်ခိုက်ရာ နောက်ဆုံး သူတို့ အရေးနိမ့်ခဲ့ကြ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဘေးမှန်ပါ၏လော...

“နန်ပါသည် ဘုရင်မ”

“ဆောင်းပြီ၊ မိန်းမောနေဆဲဖြစ်သော ဖာရိုး၏ကိုယ်စား ကျွန်ုပ် အီဂျစ် ဥည့်ဘုရင်မက အလိုတော်အတိုင်း အမိန့်ချမှတ်မည်ကို သင်တို့ နှစ်သက်ကြပါ၏လော...”

“ဤအတိုင်း သင့်မြတ်လျော်ညီလှပါသည်”

ဟု သက်တော်ရှည်အမတ်ကြီးက အားလုံးကိုယ်စား လျှောက်တင်လေသည်။ ထိုအချိန်၌ကား ပရိသတ်များမှာ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်က မှန်းတီးခဲ့သော နည်းဗျူဟာတို့အပေါ်တွင် အောင်မြင်မှုအတွက် ရိုမ်းဘက်သို့ စိတ်ညွတ်နေကြလေပြီ။ ဘုရင်မကလေးမှာ ခမည်းတော်အတွက် မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ရှိရာနေသဖြင့်၊ ဘုရင်ကြီးပေါ်တွင် ထပ်လောင်း၍ မေတ္တာသက်ဝင်လျက်ရှိကြပြန်ရာ၊ ပရိသတ်သည် မိမိဘက်သို့ ပါလာပြီဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိသိရှိရသည်နှင့် ဆက်လက်၍ ရိုမ်းနှင့် သူ၏တပ်သားများသည် စွမ်းရည်သတ္တိပင် ရှိလင့်ကစား သူတို့၏ အပြစ်ဒဏ် ခံကြရမည့်အကြောင်း ပြောလိုက်ရာ၊ ပရိသတ်သည် ဘုရင်မကလေး၏ အမိန့်ကို နာခံစောင့်ဆိုင်းကာ ခန်းမဆောင်တစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိတော့၏။

ထိုအခါ ဘုရင်မက ဆက်လက်၍...

“တိုင်းသူပြည်သားများ ကျွန်ုပ် အမိန့်ချမှတ်မည် ရှိနေခိုက်၊ ဝိညာဉ်တစ်ခုသည် ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကာ အကြံဉာဏ်တစ်ခု ပေးလာသဖြင့် သင်တို့၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ယူသင့်သည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်၏။ ကျွန်ုပ် အလိုအတိုင်း ဤသူများကို ကွပ်မျက်လိုက်က ကက်(ရှ)မင်းသားနှင့် သူ၏ ကိုယ်ရံတော်များကို ဤသူများအား လုပ်ကြံခိုင်းပြီးလျှင်၊ နှုတ်ပိတ်သည့် သဘောဖြင့် ထိုသူများကို တမင်သတ်လိုက်သည်ဟု တိုင်းတစ်ပါးက ပြောဆိုကြပေလိမ့်မည်”

“အို... ကျွန်ုပ် မိန်းမသားဖြစ်၍ ဤမျှထက်ပို၍ မပြောနိုင်။ ကျွန်ုပ်တို့ အီဂျစ်ပြည်အားလုံး သစ္စာဖောက်လူသတ်သမားများဟု ကမ္ဘာသမိုင်း တွင် မော်ကွန်းတင် ခံရပေတော့မည်”

ဤနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ပရိသတ်များသည် တီးရု ညည်းတွားလျက် ရှိကြလေသည်။

ဘုရင်မက အကြံရသောအမှုအရာဖြင့်...

“သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ တစ်မျိုးတစ်မည်ဆိုလျှင် မည်သို့ရှိအံ့နည်း၊ ရိုမ်းနှင့် သူ၏ တပ်သားများအား ဦးစီးခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်နှင့် ဝေးလံသော ‘နပါးတား’ မြို့ရှိ ဘုရင်ကြီးရှေ့တော်သို့ သူ၏သားတော် သေဆုံးသည့် အကြောင်း ပါရှိသည့် စာချွန်တော်များ မျက်မြက်သက်သေများနှင့်အတူ သွားရောက်ရန် အမိန့်ပေးလျှင် သင်တို့ မည်သို့သဘော ရကြသနည်း။ အမှုကို ကြားနာပြီးနောက် မြင့်မြတ်သောသဘောရှိ၍ ဤသူများကို ခွင့်လွှတ်လျှင်လည်း လွှတ်စေ၊ အပြစ်ဒဏ်ပေးလိုကလည်း သူတို့ပေးလိုသော အပြစ်ဒဏ်ပေးရန် ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ ပြန်လည်ပို့ဆောင်စေလိုကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ ရေးသားအံ့။ ပရိသတ်များ ဤအကြံ ကောင်းပါ၏လော၊ ဤသို့ဆိုလျှင် တိုင်းတစ်ပါးက စွပ်စွဲနိုင်ကြပါဦးမည်လော၊ ပြောကြားကြပါဦးလော”

ထိုအခါ အားလုံးကပင် ဤအကြံ သင့်မြတ်လှပါကြောင်းနှင့် တစ်သံတည်း ဟစ်အော်လျှောက်တင်ကြလေ၏။ ဘုရင်မသည် သူ၏ နာလေ့တံကို ကိုင်မြှောက်ကာ တိတ်ဆိတ်စွာနေကြရန် အမိန့်ပေးလေ၏။

“မှူးကြီးမတ်ကြီးများနှင့် ပရိသတ်များ၊ ကျွန်ုပ်ကား ဤအမိန့်ကို အတည်ပြုလိုက်ပြီ၊ ကျမ်းပြုဆရာများကသာ ရေးသား၍ မှတ်တမ်းတင်ကြကုန်လော့၊ အီဂျစ်ပြည်၏ လက်ရွေးစဉ် စစ်သား ၂၀၀၀ တို့သည် ကက်(ရှ)မြို့သို့ နိုင်းမြစ်မှ လှေများဖြင့် ဆန်တက်လျက် ရှေ့ဆောင်အုပ်ချုပ်သူအဖြစ်ဖြင့် ရိုမ်းက လိုက်ပါသွားရမည်၊ သို့မှသာ သူတို့၏ပြစ်မှုကို သိနိုင်ကြပေမည်။ သူနှင့်အတူ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူအားလုံးလည်း လိုက်ပါသွားကြရမည်”

မည်သူမျှ မပြောနိုင်မီ ဘုရင်မကလေးက ဆက်လက်၍ နပါးတားမြို့တော်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ သူတို့သည် ဘုရင်ရှေ့တော်၌ ခွေးထောက်၍ သူ၏အမိန့်ကို ခံယူပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ထံ ပြန်လာ၍ အမိန့်ကို အစီရင်ခံကြရမည်။ စစ်တပ်များနှင့် ရွက်လှေများ ယနေ့ညပင် အဆင်သင့်ရှိစေရန် စီစဉ်ကြလော့၊ ကျွန်ုပ်တို့ထံ အမိန့်ကို နာခံလာသည့် အချိန်မှတစ်ပါး ဗိုလ်မှူးကလေးရိုမ်းအား ပြည်နှင့်ဒဏ်ပေးလိုက်သည်။ သူ၏ ရဲဘော်များကိုကား အစောင့်အရှောက်နှင့် ထားစေ။

ဘုရင်မကလေး၏ အမိန့်ကို စာရေးတော်များက ချက်ချင်းရေးပေး၍ နန်းစဉ်ချိပ် တံဆိပ်ဖြင့် ခတ်နှိပ်စေ၏။ မိတ္တူများ ရေးကူးပြီးလျှင်၊ အီဂျစ်ဘုရင်ခံအားလုံးကို ပေးပို့စေသည်။ သတိမရသေးသော ဘုရင်ကြီးအား သမားတော်များက ကြီးကြပ်၍၊ သူ၏အဆောင်တော်ကို ယူသွားစေပြီးလျှင်၊ သူ၏ကိုယ်တိုင်မှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှပြီဖြစ်၍၊ အထိန်းတော်ကြီး အက်စတီ၏ ပန်းကန်က တစ်ပင်တိုင်ဆောင်သို့ ထွက်ခွာသွားလေသတည်း။

[၆]

သစ္စာမထူရှင်

အဆောင်တော်တွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဘုရင်မကလေးသည် ဝတ်စားတန်ဆာများကို မချွတ်သေးဘဲ သလွန်ပေါ်တွင် ခေတ္တအပန်းဖြေလျက်ရှိစဉ်၊ အက်စတီက . . .

“ဒီနေ့ည ဘုရင်မ လုပ်လိုက်ပုံကဖြင့်၊ သိပ်ထူးဆန်းပြီး လိမ္မာပါးနပ်ပေတာပဲ”

“ဒါပေါ့ အထိန်းတော်ကြီးရဲ့၊ ကံကြမ္မာရဲ့ နောင်ကြီးကို ဘုရားသခင်က ကျွန်ုပ်လက်ထဲ ထည့်လိုက်တော့၊ ကျွန်ုပ်လည်း အလိုက်သင့် ဆွဲလိုက်ရတာပဲ၊ ဒါထက် ရေလည်းငတ်လှပါပြီ၊ ဝိုင်ရှိရင် တစ်ခွက်လောက်ပေးစမ်းပါ၊ အထိန်းတော်ကြီးရဲ့၊ ဒီနေ့ည လုပ်စရာတွေလည်း အများကြီးကျန်သေးတယ်”

အက်စတီသည် သပြန်နွယ်များဖြင့် ရစ်ပတ်ထားသော အရက်ဘူးတစ်ဘူးမှ ဝိုင်ကို ဖန်ခွက်ထဲသို့ လောင်းထည့်၍ ပေးလေရာ ဘုရင်မကလေးသည် အကုန်သောက်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ဘုရင်ကြီးထံ သွားရောက်ကြည့်ရှုကြရာ၊ ဘုရင်ကြီးမှာ သတိပြန်၍ ရလာပြီဆိုသော်လည်း သမီးတော်ကိုပင် မသိရှာဘဲ ရှိနေ၏။

သမားတော်ကြီးများကမူ စိတ်ကို ထိခိုက်စေလောက်သည့်အကြောင်း မှူးနှင့် ပြန်လည်တွေ့ကြုံကာ ချက်ချင်းပင် နတ်ရွာစံမည့်အကြောင်း ပြောပြကြ၏။

မိမိအဆောင်သို့ ပြန်၍ရောက်သောအခါ အက်စတီအား သူ၏ခင်ပွန်း ‘မမ်း’ အား အခေါ်လွှတ်စေရန် အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် မကြာမီ ဗိုလ်မှူး

‘မမ်း’ သည် ဘုရင်မအဆောင်တော်သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။ သူ၏မျက်နှာမှာ ရိုမ်း နှင့် တူလှသည့်အတွက် ပို၍ ချစ်ခင်မြတ်နိုးမိ၏။

ဘုရင်ကြီး ရုတ်တရက် ကျန်းမာ၍မလာနိုင်သေးကြောင်း အတန်ကြာ ဆွေးနွေးကြပြီးနောက်၊ ဘုရင်မက . . .

“ပြောစမ်းပါဦး ဗိုလ်မှူးရဲ့၊ တကယ်လို့ သင့်သားဟာ သေသွားတဲ့ နယူးဗီယံဝက်မည်းကြီးရဲ့ အရိုက်ခံရတဲ့အခါ သူ့ခြေရင်းမှာ ကျွန်လို ဒူးထောက်ပြီး တောင်းပန်ရင် သင့်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုနေမလဲ”

“ဘုရင်မကရာ ဘယ်လိုနေမလဲ အမိန့်ရှိပါဦး”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်ုပ်ကတော့ ဘုရင်မတစ်ပါးအနေနဲ့ တိုင်းပြည်ကြီးဘေးအန္တရာယ်က ကင်းလွတ်မှာမို့ သူ့ကို မြှောက်စားမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ ခေါ်ဖို့ မကောင်းတော့ဘူး၊ အရှက်ဟာ အသက်ထက် အဖိုးထိုက်တယ် မဟုတ်လား ဗိုလ်မှူးရဲ့”

“မှန်ပါတယ် ဘုရင်မ၊ အရှက်ဟာ အသက်ထက် အဖိုးထိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖာရိုး သတိပြန်ရလာတဲ့အခါမှာ”

ဘုရင်မက စကားမဆုံးမီ ကြားဖြတ်၍ . . .

“ရိုမ်းဟာ အဝေးကြီး ခရီးထွက်ရလိမ့်မယ်၊ သွားပြီး သူ့ကို ချက်ချင်း ဒီကို ခေါ်ခဲ့စမ်း၊ သူနဲ့အတူတူ သက်တော်ရှည်အမတ်ကြီးနဲ့ စာရေးတော်ချုပ်ကြီးလည်း ပါပစေ၊ ရော့ ဟောဒီလက်စွပ်ကိုယူသွား တံခါးမှန်သမျှ ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်လိမ့်မယ်”

သို့နှင့် ဘုရင်မကလေးသည် ဝတ်ထားသော နန်းစဉ်လက်စွပ်ကို ချွတ်ကာ မမ်းအား လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။ မမ်း ထွက်သွားသောအခါ အက်စတီက ဘုရင်မကလေးအား ဝတ်စားတန်ဆာများကို လဲလှယ်ပေးခြင်း၊ ဆံပင်ကို ရှင်းလင်းပြုပြင်ပေးခြင်းများကို ပြုလုပ်လေသည်။

မကြာမီ တံခါးများ ပွင့်လာပြီးလျှင် ဗိုလ်မှူးမမ်းနှင့် သက်တော်ရှည်အမတ်ကြီး၊ စာရေးတော်ချုပ်ကြီးများ ဝင်လာပြီးလျှင် နောက်မှ ‘ရိုမ်း’ သည် ခြေနာလျက် လိုက်ပါလာလေသည်။ ဘုရင်မက မိမိအမိန့်နှင့် ပတ်သက်၍ မည်မျှအထိ ဆောင်ရွက်ပြီးကြောင်း မေးမြန်းရာ၊ သက်တော်ရှည်အမတ်ကြီး၏ ရွက်လှေများကိုလည်းကောင်း၊ စစ်သားနှင့် အရာရှိများကိုလည်းကောင်း၊ စာရေးရိက္ခာများကိုလည်းကောင်း အလုံးစုံပင် စီစဉ်ပြီးပါကြောင်းဖြင့် လျှောက်တင်လေ၏။ ထို့နောက် စာရေးတော်ကြီးအား အမိန့်တော်စာချွန်များကို ညတွင်းချင်းပင် မိတ္တူရေးကူးစေ၏။ ရိုမ်းကိုလည်း နောက်တစ်နေ့တွင် နိုင်လ်

မြစ်ညာရှိ "တကင်ဆစ်" ခံတပ်မြို့သို့ အသင့်ရှိနေသော စစ်သားများနှင့်အတူ ချီတက်သွားစေရန်နှင့် ထိုအရပ်မှ ကျန်စစ်သားများကို စောင့်ဆိုင်းနေရန် မိန့်ကြားလေသည်။

ရိမ်းသည် ဆောင်ရွက်ပါမည့်အကြောင်းနှင့် ပြောဆိုကာ အမိန့်တော်ကို နာခံလျက် ဘုရင်မအား ဦးညွှတ်ကာ တံခါးရှိရာသို့ မမ်းက ဖေးမလျက် နောက်ပြန်ဆုတ်ခွာ သွားစပြုလေ၏။ တံခါးအနီးသို့ ရောက်သောအခါမှ ဘုရင်မသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို ရုတ်တရက် မော့လိုက်ပြီးနောက် . . .

"ပြန်လာခဲ့ဦး ဗိုလ်မှူးရိမ်း၊ သူသားတော် အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာ ဆုံးရှုံးရတဲ့အတွက် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေရှာမယ့် ဘုရင်ကြီးအတွက် သင့်ကို သဝဏ်လွှာတစ်စောင် ပေးအပ်လိုက်စရာ ရှိသေးတယ်။ ဒီကိစ္စက တခြားသူကြားလို့ မဖြစ်စေဘူး။ ဒီဗိုလ်မှူးကို ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ခဏထားခဲ့ကြပါဦး။ နောက်မှ သူ့ကို ခေါ်ဖို့ သင်တို့ကို ကျွန်ုပ် အကြောင်းကြားလိုက်ပါမယ်"

သို့နှင့် ဗိမာန်စောင့်ဗိုလ်မှူးက "မမ်း" နှင့် အက်စတီ ဇနီးမောင်နှံတို့သည် သလွန်နောက်ရှိ တံခါးမှ ထွက်သွားကြလေ၏။

မီးရောင်များအောက်၌ နှစ်ယောက်ချင်း ကျန်ရစ်ကြသောအခါ ဘုရင်မက ချိုအေးသာယာသောအသံဖြင့် . . .

"ဟိုရှေ့က ဘုရားကျောင်းထဲမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ကစားဖော် ကစားဖက် အဖြစ်နဲ့ နေလာပြီးတဲ့နောက် နှစ်ယောက်ချင်း မတွေ့ကြရတာ အတော်ကြာကြာပြီနော်၊ မဟုတ်ဘူးလား ရိမ်း"

"ဟုတ်ပါတယ် အရှင်မ၊ သင်က ဘုရင်မတစ်ပါးဖြစ်ဖို့ မွေးဖွားလာပြီး ကျွန်ုပ်ကတော့ ဘုရင်မတွေနဲ့ ပေါင်းသင်းဖို့ မမျှော်လင့်နိုင်တဲ့ နိမ့်ကျတဲ့ စစ်သားတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်ဖို့ရှိပေတာကိုး"

"ဘာလို့ မမျှော်လင့်နိုင်ရမှာလဲ၊ တကယ်လို့ မျှော်လင့်နိုင်တယ်ဆိုရင်ကော သင်က မျှော်လင့်လိုတဲ့ ဆန္ဒရှိရဲ့လား"

"ကျွန်ုပ်ကို ဘာကြောင့်များ ဒီလို ပြောင်လှောင်ချင်ရတာပါလဲ ဘုရင်မ"

"ပြောင်လှောင်ချင်တဲ့စိတ် မရှိပါဘူး ရိမ်းရယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ တစ်ခါလောက် အရင်ကလို ကလေးတွေ ထပ်ဖြစ်ရရင် ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းမလဲနော်"

"မှန်ပါတယ်၊ ပြီးတော့လည်း ကျွန်ုပ်ရဲ့အသက်ကို ကယ်ဆယ်တဲ့အတွက် . . ."

ဘုရင်မက စကားမဆုံးမိဖြတ်၍ . . .

"ကျွန်ုပ်ကို သင် တစ်ခါက မိကျောင်းကြီးပါးစပ်ထဲက ကယ်ခဲ့ဖူးတာ သတိမရတော့ဘူးလား။ သင့်လက်က အနာရွတ်လည်း ကြည့်ပါဦး၊ ဒီတော့ အပြန်အလှန်ပေါ့ သူငယ်ချင်းရယ်၊ ဒီကနေ ကျွန်ုပ်ဖြင့် မိကျောင်းထက် ဆိုးဝါးတဲ့ ဝက်မည်းကြီးလက်ထဲ ရောက်တော့မလို့ သိသိပ် လိုတော့တယ်"

"ကျွန်ုပ်လည်း ဒီဟာတွေ တွေးမိလို့ ရူးလုမတတ် ဖြစ်သွားတယ်၊ ဒါထက် ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကံကြမ္မာကို မိန့်စမ်းပါဦး၊ ကျွန်ုပ်ဟာ လမ်းခရီးမှာပဲ လုပ်ကြံတာခံရမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဟိုကျမှ တက်(ရှ)ဘုရင် ကွပ်မျက်တာကိုပဲ ခံရမလားမသိဘူး"

"တကယ်လို့ တစ်စုံတစ်ယောက်သာ သင့်ကို လမ်းခရီးမှာ လုပ်ကြံတယ်ဆိုရင်တော့လား ဒီလူတော့ ကျွန်ုပ်အကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး သိရစေမပေါ့၊ ကက်(ရှ)ဘုရင်ကို လက်စားချေဖို့ကတော့၊ အင်း သင့်မှာ လက်ရွေးစဉ် လူနှစ်ထောင် ပါသားပဲ၊ ခရီးသွားရင်းနဲ့လည်း သည့်ထက်ပိုပြီး စုဆောင်းသွားနိုင်တာပေါ့၊ ဒီအကြောင်းက အမိန့်တော်စာမှာရော၊ သဝဏ်လွှာထဲမှာရော မပါပါဘူး"

ထို့နောက် ဘုရင်မကလေးသည် ကိုယ်ကိုကိုင်ညွှတ်ကာ လေခွံဖြင့်

"ကက်(ရှ)မှာရှိတဲ့ အီဂျစ်သူလျှို့ဝှက်ဆီက ကျွန်ုပ်သတင်းရထားတယ်၊ မျိုးရိုးမစစ်တဲ့ အုပ်ချုပ်သူတွေကို ပြည်သူပြည်သားတွေက မုန်းနေကြတဲ့အပြင် ဘုရင်အိုကြီးလည်း အရက်သောက်လွန်းတာနဲ့ ဂယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေသတဲ့၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ မျိုးအဆက် မရှိတော့ဘူးဆိုရင် သင်ဟာ အီဂျစ်ပြည်မှာ ဖာရိုးဖြစ်ထိုက်သလို အမာသယ်တို့ မျိုးဆက်သုဉ်းတဲ့အခါမှာ ဘယ်သူကက်(ရှ)ရဲ့ ဘုရင်ဖြစ်ထိုက်သလဲ ဟင်"

ရိမ်းသည် ကြမ်းပြင်ကို ခေတ္တ ငဲ့ကြည့်ပြီးနောက် . . .

"ဒါဖြင့် ကျွန်ုပ် ဘာလုပ်ရမလဲ"

"ဒီဟာတော့ သင့်ဘာသာ သင့်ရှာရမှာပေါ့၊ ကျွန်ုပ်သာ သင့်နေရာမှာဆိုရင် အဖြေသိမှာပဲ၊ ကျွန်ုပ်သာဆိုရင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ အချုပ်အချယ်နဲ့ မပြန်ဘူး"

"ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်ုပ်နားလည်ပါပြီ ဘုရင်မ"

"ကောင်းပါလေရဲ့ ရိမ်းရယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ အခုပြောနေတာ သက်သေသက္ကာယလည်း မရှိပါဘူး"

"ကိုင်း သခင်မကလေးလည်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှပါပြီ၊ ကျွန်ုပ်သွားမှပဲ"

“သင်ဟာ ဝေးလံတဲ့ခရီး သွားရတော့မယ်နော်၊ နောက်ကို သင်နဲ့ ကျွန်ုပ်ဟာ ငြိမ်ငြိမ်တော့မှ ဆုံဆည်းမိကြပါဦးမလား”

“ကျွန်ုပ်အတွက်တော့ မတွေ့ရတာဘဲ ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့ နီတာကျူအာ၊ ဒါထက် သင့်ကိုယ်သင် ဘုရင်မဖြစ်တဲ့အကြောင်း တစ်မိနစ် လောက် အောင်ထားပြီး သာမန်မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ လျှို့ဝှက်တဲ့ စကား တွေကို နားမထောင်နိုင်ဘူးလား ဟင်”

“ခုလည်း ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ဟိုအရင်က လျှို့ဝှက်တဲ့ စကားတွေကို ပြောနေကြတာပဲ ရိမ်းရဲ့၊ တိုင်းရေးပြည်ရေးမှမဟုတ်ဘဲ၊ ကိုင်းပါလေ ပြောစရာ ရှိတယ်ဆိုရင် အတိုသာရုန်းပြီး ပြောစမ်းပါ၊ အချိန်လည်း သိပ်မရှိတော့ဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်တို့လည်း နောက်ထပ် တွေ့မှ တွေ့ကြရတော့မှာ”

“နီတာကျူအာ ကျွန်ုပ်ပြောလိုတဲ့အကြောင်းကတော့ သင့်ရဲ့ တိုင်း သူပြည်သားဖြစ်တဲ့ ကျွန်ုပ်ဟာ သင့်ကို ချစ်မြတ်နိုးနေတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ပါပဲ”

“ဒါဘာဖြစ်သလဲ ရိမ်းရဲ့၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ တိုင်းသူပြည်သား သိန်းသန်း၊ ကုဋေကလည်း ကျွန်ုပ်ကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးနေကြတာပဲ”

ရိမ်းက ဒေါသဖြင့် သူ၏လက်ကို ယမ်းခါရင်း...

“ကျွန်ုပ်ချစ်ခင်တာက တိုင်းသူပြည်သားတစ်ယောက်က ဘုရင်မ တစ်ယောက်ကို ချစ်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိန်းမတစ် ယောက်ကို ချစ်ခင်စုံမက်တာမျိုးပါ”

ဘုရင်မက လေသံတစ်မျိုးပြောင်း၍...

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ခြားနားတာပေါ့လေ၊ အင်း မိန်းမဆိုတာမျိုးက ဘုရင်မဖြစ်ဖြစ်၊ ဆင်းရဲသားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အချစ်ကို ခံချင်ကြတာမျိုးချည်း ဖြစ် လေတော့ ကျွန်ုပ်ကလည်း ဘာကြောင့် ဒေါသထွက်ရမှာတဲ့လဲ၊ ရှေးကလိုပဲ သင်ချစ်မြတ်နိုးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရုံနဲ့ မလုံလောက်သေးဘူး နီတာကျူအာ၊ အီဂျစ်ပြည်ရင် ဘုရင်မကို ရူးမတတ် ချစ်ခင်နေတဲ့လူဟာ ဘယ်လိုဖြစ်လာပါ့မလဲ”

ဘုရင်မက တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားပြီးနောက်...

“ဘယ်သူ သိနိုင်မလဲ၊ သူဟာ အသက်ဆုံးရှုံးချင်လည်း ဆုံးရှုံးမယ်၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း ဘုရင်မကို လက်ထပ်ပြီး ဖာရီးဘုရင် ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ် လာမယ်။ ဒါကတော့ ဘုရင်မက ဒီလူအပေါ်မှာ အခွင့်အရေးမပေးဘူးလား ပေးသလား ဆိုတဲ့ အကြောင်းပေါ်မှာ တည်နေတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရိမ်းက ဝင်းပြောင်သော မျက်လုံးများဖြင့်...

“သင်က ကျွန်ုပ်ကို လက်ကမ်းနေတာပဲလား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် အရှက် တကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်အောင် လုပ်နေတာပဲလား”

ထိုအခါ ဘုရင်မကလေးသည် ဆင်စွယ်ရာလှဲတဲ့ကလေးကို နံဆား သို့ ချထားလိုက်ပြီးလျှင် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းလျက်...

“ဟုတ်တယ် ရိမ်း၊ သင့်ကိုလေ ကျွန်ုပ်ဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဆိုပြီး မော ဒီ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ရင်ခွင်တွင်းကို ဆွဲဆောင်နေတာပဲအချစ်၊ ထီးနန်း ဒါမှမဟုတ် အရှက်ရခြင်း၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း တစ်ယောက်တည်းဖြစ်ဖြစ် နှစ်ယောက်စလုံး ပဲဖြစ်ဖြစ် သေခြင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ခြင်း ဒီလိုတန်ဖိုးကြီးတဲ့ အခွင့်အရေးတစ်ခုလို သင်လက်ခံဖို့ ကျေနပ်ရဲ့မဟုတ်လား”

“ဒါကို မေးနေဖို့ မလိုပါဘူး အချစ်ရယ်”

ထိုအခါ ဘုရင်မသည် ရိမ်းအား သူ၏နှုတ်ခမ်းပေါ်၌ နမ်းရှုံ့ခြင်းကို ပြုလေရာ ထိုအနမ်းထဲ၌ သူ၏ နုနယ်ပျိုမြစ်သော အသည်းနှလုံးသည် ပါသွား သကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ ထို့နောက်မှ သူ့အား ဖြည်းဖြည်းစွာ တွန်းပစ်လိုက်ပြီး လျှင်...

“ဟိုမှာ ရပ်နေစမ်းပါ၊ သင့်ကို ကျွန်ုပ် ပြောစရာရှိသေးတယ်၊ အချိန် ကလည်း နည်းနေပြီ၊ ဒီမှာ ရိမ်းရဲ့၊ ကျွန်ုပ်ဟာ သင့်အပြင် တခြားသူရဲ့ပစ္စည်း မဖြစ်တော့ပါဘူး၊ ဒါဟာ ကျွန်ုပ်တို့ကို တစ်နေ့တည်း မွေးဖွားစေပြီး ရင်ဆုံ တစ်ခုတည်းမှာ နဲ့ချီတိုက်ကျွေးစေခဲ့တဲ့ ဘုရားသခင်ရဲ့ အမိန့်တော်ပဲ”

“ဒါပါပဲ နီတာကျူအာရယ်၊ ကျွန်ုပ်ဟာ ရာဇပလ္လင်ကို ရှာတာမဟုတ် ပါဘူး၊ မိန်းမတစ်ယောက်သာ ရှာတာပါ”

“ရာဇပလ္လင်က မိန်းမနဲ့ ကပ်ပါနေတာပဲ ရိမ်းရဲ့၊ ခွဲခြားလို့ ရနိုင်တာ မှမဟုတ်ဘဲ၊ ဒါထက် ပြောစမ်းပါဦး၊ တကယ်လို့ ကျွန်ုပ်က သည်ရပ်နဲ့ နာမ် ကလွဲလို့ အခြေမရှိ အနေမရှိပဲ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး၊ သင်ကတော့ ရာဇ ပလ္လင်ပေါ်မှာထိုင်နေတဲ့ လူဖြစ်တယ်ဆိုရင် ကျွန်ုပ်ကို သင်ချစ်ပါဦးမလား”

ရိမ်းက ဣန္ဒြေကြီးစွာဖြင့်...

“ဒီလို ဘာကြောင့်မေးချင်တာလဲ၊ သင် ပြောတာက ကလေးကလား နိုင်လှတယ်။ ဘယ်ရာဇပလ္လင်ပေါ်များ ကျွန်ုပ်က ထိုင်နိုင်ဦးမှာတဲ့လဲ”

ထိုစကားများသည် ဘုရင်မအား အချစ်စိတ်ဖြင့် နူးညံ့ပျော့ပျောင်း လျက်ရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ်မှ ရာဇဣန္ဒြေရင့်ကျက်လှသော ဘုရင်မ အဖြစ်သို့ တစ်ဖန်ပြန်၍ ပြောင်းလဲသွားစေ၏။

“ရိမ်း... ကျွန်ုပ်မှာ အသည်းကွဲလှမတတ် ဖြစ်ပါလျက်သနဲ့၊ သည်လောက်ဝေးလံပြီး ဘေးအန္တရာယ် ထူပြောတဲ့ခရီး သင့်ကို လွှတ်တဲ့

အကြောင်း သိပြီမဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ဘုရင်ကြီး ကျန်းမာလို့ ရာဇမာန်ဗွား ရင်လည်း ကျွန်ုပ်ရဲ့ အလိုဆန္ဒ ပျက်ရတော့မယ်”

“ဒီဟာတွေ ကျွန်ုပ်နားလည်ပါပြီ ဘုရင်မ”

“ဒါဖြင့် ကိုယ့်ရှေ့ရေးသာ ကြည့်ပေတော့။ သင့်ကိုလည်း ငှား ၂၀၀၀ တပ်နဲ့ အင်အားပြည့်လိုက်ပြီ မဟုတ်လား၊ ကက်(ရှ)မင်းသားဟာ အိဂျစ် ဘုရင်မရဲ့ ရွှေလက်တော်ကို ဂဟေဆက်ဖို့ တောင်းသလို အိုမင်းမစွမ်းရှိပြီး၊ အားအင်နည်းပါတဲ့ ဘုရင်ကြီးရဲ့ သရဖူကိုလည်း ဆောင်းရအောင် တောင်း ပြီး၊ သင့်ဦးခေါင်းမှာ ဆောင်းပေတော့”

ထိုအခါ ရိုမ်းသည် ကိုယ်ကို မတ်မတ်ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် တည်ကြည် ခံညားစွာ မဟာသွေး ပီသလှသော ဣန္ဒြေဖြင့် . . .

“ဘုရင်မ . . . အမာသယ် မင်းသားလည်း သေဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်မှလွဲလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ကက်(ရှ)ထီးနန်းကို အဆက်ခံထိုက်ဆုံးသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သရဖူကို အရယူပါမည်၊ ထီးနန်းကို မက်၍ ကားမဟုတ်၊ သင့်ကိုရရှိရန်အတွက်မျှသာ ဖြစ်ပါ၏။ ဘုရင်မ . . . သင့်သည် ကျွန်ုပ်အား သင်၏ချစ်မေတ္တာဖြင့် ချီးမြှင့်ခဲ့ပေ၏။ သင့်တံမှ တောင်းဆိုလို သောအချက်မှာ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေများကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ တိုင်းပြည်ရေးရာကိစ္စများအတွက်ကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်အသက် နှင့် ကိုယ်မြဲနေသမျှ ကာလပတ်လုံး မည်သူ့ကိုမျှ လင်ယောက်ျားအဖြစ်ဖြင့် မယူပါဟူသော ကတိဖြစ်ပါသည်”

“ထိုကတိကို ကျွန်ုပ် လေးနက်စွာ ပေးပါသည်”

ထို့နောက် ဘုရင်မသည် နေရာမှထ၍ ရိုမ်းရှိရာသို့ ရာဇလုံတံကို ဆန့်တန်း၍ ပေးသည်တွင် ရိုမ်းသည် ဘုရင်မ၏ သစ္စာတော်ခံ အထိမ်းအမှတ် ဖြင့် လုံတံကို နှမ်းရုပ်လေရာ၊ ဘုရင်မကလည်း သူ၏ နဖူးထက်မှ သရဖူကို ညွတ်ပျဉ်းလျှင် ရိုမ်း၏ဦးခေါင်းထက်၌ မိမိ၏ အရှင်သခင်အဖြစ်ဖြင့် အတန် ကြာမျှ ဆောင်းပေးထားသည့်အတွင်းတွင် အိဂျစ်ဘုရင်မသည် ရိုမ်း၏ရှေ့မှောက်၌ ဒူးထောက်လျက်ရှိလေသည်။ ထို့နောက် ဘုရင်မသည် သရဖူနှင့် ရာဇလုံတံများကို နံဘေးသို့ ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ပြီးသော် သာမန်မိန်းမတစ်ဦး ကဲ့သို့ ချစ်သူ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ကျရောက်လျက်ရှိနေစဉ်၊ နံနက်ခင်း၏ လင်းရောင်ခြည်တန်းများသည် ပြတင်းပေါက်များမှ ခန်းမဆောင်ကြီးထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကာ ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ရွှေကမ္မလာကြီးသဖွယ် လွှမ်းခြုံရစ်ပတ်လျက် ရှိလေသည်။

ထိုအခါမှ ချစ်သူနှစ်ဦးတို့မှာ မလွဲသာလာလွှဲခွဲခွာကြရလေတော့၏။

ခရီးထွက်ခါနီး၌ မိခင်နှင့်ဖခင်တို့သည် ရိုမ်းအား လျှို့ဝှက်သော နေရာတစ်ခု၌ တွေ့ဆုံကြလေသည်။ ထိုအခါ ဖခင်ဖြစ်သူက . . .

“ငါ့သား၊ သင်ကား ထူးခြားစွာ ဖွားမြင်သူဖြစ်၏။ ယခုလည်း ဘုရင်မက သေဒဏ်ပေးမည်အစား၊ စစ်တပ်ကြီးကို အုပ်ချုပ်သူအဖြစ် ခန့်ထားကာ စေလွှတ်ခြင်းခံရ၏။ ကံကြမ္မာကား ရှေ့အဖို့တွင် မည်သို့ဖြစ်မည် မသိသေး၊ နောင် ကျွန်ုပ် အသက်ရှည်လျက် တွေ့ဆုံကောင်းမှ တွေ့ဆုံရပေ တော့မည်”

“နိမိတ်မရှိသည်ကို မမြက်ဆိုပါနှင့် ဖခင်၊ ကျွန်ုပ်အား နှစ်သိမ့်စေရန်၊ အခြားပြောဆိုရန် စကားတစ်စုံတစ်ရာ မရှိပါသလော”

ထိုအခါ အက်စတီက ဝင်၍ . . .

“သားမောင်၊ ကျွန်ုပ်သည် လျှို့ဝှက်သော အရာအချို့မှတစ်ပါး၊ သိမြင်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သိရှိသလောက်ဆိုရင် မြင့်မြတ်ထူးခြားသော ကံကြမ္မာ သည် သင့်ရှေ့၌ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိသည်ဖြစ်၍ သင်နှင့် ကျွန်ုပ် ပြန်လည် တွေ့ဆုံကြဦးမည်ဟူ၍ ယုံကြည်မိသည်။ သို့သော် သင်၏ ချစ်လှစွာသော မွေးသဖခင်ကိုမူကား အပြီးနှုတ်ဆက်၍ သွားပါလော့”

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ ရိုမ်းသည် မိမိ၏မျက်ရည်များကို မမြင်နိုင်စေရန် တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားသဖြင့် မမ်းက ဝမ်းမနည်းရန် သူ့အား အားပေးစကား ပြောကြားရှာသေး၏။

“သားမောင် ဖခင်အတွက် တစ်စုံတစ်ရာ ကြောင့်ကြစိုးရိမ်ခြင်းမရှိလေနှင့်၊ ဖခင်ကား အသက်ရှင်ရမည်ကို ဝမ်းမြောက်သည်၊ သေရမည်ကို ကြောက်ရွံ့သည်ဟူ၍ မရှိချေ။ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်အောင် ကြိုးစား၍ ရောက်သောအခါလည်း တရားမျှတသောစိတ်များလည်း ရှိစေလော့” လူတစ်

www.burmeseclassic.com

ယောက်ကို မုန်းတီးရုံမျှနှင့် မိမိတွင် အာဏာရှိသည်ဟူ၍ မသတ်လေနှင့်၊
ယုတ်စွာအဆုံး ပိုးမွှားသတ္တဝါကိုမျှ မသတ်လေနှင့်၊ လင်ရှိသော မယားကို မပြစ်
မှားလေနှင့်၊ သင်၏ နုပျိုသောအရွယ်၊ သင်၏ ရုပ်ရည်လက္ခဏာ၊ သင်၏
စွမ်းသတ္တိများသာ အားကိုး၍ သွားလေလော့၊ ဘုရားသခင်က ငါ့သားကို စောင့်
ရှောက်ပါလိမ့်မည်”

ထို့နောက် မိမိသည် သား၏နဖူးကို တစ်ချက်မျှ နမ်းရှုပ်ပြီးလျှင်
အခန်းတွင်းမှ တစ်ခါတည်း ထွက်သွားလေ၏။ ထိုအခါမှ ခေတ္တနောက်ချန်
၍ နေခဲ့သော အက်စတီက . . .

“ဝမ်းနည်း၍ မနေလင့် သားမောင်၊ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ သတ္တဝါမှန်သမျှ
သည် ပူဆွေးဒုက္ခနှင့် တွေ့ရသူချည်းသာဖြစ်တိ၏။ ကံကြမ္မာများကား လူ
တို့၏လက်ဖြင့် ဖန်တီး၍မရပေ”

“ဤစကားများကို ကျွန်ုပ် မည်သည့်အခါမျှ မမေ့ပါ၊ ကျွန်ုပ် အောင်
မြင်သည်ဖြစ်စေ၊ ရုံးနိမ့်သည်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်အတွက် ရက်ကြောက်ခြင်း၊ ပူဆွေး
ဒုက္ခဖြစ်ခြင်းများ မဖြစ်ပါစေလင့်”

အက်စတီသည် လှည့်၍ ထွက်သွားမည်ပြုပြီးမှ ပြန်၍ ရပ်နေပြန်လေ
သည်။

“ငါ့သား သင့်ကို ပေးစရာလက်ဆောင်တစ်ခု ရှိသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့
ပေးတဲ့လူရဲ့ နာမည်ကိုတော့ ပြောလို့မဖြစ်ပေဘူး”

“မြန်မြန်ပေးစမ်းပါ မိခင်”

အက်စတီသည် ပြုံးရယ်လျက် မိမိ၏ရင်ညွန့်ကြားတွင် ဂုဏ်၍ယူခဲ့
သော လင်နှင့်စဖြင့် ထုပ်ထားသည့် အထုပ်ငယ်တစ်ခုကို ထုတ်၍ပေးလေ၏။
ရိမ်းသည် အထုပ်ကလေးပေါ်ရှိ ချိပ်တံဆိပ်များကိုခွာ၍ အဝတ်ကို ဖြေလိုက်
သောအခါ လက်စွပ်တစ်ကွင်းထွက်ပေါ်၍၊ ၎င်းမှာ မင်းသမီးကလေး၏ လက်
ယာဘက် လက်သန်းပေါ်တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဝတ်ဆင်လာခဲ့သော လက်
စွပ်ဖြစ်ကြောင်း ရိမ်းသိရှိ၏။

လက်စွပ်မှာ ရွှေသားသက်သက်ဖြင့် ပြုလုပ်ထား၍ လက်စွပ်ထိပ်၌
နေမင်း၏သဏ္ဌာန်နှင့် နံဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ယောက်ျားတစ်ယောက်
နှင့် အီဂျစ်ပြည်၏ သရဖူ ၂ ဆင့်ကို ဆောင်းထားသော မိန်းမတစ်ယောက်တို့
သည် ခူးထောက်လျက်ရှိလေသည်။

“ငါ့သား၊ ဒီလက်ဝတ်ရတနာဟာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဘေးဘိုးများ ဝတ်
ဆင်ခဲ့တဲ့ လက်ဝတ်ရတနာဖြစ်ပေတယ်၊ မကြာမီက ဆေးရေစိမ့်သမားတွေက
အလောင်းအဝတ်ကို ဖြေတဲ့အခါမှာ ရရှိပြီး ဒီလက်စွပ်ကို လူတစ်ယောက်က

ချွတ်ပြီး မိမိကို ပေးတယ်။ အဖိုးတန် နန်းစဉ်လက်ဝတ်ရတနာ ဖြစ်လေတော့
မိန်းက မယုတ် မင်းသမီးကလေးလက်မှာ အမြဲဝတ်ဆင်ထားခဲ့စေတယ်။ ဘုရင်
မကလေးကတော့ သင့်ဆီကို အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပေးလိုက်တာပဲ၊ ဒီတံဆိပ်တော်ကို
သိနေကြတဲ့ ကက်(ရှ)နယ်အတွက် သင့်ကို အာဏာပေးအပ်လိုက်တဲ့ လက္ခဏာ
ပဲ”

“ဘုရင်မကို ကျေးဇူးတင်ပြီး ဒီလက်ဝတ်ရတနာကို အမြဲဝတ်ဆင်
ထားပါမယ်”

“နယ်စပ်ကို ကျော်ကာမှ ဒီလက်ဝတ်ရတနာကို ဆင်မြန်းပေတော့၊
ဒါနဲ့ သင်ဟာ ဘုရင်မကို တကယ်ချစ်တဲ့ရဲ့လား၊ သူကတော့ မေတ္တာတုန့်ပြန်
ပါရဲ့လား”

“သူ့ကိုယ်တိုင်ကိုပဲ မေးကြည့်ပါတော့၊ ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်ရှိတဲ့အခိုက်
မှာ သူ မချစ်မနှစ်သက်တဲ့ လူများလက်ထဲ မရောက်ပါစေနဲ့၊ အရေးကြုံလို့
လူအားနဲ့ မကာကွယ်နိုင်ရင် မိခင်ရဲ့ မှော်အတတ်နဲ့ တတ်နိုင်သမျှ ကာကွယ်
စောင့်ရှောက်ထားပါ”

“ငါ့သား သင်ဟာ ရနိုင်ခဲ့တဲ့ ငှက်ကလေးဆီကို ပျံသန်းနေတာပဲ၊
သင်ပစ်ခွင့်လိုက်တဲ့ အကောင်အပြင် ပိုပြီး သန့်စွမ်းတဲ့ သိန်းငှက်တွေ အများ
ကြီးရှိတယ်၊ သတိထားပြီး ငါ့သားလည်း သူ့ရဲ့ အမိန့်ကို တစ်သဝေမတိမ်း
လိုက်နာပေတော့”

အက်စတီသည် ဂါထာမန္တန်များကို မန်းမှုတ်ဆုတောင်းပြီးလျှင် သူ
၏လက်ကို ရိမ်း၏ ဦးခေါင်းပေါ်၌ ခေတ္တတင်ထားပြီးနောက် နေရာမှ ထွက်
သွားလေ၏။

သို့နှင့် ရိမ်းသည် စုဆောင်းမိသမျှ လူများကို လှေများဖြင့် တင်ကာ
ပထမခံတပ်မြို့ဖြစ်သော ‘တာကင်ဆစ်’ သို့ ထိုနေ့၌ပင် ထွက်ခွာသွားပြီးလျှင်
မင်းသား အမာသယ်၏ အလောင်းနှင့်တကွ၊ လက်ဆောင်ပဏ္ဏားများကို ယူ
ဆောင်လာကြသည့် ကျန်စစ်သားများကို ထိုအရပ်မှပင် စောင့်ဆိုင်းနေစေလေ
သည်။ သီဗီးမြို့သို့ သူ့အား ပြန်လာရန် ဆင့်ဆိုသည့်အမိန့်တော်ကို မတော်
ဘဆု ရောက်ရှိလာမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် ရိမ်းသည် နောက်မှ စစ်သားများ
ရောက်ရှိလာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တစ်မိနစ်မျှ မဆိုင်းဘဲ တောင်ဘက်သို့
ခရီးဆက်လက်ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ထို့ပြင်လည်း သူသည် ဘုရင်သားတော်
ဆွေဆုံးသည့် သတင်းဆိုးများ မရောက်မီ ‘နပါးတား’ သို့ အလျင်ကြိုတင်၍
ရောက်လိုသောဆန္ဒလည်း ရှိလေသည်။

*

ထိုအချိန်မှစ၍ ရိမ်း၏သတင်းမှာ ပျောက်ကွယ်လျက်ရှိတော့၏။ ကောလာဟလ သတင်းအမျိုးမျိုး ဖြစ်ပွားလျက်ရှိရာ၊ အချို့ကလည်း အိဂျစ် ပြည်နယ်စပ်ကို ကျော်လွန်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရိမ်းအား သတ်၍ သူ၏ အလောင်းကို ငြိမ်းချမ်းရေးလက်ဆောင်အဖြစ်ဖြင့် ယူဆောင်သွားရန် စစ်သား များတွင် အမိန့်ရရှိထားသည်ဟူ၍လည်း ယုံကြည်ကြလေသည်။ အချို့က လည်း ဘုရင်မသည် နို့စို့ဖက်ဖြစ်သော မောင်တော်၏သွေးကို မိမိလက်များ ၌ မစွန်းထင်းစေရန် ရှောင်လွှဲနိုင်သော ဘုရင်မ၏ ဉာဏ်စွမ်းကို ချီးကျူးကြလေ သည်။

ထိုအတောအတွင်း၌ အလွန်ကြီးကျယ်သော ပြဿနာရပ်များသည် လူများ၏ နှုတ်ဖျားကို ရောက်လာကြပြန်သည်။ ဖာရီးဘုရင် နတ်ရွာစံ ၍ သူ၏ ထီးနန်းကို ဆက်ခံရန် ယုံကြည်စွာနယ်သော နီတာကျူအာအား ထား ပစ်ခဲ့လျှင် မည်သို့ဖြစ်မည်နည်း၊ မည်သည့်မိန်းမမျှ မင်္ဂလာဘ်သိက်မဆင်နွှဲဘဲ အိဂျစ်ပြည်၏ ထီးနန်းကို စိုးစံခဲ့ဖူးသည်မရှိ၊ သို့ဖြစ်၍ ထိုကဲ့သို့ဖြစ်သည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မင်းသမီးအတွက် ကြင်ယာတော်တစ်ပါး ရှာဖွေရန် လိုအပ် ပေသည်။

သို့သော် ဖာရီးဘုရင်ကြီးကား နတ်ရွာမစံခဲ့ပေ၊ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပြန်လည်ကျန်းမာလာခဲ့၏။ သုံးလမျှ အတောအတွင်း၌မူကား သူသည် ကလေးငယ်တစ်ယောက်ပမာ အသေးအဖွဲ့ ပစ္စည်းကလေးများဖြင့် ပျော်မြူး လျက်လည်းကောင်း၊ ငယ်စဉ်ကအကြောင်းကို ပြောဆိုခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း ပျော်ရွှင်ကာ သူငယ်ပြန်လျက်ရှိတော့၏။

ထိုအတွင်း တစ်နေ့တွင် ဘုရင်ကြီးသည် ရုတ်တရက် သတိရလာ၍ နတ်မိမာန်စောင့် ဗိုလ်မှူးမိန်းအား မိမိသတိလစ်သွားစဉ်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အကြောင်းကို မေးမြန်းလေသည်။

“ကျွန်ုပ် နောက်ဆုံးအမှတ်ရတာကတော့ အရက်မူးနေတဲ့ ကက်(ရှ) မင်းသားနဲ့ မင်းသားရိမ်းတို့ ဓားချင်းယှဉ်သုတ်တာကို မြင်ရတယ်။ သမီးတော် ရဲ့အဖြစ်ကို မြင်ရတော့ ကျွန်ုပ်လည်း လုံးလုံးသတိမရတော့ဘဲ လဲကျသွား တာပဲ”

“ဒီလိုပါအရှင်၊ ကျွန်ုပ်သားက အမာသယ်မင်းသား ကို တစ်ယောက် ချင်းတိုက်ပွဲမှာ သတ်လိုက်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ နယူးဗီယလူမင်းတွေက အရှင်ရဲ့ ကိုယ်ရံတော်တပ်ကို တိုက်ခိုက်ကြပြန်ပါတယ်။ အိဂျစ်ပြည်သားတွေမှာ လူ အင်အားနည်းပေမဲ့လည်း ရိမ်းက ခေါင်းဆောင်ပြီး ပြန်တိုက်ကြတာ အား လုံးလိုလိုပဲ နိုင်နင်းပြီး ခုတ်ပိုင်း ပစ်နိုင်ကြပါတယ်”

“ဒါဟာ အိဂျစ်နဲ့ ကက်(ရှ) စစ်ဖြစ်မယ့် နိမိတ်လက္ခဏာပါကလား၊ ညီလာခံက ရိမ်းကို သေဒဏ်အမိန့်ပေးကြဘူးလား”

“ပရိသတ်ဗိုလ်ပုံအလယ်မှာ သူရဲဘောကြောင်တဲ့ အလုပ်မျိုး သူလုပ် ခဲ့ရင်တော့ သူ့ကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အဆုံးစီရင်လိုက်မှာ ပါပဲ”

“နောက် ဘာဖြစ်ကြသလဲ”

ထို့နောက် မိန်းက ဘုရင်ကြီးသတိမေ့လျော့နေခိုက်တွင် ဘုရင်မ ကလေးနီတာကျူအာ စီရင်ချက် ချမှတ်လိုက်သည့်အကြောင်းများကို ပြန်လည် ရှင်းပြလေသည်။

“ဒီနည်းဆိုရင်တော့ ကောင်းသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လူနစ်ထောင်တောင် ဆိုတော့ ဘယ်နယ် ဒါဟာ စစ်တပ်ကြီးတစ်တပ်ပဲ၊ သံအဖွဲ့မဟုတ်ဘူး”

“ဤသို့ပင် ဖြစ်ပါသည်အရှင်”

“ဒီအဖွဲ့ကို ဘယ်ဗိုလ်မှူး အုပ်အချုပ်နဲ့ စေလွှတ်လိုက်သလဲ”

“ကျွန်ုပ်၏သား ရိမ်း၏ အုပ်အချုပ်နဲ့ပါအရှင်”

ထိုအခါ ဘုရင်ကြီးသည် ခုန်၍ထတော့မလောက် တုန်လှုပ်သွားလေ ၏။

“သာမန်ဗိုလ်မှူးကလေးမျှသာဖြစ်တဲ့ ရိမ်းက ကျွန်ုပ်၏ စစ်သား ၂၀၀၀ ကို အုပ်ချုပ်သွားရသတဲ့လား၊ ကျွန်ုပ်ပဲ ခူးသလား မပြောတတ်ဘူး၊ ဘယ်သူအမိန့်ပေးတာလဲ”

“သမီးတော် နီတာကျူအာရဲ့အမိန့်ဖြစ်ပါတယ်”

“သမီးတော်ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်စမ်း”

မကြာမီ နီတာကျူအာ ရောက်လာ၍ ဘုရင်ကြီးသည် ဖက်ရမ်းနှုတ် ဆက်ကာ သူ၏နံဘေး၌ ထိုင်စေ၏။

ထို့နောက် မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ဗိုလ်မှူးကလေးရိမ်းအား ကက်(ရှ)တိုင်းပြည်သို့ စေလွှတ်ရသည့်အကြောင်း မေးမြန်းသဖြင့် ဘုရင်မ ကလေးလည်း အကျိုးအကြောင်းကို သာယာချောင်စွာ ပြောဆိုလျက်ရှိလေ သည်။ သို့သော် ဘုရင်ကြီးသည် စကားပြောစဉ်၌ပင် ငိုက်မျည်း၍ သွားပြန် လေသည်။

ရုတ်တရက် ပြန်၍နိုးလာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဘုရင်မကလေးက

“သမီးတော်အကောင်းလို သဘောရတာကို လုပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ ဘယ်၊ တာဝန်က ကျန်ုပ်တာဝန်ပါပဲ။ ရိမ်းကို ကွပ်မျက်ဖို့ကလည်း မဖြစ်နိုင် ဒါ၊ လူတွေဟာ အားလုံး သူဘက်ကဖြစ်နေပါတယ်”

“နို့ပေမဲ့ သမီးတော်၊ တကယ်ဆိုတော့ သူ့ကို သမီးတော်ရဲ့လမ်းက ရှင်းပစ်လိုက်ဖို့သင့်တယ်”

“ကျွန်ုပ်လည်း ဒါကိုပဲ လုပ်လိုက်တာပဲ ခမည်းတော်၊ သူ့ကို နုပါး တားမြို့ကို လွှတ်လိုက်ခြင်းဟာလည်း သိပ်ပြီး လမ်းရှင်းသွားတာပါပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်ကြမလဲ သမီးတော်၊ သူနဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ စစ်သား ၂၀၀၀ ကို ကက်(ရှ)ဘုရင်ကပဲ သတ်ပစ်မလား၊ ရိမ်းကပဲ ဘုရင်ကြီးကို သတ်ပြီး သူဆက်ခံထိုက်တဲ့ နန်းရပ်ထီးဖြူကို လုမလား၊ သမီးတော် ဒါကိုစဉ်းစားမိရဲ့လား”

“စဉ်းစားမိပါတယ် ဖခမည်းတော်၊ ဒီလိုဖြစ်မယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်ုပ်တို့အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး၊ အိဂျစ်ပြည်ကလည်း ဝမ်းမနည်းပါဘူး”

ဘုရင်ကြီးက သမီးတော်အား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေရာက နီတာကျူအာက ပြန်၍ပြုံးလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ဘုရင်ကြီးက မျောင်းပျော့ဆိုလိုဟန်ဖြင့် ဖြည်းဖြည်းစွာ . . .

“သင့်ရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာ တန်ခိုးကြီးဘုရင် တစ်ပါးဖြစ်ဖို့ အရည်အချင်းတွေ အများကြီးရှိတယ် သမီးတော်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် နူးညံ့တဲ့ ပိုးသားကိုဝတ်ရုံထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ သဏ္ဌာန်ထဲမှာ တိုင်းပြည်အုပ်စိုးတဲ့ မင်းယောက်ျားရဲ့ လက်သုံးတော်စားကို မြင်နေရတယ်၊ ဘယ်အရာမျိုးမဆို အလျင်စလိုသာ မပြုလေနဲ့၊ ကိုယ့်ဓားပေါ်မှာ ကိုယ်လဲပြီး သင့်ကိုယ်ကို ပြန်ထိမှာ စိုးရတယ်၊ သင့်အဖို့ သင်ကြည်ညိုမြတ်နိုးနိုင်မယ့် ကြင်ယာတော်တစ်ပါးလိုတယ် သမီးတော်”

“အို ခမည်းတော်က ဒီလိုကြင်ယာတော်မျိုးသာ ရှာပေးမယ်ဆိုရင် ဖြင့် သမီးတော် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ လက်ထပ်ပါမယ်”

သို့ဖြင့် ပြန်လည်ကျန်းမာလာသော ဖာရီးဘုရင်ကြီးသည် အိဂျစ်ပြည်ဘုရင်မအတွက် ကြင်ယာတော် ထပ်မံရှာဖွေရန် စိုင်းပြင်းစီမံရပြန်လေ၏။ သို့သော်လည်း အတိုင်းတိုင်း အပြည်ပြည်မှ ဆက်သွယ်လာကြကုန်သော မင်းညီမင်းသား မင်းစိုးရာဇာ စသည့် ကြင်ယာတော်လောင်းများအား နီတာကျူအာသည် တစ်နည်းနည်းဖြင့် စိတ်ကြိုက်မတွေ့သည်ချည်းဖြစ်ရကား၊ သံတမန်များနှင့် ဆောင်ရွက်သူများမှာ နောက်ဆုံး လက်လျှော့ကြရကုန်၏။

ထိုသို့ဖြင့် လပေါင်းအတန်ကြာ၍ သွားသောအခါ၊ ဖာရီးဘုရင်ကြီးသည် ထိုပြဿနာအတွက် ငြီးငွေ့စိတ်ပျက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် သူ၏ ညီလာခံတွင် အကြံဉာဏ်တောင်းဆိုလေတော့၏။ မျူးမတ်များကလည်း ဖာရီးသည် အိဂျစ်ပြည်၏ မြို့ကြီးအသီးသီးသို့ တိုင်းခန်းလှည့်လည်သင့်ကြောင်း၊ ထိုအခါ

ဘုရင်ကြီး၏ ကျန်းမာရေးလည်း တိုးတက်ဖွယ်ရာရှိ၍ ဘုရင်မကလေးအဖို့လည်း မဟာသွေးပါသော ချစ်သူတစ်ဦးကို တွေ့နိုင်ဖွယ်ရာ ရှိကြောင်းနှင့် လျှောက်တင်ကြလေ၏။

ထိုည သမီးတော်အား တိုင်ပင်ရာ၊ နီတာကျူအာကလည်း သဘောတူညီသဖြင့် ချောရံသင်းပင်းများနှင့် တိုင်းခန်းလှည့်ခဲ့၏။

ရိမ်း၏သတင်းကို ရရှိရန် ပထမ နယ်စပ်ဘက်ကို သွားလိုသောဆန္ဒဖြစ်ပေါ်သေး၏။ သို့သော် အိဂျစ်ပြည်နယ်စပ် သဲကန္တာရထဲ၌ နေထိုင်ကြသော သူများမှာ ရိုင်းစိုင်းလှသဖြင့် နောက်ဆုံး၌ သူတို့သည် နိုင်းမြစ်ကို မဆန်ဘဲ စုန်ဆင်းသွားပြီးလျှင် မြို့ကြီးအသီးသီးတို့၌ ခေတ္တခဏမျှစီ ဝင်ရောက်ကြလေသည်။ ထိုသို့ဝင်ရောက်ရာ၌ နီတာကျူအာသည် ရှေးဟောင်းဘုရင်များ၏ သင်္ချိုင်းတော်များဖြစ်သော ‘ပီရမစ်’ သင်္ချိုင်းဂူကြီးများသို့လည်း အက်စတီနှင့် အတူ သွားရောက်လည်ပတ်ပေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဖာရီးနှင့် သမီးတော်ဘုရင်မကလေးတို့သည် မြို့ရိုးမြို့ကြီးများဖြင့် ကာရံလျက်ရှိသော ‘မမ်းဖစ်’မြို့ကြီးအတွင်းသို့ မင်းခမ်းမင်းနားနှင့် ဝင်ရောက်ကြလေရာ၊ ထိုမြို့၌ ထိုအချိန်ထိ အုပ်ချုပ်နေသော ဖာရီးဘုရင်၏ ညီတော်ဖြစ်သူ မင်းသားကြီး ‘အဗီ’လည်း သူတို့အား ကြီးကျယ်စွာ ကြိုဆိုခြင်းပြုလေ၏။

သူတို့အချင်းချင်းလည်း တစ်ခါက သီဝီးမြို့တော်သို့ အဗီ လာရောက်၍ အိဂျစ်ပြည်၏ နန်းလျာအဖြစ် တောင်းဆိုပြီးသည့်နောက်၌ တစ်ကြိမ်မျှ ထပ်မံ၍ မတွေ့ကြရသေးပေ။

သူ့အား ကျူအာ၏ ဘိသိက်ပွဲတွင် ဖိတ်ကြားခဲ့သော်လည်း များနာလျက်ရှိသည်ဟူ၍ အကြောင်းပြကာ မလာဘဲနေခဲ့၏။ ထိုအချိန်က သူ၌ သားတော်လေးပါးရှိသည့်အနက် တစ်ပါးပါးကိုမျှ သမီးတော်ကလေးနှင့် လက်ဆက်ရန် တောင်းဆိုခြင်းမရှိသေးသဖြင့် တောင်းဆိုကလည်း ငြင်းပယ်လိမ့်မည်ဟု တစ်ထစ်ချ မှတ်ယူနေသောကြောင့်သာ မတောင်းဆိုခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟူ၍သာ မှတ်ယူကြ၏။ အခွန်ဘဏ္ဍာများကိုကား ယခင်ကထက်ပင် ပို၍ ဆက်သွင်းခဲ့၏။ သို့နှင့် ဖာရီးဘုရင်ကြီးကမူ သူ၏ ညီတော်သည် ယခင်က သူ၏ ရည်မှန်းချက်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ချေပြီဟု ယုံကြည်စိတ်ချမိ၏။

ငြိမ်းချမ်းသော လာရောက်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် ဖာရီးဘုရင်သည် ကိုယ်၌ တော်တပ်သား ငါးရာမျှသာ ခြံရံလျက် မြို့တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာရာတွင် ခိုင်မာသော မြို့ရိုးကြီးများနှင့် တံခါးကြီးများကို သတိပြုမိလေ၏။ ထို့ပြင် လမ်းများပေါ်၌ တန်းစီ၍ ရပ်စောင့်နေကြသော ထောင်ပေါင်းများစွာသော

လက်နက်ကိုင် စစ်သားများကို မြင်ရသဖြင့် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသော စိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့၏။

“ခမည်းတော် ကျွန်ုပ်၏ ဦးလေးတော်ဟာ တကယ့်ကို ခမ်းခမ်းနားနားနဲ့ နေတာပါကလား။”

“ဒါပေါ့ သမီးတော်၊ သူက ဒီမြို့က ဘုရင်ခံပဲ”

“မသိတဲ့လူ တစ်ယောက်ကတော့ သူ့ကို ဒီမြို့က ဘုရင်တစ်ပါးလို့ ထင်မှာပဲနော်၊ ကျွန်ုပ်သာ ဖာရိုးဖြစ်ရင်တော့ ဒီထက်များတဲ့ စစ်တပ်ကြီးနဲ့ လာမှာပဲ”

ဖာရိုးက တုန်လှုပ်စွာဖြင့် . . .

“ကျွန်ုပ်တို့သွားချင်တဲ့အချိန် သွားနိုင်ကြတာပဲ သမီးတော်ရဲ့”

ထိုအချိန်၌ ခန်းမဆောင်ကြီး၏ လှေကားရင်းသို့ ရထားရောက်လာ သဖြင့်၊ သူတို့၏စကားကို လက်စသတ်လိုက်ရလေသည်။ လှေကားထိပ်၌ ရပ်လျက်ရှိသော အသက် ၆၀ ခန့်ရှိ၍ ဝမ်းသော ကိုယ်ခန္ဓာ၊ ကြမ်းတမ်းသော ရုပ်ရည်နှင့် ထူထဲသော မျက်နှာရှိသည့် မင်းသားကြီးအဖိုကို တစ်ချက်မျှလှမ်း၍ ကြည့်ရှုလိုက်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဘုရင်မကလေးသည် ကက်(ရှ)မင်းသား အမာသယ်မင်းသားကို မုန်းတီးသည်ထက် ပို၍ မုန်းတီးမိလေ၏။

အဘိသည် နီတာကျူအာ၏ လှပသော ကိုယ်ခန္ဓာကို စားတော့ ဝါးတော့မည်ကဲ့သို့ စူးစိုက်ကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။ အဘိက ဘုရင်ကြီးအား နှုတ်ဆက်စကားပြောသည်တွင် ဘုရင်မကလေးက မိမိတို့အား အဘယ်အတွက် မြို့တံခါးအပြင်တွင် လာရောက်တွေ့ဆုံခြင်း မပြုသနည်းဟု မေးမြန်းကာ သွက်လက်စွာ ပြန်လည်နှုတ်ဆက်လေ၏။ အဘိကား စုံညားထည်ဝါသော ရုပ်သွင်ဖြင့် နှုတ်လျှာထက်လှသော ဘုရင်မပျိုကလေးအား အံ့အားသင့်ကာ၊ ငေးမောကြည့်ရှုလျက် အဖြေကိုပင် ရုတ်တရက် မပေးနိုင်ဘဲ ရှိလေသည်။

ထို့နောက် ဖာရိုးတို့အတွက် အသင့်ပြင်ဆင်ထားသော စွပ်လွန်ပင်များ ဝိုင်းအုပ်နေသည့် နန်းတော်ဆောင်ကြီးတစ်ခုသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသောအခါ၊ ဘုရင်မကလေးသည် ထိုနေရာပတ်ဝန်းကျင်ကို လျင်မြန်စွာ စုံစမ်းအကဲဖြတ်ပြီးနောက်၊ ကြိုက်နှစ်သက်ခြင်းမရှိကြောင်းနှင့် ပြောပြ၏။ သို့နှင့် အခြားနေရာကို ရှာရပြန်လေရာ၊ နောက်ဆုံး၌ မျှော်စင်များဖြင့် နိုင်းမြစ်ပေါ်သို့ မိုးလျက်ရှိသော အခြားနန်းတော်ဆောင်ကလေးတစ်ခုကို မိမိတို့နေထိုင်ရန် ရွေးချယ်လိုက်လေသည်။

ထိုနေရာမှာ အောက်တွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် ဥယျာဉ်များလည်း ရှိသဖြင့် ဘုရင်မကလေးသည် သူ၏ ကိုယ်ရံတော်တပ်များအား ဝိုင်းရံမိမိ

၏ လက်အောက်တွင် စီမံခန့်ခွဲကာ ပြင်ပဥယျာဉ်ထဲ၌ နေရာအသီးသီး ချထားဆဲလေ၏။

ထိုနေရာ၌ အခန်းများ နည်းပါးသော်လည်း၊ မျှော်စင်ထက်၌ အခန်းကလေးနှစ်ခန်းရှိ၍ ထိုအခန်းပြတင်းဝများမှ ကြည့်မျှော်လိုက်လျှင် ကျယ်ပြန့်သော နိုင်းမြစ်ရေပြင်ကြီးကို တွေ့ရသဖြင့် မိမိများစွာ နှစ်သက်သဘောကျကြောင်း ပြောဆိုကာ ထိုအခန်းကလေးများကို သူနှင့် အထိန်းတော်ကြီး အက်စတီတို့ နေထိုင်ရန် ယူကြလေ၏။

[၈]

မှော်ရုပ်တု

ဖာရီးဘုရင်နှင့် သမီးတော်တို့ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှစ၍ ပွဲလမ်းသဘင်များကို ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ ကျင်းပကြလေ၏။ မင်းနှစ်ပါးအတွက် ဂုဏ်ပြုကျင်းပသော စားသောက်ပွဲကြီးမှာလည်း ဘုရင်မကလေး ဘိသိက်ခံစဉ်က ထက်ပင် ခမ်းနားလေသည်။

ထိုစားသောက်ပွဲကြီး၌ အဝီသည် ဘုရင်မကလေး၏ လက်ယာဘက်တွင် ကပ်ကာ ထိုင်လျက်ရှိလေ၏။

ဘုရင်မကလေးက . . .

“ကျွန်ုပ်ကို ဂုဏ်ပြုလွန်းလှပါတယ် ဦးလေးတော်၊ ဘာကြောင့် ဖာရီးရဲ့ နံဘေးမှာ မထိုင်တာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အမိက . . .

“သင်၏ကို ခြေတစ်ဖက်လှမ်းနေတဲ့ လူအိုကြီးအနားမှာ ထိုင်ရတာထက် အီဂျစ်ပြည်ရဲ့ အတုမရှိအောင် ချောလှတဲ့ ဘုရင်မကလေးအနားမှာ ထိုင်ရတာကို ပိုပြီး ကျွန်ုပ် နှစ်သက်လို့ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘုရင်မကလေးက ခက်ထန်စွာဖြင့် . . .

“သင်က ဖာရီးဟာ မကြာခင် နတ်ရွာစံလိမ့်မယ်လို့ ဆိုလိုတာပေါ့လေ၊ သင့်စိတ်ကူးတွေ ကျွန်ုပ် သိပါတယ်။ နိမိတ်ဆိုတဲ့စကားတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့”

အမိ၏နောက်၌ ရပ်နေသော လူကြီးတစ်ယောက်သည် ဖာရီးဘုရင်နှင့် မိမိအား စူးစမ်းသည့်ဟန်ဖြင့် မကြာခဏ ကြည့်လှသည်ကို မြင်ရသဖြင့် အနီး၌ရှိသော အက်စတီအား တီးတိုးလှမ်း၍ မေးလိုက်၏။

“နာမည်ကျော် နက္ခတ်ဆရာကြီး ကာကူးဆိုတာပေါ့ ဘုရင်မကလေးရဲ့၊ သင် မမွေးဖွားခင်က သီဗီးမြို့တော်ကို မင်းသားနဲ့အတူ ပါလာဖူးတယ်။ သူ့အကြောင်း နောက်မှ ပြောပြမယ်”

ထို့ပြင် ဖာရီးအား ယပ်ခတ်ပေးနေကြသော နန်းတွင်းအပျိုတော်များ အနက် သီဗီးမြို့တော်သို့ အဝီလာရောက်စဉ်က အမိအား သစ္စာဖောက်သွားဖူးသော ကချေသည်မကလေး ‘မေထရာ’ လည်း ပါဝင်လျက်ရှိရာ၊ ထိုအချိန်၌ မေထရာသည် အရွယ်လတ် မိန်းမတစ်ဦးအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိနေသော်လည်း၊ လှပချောမောလျက်ပင် ရှိသေး၏။ အမူအရာ ထူးခြားသောကြောင့် ဘုရင်မကလေးသည် မေထရာအား မျက်ခြည်မပြတ် ရှိနေခဲ့လေရာ၊ မိမိအလှည့်ပြီးသည့်နောက်၊ မေထရာသည် နက္ခတ်ဆရာကြီးအနီးသို့ လျင်မြန်စွာ ချဉ်းကပ်သွားပြီးလျှင် ပရိသတ်ဘက်သို့ ယပ်တောင်နှင့်ကွယ်၍ တစ်စုံတစ်ရာ တီးတိုးပြောဆိုလိုက်သည်တွင် ထိုလူကြီးကလည်း ပြန်လည်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

စားသောက်ပြီးစီးလတ်သော် နိတာကျူအာက ဖာရီးဘုရင်ကြီးသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပြီဖြစ်၍ မိမိတို့အား သွားခွင့်ပြုပါမည့်အကြောင်းနှင့် အမိအား ပြောကြားရာတွင် အမိသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောဘဲ နေရာမှ ရုတ်တရက် ထလိုက်သဖြင့် ဧည့်ပရိသတ်များက အခမ်းအနားပြီးစီးကြောင်း ကြေညာလိမ့်မည်ဟု မှတ်ထင်မိ၏။ သို့သော် သူသည် အရက်ထည့်ထားသော ရွှေခွက်ကြီးကို ကိုင်မြှောက်ကာ . . .

“အို . . . ဧည့်သည်တော်များ၊ ကျွန်ုပ်၏နောင်တော်မှာ ကျန်းမာရေးချို့ယွင်းနေပါသည်။ သို့သော် ဘုရားသခင်သည် သူ့အား ထီးနန်းအမွေခံသမီးတော် အချောအလှတစ်ပါးကို ပေးသနားတော်မူထားသဖြင့် နောင်တော်ကြီး နတ်ရွာစံခဲ့သည်ရှိသော် သမီးတော်ကလေးပင် ဆက်ခံစိုးစံရပေလိမ့်မည်၊ ကြင်ဖော်ကင်းမဲ့၍ တစ်ပါးတည်း အုပ်ချုပ်စိုးစံနေရမည်ဆိုခြင်းမှာ ဆိုးရွားလှ၍ ယခု ကျွန်ုပ်သောက်မည့် အရက်သည် ဖူးစာရှင် ကြင်ယာတော်လောင်းမြောက်များစွာတို့အား ပယ်ခဲ့သော ‘တာရာရှင်မ’ အမည်တွင်သည့် ဘုရင်မကလေး နိတာကျူအာအတွက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဤမြို့မှ ထွက်ခွာမသွားမီ နှလုံးရည် လက်ရုံးရည်နှင့် ပြည့်စုံသော သူ့အလိုကျဖြစ်စေမည့် မဟာဆီ မဟာသွေး ကြင်ယာတော်တစ်ပါး တွေ့ဆုံပါစေ”

ဟု ပြောဆိုကာ အရက်ကို သောက်လိုက်လေသည်။

“ထိုသူကို ကျွန်ုပ်တို့သိပါသည်။ သူ့အား ကြင်ဖက်ပြုပါလော့အို ဘုရင်မ”

ဟု ပရိသတ်များက ဟစ်အော်ကြ၏။ ဖာရီးက...

“ဘာအဓိပ္ပာယ်တုလဲ၊ ကျွန်ုပ်ဖြင့် နားပဲမလည်ပါဘူး၊ သမီးတော် ရယ်၊ သမီးတော်ပဲ သူတို့ကို ကျေးဇူးတင်စကား ထပြီးပြောလိုက်စမ်းပါ၊ ပြီး တော့ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ပြန်ကြပါစို့။”

“ကျွန်ုပ်တို့အား ဤသို့ ဂုဏ်ပြုကြိုဆိုကြသည်ကို ကျေးဇူးတင်လှပါသည်။ သို့သော် အစီပြောသော ယခုစကားများကို ကျွန်ုပ် နားမလည်ပါ။ သင်တို့ဘုရင်မအတွက် ကြင်ယာတော်ရရေးကို မစိုးရိမ်ကြပါနှင့်၊ အကယ်၍ ရှာဖွေစေကာမူ ဤမင်းဖစ်မြို့အတွင်းမှာ ရှာမည်မဟုတ်ကြောင်း သိကြပါလော့”

ထို့နောက် နိတာကျူအာသည် ဘုရင်ကြီးအား လက်နှင့်တွဲကာ အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

မိမိတို့တည်းခိုသည့် ကျောက်တိုက်မျှော်စင်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ အက်စတီအား အနီးသို့ခေါ်လျက်...

“အထိန်းတော်ကြီးရဲ့ သင်က ဉာဏ်ပညာကြီးမားတဲ့သူ ဖြစ်လေတော့ မေးစမ်းပါရစေ၊ အဓိက ဘာကိုဆိုလိုတာတုလဲ”

“ဒါကိုမူ ဘုရင်မကလေး မတွေးတတ်ဘူးဆိုရင်တော့ သင်ဟာ ကျွန်ုပ်ထင်တာထက်တောင် ပိုပြီး ဖျင်းနေပါပြီကော၊ အစီဆိုလိုတာက သင်ဟာ ဒီမြို့တံတိုင်းတွေအတွင်းက သူ့မယားအဖြစ်ကလွဲပြီး ထွက်ခွင့်ပြုလိမ့်မည် မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာပဲ”

ဘုရင်မကလေးသည် ဒေါသဖြင့် ထိုင်ရာမှခုန်ထလျက်...

“သူက ဒီလိုစကားမျိုးကို ပြောခဲ့သတည်းလား၊ ကျွန်ုပ်အဖေလောက် အဘိုးလောက်ရှိတဲ့ ဒီအယုတ်မာကောင်းကြီးကို ကြင်ဖက်လုပ်ရမှာတုလား၊ ရိုင်းပြစော်ကားလိုက်လေ အထိန်းတော်ကြီးရယ်”

“ဒီအချက်ကို သံသယဖြစ်လို့ မမ်းနဲ့တောင် အတိုက်အခံဖြစ်ရပါသေးတယ်”

“သူ့သားတော်တွေနဲ့ မစေ့စပ်တော့ ကျွန်ုပ်က သံသယမဖြစ်မိဘူးပေါ့”

“ဘုရင်မရဲ့ မြွေဆိုတာက ခြင်္သေ့လို ဟိန်းဟောက်မနေပေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မြွေက ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းတယ်”

“မြို့ပြင်ဘက်သာ တစ်ကြိမ်လောက် ထွက်ခွင့်ရပါစေ၊ ဒီမြွေကို အပိုင်းပိုင်းပြတ်အောင် ခုတ်သတ်ပြီး စွန့်စာကျွေးပစ်လိုက်မယ်၊ အထိန်းတော်ကြီး ကျွန်ုပ်တို့တော့ မမ်းဖစ်က သွားကြမှပဲ”

“ဒါဟာ မလွယ်ဘူး ဘုရင်မ၊ သူတို့ရဲ့ ပွဲလမ်းသဘင်တွေကို ထောက်ပြန်တော့လည်း ဘုရင်ကြီးကို အမျက်ထားကြလိမ့်မယ်”

“ထားချင်လည်း ထားကြပေစေ၊ ဖာရီးဟာ သူကြိုက်တာ သူလုပ်နိုင်တယ်”

“ဒီလိုပြောရင်တော့ လွယ်တာပေါ့လေ၊ ပြီးတော့ သူ့ရန်ကလည်း အင်မတန်ကြီးတယ်၊ သဲကန္တာရထဲမှာရှိတဲ့ လူရိုင်းတွေကလည်း သူ့ကို ဘုရားတစ်ဆူ ဂုဏ်ထူးထင်နေကြတဲ့ သူ့ဘက်သားချည်းပဲ။ အခုဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ကိုယ်ရံတော်တပ်သား ၅၀၀ က လွဲပြီး ဘာမှ အင်အားမရှိဘူး၊ မြစ်ထဲမှာလည်း အစီရဲ့ တိုက်လှေတွေနဲ့ ပိတ်နေတယ်၊ အဲဒီတော့ သူ့သာသနာကြည်ကြည် ခွင့်မပြုဘဲနဲ့ ဘယ်နည်းနဲ့ မမ်းဖစ်မြို့က ထွက်သွားကြမလဲ ဘယ်နည်းနဲ့ တမန်တော်လွှတ်ပြီး စစ်တပ်အကူအညီတောင်းမလဲ”

ဘုရင်မကလေးကား တွေ့ဝေငြိမ်သက်လျက်ရှိလေ၏။

“သင်မှားတာပဲ အက်စတီ၊ တကယ်လို့ သင်သာ ဒီအရာတွေအားလုံးကို ကြိုတင်ပြီး မြင်တယ်ဆိုလို့ရှိရင် ဖာရီးနဲ့ သူ့ရဲ့ အတိုင်ပင်ခံတွေကို သတိပေးသင့်တာပဲ”

“ကျွန်ုပ်ကသာမဟုတ် မမ်းကပါ သတိပေးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘုရင်ကြီးကိုယ်တိုင်က အဓိကို မယုံစရာ အကြောင်းမရှိကြောင်း ပြန်ပြောတယ်၊ သမီးစိုးရိမ်မှာစိုးလို့ ဒီစကားတွေ သူပိတ်ထားတယ်”

“သူ့အတိုင်ပင်ခံက ဘယ်သူတုလဲ”

“ဒီနေ့ည သူ့နောက်မှာ ယပ်တောင်တစ်ချောင်းနဲ့ ရပ်နေတဲ့ သူ့အချစ်တော်အစောင့်မိန်းမ မေထရာ ဆိုတာလေ သိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟာ အသိသားပဲ၊ နက္ခတ်ဆရာဆိုတဲ့ လူကြီးနဲ့ တိုးတိုးတိုးတိုး ပြောနေတာ မြင်ရတယ်”

ထိုအခါ အက်စတီသည် မင်းသမီးကလေး မဖွားမြင်မီ “မေထရာ” သည် သီဗီးမြို့သို့ အစီတို့လာစဉ်က ရောက်ရှိလာခဲ့ပုံ၊ အဓိကို သစ္စာဖောက်ကာ ဖာရီးထံ ဝင်ရောက်ခိုလှုံလာပုံ၊ လိမ္မာရေးခြားရှိသဖြင့် ဘုရင်ကြီးက မြှောက်စားကာ မမ်းဖစ်မြို့မှ သတင်းယူရေးကိစ္စအတွက် ထားပုံများကို ရာဇဝင်နှင့်တကွ ပြန်ပြောလေ၏။

“အံ့ဩစရာတော့ မရှိပါဘူး အထိန်းတော်ကြီးရယ်၊ ဒီသတင်းတွေကို နက္ခတ်ဆရာကြီးဆီက ရတာဖြစ်မှာပေါ့”

“လျှို့ဝှက်တဲ့ သတင်းချင်းလည်း ယူတာဖြစ်လေတော့ ဘယ်လိုလုပ်ကြတယ် မသိပါဘူး၊ မေထရာက ဖာရီးကို ကြည်ညိုသလောက် အဓိကို မှန်း

လေတော့ သူပြောတဲ့စကား ဖာရီးက ယုံကြည်တယ်။ ကျွန်ုပ်မှာ သင့်ခမည်းတော်စကားကို နားမထောင်ရင် သင်နဲ့ ကွဲရလိမ့်မယ်။ မိခင်မှာ သားနဲ့ကွဲနေတဲ့ အထဲမှာ ထပ်ပြီး သမီးနဲ့ ကွဲရမယ်ဆိုရင် သေဖို့ပဲရှိတော့တယ်။

“ဒါ အထိန်းတော်ကြီးမှားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မေတ္တာကြောင့် မှားရတဲ့ အမှားမို့ အခွင့်လွှတ်ပါတယ်။”

သို့နှင့် နိကာကျအာသည် အက်စတီအား ယုယစွာ နမ်းရှုပ်လိုက်ပြီး လျှင် ဖခင်ဘုရင်ကြီးအား အပြစ်တင်ရေရွတ်ကာ နတ်များကို တိုင်တည်လျက် ရှိလေ၏။

*

ထိုည စားသောက်ပွဲကြီးပြီးသည့်နောက် ဖာရီး၏ ကိုယ်လုပ်တော်ဖြစ်သော မေထရာသည် အခြားမိန်းမများနှင့်အတူ တည်းခိုရာ ကျောင်းဆောင်သို့ ပြန်လိုက်မသွားဘဲ၊ အဝတ်နက်ကြီးကို ခြုံလွှမ်းထားသည့် အရပ်မြင့်မြင့် လူတစ်ယောက်နောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေရာ၊ တံခါးအထပ်ထပ်တို့မှ အစောင့်အကြပ်များသည် ဖာရီး၏ ဝင်စေထွက်စေ အမိန့်ကို ရရှိထားသူဖြစ်သဖြင့် ဟန့်တားခြင်းမရှိ၊ အားလုံးကပင် ထွက်ခွင့်ပြုလိုက်ကြကုန်၏။

လေကားထစ်များကို အတန်ကြာ တက်ခဲ့ပြီးနောက်၊ နက္ခတ်တာရာများကို ကြည့်ရှုရာနှင့် မှော်အတတ်များကို လေ့ကျင့်ရန် မြင့်မားသော ကျောက်တိုင်ကြီး၏ အထက်ဆုံးအခန်းသို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ အခန်းတွင်း၌ ကား ကြေးဖြင့်လုပ်သော ကိရိယာတန်ဆာပလာများ၊ ကျူရွက်လိပ်များ၊ ကောင်းကင်နက္ခတ်တာရာပုံများ အနံ့အပြား ရှိလေသည်။ မေထရာသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ပြီးနောက်၊ ကိုယ်ပေါ်တွင် ခြုံလာသော အဝတ်နက်ကြီးကို ဖယ်ပစ်လိုက်လေသည်။

“ကာကူးရဲ့ သင်နေတဲ့ နေရာကဖြင့် နက္ခတ်တွေနဲ့ သိပ်နီးတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် မေထရာ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်ဟာ ကောင်းကင်မှာ ဘာတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကြည့်ရှုမှတ်သားပြီး တွက်ချက်နိုင်တာပေါ့။ ဒါထက် သည့်လောက် နှစ်တွေကြာပြီးမှ သင့်ကို အလှမပျက်၊ ယခုလို ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်လေ မေထရာရယ်”

ထို့နောက် ကာကူးသည် အရက်ဘူးတစ်ဘူးထဲမှ အရက်များကို ဖန်ခွက်နှစ်ခွက်ထဲသို့ လောင်းထည့်၍ မေထရာအား တစ်ခွက်ပေးပြီးနောက် ...

“သောက်ကြည့်စမ်း မေထရာ၊ ဒီလိုပိုင်မျိုး သင်တို့ သီဒီးမှာ မရနိုင်ဘူး”

မေထရာက သောက်ပြီးနောက် ...

“သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ နည်းနည်းတော့ပြင်းတယ်၊ ဒါနဲ့ ပြောစမ်းပါဦး မိတ်ဆွေကြီးရဲ့၊ ဒီနေရာမှာ အဓိရဲ့ ဘေးရန်က ကင်းရှဲ့လား၊ ကျွန်ုပ်မျက်နှာကို တစ်ချက်ရိုက်လို့ သူ့ကို ဘယ်လိုပြန်ပြီး လက်စားချေလိုက်တယ်ဆိုတာ သင် မှတ်မိမှာပေါ့”

“အဓိက သင့်ကို လုံးလုံး မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ ဒါထက် သင့်ကို ကျွန်ုပ် ဘယ်လောက်မေတ္တာရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ သိတယ် မဟုတ်လား၊ အမှန်ကတော့ ခုထိ မေတ္တာရှိတုန်းပါပဲကွယ်”

“ကျွန်ုပ်ဟာ သင့်လို ပညာရှိကြီးတစ်ဦးနဲ့ မတန်ပါဘူး။ ဒီဟာတွေ ထားလိုက်ဦးလေ၊ သင့်အလုပ်က ဘာလဲဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး”

ကာကူး၏ မျက်နှာမှာ ပိုမိုတင်းမာ၍ လာလေ၏။ သူသည် တံခါးရှိရာသို့ သွားကာ သော့ပိတ်ထားသည်ကို သေချာစွာ စစ်ဆေးပြီးနောက် မေထရာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုံတစ်ခုပေါ်သို့ လာ၍ထိုင်လေရာ၊ သူ၏မျက်နှာမှာ မှောင်ရိပ်တွင် ကျရောက်လျက်ရှိလေသည်။

“အလုပ်ကတော့ တော်တော်ကြီးကျယ်တယ် မေထရာ၊ သင့်ကို ယုံရမယုံရသာ ကျွန်ုပ်မသိတယ်၊ သင်ဟာ ကျွန်ုပ်ကိုရော ဖာရီးကိုရော လှည့်ပတ်လာခဲ့ပြီ”

“ဒီလိုထင်ရင်လည်း ကျွန်ုပ်ကို အိမ်ပြန်ပို့ရဲ့ပေါ့၊ အချိန်ကုန်လှတယ်”

“ကဲ နားထောင်စမ်း၊ သင် ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန်လုပ်ရင်တော့ အသေဆုံးနဲ့ သေရပြီမှတ်ပေတော့၊ ကျွန်ုပ်သေရင်လည်း သင် တစ်ပါတည်း လိုက်ရပြီးသားပဲ”

မေထရာသည် ကာကူး၏ အစွမ်းကို သိပြီးဖြစ်သဖြင့် အကယ်ပင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လျက် ရှိနေလေသည်။

“ကိုင်းပါလေ၊ တကယ်လို့ သင့်ကို ကူညီရင် ကျွန်ုပ် ဘာရမှာလဲ”

“ကျွန်ုပ်ကို ရမယ်လေ၊ ဒီပြင် ဖာရီးဘုရင်ရဲ့ ပရောဟိတ်ကတော်လည်း ဖြစ်ရမယ်”

“ကောင်းပါပြီလေ၊ ကျွန်ုပ် ကျွမ်းသစ္စာကချိန်ဆိုပြီး ဝတ္တရားကို ဆောင်ရွက်ပါမယ်၊ သင်ကသာ ကတိတည်ပါစေ၊ မတည်ရင်တော့ သင်လည်း သက်သာမှာမဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမတွေမှာ မကောင်းကျိုးပေးနိုင်တဲ့ တန်ခိုးသတ္တိရှိတယ်”

“သူတို့တန်ခိုးက လျှာများမှာသာ ရှိတာပါ မေထရာရယ်၊ ကဲ ကဲ သစမ်း”

သို့ရှိစဉ် ကာကူးသည် နံရံ၌ရှိသော လျှို့ဝှက်သော နေရာတစ်ခုမှ ခလုတ်ထုတ်တစ်ထုပ်ကို ထုတ်ယူခဲ့လေသည်။

၇၈ * ဒဂုန်ရွှေမျှား

“ဒီပေစာထုပ်ဟာ နယ်နယ်ရရ ပေစာထုပ်မဟုတ်ဘူး၊ ‘တိုင်ဖုန်း’ ခေါ် နတ်ဆိုးရဲ့ သံထုထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ ပေစာထုပ်ဖြစ်တယ်။ တန်ခိုး အကြီးဆုံး ဝိဇ္ဇာကြီးရေးပစ်ခဲ့တာ၊ ကျွန်ုပ်တောင် သူ့အရိုးတွေ ကြားထဲက ခဲခဲ ယဉ်းယဉ်း ယူခဲ့ရတဲ့ ပေစာထုပ်ပဲ။ ကိုင်း ဒါကို သင့်ရင်ဘတ်နဲ့ ကပ်ပြီး ကျွန်ုပ် ရွတ်တဲ့နောက်က လိုက်ပြီး ရွတ်စမ်း”

ထို့နောက် နက္ခတ်ဆရာကြီးသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ကျိန်စာကို ရေရွတ်လေရာ၊ မေထရာလည်း နောက်မှ လိုက်၍ ရွတ်ကာ ကျိန် ဆိုလေ၏။

သို့ ကျိန်ဆိုကြပြီးနောက် မေထရာသည် ဦးခေါင်းထက်၌ရှိသော ဖန်လုံးကြီးထဲသို့ ရုတ်တရက် အလင်းရောင်တစ်ခု ဝင်လာသည်နှင့် ကြည့်ရှု နေမိ၏။ အလင်းရောင်မှာ ဓမ္မဓမ္မဗြူလျက်ရှိရာမှ သွေးအဆင်းကဲ့သို့ နီမြန်း၍ လာပြီးလျှင် ကြီးမားသော မျက်လုံးကြီးတစ်လုံးသည် သူ့အား စိုက်ကြည့် လျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် မျက်လုံးကြီးနှင့် သွေးရောင်ပါ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး လျှင် ထိုနေရာ၌ ရာဇပလ္လင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော ဘုရင်မကလေး နီတာ ကျူအာနှင့် သူ့နံဘေးတွင် မျက်နှာကို ဖုံးကွယ်ထားသည့် နန်းတွင်းအဝတ် အစားများကို ဝတ်ထားသော လူတစ်ယောက် ပေါ်လာပြန်လေသည်။

“သင် ဘာမြင်ရသလဲ”

ထိုအခါ မေထရာသည် သူတွေ့မြင်ရသမျှအားလုံးကို ဆရာကြီးအား ပြန်ပြောလေ၏။

“ဆရာကြီး ကျွန်ုပ်ကြောက်လာပြီ၊ ဖန်လုံးကြီးကို ဖုံးလိုက်ပါတော့”

သို့နှင့် ကာကူးသည် ဖန်လုံးကို အဝတ်နှင့် ဖုံးလိုက်လေ၏။

“ကဲ အတိုချုပ်ပြောပြမယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့သခင် အဓိက အိဂျစ်ပြည်ရဲ့ ဖာရိုးဖြစ်လိုသတဲ့၊ ဒီလိုဖြစ်ဖို့ အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းကတော့ သူ့ တူမတော် ရဲ့ ရာဇပလ္လင်ပေါ်မှာ တက်ထိုင်ဖို့ ရှိတယ်ထင်တာပဲ”

“ဘုရင်မကလေးကို လက်ထပ်ပြီးတော့ ဆိုပါတော့”

“ဒါပဲရှိတာပေါ့၊ ဘုရင်မကို လက်ထပ်တဲ့လူဟာ ဘုရင်မရဲ့ နေရာ မှာ အုပ်စိုးခွင့်ရှိတာပဲ”

“အင်း သင်ဟာ နီတာကျူအာရဲ့အကြောင်းကို သိရဲ့လား”

“တခြားလူတွေ သိသလောက်တော့ သိတာပေါ့၊ နေပါဦး သင်က ဘာဆိုလိုတာလဲ”

“ကျွန်ုပ်ဆိုလိုချင်တာကတော့ ဒီမိန်းမဟာ မီးတောက်မီးလျှံပဲ၊ သင် နှင့်တကွ အိဂျစ်ပြည်မှာ ရှိရှိသမျှ မှော်ဆရာတွေအားလုံးထက် တန်ခိုးအာနိ

သင်ရှိတယ်၊ သူဟာ ဘုရားသခင်သမီးတော်လို့ ပြောကြတာကိုလည်း ကျွန်ုပ် ယုံကြည်တယ်။ အဲဒီတော့ သူ့အလိုမတူဘဲ လင်ယောက်ျားဖြစ်အောင် အဓမ္မ ကြံစည်တဲ့လူဆိုရင် ဒုက္ခရောက်ပြီသာ မှတ်လိုက်ပေတော့”

“ဒါက အစီရဲ့အလုပ်ပါ မေထရာရဲ့၊ ကျွန်ုပ်တို့အလုပ်က သူ့ကို အဲဒီနေရာရောက်အောင် လုပ်ပေးဖို့ပဲရှိတယ်”

မေထရာက ထိုမှတစ်ပါး ဘုရင်မကလေး ဗိုလ်မှူးရိမ်းနှင့် မေတ္တာ ရှိနေကြောင်းနှင့် ဆရာကြီးအား ပြောပြလေ၏။

“ဒီကိစ္စက ကျွန်ုပ်တို့နဲ့ မဆိုင်ပါဘူးလေ၊ ဒါထက် သူငယ်မက အဓိ အပေါ် သံသယများ ဖြစ်နေသလား”

“သူကတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ သူ့အထိန်းတော်ကြီးကတော့ ဖြစ်ဟန် လက္ခဏာပဲ၊ ဘုရင်မသဘောအတိုင်းသာဆိုရင် ဒီကို ခြေဦးတောင် လှည့်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“သူ့ကို ဒီမြို့မှာရှိနေအောင် ကျွန်ုပ်တို့ လုပ်ရလိမ့်မယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် သမီးဟာ အဖေကို ပစ်မသွားနိုင်ဘူး”

“ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ ကာကူးရဲ့၊ အဆိပ်လား”

“ဒီဟာက ဘေးရန်များပါတယ်၊ ဒီမှာကြည့်လိုက်စမ်း မေထရာ”

ကာကူးသည် ဤသို့ပြောဆိုရင်း ထင်းရှူးသားတစ်မျိုးဖြင့် လူသေ ကောင်ကလေးကဲ့သို့ ပြုလုပ်ထားသည့် သေတ္တာရှည်ကလေးတစ်ခုကို ယူကာ၊ အတွင်းမှ တစ်ထွာခန့်ရှိသော ဖယောင်းရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်ကို ထုတ်ယူလေ၏။ အရုပ်ကလေးမှာ အသက်ရှိသော ဖာရိုးဘုရင်၏ ပုံသဏ္ဌာန်အတိုင်း ပုံပန်းကျန ရွာ ထုလုပ်ထားလျက် အိဂျစ်ပြည်၏ နှစ်ထပ်ဆင့်သရဖူကိုပင် ဆောင်းထား သေး၏။

မေထရာက နောက်သို့ တွန့်သွားလျက် . . .

“ဒါက ဘာလဲ ကာကူးရဲ့”

“ကျိန်စာတိုက်ထားတဲ့ မှော်ရုပ်ထုလေ၊ ဒါကို နည်းလမ်းတကျသုံးရင် ဖာရိုးကို သေအောင်တောင် တတ်နိုင်တယ်၊ ဒါကို သုံးရလိမ့်မယ်”

“အလိုလေး ဒါကို သုံးရမယ်ဟုတ်လား”

“နားထောင်ပါဦး မေထရာရဲ့၊ ဒီလိုလေ သင်က ဖာရိုးရဲ့ အိပ်ခန်း ဆောင်က ကိုယ်လုပ်တော်အကြီးအမှူး မဟုတ်လား . . . ဝင်ဖို့လွယ်ကူပါတယ်၊ သင်က ဒီအရုပ်ကို ဝှက်ယူသွားပြီး ဖာရိုးရဲ့ အိပ်ရာအောက်မှာထား၊ ထားလို့ သူ့အိပ်ပြီးတဲ့နောက် အရုပ်ကို ပြန်ယူတဲ့အခါမှာ “ဟယ် ရုပ်ထု သင်အား သင်၏ ကိုယ်တွင်းမှ တန်ခိုးအောက်လမ်းဝိဇ္ဇာကြီး၏ အမည်တို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်

အမိန့်ပေးသည်ကို နားထောင်လော့၊ ဘုရင်ကြီး၏ သွင်ပြင်ရုပ်ဝါအတိုင်း ထုလုပ်ထားသဖြင့် သင်၏ ခြေလက်အင်္ဂါများ သေသွားသကဲ့သို့ ဘုရင်ကြီး၏ ခြေလက်အင်္ဂါများလည်း သေသွားရမည်” အဲဒီလို ရွတ်ဆိုရမယ်၊ ပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အရည်ပျော်ကျအောင် အရုပ်ရဲ့ ခြေတွေကို မီးမြှိုက်လိုက်ရမယ်၊ နောက်ကျန်တာကို သင့်အခန်းထဲ ယူသွားပြီး လုံခြုံတဲ့နေရာမှာ ဝှက်ထားပေတော့”

နဂိုက သတ္တိရှိသူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သော်လည်း မေထရာသည် ကာကူး၏ အစီအမံများကို ပြုလုပ်ရန် တွန့်ဆုတ်လျက်ရှိလေ၏။

“ကျွန်ုပ် ဒါကိုတော့ မလုပ်နိုင်ဘူး တခြားနည်းလမ်း တစ်ခုရှာချင်ရှာ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း သင်ကိုယ်တိုင် သွားထားပေတော့ ကာကူး”

“ကိုင်း ဒါဖြင့် ဒီကိုဓကလိုက်ခဲ့စမ်း”

နက္ခတ်ဆရာကြီးသည် မေထရာအား ပွင့်နေသော ပြတင်းပေါက်တစ်ခုအနီးသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်သော် မိမိတို့အောက်တွင် ပြားပြားဝပ်လျက်ရှိသော ကျယ်ပြန့်သော အိပ်ခန်းပြည့်ကြီးနှင့်တကွ မြင့်မားသော ဗိမာန်သင်္ချိုင်းဂူကြီးများကို လရောင်အောက်၌ မြင်ရလေ၏။

“ဒီတိုင်းပြည်ကြီးကို ကျွန်ုပ်လုပ် မင်းမမူချင်ဘူးလား၊ ကျွန်ုပ်အကြံကို လိုက်နာရင်တော့ ဒီလိုနေရမှာပဲ”

“မလိုက်နာရင်ကော”

“မလိုက်နာရင်တော့ ဒီပြတင်းပေါက်က ပစ်ချလိုက်ရုံပေါ့၊ ဒီလိုဆိုရင် မနက်မိုးမလင်းခင် သင့်အလောင်းကို အရိုးချည်းကျန်အောင် ခွေးတွေစားတော့ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမှန်း မသိတော့ဘူး၊ ကိုင်းလေ ဒီနှစ်လမ်း ကြိုက်ရာသာ ရွေးပေတော့”

“ကျွန်ုပ် လိုက်နာပါတော့မယ်”

ဤသို့ ပြောဆိုစဉ်၊ ပြတင်းပေါက်၏ အပြင်မှ ရယ်သံတစ်ခုကို သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရသကဲ့သို့ ထင်လိုက်မိလေ၏။

“ဒီသေတ္တာရှည်ကလေး သင့်ဝတ်ရုံအောက်မှာသာ ကောင်းကောင်းဝှက်ပြီး သွားပေတော့၊ ကိုင်း လာ လာ သင်တို့နေတဲ့ ဘုရားကျောင်းတံခါးဝထိအောင် လိုက်ပို့လိုက်မယ်”

ဖာရီး၏ လမ်းဆုံး

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ဘုရင်မကလေးအား ဝတ်စားတန်ဆာ လဲလှယ်ဆင်မြန်းပေးရန် အက်စတီရောက်လာရာ၊ ဘုရင်မကလေးက မိမိသည် ကိုယ်လုပ်တော် “မေထရာ” ပါဝင်သည့် အိပ်မက်ဆိုးများကို မြင်မက်ကြောင်းနှင့် ခရီးရောက်မဆိုက် ပြောကြားလေ၏။ ထိုအခါ အက်စတီက . . .

“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပဲ၊ ညကလည်း ကျွန်ုပ်အခန်း ပြတင်းပေါက်က စောင့်ကြည့်နေတုန်း သန်းခေါင်လောက်မှာ ကျောင်းကွင်းကို ဖြတ်သွားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်”

“ဘယ်က ပြန်လာတာပါလိမ့်”

“မြို့ထဲကနဲ့ တူပါတယ်၊ ဝတ်ရုံအနက်ကြီး ခြုံလို့၊ ပြီးတော့ ဝတ်ရုံအောက်မှာ တစ်ခုခု ဝှက်လာသလိုပဲ၊ ဒါနဲ့ မမ်းဆီကို စုံစမ်းကြည့်တော့ ‘မေထရာ’ နဲ့ အရုပ်မြင့်မြင့်လူတစ်ယောက် တွဲသွားတာ မြင်ရတယ်လို့ အစောင့်ဆီက သတင်းရတယ်”

“ဒါဟာ သတင်းထူးပဲ အက်စတီ၊ ဒီပြင် ဘာများပြောစရာရှိသေးသလဲ”

“မြို့တံခါးတွေမှာ အရင်ကထက် အစောင့်အရှောက်တွေ ပိုပြီး ချထားတယ်လို့ သတင်းရတာပဲ”

“ဒါထက် ကျွန်ုပ် ဖာရီးနဲ့ စကားပြောနိုင်ပါ့မလား”

“ပြောနိုင်မယ်မထင်ဘူး ဘုရင်မ၊ ဒီကနေ ဘုရားကျောင်းအုတ်မြစ်ချပွဲ ကျင်းပတဲ့အချိန်ထိ သူ့အားမယ်မထင်ဘူး”

ထိုနေ့၌ မင်းနှစ်ပါးတို့သည် တရားစီရင်ရာဌာနဖြစ်သော ရာဇပလ္လင် ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ တိုင်းသူပြည်သားများ၏ အသံများကို ကြားနာကာ အချို့ကို ဖြေရှင်းပေးရင်း အချို့ကို စဉ်းစားရန် ရက်ရွှေ့ဆိုင်းပေးခြင်း စသည်တို့ကို နေကုန်သည့်တိုင်အောင် ပြုလုပ်ကြရ၏။

ဤကိစ္စများ ပြီးစီးလတ်သော် ညီတော်အဓိက သူကိုယ်တိုင် အသံများ ခံရန် အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခု ရှိနေကြောင်း ဖာရီးအား လျှောက်ထားလေ၏။ သို့နှင့် အတွင်းခန်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြရာ ထိုနေရာ၌ ဘုရင်မကလေး၊ အချို့ မှူးမတ်များ၊ ဗိုလ်မှူး၊ မိမိ၊ အက်စတီပါဝင်သော နန်းတွင်းသူများနှင့် ဖာရီး၏ အချစ်တော် မေထရာတို့ ရှိကြ၏။ အဓိကကမူ ဆရာကြီးကာကူး၊ အဓိ၏ သားတော်အကြီးနှစ်ပါး၊ အရာရှိအချို့ ဘုန်းတော်ကြီးအချို့နှင့် သဲကန္တာရ လူရိုင်းများ၏ အကြီးအကဲ ၃ ယောက်တို့ ရှိကြလေသည်။

တံခါးအားလုံးပိတ်ပြီးနောက် ဖာရီးက . . .

“မည်သည့်အကြောင်းတူများ လျှောက်တင်ရန်ရှိသနည်း ညီတော်”

ထိုအခါ အဓိက မိမိလျှောက်တင်ရမည့် ကိစ္စမှာ အီဂျစ်ပြည်ကြီး၏ အကျိုးသနာမက ဖာရီးနှင့် မိမိကိုယ်တိုင်အတွက်ပါ အကျိုးပတ်သက်ကြောင်း၊ သို့နှင့် ကြည်ဖြူစွာ ခွင့်လွှတ်လိမ့်မည် မျှော်လင့်ကြောင်း စကားခံပြီးလျှင် ကိုယ်ကို ရိုသေစွာ ကိုင်းညွှတ်လျက်ရှိရာမှ ပြန်၍မတ်လျက် ဖြည်းဖြည်းသာ ယာဇာဖြင့် . . .

“ဘုရားသခင်၏ သမီးတော်ဖြစ်သည့် မြင့်မြတ်လှသော ‘တာရာ ရှင်မ’ အမည်ခံ ဘုရင်မကလေး ‘နီတာကျူအာ’ ၏ ရွှေလက်တော်ကို ဂဟေ ဆက်ရန် ကျွန်ုပ်တောင်းဆိုပါသည်”

ဘုရင်ကြီးမှာ အံ့သြခြင်းဖြင့် ငေးစိုက်ကာ ကြည့်နေသော်လည်း။ ဘုရင်မကလေးကမူ အနီးရှိ အမတ်ကြီးတစ်ဦးအား မိမိ၏ ဦးလေးတော်သူ ကို လက်ထပ်သည့် ဘုရင်မ ဟူ၍ အီဂျစ်ရာဇဝင် ရှိခဲ့ပါသလောဟု မေးမြန်းလျက်ရှိ၏။ အမတ်ကြီးက မရှိကြောင်း ပြန်ပြောရာ၊ ဘုရင်မကလေးသည် အေးဆေးသော အမူအရာနှင့် . . .

“ဒီလိုဆိုရင် တခြား မင်းမျိုးမင်းနွယ် မိန်းမပျိုတွေအတွက် အစဉ် အလာဖြစ်မှာမို့ ဘယ်သင့်တော်လိမ့်မလဲ”

ဟု တီးတိုးပြန်ပြော၏။

ဖာရီးက . . .

“ဒါကတော့ သူ့ဆီက သင် တိုက်ရိုက်တောင်းဆိုတာက ပိုပြီး သင့် မြတ်လိမ့်မယ်”

သို့နှင့် အဓိသည် ဘုရင်မကလေးဘက်သို့ လှည့်ကာ ဦးညွှတ်လျက် “ထွန်းပသော အရှင်မ၏ မေတ္တာတော်သည် ကျွန်ုပ်အပေါ်သို့ ကျ ရောက် . . .

ဘုရင်မကလေးက စကားမဆုံးမီ ကြားဖြတ်၍ . . .

“ဟောဒီက အတိုင်ပင်ခံ အမတ်ကြီးကို ကျွန်ုပ် ခုံစမ်းပြီးပြီ၊ သင့် တောင်းဆိုချက်ဟာ ထုံးတမ်းစဉ်လာ မဟုတ်ဘူး ဆိုပါကလား”

ထိုအခါ အဓိသည် မီးထွက်မတတ်သော မျက်လုံးများဖြင့် ပညာရှိ အမတ်ကြီးအား လှမ်း၍ကြည့်လေရာ၊ အမတ်ကြီးက ဘုရင်မတစ်ပါးသည် တူတော်တစ်ပါးကို မွေးစားပြီးနောက်၊ သူ ဖာရီးဖြစ်လာသည်ကို ကြားဖူးကြောင်း တုန်တုန်ရီရီဖြင့် တင်လျှောက်လေသည်။

ဘုရင်မကလည်း . . .

“ဒါလည်း အတူတူပေါ့ အမတ်ကြီးရဲ့၊ ရာဇဝင်မှာ မှတ်တမ်းတင်ပြီး မရှိရင် တရားဝင်တယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါ့မလား”

ထိုအခါ အဓိသည် မိမိအား အရူးလုပ်နေကြောင်း သိသဖြင့် ဒေါသ ထွက်သည်ထက် ထွက်လာ၏။

“ကျွန်ုပ်ဟာ မေးခွန်းကို ရှင်းရှင်း မေးထားပါတယ် ဘုရင်မ၊ ဒါကြောင့် အဖြေကိုလည်း ရှင်းရှင်းပဲ ရထိုက်ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို သင်ရဲ့ ကြင်ယာတော်အဖြစ်နဲ့ ပေးအပ်တာပဲ၊ သင့်ထက် ကျွန်ုပ်က နည်းနည်းအိုတယ် ဆိုတာတော့ မှန်ပါတယ်”

ထို့နောက် အဓိသည် ဆက်လက်၍ ယခု မိမိ၏ တောင်းဆိုချက် အကယ်၍ အောင်မြင်က အီဂျစ်ပြည်ကြီး မည်မျှလောက် ဝပြောသာယာမည် အကြောင်း၊ တောင်ပိုင်းမြောက်ပိုင်း မြေနှစ်ပြင်သည် ရွှေစင်နှစ်ရွက်ကို ဂဟေ ဆက်သကဲ့သို့ ရှိနေလိမ့်မည်တစ်ကြောင်း၊ အကျယ်တဝင့် ပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။

ရဲဇာင်းသော ထိုသစ္စာဖောက်စကားကို ကြားလိုက်ကြရကုန်သော သူအပေါင်းတို့၏ နှုတ်မှ ကြောက်ရွံ့ခြင်းနှင့် အံ့သြခြင်း ရောစပ်သည့် အသံ သည် ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

ဘုရင်မကလေးကမူ၊ ရဲရဲတောက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ပြန်လည် ချေပမည်ကဲ့သို့ ရှေ့သို့ ကိုယ်ကို ညွှတ်လိုက်သေး၏။

သို့သော် စကားတစ်လုံးမျှ မဟုတ်မီ၊ ဖာရီးသည် ဒေါသအဟုန်ဖြင့် သူ့နေရာမှ ခုန်ထလိုက်လေသည်။ နူးညံ့ခြင်းဟူသမျှ အလုံးစုံ ကွယ်ပျောက် သွားလျက်၊ ရာဇဓာန်ဖြင့် ခက်ထန်လျက်ရှိသော ဘုရင်ကြီး၏ အမူအရာမှာ

ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသဖြင့် ရှေ့တော်မှောက်၌ ရှိနေကြကုန်သော သူ အပေါင်းကို မဆိုထားဘိ။ အဓိကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လျက် ရှိနေလေ၏။

“ဤမျှလောက် အချိန်ကြာအောင် ချမ်းသာပေးခဲ့ခြင်းကြောင့်လော၊ ဘုရင်တစ်ဆူလောက် သင့်ကို မြှောက်စားထားခဲ့ခြင်းကြောင့်လော၊ ကျွန်ုပ် ခမည်းတော်၏ ကျွန်ရိုင်းမတစ်ယောက်၏သား၊ သမီးတော်ရဲ့ အဖေအရွယ် လောက်ရှိတဲ့ လူအိုကြီးတစ်ယောက်က သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သည့် အိပ်စက်ပြည့် ရှင် ဘုရင်မကလေး၏ ရွှေလက်တော်အား တောင်းဆိုပုံခြင်းကို ကျွန်ုပ် ငြိမ် ရှိ ခံရမည်လော၊ ကျွန်ုပ်တို့ မဟာဆီမဟာသွေးနှင့်တကွ၊ ဘုရားသခင်ကိုပါ ထိပါးပုတ်ခတ်ကာ၊ သင်၏ ယုတ်ညံ့သော နှုတ်ထွက်စကားများကို ကျွန်ုပ် ကြားနာ၍ နေရမည်လော၊ မမ်း ကိုယ်ရံတော်တပ်သားများကို ချက်ချင်း ဆင့် ခေါ်၍ ဤသူယုတ်ကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်လော့၊ ကျွန်ုပ်တို့ နက်ဖြန် ဤအရပ် မှ ထွက်ခွာအံ့”

ထိုခဏ၌ မမ်းသည် သူလည်ပင်း၌ ဆွဲထားသော ငွေခရာကို တအား မှုတ်လိုက်ပြီးနောက်၊ ရှေ့သို့ ခုန်ကာ မင်းသားကြီး၏ လက်မောင်းကို ကိုင် ဖမ်းထားလိုက်လေ၏။ အဓိလည်း သူ့အား ခုတ်ပိုင်းရန် ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက် ရာတွင် ဓားသွားကို မြင်ကြရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်၊ သူနှင့်အတူ ရှိကြသော သူများသည်၊ တံခါးရှိရာသို့ (ဖရီး၏ ကိုယ်လုပ်တော်အချို့ကိုပင် တိုက်ခိုက် ကာ၊ တစ်ဟုန်ထိုး ထွက်ခဏ ၄ ထွက်ပြေးကြလေ၏။ တံခါးပေါက်ကို မကျော်နိုင်မီ မမ်း၏ အချက်ပေးသံကို ကြားရသောကြောင့် လှံများကို ကိုင် ကာ ပြေးဝင်လာကြသော ကိုယ်ရံတော်တပ်သားများက သူတို့အား နောက် ကို ပြန်မောင်းသွင်းခဲ့ကြလေ၏။ ထို့နောက် အဓိအား ဖမ်းဆီးကြပြီးလျှင်၊ သူ၏လက်တွင်းမှဓားကိုလည်း လုယူလိုက်ကြလေသည်။

ဖာရီးက . . .

“ဤသစ္စာဖောက်ကောင်အား နက်ဖြန် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ သီပေါသို့ ကောင်းစွာ ချုပ်နှောင်ယူခဲ့ကြလော့”

ထိုအခါ ကိုယ်ရံတော်ဗိုလ်မှူးက . . .

“အရှင် သူ၏ သားတော်များနှင့် သူ့လူများကို မည်သို့စီရင်ပါအံ့ နည်း”

“ကျွန်ုပ်အား အပြစ်မပြုကြသူများကို လွှတ်လော့”

သို့ ရှုပ်ယှက်ခတ်ဖြစ်နေစဉ် ကာကူးသည် မိမိအနီးသို့ ကံအားလျော် စွာ ရောက်လာသော မေထရာအား နားနားသို့ ကပ်ကာ . . .

“မနေ့ညက မှာထားတဲ့အတိုင်း လုပ်နော်၊ အားလုံး နေရာကျသွား လိမ့်မယ်”

ဟု လေသံနှင့် ပြောလိုက်သဖြင့် မေထရာကလည်း . . .

“ကြားပါတယ်၊ လုပ်ပါမယ်”

ဟု တီးတိုးပြန်ပြောလေ၏။

အားလုံးရှင်းသွားပြီးနောက် တစ်နာရီခန့် ကြာသောအခါ မမ်းနှင့် အက်စတီတို့သည် ဘုရင်၏ရှေ့၌ စေားလျက်၊ မမ်းဖစ်မြို့မှ ယခု ညတွင်းချင်း ထွက်ခွာသွားသင့်ကြောင်း၊ အဓိသည် ဤည၌အဖို့ အကျဉ်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေသဖြင့် သူ့လူများမှာ စိတ်ပျက်လျက်ရှိသော်လည်း နောက်တစ်နေ့တွင် တစ်ယောက်ယောက်က ခေါင်းဆောင်ကာ မြို့တံခါးများကို ယခုထက် နှစ်ဆ တိုး၍ ပိတ်ထားလိမ့်မည်အကြောင်း မမ်းက လျှောက်တင်လေ၏။

သို့သော် ဘုရင်ကြီးမှာ ခေါင်းမာလျက် . . .

“အလို ကျွန်ုပ် အုပ်စိုးနေတဲ့ တိုင်းပြည်ထဲမှာ ကျွန်ုပ်ပဲ အကျဉ်းသမား တစ်ယောက်ဖြစ်နေသလို သင်က ဆိုလိုသလော၊ မြို့တံခါးများကို မဖွင့်ခဲ့လျှင် မြို့သူမြို့သားများအား မြို့ပြင်သို့ ထုတ်၍ ခွေးစာကျွေးအံ့၊ သဘောကောင်း နေ၍သာ အရေးကြီးလျှင် ဓားကို ကျွန်ုပ် မ.မနိုင်ဟု သူတို့ ထင်မှတ်နေသလော၊ ဆီးရီးယားသူပုန်များကို ဤကဲ့သို့ နှိမ်နင်းခဲ့၍ သူတို့၏မြို့များကို မည်ကဲ့သို့ မီးလောင်တိုက်သွင်းခဲ့သည်ကို သင်းတို့ မေ့နေကြပြီလော၊ နက်ဖြန်မှသာ ကျွန်ုပ်ချီတက်မည်၊ ဤကား ကျွန်ုပ်၏အမိန့်ပင်”

ဘုရင်၏ နှုတ်ထွက်စကားများကို စော်ဒကာတက်ရန်မရှိသဖြင့် မရှိ သဖြင့် မမ်းသည် ဦးညွှတ်ကာ လှည့်၍ထွက်သွားလေ၏။ သို့သော် အက်စတီ ကမူ မိဖုရားကြီး “အဟူရာ” ၏ ဝိညာဉ်သည် မိမိနားသို့ ကပ်၍၊ မမ်းဖစ်မြို့ မှ အမြန်ဆုံးထွက်သွားရန်အကြောင်း၊ မှော်ဆရာကြီးနှင့် နန်းတွင်းသူမိန်းမတစ် ယောက်အား သတိထားရန်အကြောင်း သတိပေးလျက် ရှိပါသည်ဟု လျှောက် တင်လေသည်။ ထိုအခါ ဘုရင်ကြီးသည် အက်စတီအား မော့ကြည့်လျက် ...

“အို အိပ်မက်ရှင် မကောင်းကြံစည်သည်ဆိုသော ထိုနန်းတွင်းသူ သည် မည်သူဖြစ်သည်ကို ပြောပါဦးလော့”

“မိဖုရားကြီးဝိညာဉ်က ပြောမသွားပါအရှင်၊ သို့သော် ကျွန်ုပ် အသိ ဉာဏ်ကဖြင့် အရှင်ကိုယ်လုပ်တော် မေထရာပဲလို့ ပြောပါတယ်၊ မှော်ဆရာဆို ကာကတော့ သူသွားပြီး လည်ခဲတဲ့ ကာကူးပါပဲ”

“ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား အက်စတီ၊ ဒီဆရာကြီးက ကျွန်ုပ်အခက်စား လာတဲ့ သူလျှီပဲ၊ မေထရာဟာလည်း အရင်က အဓိရဲ့အကြံကို သတိထားခဲ့ရူး

တဲ့ သူပဲ မဟုတ်လား၊ သင့်ဝန်တိုစိတ်ကြောင့် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကိုင်း သွားပေတော့၊ ကျွန်ုပ်ကို အိပ်ပျော်အောင်သိပ်ဖို့ မေထရီမျှော်လှရောမယ်”
သို့နှင့် အက်စတီ ထွက်သွားလေသည်။

*

ထိုည၌ ဘုရင်မကလေးမှာ အမျိုးမျိုးတွေးတောကာ အိပ်စက်၍ မရဘဲ အရိပ်အယောင်အမျိုးမျိုးကို မြင်ယောင်လျက်ရှိတော့၏။ နောက်ဆုံး တွင် သည်းခံနိုင်လှသဖြင့် အိပ်ရာမှထကာ လှေကားကျဉ်းကလေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘွင်ရှိသော အက်စတီ၏ အခန်းသို့ လာခဲ့ရာ အက်စတီသည် တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေသကဲ့သို့ ကြားရသဖြင့် အံ့အားသင့်လျက်ရှိ၏။ အဝတ်ဖြူကြီးကို ဝတ်ပြီးလျှင် ဆံပင်များမှာ အောက်သို့ပြေကျလျက် အက်စတီသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ကောင်းကင်သို့ ဆန့်တန်းကာ ရှိလေသည်။ အက်စတီကား ဝိညာဉ်များကို ပင့်ခေါ်ကာ နှီးနှောလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“သမီး အခုထက်ထိ မအိပ်သေးဘူးလား”

“အိပ်လို့မရဘူး၊ ကျွန်ုပ်စိတ်ဟာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေနေတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အက်စတီသည် ဘုရင်မကလေးအား ပွေ့ဖက်လျက် . . .

“မကြောက်ပါနဲ့တော့သမီးရယ်၊ နက်ဖြန်ပြန်ကြရတော့မယ် မဟုတ်လား၊ အိပ်လည်း အကျဉ်းသားဖြစ်နေပါပြီ”

“သန့်ရှင်းကလေးရင် သူ့ကို စိတ်ချရတဲ့နေရာ မရှိဘူး အက်စတီ၊ ခမည်းတော်က ဘာကြောင့် တစ်ခါတည်း မသတ်လိုက်ပါလိမ့်၊ အလိုအောက်က ဘာသံတွေပါလိမ့်”

ထိုခဏတွင် အောက်ဘက်ဆီမှ ဟစ်အော်သံ ဆူညံသံများနှင့် လှေကားဆီမှ ခြေသံများကို ကြားရလေ၏။ ထိုအခါ အက်စတီသည် လှေကားဆီသို့ ပြေးသွား၍ အတိုင်းအကြောင်း မေးမြန်းရာ အသံတစ်သံက ဘုရင်ကြီးမှာ နတ်ရွာစံပြီလော၊ သို့မဟုတ် မြောမေ့နေခြင်းလော မသိရကြောင်း သို့ဖြစ်၍ သမီးတော်အား အမြန်လာရောက်စေလိုကြောင်း ပြောလေသည်။

သို့နှင့် ဘုရင်မကလေးနှင့် အက်စတီတို့သည် အဝတ်အစားများကို ချက်ချင်းလဲလှယ်ကာ ဘုရင်ကြီး၏ အိပ်ခန်းဆောင်ရှိရာသို့ အမြန်သွားရောက်ကြလေ၏။ ဘုရင်ကြီးမှာ မျက်စိများကို ဖွင့်လျက်ရှိသော်လည်း စကားမပြောနိုင်ရှာဘဲ သမီးတော်ကို မြင်သောအခါ သူ၏ ခြေထောက်များကို လက်ညှိုး

ထိုး၍ ပြလေသည်။ သမားတော်ကြီးအား မေးမြန်းသည်တွင် အဝတ်များကို ဖယ်ရှား၍ ပြလေရာ၊ ဖာရီး၏ ခြေအစုံမှာ မီးနှင့်မြိုက်ထားသကဲ့သို့ ခြောက်သွေ့ဖြူလျော်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဘယ်လိုရောဂါမျိုးလဲ သမားတော်ကြီးရဲ့”

“ကျွန်ုပ်တို့လည်း မမြင်ဖူးပါဘူး ဘုရင်မ၊ အသားတွေဟာ အလိုလို သွေ့ခြောက်ပိန်လိုသွားပါတယ်”

ထိုအခါ အက်စတီက ကြားဖြတ်၍ ရောဂါမှာ သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်ဘဲ အဓိနှင့် သူ၏ အောက်လမ်းဆရာများ၏ ပယောဂလက်ချက်ဖြစ်ကြောင်း ဖြင့် ရှင်းလင်းပြောဆိုလေ၏။ သို့နှင့် ဘုရင်မက . . .

“ကောင်းပြီ မင်းသားကြီးအဖီအား ကျွန်ုပ် အရေးတကြီးစစ်ဆေးလိုသဖြင့် သူ့အား ထောင်တွင်းမှထုတ်၍ အတွင်းခန်းဆောင်ထဲသို့ ယူဆောင်လာကြရမည်။ ကိုယ်လုပ်တော် မေထရာအားလည်း အစောင့်အကြပ် အချုပ်အနှောင်နှင့် ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြရမည်”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် အစောင့်ဗိုလ်မှူးလည်း အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် အရှိအသေပေးကာ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ သို့ရာတွင် မကြာမီပင် ထိုသူသည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သော မျက်နှာနှင့် ပြန်ရောက်လာခဲ့လေသည်။

“အို . . . ဘုရင်မ အမျက်တော်ထွက်တော်မမူပါလင့်၊ အစီသည် အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်ထွက်ပြေးသွားပါပြီ၊ ထို့ပြင် မေထရာသည်လည်း ထိုနည်းတူပင် ထွက်ပြေးသွားပါပြီ”

“မည်သို့ ထွက်သွားကြသနည်း ဗိုလ်မှူး”

“အို ဘုရင်မ၊ မနက်ဖြန် ခရီးထွက်ရန်အတွက် ရွပ်ယုက်ခတ်စဉ် မေထရာသည် နန်းစဉ်တံဆိပ်တော်ကို တံခါးမှူးအား ပြကာ ဖာရီး၏အမှုတော်ကို ဆောင်ရွက်ရန် ရှိသည်ဆို၍ ကုလားအုတ်မောင်းသမား အဝတ်ကို ဝတ်ထားသည့် လူဝတ်တစ်ယောက်နှင့် ထွက်သွားသည်ဟု သိရှိရပါသည်”

“တံခါးရှိသမျှကို ပိတ်၍၊ မည်သူမျှ အဝင်အထွက်မရှိစေနှင့် အက်စတီ၊ လူအချို့ကို သင်နှင့်အတူ ခေါ်သွား၍ မေထရာအိပ်သောအခန်းကို ရှာချေပါ”

အက်စတီထွက်ခွာသွား၍ မကြာမီ တစ်စုံတစ်ခုကို အဝတ်နှင့်ထုပ်ကာ ပြန်လာလေ၏။

“မေထရာ မရှိတော့ပါဘူး ဘုရင်မ၊ ဒီဟာသာ သူ့အိပ်ရာအောက်မှာ ဝှက်ထားခဲ့တာကို တွေ့ရပါတယ်”

ဟု ပြောကာ အက်စတီသည် အထုပ်ထဲမှ ပစ္စည်းကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်လေ၏။

ဘုရင်မသည် နောက်သို့ တွန့်ဆုတ်လျက်...

“ဒါက ဘာလဲ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဆေးရည်စိမ်အလောင်းလား”

“မဟုတ်ပါ ဘုရင်မ၊ လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ရုပ်ထုပ်ပါ”

ထို့နောက် အက်စတီသည် အဝတ်ကိုဖယ်ရှားလျက် ဖာရီးနှင့် တစ်ထောင့်တည်း တူညီသော ဖယောင်းရုပ်ကလေးကို ပြသလေသည်။ ခြေအောက် ဝိုင်းများမှာ အရည်ပျော်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် အတွင်းမှ ဆင်စွယ်ရိုးကလေးများ နှင့် ဝိုင်ယာကြိုးကလေးများသာ ကျန်တော့၏။ ထို့ပြင် အရုပ်၏ မေးအောက်မှ အာခေါင်တိုင်အောင် ချွန်ထက်သော ဆူးများကိုလည်း ထိုးထားသေး၏။ ဘုရင်ကြီးသည်လည်း ထိုအရုပ်ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်၍နေရှာလေပြီ။

ဘုရင်မသည် ရန်သူများ၏ အောက်လမ်း ပညာအတတ်ဖြင့် ပြုစားကြောင်း ဗိုလ်မှူးများနှင့်တကွ နန်းတွင်းသူနန်းတွင်းသားများအား အရုပ်ကို သက်သေခံပြပြီးနောက် ထိုအရုပ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်ရန် အမိန့်ပေးလေရာ၊ ထိုနေရာ၌ ရှိနေသော ဘုန်းကြီးတစ်ပါးလည်း အရုပ်ကိုယူ၍ ထွက်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်၌ ဘုရင်ကြီးလည်း နောက်ဆုံးလှုပ်ရှားခြင်းဖြင့် နှုတ်ခမ်းများကို လှုပ်ရှားကာ ရင်ထဲတွင် မခံမရပ်နိုင်အောင် ပူလောင်လျက်ရှိကြောင်း ညည်းတွားကာ တစ်ခဏမျှ ဘယ်ပြန်ညာပြန် လူးလဲပြီးလျှင် ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားပြီးနောက် ဘဝတစ်ပါး ပြောင်းသွားရှာလေတော့သတည်း။

မကြာမီ ရုပ်ထုပ်သွားသော ဘုန်းကြီး ပြန်ရောက်လာရာ အက်စတီက...

“အရှင် ရုပ်ထုပ်ကို ဖယ်လိုဖျက်ဆီးလိုက်သလဲ”

“ဘုရားကျောင်းထဲမှာ မီးရှို့ပစ်လိုက်တယ်”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေအရှင်၊ ဒါဟာ ဖာရီးကို သတ်လိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲ”

သို့ဖြင့် အလောင်းကို ပြင်ဆင်ကြကာ အသက်ပျောက်သည့်အခါ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈယ်သော ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း ဘုန်းတော်ကြီးအချို့နှင့် အဆောတလျင် ပြုလုပ်ကြရလေသည်။

နှစ်ကိုယ်ခွဲ

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ သမားတော်ကြီးများက ဖာရီး၏ ရုပ်အလောင်းအား မပုပ်မသိုးရန် ဆေးများဖြင့် ပြုပြင်စီရင်နေစဉ်၊ ဘုရင်မကလေးသည် နောက်လိုက်ဗိုလ်ပါများနှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးလျက် ရှိလေ၏။

သူတို့သည် မိမိတို့၌ ကျရောက်လျက်ရှိသော ဘေးအန္တရာယ်မှာ လွန်စွာကြီးမားကြောင်းကို သိရှိကြကုန်သည်ဖြစ်၍ ကြာရှည်လေးနက်စွာ စည်းဝေးလျက်ရှိကြကုန်၏။

ထွက်သွားရန် နည်းလမ်း ၃ ခုရှိသည့်အနက်၊ ပထမအကြံမှာ ဘုရားကျောင်းနံရံကို ဖောက်ထွက်၍ သူတို့အောက်တည်တည့် နိုင်းမြစ်ထဲ၌ ဆိုက်ထားသော လှေကြီးများဖြင့် ထွက်ရန် ကြံစည်ကြ၏။ သို့သော် ထိုလှေကြီးများကို အားလုံးသိမ်းဆည်း၍ အထက်မြစ်ညာသို့ ရွှေ့ယူသွားပြီဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရလေ၏။ သို့နှင့် နည်းလမ်းနှစ်လမ်းသာ ကျန်ရှိတော့၏။ ၎င်းတို့မှာ ဘုရားကျောင်းတော်ဟောင်းကြီးထဲတွင် အခိုင်အမာတပ်စွဲနေ၍ အကူအညီကို တိတ်တဆိတ် စေလွှတ်တောင်းရန် သို့မဟုတ် မြို့ထဲသို့ ရဲဝံ့စွာ ဖြတ်သန်းချီတက်သွားပြီးလျှင် အကယ်၍ မြို့တံခါးများ ပိတ်ထားက မြို့ဖျက်ထိုးဖောက်ပြီးလျှင် အတင်းထွက်ရန် ဖြစ်လေသည်။ နောက်ဆုံး ဒုတိယအကြံကို ဘုရင်မကလေးပါ သဘောတူညီလေသည်။

နောက်ဆုံး၌ ဥအချိန်သို့ ရောက်လာခဲ့၏။ အချက်ပေးလိုက်သည့် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရှေ့ဆုံးမှ ကိုယ်ရံတော်တပ်သားတစ်စုက ခေါင်းဆောင်၍ အလယ်မှ ဖာရီး၏ ခေါင်းကို ထမ်းဆောင်၍ လာကြသော မှူးမတ်များနှင့် နောက်ဆုံးမှ နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများ လိုက်ပါလာကြလေ၏။

သို့နှင့် တစ်စုံတစ်ရာ ဘေးဥပါဒ် မတွေ့ဘဲ လာခဲ့ကြရာ၊ မြို့တံခါးမကြီးနှင့် တစ်မိုင်ခန့်မျှသာ ကွာသော နေရာသို့ ရောက်လတ်သော် အင်အားကြီးမားလှသော လူစုကြီးသည် အခြားလမ်းများတွင် ပုန်းအောင်းနေရာမှ ရုတ်တရက် ထွက်လာပြီးလျှင် လမ်းကို ပိတ်ဆို့လျက် ရှိကြကုန်၏။

ကိုယ်ရံတော်တပ်သားများသည် ဘုရင်မကလေးအား စတုရန်းသဏ္ဌာန် ဝိုင်းရံကာ အသင့်ပြင်လျက်ရှိကြစဉ် 'ရပ်ကြလော့' ဟူသော အော်သံကြီးတစ်ခုကို ကြားရပြီးနောက် အဓိ၏ သားတော်လေးပါး ပါဝင်သည့် သံအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည် ရှေ့သို့ တိုးလာပြီးနောက်၊ ဘုရင်မကလေးအား တစ်စုံတစ်ရာ ဘေးအန္တရာယ်မပြုဘဲ သွားခွင့်ပြုမည့်အကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေ၏။

ထိုစကားကို မမ်းမှတစ်ဆင့် ကြားရသောအခါ ဘုရင်မကလေးသည် ကြည်လင်ပြတ်သားသောအသံဖြင့် . . .

"အိန္ဒြိယပြည့်ရှင် ဘုရင်မသည် သူပုန်နှင့် လူသတ်သမားများ လက်တွင်းသို့ မည်သည့်အခါမျှ အညံ့ခံလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ပြောကြားလိုက်လော့၊ ထိုသူများကိုလည်း ယခုပင် ခုတ်ပိုင်းကြလော့"

ဟု ဟစ်အော် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

တစ်ခဏချင်း၌ပင် ဘုရင်မကလေး၏ ကိုယ်ရံတော်တပ်မှ မြားတံများသည် တစ်ခဲနက် ပျံ့ဝဲသွားရာ သူပုန်များသည် အတုံးအရုံး လဲကျကြကုန်၏။ ထို့နောက် ချက်ချင်းလိုပင် ရာဇဝင်တွင် မကြုံဖူးအောင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော တိုက်ပွဲကြီး စလေတော့၏။ ဘုရင်တပ်မတော်မှာ အင်အားနည်းပါပြီကား မှန်၏။ သို့သော် လက်ရွေးစဉ် လူများချည်းဖြစ်သည့်ပြင် စိတ်ပျက်ခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်းတို့ကြောင့် သွေးများ ဆူပွက်လျက် ရန်သူမှန်သမျှကို မည်းမည်းမြင်တိုင်း ပစ်ခတ်ထိုးခုတ်လျက် ရှိလေရာ၊ အဓိ၏ သားတော်လေးပါးစလုံးပင် ထိုတိုက်ပွဲ၌ ကျဆုံးကြလေ၏။

ဘုရင်မကလေးကိုယ်တိုင်လည်း ရန်သူများအား ရင်ဆိုင်ထွင်းဖောက်တိုက်ခိုက်လျက်ရှိသော တပ်သားများနှင့်အတူ ရောနှောတိုက်ခတ်လျက်ရှိလေရာ၊ ရထားထက်၌ ရပ်နေသောအသွင်မှာ လရောင်အောက်တွင် အမျက်ထွက်နေသည့် နတ်ဘုရင်မတစ်ပါးသည် သူ၏လေးမှ မြားတံများကို ပစ်လွှတ်နေသည်နှင့် တူလှပေ၏။

သူနှင့်တကွ အတူရှိနေသော သူများအားလည်းကောင်း၊ ရထားဆွဲသော မြင်းများအားလည်းကောင်း၊ တစ်စုံတစ်ရာ ထိခိုက်ခြင်းမရှိသဖြင့် မမြင်နိုင်သော တန်ခိုးဣဒ္ဓိပတ်တစ်ခုခုသည် ဘုရင်မကလေးအား ကာကွယ်ထားဘိသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက်သည် အင်အားချင်း မမျှလွန်းရကား၊ တပြည်းပြည်းနှင့် အကျအဆုံး များပြားလျက်ရှိသော ဘုရင်ကိုယ်ရံတော်တပ်သည် ဆီခက် ဘုရားကျောင်းတော်ဟောင်း၏ နံရံများသို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် ပထမ ဆုတ်သွားရပြီးနောက်၊ တစ်ဖန် အတွင်းသို့ ရောက်သွားကြပြန်လေသည်။ ထိုအချိန်၌ ကျောင်းတံခါးဝ၌ ကြွကြွခံနိုင်ရန် စီမံကွပ်ကဲလျက်ရှိသော ဗိုလ်မှူးမမ်း၏ လက်အောက်တွင် လူငါးဆယ်ပြည့်အောင်ပင် မကျန်ရှိတော့ပေ။ သူတို့သည် မိုးသီးမိုးပေါက်ပမာ ကျရောက်လျက်ရှိသော ရန်သူများ၏ လှံများအောက်တွင် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကျဆုံးသည့်တိုင်အောင် အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်လျက်ရှိလေ၏။

မိမိ၏ မြားတံများအားလုံး ကုန်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် ဘုရင်မကလေးသည် ဂုဏ်ထက်မှု ဆင်းသက်ပြီးလျှင် မိမိ၏လေးကို ထောက်မှီကာ အက်စတီနှင့်အတူ တိုက်ပွဲကို ကြည့်ရှုနေလေ၏။ ထိုအခါ၌ အဓိ၏တပ်သားများသည် တံခါးပေါက်မှ တစ်ဟုန်ထိုး ညာသံပေးကာ ဝင်ရောက်လာကြသဖြင့် ဘုရင်မသည် သူ့အနီး၌ ဆယ်ယောက်ခန့် ကျန်ရှိနေကြသော သူလူများနှင့်အတူ ကျောက်လှေကားသို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် ဆုတ်ခွာသွားကြရလေ၏။

ဤနေရာကား နောက်ဆုံး ခုခံသည့်နေရာပင် ဖြစ်တော့၏။ ရန်သူများသည် လှေကားကို တစ်ထစ်ပြီးတစ်ထစ်တက်၍ တိုက်ခိုက်လာကြရာ၊ နောက်ဆုံး၌ ဘုရင်မ၊ အက်စတီနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး အနံ့အပြား ဒဏ်ရာရလျက်ရှိသော မမ်းတို့သာလျှင် ရပ်လျက် ကျန်ရှိလေတော့၏။ အခန်း ၂ ခန်းအကြား၌ရှိသော ကွက်လပ်ကလေးပေါ်တွင် ရန်သူများ ခေတ္တရပ်တန့်နေစဉ် မမ်းသည် သူ၏ဇနီး အက်စတီဘက်သို့ လှည့်ပြီးလျှင် မချီတင်ကံ နမ်းစွပ်နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ဘုရင်မရှေ့တွင် ဦးညွှတ်ကာ . . .

"ဘုရင်မအား ကယ်ဆယ်ရန် ကျွန်ုပ်သည် ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် ပြုသင့်ပြုထိုက်သော အမှုကို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပြီးခဲ့ပါပြီ၊ ယခု ကျွန်ုပ်သည် သင့်ကား ကာကွယ်မည့် အာမင်နှင့် ကျွန်ုပ်သား ရိမ်းတို့က စောင့်ရှောက်စေရန် သင့်အား ထားခဲ့လျက်၊ ဖာရီးဘုရင်ထံသို့ အစီရင်ခံရန် သွားပါတော့မည်၊ သင် ချစ်ဇနီးအားလည်း ကျွန်ုပ်နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါ၏။"

ဤသို့ သနားစဖွယ် ပြောဆိုပြီးနောက် မမ်းသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော စစ်ကြေးကြော်သံကြီးကို ကြွေးကြော်ရင်း၊ သူ၏ ဓားကြီးကို လက်နှစ်ဖက်လုံးဖြင့် စုံကိုင်ပြီးလျှင် ရန်သူများရှိရာသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်ထိုးခုတ်လေရာ၊ ဤသို့ ခုတ်ရင်းပိုင်းရင်းနှင့်ပင် နောက်ဆုံး၌ ရန်သူများ၏

လက်ချက်နှင့် ကျဆုံးရရှာတော့၏။ ထို့နောက် ဘုရင်မကလေးသည် ငိုယို လျက်ရှိသော အက်စတီအား ဆွဲခေါ်ကာ မျှော်စင်ထက်သို့ တက်ရောက်သွား ရလေတော့၏။

ထိုအချိန်၌ကား လင်းရောင်ပြေးလျက် ရှိနေပြီဖြစ်၍ နီရဲသော နေ ဝန်းကြီးသည် ကြည်လင်သော ကောင်းကင်မှ ထွက်ပြု၍ လာတော့၏။ မျှော် စင်အောက်ကြည့်ရှုနေသော ပရိသတ်များသည် တောက်ပြောင်သော သံကိုယ် ကျပ်အင်္ကျီနှင့် အိပ်ပျော်သည့် သရဖူကို ဆင်မြန်းလျက် မျှော်စင်အစွန်း၌ မား မားမတ်မတ် ရပ်နေသော ဘုရင်မကလေး၏ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဌာန်ကို မြင်ရသော အခါ 'နေနတ်မင်း၏ သမီးတော်ကား၊ တင့်တယ်လှပစွာ' ဟု ဟစ်အော်ချီး ကျူးလျက်ရှိကြကုန်၏။

တိုက်ပွဲပြီးဆုံးပြီဖြစ်၍ အစီသည် စစ်သားများနှင့်အတူ မျှော်စင်ထက် သို့ တက်ခဲ့ပြီးလျှင် 'ဘုရင်မအား ဖမ်းကြလော့' ဟု ဟစ်အော် အမိန့်ပေးလိုက် လေ၏။ သို့သော် စစ်သားများကမူ ဖာရီး၏ဝိညာဉ်ကို ဘုရင်မအနီး၌ မြင်ရ သည်ဆိုကာ တွန့်ဆုတ်လျက် ရှိကြလေသည်။

ထိုအခါ ဘုရင်မကလေးသည် အစီအား ခေ့စေ့ကြည့်လျက် 'မိမိ၏ အရှင်သခင် ဖာရီး၏ သွေးစွန်းထင်းလျက်ရှိသော အသင် သူသတ်ယောက်ျား၊ အိပ်ပျော်သည့်ဘုရင်မ၏ အမိန့်တော်ကို ကြားနာလော့၊ ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ နောက် ခြေတစ်လှမ်းမျှ တိုးလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်၊ သင်တို့၏ မျက်မှောက်၌ပင် ကျွန်ုပ်သည် ဤနေရာထက်မှ နှိုင်းမြစ်ရေပြင်ထဲသို့ တစ်ခါတည်း ခုန်ချလိုက် မည်။ ခမည်းတော်ဖာရီးနောက်သို့ ကျွန်ုပ်မလိုက်မီ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျိန်စာများ ကို နားထောင်သွားဦးလော့' ဟု ပြောဆိုကာ ကြောက်မက်ဖွယ်အကောင်းဆုံး သော အဆိုးဝါးဆုံးသော ကျိန်စာများကို ပြင်းထန်စွာ ရေရွတ်လေသည်။

အသည်းနှလုံးတုန်လှုပ်ဖွယ်ကောင်းသော ကျိန်စာများကို ကြားရ သော စစ်သားများသည် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လှေကားမှ ဆင်းပြေး ကျလေရာ၊ နောက်ဆုံး၌ ဘုရင်၊ အက်စတီနှင့် အစီတို့သာလျှင် ကျန်ရှိရစ် တော့၏။

ထိုအခါ အစီက အလွန်တုန်လှုပ်လှသော အမူအရာဖြင့် . . .

"အို . . . ဘုန်းတော်ကြီးလှသော ဘုရင်မ၊ သင်၏ ကျိန်စာများကို ပြန်၍ ရုပ်သိမ်းပါလော့၊ အို . . . အလှတိပခေါင်တင်၊ သင့်အား ကျွန်ုပ်သွား ခွင့်ပြုပါတော့မည်"

"ကျွန်ုပ် မရုပ်သိမ်းနိုင်၊ အာမင်၏ အသံတော်ဖြင့် ကျွန်ုပ်ရွတ်ဆိုခြင်း ဖြစ်၏။ ကျိန်စာသည် သင်၏ ဦးခေါင်းထက်၌ ကျမြဲကျပါစေသား"

ထိုအခါ၌ အစီသည် ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်းတို့ဖြင့် ပြင်း ထန်စွာ တုန်လှုပ်လျက် . . .

"ဤသို့ဆိုလျှင် ရှိစေလော့၊ အကြောင်းမထူးတော့သည့်အတိုင်း အဆိုးဝါးဆုံးသော အမှုကို ကျွန်ုပ်ပြုတော့အံ့၊ သင်ကား ကျွန်ုပ်၏ ကြင်ယာ တော်အဖြစ်သို့ သင့်အလိုအတိုင်း ရောက်ရှိလာအံ့၊ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ တူ တိုင် ကို အုပ်စိုးလိုလျှင်လည်း အုပ်စိုးလော့ သို့မဟုတ်က အစာငတ်ခံ၍ ဤနေရာ တွင် သေလေလော့"

ဟု ပြောဆိုပြီးနောက် အောက်သို့ ဆင်းသွားလေ၏။

ဘုရင်မကလေးနှင့် အက်စတီတို့ အစာငတ်ခံနေခဲ့ရသည်မှာ ၆ ရက် မျှ ကြာရှိခဲ့လေပြီ။ ထိုအချိန်အထိ ရေများမှာ ခရားများထဲတွင် လုံလောက်စွာ ရှိနေခဲ့သော်လည်း နောက်ဆုံး၌ ကုန်ခမ်းသွားတော့၏။ အစာအတွက် မျှော် စင်ထိပ် ကျောက်တိုင်တစ်ခု၌ အံ့ဖွဲ့နေသော ပျားအုံတစ်ခုမှ ပျားရည်အနည်း ငယ်ရရှိခဲ့ရာ ထိုနေ့၌ ပျားရည်များပင် ကုန်ခမ်းခဲ့လေပြီ။

ထိုနေ့ နေဝင်လုနီးအချိန်၌ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖေးမကာ မျှော်စင်ထိပ်သို့ တက်ရောက်ကြပြီးနောက်၊ ဘုရင်မကလေးသည် "နေနတ် ဘုရင်" အား တမ်းတသည့် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုပင် သီဆိုလျက်ရှိရာ၊ မြေပြင် မှ ပရိသတ်များသည် ကရုဏာသက်ခြင်းဖြင့် ငြီးတွားကာ အံ့အားသင့်လျက် ရှိကြကုန်၏။

"သူတို့လည်း လာပြီး ကယ်ခံကြမှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ သည်တော့ အိပ်ရာထဲလှဲပြီး အသေခံလိုက်ကြပါစို့"

"မဟုတ်တာ ဘုရင်မရယ်၊ မိဖုရားခေါင်ကြီး အမိန့်ရှိသွားခဲ့တဲ့စကား မမှတ်မိတော့ဘူးလား၊ သင့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ဝိညာဉ်ကို ခေါ်ထုတ်ပြီး သင့်ကို ကယ်ဖို့အချိန် ရောက်လုနီးပါပြီ"

"ဒါဖြင့်လည်း ခေါ်ပါတော့ အက်စတီရယ်၊ သင့်မှာ တန်ခိုးအရှိသား ပဲ၊ အို သေတာပဲ အေးတယ် ထင်ပါရဲ့လေ"

သို့နှင့် အက်စတီသည် ဘုရင်မကလေးအား ငယ်စဉ်ကကဲ့သို့ သီ ချင်းများသီဆိုပေးကာ ချော့မော့ယုယ၍ သိပ်လေရာ၊ မကြာမီ အိပ်ပျော်၍ သွားလေ၏။ ထိုအတွင်း၌ အက်စတီသည် မိမိမှော်အတတ်ဖြင့် မိမိ၏အင် အားကို အစွမ်းကုန်ညှစ်ထုတ်ကာ ဆုတောင်းပတ္တနာပြုလျက်၊ မယ်တော်ကြီး အား တမ်းတလျက် ရှိလေတော့သတည်း။

အိပ်ရာမှ ဘုရင်မကလေး နိုးသောအချိန်မှာ နောက်တစ်နေ့ အမှတ် တက်သောအချိန်ဖြစ်၍ အလင်းရောင်လေးများသည် ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်လာ

www.burmeseclassic.com

ခဲ့လေပြီ။ မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်၊ မိမိခြေရင်း ဘက်တွင် အီဂျစ်ပြည်၏ သရဖူကို ဆောင်းထားသည့် လှပသောသဏ္ဌာန် တစ်ခုကို မြင်ရလေရာ၊ ထိုသဏ္ဌာန်မှာ မိမိ၏ ကိုယ်ခွဲပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

ဘုရင်မကလေး၏ အခြေအနေကား အစာငတ်မွတ်ခြင်းဖြင့် သေရ မည့်ဘေးကိုဖြစ်စေ၊ စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းသော အဓိအား လင်ယောက်ျားပြု ရန် ဘေးကိုဖြစ်စေ ရွေးချယ်ရပေတော့မည်။

“ငါကား နတ်ဘုရင်မတစ်ပါးဟု ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ခြင်း ခံရပါလျက် ငါ၏ ထိန်းနန်းစည်းစိမ်ကိုလည်းကောင်း၊ ငါ၏ လက်စားချေရန် ရှိခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ငါ၏ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုလည်းကောင်း လှယူခြင်း ခံရလေပြီ။ ထိုအကြောင်းများကို စဉ်းစားမိသောအခါ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဆတ်ဆတ်ခါ မှု နာကြည်းလျက်ရှိ၏။

ဘုရင်မကလေး၏ မျက်လုံးများမှာ ဝင်းဝင်းတောက်လျက် ရင်အုံများ သည်လည်း လှိုင်းထလာသည့်နည်းတူ ခြေရင်းသဏ္ဌာန်၏ မျက်လုံးများသည် လည်း စူးရှပြောင်လက်၍ လာပြီးလျှင် ကျောက်မျက်ရတနာများဖြင့် ပြုံးပြုံး ပြက်ပြက် ဆင်မြန်းထားသော ရင်အုံသည်လည်း ဒေါသအဟုန်ဖြင့် ဖောင်းကြွ ၍လာသည်ကို မြင်ရ၏။

ထို့နောက် ထူးခြားလှသော ထိုသဏ္ဌာန်မှ ဘုရင်မကလေး၏ ချို သာသော နှုတ်ရံသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“အို ဘုရင်မ၊ သင်၏အလိုကိုပြောလော့၊ ထိုအလိုအတိုင်း ပြည့်ဝ စေမည်။ ဤနေရာ၌ ရပ်နေသူကား သင်၏အမိန့်ကို နာခံရမည့် ကျေးကျွန် ပြစ်ပါသည် တာရာရှင်မ”

ဘုရင်မကလေးသည် အိပ်ရာထက်၌ ထ၍ထိုင်ကာ ထိုသဏ္ဌာန်အား ရယ်မောလျက် ...

“အို သဏ္ဌာန်ရှင်၊ ကျွန်ုပ်အား ပြက်ရယ်ပြုသလော၊ ကျွန်ုပ်၏အလို ကား အိမ်ပေါက်ဝမှ သူတောင်းစားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်ုပ် သည် သောက်ရေတစ်ခွက်နှင့် ပေါင်မုန့်တစ်လုံးကို အလိုရှိပါသည်”

ထိုသဏ္ဌာန်သည် အိပ်ရာနံဘေးစားပွဲပေါ်သို့ မိမိ၏ ဖန်လှံတံဖြင့် ညွှန်ပြလျက် ...

“ဤကား သင်အလိုရှိသည့် အရာများတည်း”

ဘုရင်မကလေးသည် စိတ်မပါတပါနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ စားပွဲ ပေါ်၌ ရေအပြည့်ပါသော ငွေခွက်တစ်ခွက်နှင့် ပေါင်မုန့်များပါသော ရွှေပန်း ကန်ပြားတစ်ချပ်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ချက်ချင်းပင် ငွေခွက်ကို လှမ်းယူ ၍

သောက်ချလိုက်ရလေ၏။ ရေကို အားရအောင် သောက်ပြီးနောက် ပေါင် မုန့်များကို တစ်ဖန် လှမ်းယူပြန်ကာ အားရပါးရ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ကုန် သည့်တိုင်အောင် စားသောက်ပြန်လေ၏။

“ကျွန်ုပ် မှတ်သိပ်လွန်း၍ အကုန်စားလိုက်မိသဖြင့် အက်စတီအတွက် ပင် မကျေနပ်တော့ပြီ”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ အက်စတီအတွက် ရပါစေမည်၊ ကြည့်လော့”

စားပွဲပေါ်သို့ ကြည့်လိုက်ပြန်ရာ ငွေခွက်နှင့် ရွှေပန်းကန်တွင် ရေ နှင့် ပေါင်မုန့်များ ပြည့်မြဲပြည့်လျက် ရှိပြန်လေသည်။

“အို တာရာရှင်မ၊ သင်၏နည်းထံ၌ အခြား လိုအင်ဆန္ဒများ ရှိသေး သည် မဟုတ်လော့”

“ဟုတ်ပါသည်၊ ခမည်းတော်ကို လုပ်ကြံ၍ ကျွန်ုပ်၏ ကာယဣန္ဒြေ ကို ဖျက်ဆီးသူ အစီနှင့်တကွ ကြံရာပါတို့ကိုပါ လက်စားချေလိုလှပါသည်”

ထိုအခါ အလင်းရောင်ထွက်နေသော သဏ္ဌာန်သည် ဦးညွတ်လျက်

“မစိုးရိမ်ပါနှင့် ကျွန်ုပ်ကား သင့်အမိန့်ကို နာခံရမည့် ကျေးကျွန်ဖြစ် ပါသည်။ သူ၏ သွေးသားထဲသို့ အဆိပ်ရည်များ တစ်စက်စီ လောင်းထည့် သကဲ့သို့ အစီအား လက်စားချေရပါလိမ့်မည်။ အခြားလိုအင်ဆန္ဒတစ်ခု ရှိ သေးသည် မဟုတ်ပါလော့”

“မှန်ပါ၏၊ သို့သော် ထိုအရာကိုကား ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကိုပင် ကျွန်ုပ်ထုတ် ဖော်ပြောကြားလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ”

“ထိုအရာကိုလည်း ပြည့်စုံပါစေမည်။ အို ... တာရာရှင်မ၊ ဝေးလံ လှသောအရပ်၌ သင်သည် သင်၏ချစ်သူကို တွေ့ရပေလိမ့်မည်၊ သူသည် သင်နှင့်အတူ ပြန်လာပြီးလျှင် သင်တို့နှစ်ဦးသည် အီဂျစ်ပြည်အလုံးအား မကြာ ခုးသေးသော ဘုန်းတန်ခိုးဖြင့် အုပ်စိုးပေလိမ့်မည်”

“အို ... သဏ္ဌာန်ရှင် သင်ကား အသူနည်း၊ သင်သည် နတ်ဘုရင် တစ်ပါးလော၊ ဝိညာဉ်တစ်ခုလော၊ သို့မဟုတ် ကျွန်ုပ်အား ပြက်ရယ်ပြောင် လျှောင်နေသည့် အရိပ်ရှင်လော”

“အို ... တာရာရှင်မ၊ ကျွန်ုပ်ကား အခြားမဟုတ်၊ ဘုရားသခင်က သင့်အား ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန် ဖွားမြင်စကပင် ပေးသနားတော်မူခဲ့သော ဝိညာဉ်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ငယ်ရွယ်စဉ်အခါက သင်နှင့်ကျွန်ုပ် အတူတကွ ကစား ခဲ့ကြသည်ကို မမှတ်မိတော့ပြီလော”

“ကျွန်ုပ် မှတ်မိပါပြီ၊ နတ်မိကျောင်းကြီး၏ ဘေးရန်ကိုပင် သင် ကျွန်ုပ်အား သတိပေးပါသေးသည်၊ သို့ရာတွင် ထိုအချိန်ကစ၍ သင့်အား

ကျွန်ုပ်မတွေ့ခဲ့ရတော့ပါ။ ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့၌ ဤရုပ်သွင်နှင့် ယခု ပေါ်ပေါက်လာစေရန် မည်သည့်အရာက သင့်အား ဖန်တီးလေသနည်း။ အို . . . ဝိညာဉ်”

“သင့်အား ကယ်ဆယ်ရန် အက်စတီ၏ မှော်အတတ်ဖြင့် ဖန်တီးပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သင်မေ့လျော့နေသော အတိတ်ကိုလည်းကောင်း၊ အဆုံးမရှိသော အနာဂတ်ကိုလည်းကောင်း သိမြင်နိုင်စွမ်းရှိ၏။ အို . . . တာရာရှင်မ၊ အက်စတီသည် သူ၏ မှော်အတတ်ပညာ ဂါထာမန္တရားဖြင့် ဖန်တီးခဲ့သည်ဖြစ်၍ သင်၏ ကျေးကျွန်အလိုငှာ ယခုရောက်ရှိရပေပြီ”

ထိုအခါ ဘုရင်မကလေးသည် အက်စတီအား အလန်တကြား နှိုးလျက် . . .

“ထစမ်းပါဦး အက်စတီ၊ ကျွန်ုပ် ရူးများနေသလား မပြောတတ်ပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်အတိုင်း ဝတ်စားပြီး ကျွန်ုပ်ရှေ့မှာ ရောက်နေတယ်” အလင်းရောင်ရှိသော ဝိညာဉ်က . . .

“အို . . . မှော်ဝိဇ္ဇာရှင်မ၊ ကျွန်ုပ်ကား သင့်အလိုဆန္ဒအတိုင်း စီမံဆောင်ရွက်ရန် ပြုလုပ်ရန်ရှိသမျှကို အစာရေစာ စားသောက်ပြီးနောက်၊ ပြောကြားပါလော့”

သို့နှင့် အက်စတီသည် ပေါင်မုန့်များကို စား၍ ရေကို အဝသောက်ရလေ၏။ စားသောက်ပြီးနောက်၊ ငွေခွက်နှင့် ရွှေပန်းကန်တို့လည်း စားပွဲပေါ်မှ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ထိုအခါ အက်စတီက . . .

“အို . . . ကျွန်ုပ်အတတ်ဖြင့် ရောက်လာသော အရိပ်ရှင်၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤနေရာ၌ ဆင်းရဲခြင်းကြီးစွာဖြင့် နေရတိ၏။ ဘုရင်မ အသက်ရှင်လျှင် အဓိသည် သူ၏ ကြင်ယာအဖြစ်ဖြင့် သိမ်းလိုက်မည်မလွဲတည်း။ ကျွန်ုပ်တို့၌ အကြံဉာဏ်ကား ကုန်ခမ်းခဲ့လေပြီ။ ဤတာရာရှင်မအား ကယ်တင်ရန် အသို့ပြုရအံ့နည်း”

“သို့ဖြစ်လျှင် ယုံကြည်စိတ်ချစွာဖြင့် လိုက်နာကြမည်လော၊ ယုံကြည်ခြင်းမရှိဘဲနှင့် ကျွန်ုပ် မည်သည့်အရာကိုမျှ မပြုလုပ်နိုင်”

မိမိအား လှမ်းကြည့်နေသော အက်စတီအား ဘုရင်မက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သဖြင့် သူမက မိမိယုံကြည်စွာ လိုက်နာပါမည့်အကြောင်းနှင့် အဖြေပေးကြလေ၏။

“သို့ဖြစ်လျှင် မကြာမီ အဓိလာ၍ ဘုရင်မသည် သူ၏ ကြင်ယာဖြစ်ရန် သဘောတူမည် မတူမည် သို့မဟုတ် ဤနေရာ၌ သေသည့်တိုင်အောင် နေမည်မနေမည်ကို မေးမြန်းလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ဘုရင်မ၏ အသွင်အပြင်အတိုင်း ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသော ကျွန်ုပ်သည် သူနှင့်အတူ လိုက်သွား၍

သူ၏ ကြင်ယာအဖြစ်ဖြင့် နေမည်။ သူ့အား မုန်းတီးနေသော ဝိညာဉ်ဖြင့် လက်ထပ်မည့် လူသားယောက်ျားသည် မကောင်းသော ကံကြမ္မာဟူသရွေ့ နှင့် တွေ့ကြုံရတော့မည် မလွဲတည်း”

“အို . . . အရိပ်ရှင်၊ သို့ဖြစ်လျှင် အီဂျစ်ပြည်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ လူများ အသို့ဖြစ်မည်နည်း”

“ထိုအတွက် မစိုးရိမ်လင့် တာရာရှင်မ၊ သင်ပြန်လာသည့်တိုင်အောင် ကောင်းမွန်စွာ ရှိကြပေလိမ့်မည်”

“ကျွန်ုပ် မိတ်ဆွေနှင့် ကျွန်ုပ်အတွက်လည်း မည်သို့ဖြစ်အံ့နည်း”

အရိပ်ရှင်က နှိုင်းမြစ်ကို လက်ညှိုးညွှန်လျက် . . .

“သင်တို့အတွက်ကား နှိုင်းမြစ်ရေပြင်ကိုသာ အားထားရပေလိမ့်မည်”

အက်စတီနှင့် ဘုရင်မကလေးသည် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်မိကြလေ၏။

“ဤမျှဖြင့်မားသော နေရာမှ ခုန်ချခြင်းအားဖြင့် မည်သူမျှ အသက်ရှင်နိုင်ဖွယ်ရာ မရှိသဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကိုယ်များအား သေမင်းကို အပ်ရမည် ဆိုဟန် ရှိပေသည်”

“အို . . . တာရာရှင်မ၊ ဤသို့ဆိုလျှင် သင်၏ယုံကြည်ချက်ဆိုသည်ကား အဘယ်မှာနည်း၊ ကျွန်ုပ်ပြောသည်ကို လိုက်နာလိုက လိုက်နာ၊ မလိုက်နာလိုက သွားခွင့်ပြုစေလိုပါ၏။ အချိန်နီးကပ်လာပြီဖြစ်၍ ယခုပင် ရွေးချယ်ခြင်း ပြုပါလော့”

သို့ရှိစဉ် ကျောင်းတော်၏ ကြေးတံခါးကြီးများမှ လက်ယုက်ဖြုတ်သံများကို ကြားကြရလေ၏။

ထိုအသံများကြောင့် ဘုရင်မကလေးသည် တုန်လှုပ်စွာဖြင့် နေရာမှ ခုန်ထကာ ကိုယ်ကို ဆန့်၍ ရပ်လိုက်ပြီးနောက် . . .

“ကျွန်ုပ်အတွက်ကား ရွေးချယ်ပြီးပါပြီ၊ ဖာရိုး၏ သမီးတော်သည် မည်သည့်အခါမျှ သူရဲဘောနည်းသောသူဟူ၍ အခေါ်မခံစေရပါ။ အဓိ၏ လက်တွင်းသို့ သက်ဆင်းရဲခြင်းထက် သေမင်း၏ ရင်ခွင်က သာလွန်ကောင်းမြတ်ပါသည်။ ဘုရားသခင်အားလည်းကောင်း၊ ဝိညာဉ်အားလည်းကောင်း ကျွန်ုပ်ယုံကြည်ကိုးစားပါသည်”

အရိပ်ရှင်သည် အက်စတီအား လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်၏။

“ကျွန်ုပ်သခင်မ သွားရာသို့ ကျွန်ုပ်လည်း လိုက်ပါမည်၊ ကျွန်ုပ်တို့ အသို့ပြုရမည်နည်း”

ထိုအခါ ဝိညာဉ်သည် သူတို့နှစ်ဦးအား ကျဉ်းမြောင်းသော ပြတင်းပေါက်ပေါ်၌ မတ်တတ်ရပ်စေလေရာ သူတို့လည်း တစ်ဦး၏လက်မောင်းကို တစ်ဦးဖက်တွယ်ကာ ပြောဆိုသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်ကြ၏။ ထို့နောက် အရိပ်ရှင်သည် သူ၏လှံတံကို မြှောက်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို ရွတ်ဆိုလိုက်လေ၏။

ထိုခဏ၌ သူတို့၏ မျက်လုံးများရှေ့၌ မီးဝင်းဝင်းတောက်သွားပြီးနောက် လေပြင်းတစ်ချက်လည်း သူတို့၏ နဖူးများကို ရိုက်ခတ်လိုက်လေရာ နှစ်ဦးစလုံးတို့သည် မည်သည့်အရာကိုမျှ ဆက်လက်၍ သတိမရတော့ချေ။

[၁၁]

အဗီ၏အိပ်မက်

ဘုရင်မကလေးထံသို့ ဝိညာဉ်လာရောက်သော ည၌ပင် မှော်ဆရာကြီး ကာကူးနှင့် သူလျှိုမ မေထရာတို့သည် ယခင်က ချိန်းချက်တွေ့ဆုံခဲ့ဖူးသည့် အခန်း၌ နှစ်ယောက်အတူရှိနေကြလေသည်။

“ဘာများ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေတာလဲ မေထရာရဲ့၊ အားလုံးပဲ ချောချောမောမော ရှိသွားပြီမဟုတ်လား။”

“အင်း... ပြောပါဦး။ သင်ဟာ ကျွန်ုပ်ကို လှည့်စားလိုက်တာပေါ့လေ။ ကျွန်ုပ် သင့်ကို ကတိထားခဲ့တာက ဖာရီးရဲ့ ခြေတွေ မလှုပ်ရှားနိုင်ရုံပဲ ဤညီမယ်လို့ မဟုတ်လား၊ သူ့ကို သတ်ပစ်ဖို့မဟုတ်ဘူး၊ ဒီဟာတွေ အက်စတီတီ အမှန်အတိုင်း သိကုန်ပြီ။ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်ုပ်ကို သစ္စာဖောက်မှုနဲ့ မီးရှို့သတ်ကြမှာ အမှန်ပဲ။”

“တွေ့ပြီး ပူမနေစမ်းပါနဲ့ အချစ်ရယ်၊ ဒါကတော့ ဟိုဘုန်းကြီးရူးက မဆင်ခြင် လုပ်လိုက်လို့ ဘုရင်ကြီးကတော်ကုန်ရတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါ ဘယ်သူ့အဖြစ်မှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ဒီကနေ့ အဗီဆီက ကျွန်ုပ်ကို ပုရောဟိတ်ကြီး ခန့်လိုက်တဲ့ စာချွန်တော်လာတယ်အချစ်ရဲ့။”

“တော်စမ်းပါ ကာကူးရယ်၊ ဒါထက် သင်ဟာ ရှေ့ဖြစ်မယ့် အနာဂတ်ကို ဟောနိုင်တယ်လို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်ုပ်အကြောင်း ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ရှေ့ကို ကျွန်ုပ် ဘယ်လိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ ဟိုဖန်လုံးကြီးထဲမှာ ပြစမ်းပါလေ၊ ဒီလိုဘေးအန္တရာယ် သိနုဉ်းပြီးထားမှ ရှောင်နိုင်၊ တိမ်းနိုင်မယ်။”

“ကိုင်း... ကိုင်း စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထားပြီး ဖန်လုံးသာ စိုက်ကြည့်ပေတော့။”

သို့နှင့် ဖန်လုံးကြီးကို စားပွဲပေါ်၌ချကာ နှစ်ယောက်သား စူးစိုက်ကြည့်ရှုနေကြစဉ်၊ ကာကူးသည် ဂါထာမန္တရားများကို တတွတ်တွတ်နှင့် ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈယ်လျက် ရှိလေ၏။ အတန်ကြာမျှ မေထရာသည် မမြင်ရဘဲ ရှိနေသော်လည်း နောက်တစ်ခဏ၌ အရိပ်တစ်ခုသည် ဖန်လုံးထဲ၌ ရုတ်တရက် ပေါ်လာပြီးလျှင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် အဝတ်များကို ရစ်ပတ်ထားသော ဖာရီးဘုရင်၏ အလောင်းသဏ္ဌာန်အဖြစ်ဖြင့် ထင်ရှားလာခဲ့လေ၏။ မေထရာသည် သံကုန်အော်ဟစ်လိုက်မည်ဟု နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်စဉ် ဖန်လုံးထဲမှ သဏ္ဌာန်သည် သူ့အား ရစ်ပတ်ထားသည့် အဝတ်များအတွင်းမှ ၎င်း၏လက်ကို ထုတ်ကာ အပြင်သို့ လှမ်း၍ရိုက်လိုက်မည်ဟု ထင်မှတ်ရပြီးနောက် ဖန်လုံးကြီးသည်လည်း အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ကွဲသွားလေတော့၏။ ထိုအကွဲများမှ ဖန်စတစ်ခုသည် မေထရာ၏ ပါးစပ်ကို တိုက်ရိုက်လာ၍ ထိမှန်လေရာ သူ၏ နှုတ်ခမ်းမှာ ကွဲသွားပြီးနောက် ရှေ့သွားနှစ်ချောင်းလည်း သွင်သွင်ကျိုးသွားလေတော့၏။

ထိုအခါ၌ မေထရာသည် ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လိုက်ပြီးနောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားလေရာ ကာကူးသည်လည်း ထိုင်ရာမှထကာ ထွက်ပြေးမည်ပြုရာ မသင့်လျော်သဖြင့် ရပ်တန့်နေလေသည်။

မေထရာသည် လဲရာမှထကာ နှုတ်ခမ်းမှ သွေးများကို သုတ်ရင်း...

“ဒါက ဘာအဓိပ္ပာယ်တဲ့လဲ”

“ကျွန်ုပ်လည်း မသိဘူး၊ နတ်တွေက သင်သိလိုတဲ့ အနာဂတ်ကို မကြည့်ရအောင် တားမြစ်တာနဲ့ တူတာပဲ”

“သင့်ကြောင့် ကျွန်ုပ်တော့ ဒီကနေ့ကစပြီး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်ရပြီ၊ သင့်ကိုတော့ ကျွန်ုပ်ပြန်ကလွဲစား ချေရပေမှာပေါ့”

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မေထရာသည် ကာကူးရှိရာသို့ လှမ်းခုန်ကာ တအား ထွက်လာလိုက်ရှိလေ၏။

ထိုအခိုက် အဝတ်အစားဖရဲဖရဲဖြင့် လူတစ်ယောက်သည် တံခါးကို တွန်း၍ ဝင်လာရာ ထိုသူမှာ အခြားသူမဟုတ် မင်းသားကြီးအစီပင် ဖြစ်လေသည်။

အစီသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်သို့ သူ၏ကိုယ်ကို ပစ်ချလိုက်ပြီးနောက်...

“အချိန်မတော်မှာ သင်တို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

“အိမ်တွင်းရေးကိစ္စကို ပြောဆိုတိုင်ပင်နေခြင်းဖြစ်ပါတယ် အရှင်”
ထိုအခါ မေထရာသည် သူ၏ရှေ့သွား ၂ ချောင်းကို ပြလျက်...

“ကြည့်စမ်းပါအရှင်၊ သူဟာ ကျွန်တော်မကို စုန်းအတတ်နဲ့ ပြုစားလိုက်ပါတယ်၊ သူဟာ ဖန်လုံးထဲမှာ ဖာရီးရဲ့ ဝိညာဉ်ကို ခေါ်ပြီး ကျွန်တော်မကို အသတ်ခိုင်းပါတယ်”

“တိတ်စမ်း ကျွန်မ”

ထို့နောက် အဓိက မိမိလာရောက်ခြင်းမှာလည်း မိမိသည် အိပ်ရာပေါ်၌ အိပ်ပျော်နေစဉ် လေးလံသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုခုနှင့် ဖိထားသကဲ့သို့ အိပ်မက်မက်နေစဉ် ရုတ်တရက် လန့်၍ နိုးလာကြောင်း၊ ထိုအခါ နံဘေးသို့ ကြည့်လိုက်ရာ အဝတ်များဖြင့် ရစ်ပတ်ထားသည့် ဖာရီး၏ အလောင်းကြီးကို အကယ်ပင် မြင်ရရုံမျှမက သူ၏ ဝိညာဉ်က စကားပင် ပြောသွားကြောင်းဖြင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ပြောပြလေ၏။

“အသင်ကာကူး၊ ဖာရီး၏ ဝိညာဉ်ပြောသွားသော စကားများကား ဤသို့တည်း၊ ညီတော် သင်၏အပြစ်ဟုသမျှကို ကျွန်ုပ်ခွင့်လွှတ်၏။ သင်၏ လူယုံမှော်ဆရာနှင့် ကျွန်ုပ်သနားသဖြင့် မွေးစားထားမိသည့် မိန်းမသည် ကျွန်ုပ်အား အောက်လမ်း မှော်အတတ်ဖြင့် သတ်ပစ်ခဲ့ကြလေပြီ။ သင့်အတွက် ဘုရားသခင် ရေးပေးလိုက်သော သဝဏ်လွှာပါ၏။ သဝဏ်လွှာ၏ အဆိုမှာ အဓိသင်သည် အရုဏ်တက်ချိန်၌ ဆီခက်ဘုရားကျောင်းတော်သို့ သွား၍ သင်အလိုရှိသော အလှထိပ်ခေါင်တင်နှင့် တွေ့ဆုံလော့၊ ထိုအရာကို သင်၏မယားအဖြစ် သိမ်းပိုက်လော့၊ ထိုအရာက ကန့်ကွက်မည်မဟုတ် သူ့အား တိုင်းပြည် ဗိုလ်ပုံအလယ်တွင် သိမ်းပိုက်ပြီးနောက် ‘မမ်း’ ၏ သား၊ ရိမ်းဆိုသူ တစ်ယောက်အား မတွေ့မချင်း သင် ထီးနန်းကို အုပ်စိုးလော့၊ သူနှင့်အတူ သင့်အတွက် အခြားသဝဏ်လွှာတစ်ခုကို ယူဆောင်လာမည့် သူတောင်းစားကြီး တစ်ယောက်လည်း ပါရှိလိမ့်မည်၊ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်အသင့်ပြုလုပ်ထားသည့် သင်္ချိုင်းကဲ့သို့ မြှုပ်နှံ၍၊ ၎င်းအနီး၌ပင် သင့်အတွက် တစ်ခု အသင့်တူးထားဦးလော့၊ ဤစကားများ ရပ်သွားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သားတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာကာ ဖာရီး၏အလောင်းကြီးကို ချီယူသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရပါသည်။ ထို့နောက် ဤအိပ်မက် အဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်းလင်းစွာ ဖတ်ကြားပါလော့၊ ကျွန်ုပ်၏ ဘေးရန်ကို မကာကွယ်နိုင်က သင်လည်း မုချသေရမည် မှတ်ပေလော့”

“အသင်မင်းသား ယခင်ကလည်း ဘေးရန်ဟူသမျှ ကျွန်ုပ်ကပဲ ကာကွယ်ပြီး ဤအခြေသို့ရောက်အောင် ကျွန်ုပ်ကပဲ ပို့ခဲ့ပြီမဟုတ်လား”

“ဒါကတော့ မှန်ပါတယ် ကာကူး၊ မကြောက်ပါနှင့်၊ သင်မြင်သည့် အတိုင်းသာ ဖတ်ပါလော့”

၁၀၂ * ၁၇၆၅၅၅

“သင့်အိပ်မက်ဟာ ကျွန်ုပ်မြင်ရသလောက်တော့ ကောင်းတဲ့အိပ်မက်ပါပဲ။ ဖာရီးဟာ သင့်ဆီကို လာတာ၊ ဝိညာဉ်အဖြစ်နဲ့ မဟုတ်ဘဲ။ အသေကောင်အဖြစ်နဲ့ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ အသေကောင်ကို ဘယ်သူက ဂရုစိုက်နေရဦးမှာလဲ၊ ပြီးတော့ ဘုရင်မကလေးကို လက်ထပ်ပြီး နန်းစံရမယ်ဆိုတာ သင့်လိုအင်ဆန္ဒပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ ရိမ်းဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်ုပ် သင်္ချိုင်းအကြောင်းကကော”

“ရိမ်းအကြောင်းလည်း စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး၊ ချက်ချင်းမသတ်ချင်လို့ လူရိုင်းနယ်ထဲမှာ အစတုံးအောင် ဘုရင်မက လှည့်ပြီး လွှတ်လိုက်တာပဲ”

“အော် . . . တစ်ခုလည်း ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီအလောင်းကြီးက ဘုရင်မကလေးလို့ မပြောဘဲ ထိုအရာက သင့်ကို ကန့်ကွက်လိမ့်မယ် မဟုတ်လို့ ပြောသွားတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ကာကူးရဲ့”

ထိုအခါ ကာကူးသည် ဖြေဆိုရန် ကြပ်သဖြင့် တစ်ခဏတာမျှ တွေ့စေဦးစားနေပြီးနောက် ရုတ်တရက် ဉာဏ်ရလာသဖြင့် ရဲဝံ့စွာဖြေဆိုလိုက်၏။

“ဒီအချက်ကတော့ ဘုရင်မကလေးဟာ ဘုရားသမီးတော်ဖြစ်နေလေတော့ သာမန်မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်တဲ့အတွက် သာလွန်ထူးကဲတဲ့ အရာဝတ္ထုကို ဆိုလိုဟန်တူပါတယ်။ ကိုင်း ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ အသင်မင်းသားရဲ့ စိတ်ထဲမှာရှိတဲ့ သံသယတွေကို ဖျောက်ပစ်လိုက်ပါတော့”

“မှန်ပေတယ်၊ မှန်ပေတယ်၊ ဘုရင်မကလေးကိုလည်း အစာရေစာမပေးဘဲ သည်လောက် တာရှည်ကြီး ပစ်ထားလို့ မတော်ပေဘူး။ ပြီးတော့ ဘုရင်မကို လွှတ်ဖို့ အော်ကြ ဆူကြလှပြီ၊ ကိုင်း သည်တော့ ကျွန်ုပ် အခု ဘာလုပ်ရမလဲ ပုရောဟိတ်ကြီးရဲ့”

“သင့်အိပ်မက်ထဲမှာ ဖာရီးပြောသွားတဲ့အတိုင်း လုပ်ရုံပေါ့”

“ဒါထက် အက်စတီကိုကော”

“ဒီမိန်းမက ဘုရင်မကလေး လမ်းမှားအောင် ပြနေတဲ့ မိန်းမပေါ့၊ သူ့ကိုတော့ မေထရာလက် အပ်လိုက်ရုံပေါ့”

*

သို့ဖြင့် ထိုနေ့ အရုဏ်တက်ချိန်၌ မင်းသားကြီး အစီ၊ ကာကူး ပါဝင်သော မှူးမတ်များ ကိုယ်ရံတော်တပ်သားအချို့နှင့်အတူ ‘ဆီခက်’ ဘုရားကျောင်းတော်သို့ သွားရောက်ကြလေ၏။

ကျဉ်းမြောင်းသော ကျောက်လှေကားကို တက်ကြရာ ဒုတိယထပ်သို့ ရောက်သောအခါ အစီ၏ အမိန့်ဖြင့် အားလုံး ရပ်နားကြလေ၏။

“သိပ်ပြီး မလောကြပါနဲ့လေ၊ သင်တို့ ရုတ်တရက် ကိုယ်ရောင်ပြလိုက်ရင် ဘုရင်မကလေးက ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ မျှော်စင်ထိပ် တက်ပြီး ပြီး နိုင်းမြစ်ထဲကို ခုန်ချလိုက်ပါဦးမယ်။ နေကြဦး၊ ကျွန်ုပ်အမောပြေမှ သူ့ကို ခေါ်ကြည့်ဦးမယ်”

တစ်ခဏမျှ ကြာသောအခါ အစီသည် ဟစ်အော်၍ ခေါ်လေသည်။

“အို . . . ဘုရင်မ၊ သင်သည် ကျက်သရေမရှိသော ဤနေရာ၌ အစာငတ်ခံနေခြင်းကို ရပ်စဲလျက် သစ္စာရှိသော သင်၏ ကျေးကျွန်များနှင့်အတူ နေထိုင်ရန် အောက်သို့ ဆင်းသက်ခဲ့ပါတော့”

သူသည် အထက်ပါအတိုင်း သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် အော်၍ ခေါ်သော်လည်း စကားပြန်ကား မရခဲ့ချေ။ သို့ဖြစ်၍ အစီသည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်၍ လာတော့၏။

“အင်း . . . ပျက်စီးရှာပြီထင်ပါရဲ့၊ ဒီလိုဆိုရင် အီဂျစ်ပြည်က သူ့အတွက် ကျွန်ုပ်ကို အရေးဆိုကြတော့မှာပဲ ကာကူးရဲ့၊ ဘယ်လိုများ ဖြစ်ကုန်သလဲလို့ သွားကြည့်စမ်းပါဦး”

နက္ခတ်ဆရာကြီးကား တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးမိသကဲ့သို့ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း လုပ်နေသေး၏။ သို့သော် အစီ၏ တိုက်တွန်းချက်ကြောင့် နောက်ဆုံး ဘုရင်မနေထိုင်သည့် အခန်းရှိရာသို့ သွားရောက်ကာ အတွင်းသို့ ချောင်းကြည့်ရာတွင် တစ်ခန်းလုံး ဟင်းလင်းပြစ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရ၏။ ထို့နောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ အက်စတီ၏ အခန်းသို့ သွားရောက်ပြန်ရာ ထိုနည်းတူပင် ရှင်းလင်းနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ သို့နှင့် နောက်ဆုံး မျှော်စင်ထိပ်သို့ အရံစွန့်၍ တက်သွားရာ ထိုနေရာ၌လည်း မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့သဖြင့် ပြန်၍ ဆင်းလာခဲ့ပြီးလျှင် အစီအား အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။

“ဘယ်နယ်လဲ ပညာရှင်ကြီးရဲ့၊ အီဂျစ်ပြည်က လက်စားချေရအောင် ထွက်ပဲ ပြေးလေသလား၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း ဘုရားသခင်က ကျွန်ုပ်အပေါ်မှာ လက်စားချေရအောင် နိုင်းမြစ်ထဲပဲ ခုန်ချလေရောသလား၊ သင်ကတော့ အင်မတန် အိပ်မက်အဖတ်ကောင်းတဲ့ ဆရာကြီးပဲ”

“ဒီလိုပြောင်လှောင်တဲ့ စကားတွေမပြောခင် ဘုရားကျောင်းထဲမှာ ရှာကြည့်ကြပါဦးစို့လား၊ တစ်နေရာရာမှာ ရောက်ချင်ရောက်နေကြမှာပေါ့”

သို့နှင့် သူတို့လည်း အောက်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့ကြပြီးလျှင် ဘုရားကျောင်းထဲတွင် တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် အနှံ့အပြား လိုက်လံရှာဖွေလေရာ နောက်ဆုံး၌ ဖာရီးဘုရင် တရားစီရင်ခဲ့သည့် တရားပလ္လင်ဆောင်ခန်းမသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြလေ၏။ ထိုခန်းသည် ခေါင်မိုးထက်၌ ကြာပန်းများ ညွှတ်နံ

www.burmeseclassic.com

ပြုလုပ်ထားသော မုခ်ပေါက်ကလေးများမှ ကျဆင်းဝင်ရောက်လာသော အလင်းရောင်ကလေးများကိုသာ ရရှိသဖြင့် မည်းမှောင်လျက်ရှိလေရာ အရက်တက်စ အချိန်ဖြစ်၍ သာ၍ပင် မှောင်မည်းလျက်ရှိနေ၏။ သို့သော် တစ်ခဏမျှ ကြာသောအခါ နေထွက်လာပြီဖြစ်သဖြင့်၊ လင်းရောင်ခြည်အမှိုက် တန်းကလေးတစ်တန်းသည် မုခ်ပေါက်ကလေးတစ်ခုအတွင်းမှ ဝင်ရောက်လာ ပြီးလျှင် နတ်ဘုရားမ၏ ရုပ်ထူပေါ်သို့ တည်တည်မတ်မတ်ကြီး ကျရောက် လျက်ရှိလေ၏။ ထိုရုပ်ထူရှေ့၌ ရှိသော ရာဇပလ္လင်ပေါ်၌ကား ခုံညားသော အသွင်ဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည့် အိမ်ပြည့်ရှင် ဘုရင်မကလေးကို တွေ့ မြင်ကြရလေ၏။

ခုံညားတောက်ပြောင်သော ရုပ်သွင်မှာ နက်မှိုင်းသော အမှောင်ထု ထဲတွင် မီးလျှံဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသည့် ရုပ်လွှာတစ်ခုနှင့် သဏ္ဌာန်တူနေ ၏။ ကိုယ်၌ဝတ်ဆင်ထားသော မင်းဝတ်မင်းသားများသည်လည်းကောင်း၊ စွဲကိုင်ထားသော ရာဇသတ်တံသည်လည်းကောင်း၊ ဆင်မြန်းအပ်သော သရဖူ သည်လည်းကောင်း နေရောင်တွင် တပြောင်ပြောင် တပက်လက်ရှိနေရာ မျက် လုံးအစုံသည် ထိုအရာအားလုံးတို့ထက် သာလွန်ဝင်းပလျက်ရှိလေသည်။ မျက် လုံးဒဏ်ကို မခံနိုင်သည့်နှင့် သူတို့သည် နောက်သို့ အနည်းငယ် တွန့်ဆုတ် ၍ သွားကြ၏။ တည်ငြိမ်သော ကာယဣန္ဒြေဖြင့် ခုံညားထည်ဝါသောအသွင် မှာ အစာငတ်ခံနေရသည့် မိန်းမနှင့်မတူ သေမင်းကို ယှဉ်ပြိုင်၍ အနိုင်ယူခဲ့ သော ကမ္မဇိဒ္ဓိ တန်ခိုးရှင်နှင့် တူလေသည်။ ရာဇပလ္လင်ထက်မှ သဏ္ဌာန်သည် ဝင်လာသူများကို ဂရုမစိုက်၊ အဝေးသို့သာ လှမ်းမျှော်ငေးစိုက်၍ နေလေသည်။

အဓိသည် ကာကူး၏ တိုက်တွန်းချက်အရ ရာဇပလ္လင်ခြေရင်းသို့ အရောက် တဖြည်းဖြည်းသွားပြီးလျှင် ထိုပုံသဏ္ဌာန်အား အကြိမ်ကြိမ် ဦးညွှတ် လျက် ရပ်နေမိလေ၏။ အဓိသည် ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ အံ့သြခြင်းဖြင့် မည်သည့် စကားမျှ မပြောမီ သူ၏ ဦးခေါင်းထက်မှ ငွေဆည်းလည်းတစ်လုံးကို လှုပ် လိုက်ဘိသကဲ့သို့၊ ချိုသာအေးမျှလှသော အသံကလေးတစ်ခုကို ကြားရလေ သည်။

“ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ ဒီကို ရောက်လာရတာလဲ မမ်းဖစ်မြို့စား ကြီးရဲ့၊ သင့်သူလျှို မေထရာတစ်ယောက်ဟာ ဖာရီးဘုရင်ကို ကံတော်ကုန် အောင် မှော်ရုပ်ထုနဲ့ စီရင်ပြုစားလိုက်တဲ့ ဟို . . . အောက်လမ်းဆရာကြီး ကာကူးနဲ့အတူ ဘာလို့ လိုက်မလာသလဲ၊ ဪ . . . မနေ့က သင်မက်တဲ့ အိပ်မက်အကြောင်း ကာကူးဆီကို သင်သွားမမေးခင်တုန်းကဖြစ်တဲ့ နှုတ်ခမ်း ကွဲနာကို ဆေးကုနေလို့ ကျန်နေရစ်တာနဲ့ တူပါရဲ့ ဟုတ်ကဲ့လား။”

“သင် ဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာလဲ ဘုရင်မ၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ နန်းတော်ထဲမှာ သင့်ရဲ့ သူလျှိုတွေများ ရှိနေရောသလား။”

“ကျွန်ုပ်ရဲ့ သူလျှိုတွေကတော့ သင့်နန်းတော်ထဲမှာရော၊ တခြားနေရာ တွေမှာရော၊ အနံ့အပြားရှိနေတာပဲ ဦးလေးတော်ရဲ့၊ ဘုရားသခင် သိတော်မူ လေသမျှ သူ့သမီးတော်လည်း သိတော့တာပေါ့၊ ကိုင်း ဒါနဲ့ ခု ကျွန်ုပ်ကို သင့်ရဲ့ ကြင်ယာတော်အဖြစ်နဲ့ ဆောင်ကြဉ်းဖို့ လာခေါ်တာမဟုတ်လား၊ ကျွန်ုပ်ကလည်း အရံသင့် စောင့်နေတာပါပဲ၊ ကဲ သင်ရဲလျှင် သဘောရှိပြုပေတော့”

အဓိက သံသယမကင်းသော အသံဖြင့် . . .

“ကျွန်ုပ်ရဲရင်လား၊ ကျွန်ုပ်က ဘာလို့ မပြုရဲရမှာလဲ ဘုရင်မရဲ့။”

“အင်း ဒီမေးခွန်းကိုတော့ သင်မေးမယ်ဆိုလည်း မေးစရာပေါ့လေ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်ုပ်မေးတာကို ပြောစမ်းပါဦး၊ ကာကူးအခန်းထဲက ဖန်လုံးကြီးက အကြောင်းမရှိဘဲနဲ့ မနေ့ညက ဘာကြောင့် ကွဲသွားရတာလဲ၊ ပြီးတော့ သင့် အိပ်မက်ကို ကာကူးအဓိပ္ပာယ် ပြန်ပြောတဲ့အတိုင်း သင်က လိုက်နာပြီး ပြု လုပ်တာကကော ဘာကြောင့်လဲ”

အဓိက ကာကူးဘက်သို့ လှည့်၍ကြည့်လျက် . . .

“ကျွန်ုပ်လည်း မသိပါဘူး ဘုရင်မ၊ ကာကူးနဲ့ဆိုရင် အခုထက် ပို ပြီး . . .”

“တော်ပါလေ၊ ကာကူးလည်း သင့်ထက် ပိုမသိပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်ကလွဲ ရင် ဒီအကြောင်း ဘယ်သူမှ မသိပါဘူး၊ သို့ပေမဲ့ ဒါကိုတော့ လျှိုရှက်ထား ရမယ်”

“သင်ပြောတဲ့စကားတွေက အသွားနှစ်ဖက်ရှိတဲ့ ဓားလိုပါကလား၊ ဒါထက် သင်ဟာ တကယ်လို့ လူသားစင်စစ် ဖြစ်တယ်ဆိုရင် အခုလို အစာ ရေ ၇ ရက် အငတ်ခံနေလာပြီးတဲ့နောက် သင့်ရဲ့ အသားအရေရော၊ သင့်ရဲ့ အလှရော နည်းနည်းကလေးမှ ယုတ်လျော့သွားတာ မတွေ့ရပါကလား၊ အခု ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ ပြောင်ပြောင်လက်လက်တွေကကော ဘယ်သူယူလာသလဲ ပြီးတော့ အထိန်းတော်ကြီးကော ဘယ်ရောက်သွားသလဲဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဘုရားသခင်ကပဲ ကျွန်ုပ်ကို ကျွေးမွေးထားတယ်၊ ဒီအဝတ်အစား တွေလည်း ဘုရားသခင်ကပဲ ယူလာတယ်၊ အက်စတီကတော့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကိစ္စ တစ်ခုကို ဆောင်ရွက်ဖို့ သီဗီးမြို့ကို သွားလေရဲ့၊ ကိစ္စက ဖာရီးရဲ့ သင်္ချိုင်းဝှ မှာ သူ လုပ်ကြံခံရတဲ့ ရာဇဝင်ကို ရေးသားဖို့ပဲ”

ထိုကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော စကားများကို ကြားရသောအခါ အဓိသည်လည်းကောင်း၊ ကာကူးနှင့် နောက်လိုက်များသည်လည်းကောင်း၊

www.burmeseclassic.com

ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ကာ တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ ပြန်ဆုတ်စပြုလေ၏။ ဘုရင်မက ဆက်လက်၍ . . .

“မကြောက်ကြပါနဲ့လေ၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ တန်ခိုးပညာစွမ်းက သင်တို့ကို ခြောက်လှန့်နေတာ ထင်ပါရဲ့၊ ဒါတော့လည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ ကဲ . . . ကဲ ဒီမှာ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ကက်(ရှ)မင်းသားမသေခင် ကျွန်ုပ်သီချင်းဆိုပြခဲ့သလို အခုလည်း သီဆိုကပြပါဦးမယ်၊ ဒီတော့မှ မိန်းမလှအမျိုးမျိုးကို မြင်ခဲ့ဖူးတဲ့ သင့်ညာဏ်စွမ်းနဲ့ ကျွန်ုပ်ကို ဆုံးဖြတ်တာပေါ့”

သို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ထိုသဏ္ဌာန်သည် ရာဇပလ္လင်ထက်မှ ညင်သာစွာ ဆင်းသက်ပြီးနောက် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုဆိုရင်း လှပသောခြေလက်များကို လှုပ်ရှားစပြုလေ၏။ သီဆိုလိုက်သော သီချင်းသွားသည် ကြည်အေးသာယာလှသော အသံမှာ ယောက်ျားတကာတို့၏ စိတ်ကို ယိုဖိတ်ညွှတ်နှိုးစေလောက်အောင် လှုံ့ဆော်လျက်ရှိလေရာ ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းလှသော အဗီပင်လျှင် အချစ်စိတ်ဖြင့် ပျော့ပျောင်းညွတ်နှိုးကာ ရှိနေလေ၏။

သီချင်းပြီးဆုံးသွားသောအခါ ထိုသဏ္ဌာန်သည် ညင်သာစွာ ရယ်မောလျက် . . .

“ကိုင်း . . . မင်းသားကြီးကြွတော့လေ . . .၊ နောက်က နောက်လိုက်တွေလည်း အားလုံးလိုက်သွားကြ၊ ကျွန်ုပ်တော့ ဟရီးလာခေါ်သည်အထိ ဒီအိမ်တော်မှာပဲ စံတော့မယ်”

ထိုအခါ၌ကား အဗီမှာ ထိုသဏ္ဌာန်မှ ညှို့၍ ထားအပ်သော မျက်လုံးအစုံမှ ခွဲခွာ၍ မသွားနိုင်အောင် ရှိနေတော့ပြီဖြစ်ရကား၊ ထိုသဏ္ဌာန်၏ခြေရင်း၌ ဝတ်တွားကာ မိမိ၏မေတ္တာကို ခရားမှ ရေသွန်ဘိသကဲ့သို့ တတွတ်တွတ် ပြောကြားလျက် ရှိတော့၏။ အပြောရပ်သွားသောအခါမှ . . .

“ဘယ်နယ်လဲ မင်းသားကြီးရဲ့၊ ကက်(ရှ)မင်းသားက ဘုရားသခင်ရဲ့ သမီးတော်သီချင်းသံ ကြားရပြီးတော့ ချစ်လာသလို သင်လည်း ကြောက်စိတ်ထက် အချစ်စိတ်က ပိုများလာပြီဆိုပါတော့၊ ကိုင်း . . . အဗီရာဇဝင်မှာ မကြုံဖူးအောင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ မင်္ဂလာပွဲကြီးကို မမ်းဖမ်းမြို့မှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကြီး ဆင်နွှဲပြီးတော့ အိပ်ရပ်ပြည်ဘုရင်နဲ့ သင် ဒီနေ့ရက်ကို ရှာဖွေခဲ့တဲ့ အတိုင်း ဟရီးကလည်း သင့်ကို အိပ်မက်ထဲမှာ ကတိပေးသွားခဲ့တယ် မဟုတ်သား၊ လာပါ မောင်တော်ရယ်၊ ဒီမှောင်ရိပ်တွေကို နှုတ်ဆက်ပြီး တက်သစ်စနေခြည်ရောင်အောက်မှာ နှစ်ပါးအတူ ယှဉ်တွဲပြီး ကြွချီတော်မူကြပါနဲ့ရဲ့”

[၁၂]

ဘိသိက်မင်္ဂလာ

ဘုရင်မကလေးက ဦးလေးတော် မင်းသားကြီးအဗီအား ထိမ်းမြားလက်ထပ်ရန် သဘောတူလိုက်ပြီဟူသော သတင်းကို ကြားရသော မမ်းဖမ်းမြို့သူမြို့သားအပေါင်းတို့သည် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်ကာ အချို့ကလည်း ဤသို့ မိမိ၏ခမည်းတော်အား လုပ်ကြံသူကို လက်ထပ်ခြင်းထက် ရာဇဝင်ကွင်လောက်အောင် အသက်ကိုစွန့်လွှတ်ခြင်းက တိုင်းပြည်အတွက် ပို၍ ဂုဏ်ယူဖွယ်ရှိကြောင်း တီးတိုးပြောဆိုလျက်ရှိကြ၏။

သို့နှင့် မင်္ဂလာဘိသိက်ပွဲတော်ကြီးကို အိမ်ဖြူတော်ကြီး၏ ခန်းမဆောင်၌ မည်သည့်နေ့ မည်သည့်အချိန်တွင် ဆင်ယင်ကျင်းပမည်အကြောင်း သံတော်ဆင့်များက မြို့အတွင်း၌ လှည့်လည်ကြေညာကြ၏။

ထိုနေ့သို့ ရောက်လတ်သော် ခန်းမဆောင်ကြီးထဲတွင် မင်းစိုးရာဇာ၊ အရာရှိကြီးငယ်များနှင့်တကွ အထက်တန်းစား ဂုဏ်သရေရှိ ပရိသတ်အပေါင်းတို့ဖြင့် ပြည့်နက်လျက်ရှိ၏။ ဆင်းရဲသားလူထုကြီးမှာမူကား ခန်းမဆောင်တံခါးတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ မြင့်မားသော ကျောက်လှေကားများပေါ်၌လည်းကောင်း၊ ပြင်ပရှိ ပန်းခြံနှင့် လမ်းများပေါ်၌လည်းကောင်း၊ ပျားအုံ၌ စွဲအပ်သော ပျားများသဖွယ် ကွက်လပ်ဟူ၍ အနည်းငယ်မျှမကျန် ဖြုတ်သိပ်ခံကျပ်လျက်ရှိကုန်၏။ ခန်းမဆောင်ထိပ်၌ ရာဇပလ္လင်နှစ်လုံးကို ယှဉ်၍ ချထားရာ တစ်လုံးသည် အခြားတစ်လုံးထက် အနည်းငယ်မျှ ပို၍မြင့်၏။

မင်္ဂလာအခါတော် အချိန်သို့ ကျရောက်ပြီဖြစ်၍ ဘုရားကျောင်းများမှ ခရာသံများ ၃ ကြိမ်တိုင် ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် ဟေသာဘုရားကျောင်းတွင် ဘုန်းတော်ကြီးများ မျက်မှောက်၌ အဗီနှင့် နီတာကျူအာ မင်းသမီးကလေး

တို့သည် ရွှေလက်တော်ချင်း ဂဟေဆက်၍ မင်္ဂလာဘိသိက် သွန်းလောင်းပြီး ကြောင်း သံတော်ဆင့်များက ကြွေးကြော်လျက်ရှိကြလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ပရိသတ်များထဲတွင် ထူးဆန်းသော ကောလာဟလ သတင်းတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာရာ၊ ၎င်းသတင်းမှာ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ထုံးတမ်း စဉ်လာအတိုင်း 'ဟေသာ' နတ်ဘုရားမ၏ ကြာပန်းငုံကြီးကို သတို့သမီးအား လှမ်းပေးလိုက်စဉ် သတို့သမီးလက်သို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အရိုးမှာ ရာဇလုံတံအဖြစ်သို့ ပြောင်းသွားကြောင်း၊ ထိုမျှသာမက အဓိက ဟေသာနတ် သမီးအား မင်္ဂလာရွှေဂျိုးဖြူကလေးကို ဆက်သသောအခါတွင် သိန်းငှက် ကြီးတစ်ကောင်သည် ဘုရားကျောင်းတံခါးဝမှ ရုတ်တရက် ဝင်လာ၍ လက် တွင်းမှ အတင်းထိုးသုတ် သွားပြီးနောက် သတ်ဖြတ်ထိုးဆိတ်သွားကြောင်း စသည့် သတင်းဖြစ်လေသည်။

မကြာမီ အိမ်ဖြူတော် ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်းသို့ အဓိသည် ဘုန်း တော်ကြီးများရှေ့မှ ခေါင်းဆောင်ကာ နောက်ပါအခြေအရံများနှင့် ဝင်လာရာ သူ၏ ဖြူဆွတ်သော ဝတ်ရုံပေါ်၌လည်း နိမိတ်မကောင်းသော သွေးစက်တို့ ဖြန့် ခွန်းထင်းပေကျလျက် ရှိသည်ကို မြင်ရ၏။ ထို့နောက် သံတော်ဆင့်များ က ဘုရင်မကြံ့ချီလာကြောင်းဖြင့် မကြေညာရသေးမီ၊ စင်မြင့်ပေါ်တွင် ရောက် နေသော ဘုရင်မအား အံ့ဩစွာ တွေ့မြင်ရလေသည်။ ဘုရင်မမှာ ပြောင်လက် သော ဝတ်စားတန်ဆာများကို မဝတ်ဆင်ဘဲ လည်ပင်းတွင် ဟိုက်၍ ချုပ်ထား သော သာမန်အဝတ်ဖြူတစ်ခုကိုသာ ဝတ်ရုံလျက်ရှိလေရာ၊ လည်ပင်း၌ မွေး ကတည်းက ထူးဆန်းစွာပါရှိသော လက်ဝါးကပ်တိုင် အမှတ်ကြီးသည် ရင် ညွန့်ပေါ်တွင် ထင်ရှားစွာ ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ သို့သော် ဦးခေါင်း ထက်၌မူ နန်းစဉ်အမှတ်အသားဖြစ်သော ခြေရုပ် ၂ ကောင်ပါရှိသည့် ရွှေ သရဖူကို ဆောင်းကာ နီလာကြာပွင့်ကြီးပါရှိသည့် ရာဇလုံတံကို ကိုင်ထား လေသည်။ မျက်နှာ၌လည်း ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ပူဆွေးအားလျော့ခြင်းများကို အလျဉ်းမတွေ့ရဘဲ ပကတိ ကျန်းမာလတ်ဆတ်၍ တည်ကြည်ခံ့ညားသော ရာဇက္ခန္ဓာနှင့်လည်း ပြည့်စုံလျက် ရှိလေသည်။ နက်ရှိုင်းသော သူ၏ မျက်လုံး များသည်လည်း လူတိုင်း၏ နှလုံးသားထဲသို့ ထွင်းဖောက်ဝင်ရောက်တော့ မည်ကဲ့သို့ ရှိလေရာ၊ ထိုအခိုက် ဘုရင်မသည် ပရိသတ်များအား ငြိမ်သက် သော ပြုံးခြင်းဖြင့် ပြုံးကာနှုတ်ဆက်လေသည်။

ထို့နောက် ဘုရင်မကလေးအား ရာဇပလ္လင်ရှိရာသို့ နန်းတွင်းအရာရှိ နှစ်ဦးက ခေါ်ဆောင်သွားရန် ရှေ့သို့တိုးလာရာ ဘုရင်မသည် သူတို့အား လက် ပြလိုက်၍ . . .

“အာမင်၏သမီးတော် အိဂျစ်ဘုရင်မအား လမ်းပြရန်မလိုပေ၊ ကျွန်ုပ် အစွမ်းဖြင့်သာ နေရာကို ယူပေမည်”

သို့နှင့် ဘုရင်မသည် ပကတိ တည်ငြိမ်အေးဆေးသော အမူအရာ ဖြင့် သတို့သားအဓိအတွက် ပြုလုပ်ထားသော ရာဇပလ္လင်အမြင့်ပေါ်သို့ တက် ကာ ဣန္ဒြေရစွာ ထိုင်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုအခါ၌ ကာကူးသည် အဓိ၏ နားနား သို့ကပ်၍ တစ်စုံတစ်ရာ တီးတိုးပြောလိုက်ရာ အဓိသည် ဒေါသမာန်ထကာ ခက်ထန်သောအသံဖြင့် ဘုရင်မအား . . .

“သင့်နေရာကို သင်မသိဘူးနဲ့၊ တူပါတယ်၊ သင့်နေရာက ကျွန်ုပ်ရဲ့ လက်ဝဲဘက်မှာပါ”

“ဘာကြောင့်လဲ မင်းသားကြီးအဓိရဲ့”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့၊ ယောက်ျားဆိုတာ မိန်းမထက် မြင့်မြတ်တဲ့ နေရာကို ယူရစေပြီ”

“မဟုတ်ဘူးလေ သင်မှားလေပြီ၊ မဟာသွေးအစစ်ဖြစ်တဲ့ အိဂျစ်ပြည် ဘုရင်မကရာဇ်ဟာ သူ၏ ကျေးကျွန်ထက် မြင့်မြတ်တဲ့ နေရာကို ယူရတာ ပေါ့၊ ဒါကတော့ ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်ပဲ၊ ဒါကြောင့် အခုလာပြီး သင်တို့ ရဲ့ဘုရင်မကို အရိုအသေပြုပေတော့၊ သင် ပြီးတော့ ဘုရင်မကို ရန်ပြုတဲ့ ကျေးကျွန်တွေက အရိုအသေပြုရလိမ့်မယ်”

ထိုအခါ ဒေါသထွက်ခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ အံ့ဩခြင်းများ ရော စပ်လျက်ရှိသော အသံကြီးသည် ပရိသတ်များထဲမှ တစ်ခန့်က ထွက်ပေါ်လာ လေ၏။ အချို့က ဘုရင်မအား ရာဇပလ္လင်ပေါ်မှ ဆွဲချသတ်ဖြတ်ပြီးနောက် ထီးနန်းကိုသာ ဆက်ခံရန် အဓိအား လှမ်း၍ ဟစ်အော်ကြလေ၏။ ပရိသတ် များသည် လှိုင်းထလျက်ရှိသော ပင်လယ်ပြင်ကြီးကဲ့သို့ ဓားများကို စွဲကိုင် လျက် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြကုန်၏။ ထိုအခါ နတ်ရွာစံ ဖာရိုးဘုရင်ကြီး၏ ရိုးရာကို ကြည့်ညိုလေးစားသူများသည် တံခါးပေါက်ကြီးမှ အပြင်သို့ ၂ ယောက်တစ်တွဲ သုံးယောက်တစ်တွဲ ထွက်ခွာသွားစပြုရာ ခန်းမဆောင်ကြီး အတွင်း၌မူ နစ်ပေါင်းများစွာကပင် အိဂျစ်ပြည်၏ ရန်သူဖြစ်ခဲ့သော “ဗီဂျူ အင်” လူမျိုးများ၊ သဲကန္တာရသားများ၊ အဓိ၏ မိခင်ဘက်မှ သွေးမျိုးပါသည့် ‘ဟိုက်ဆိုး’ လူမျိုးများ၊ အဓိ၏ စစ်တပ်၌ အကာအကွယ်ယူကာ ခိုလှုံနေကြ သည့် လူဆိုးလူမိုက် ခိုးသားဓားပြများ၊ လစ်ဗန္ဓနနယ်မှ ဆီးမိုက်လူမျိုးများ၊ ဖန်ကမ်းခြေမှ အသားမည်းလူရိုင်းများဖြင့် ပြည့်နက်လျက်ရှိတော့၏။

အဓိထိုင်မည့်နေရာ ရာဇပလ္လင်ပေါ်၌ကား နီတာကျူအာ ဘုရင်မ သည် လျှမ်းလျှမ်းတောက်မာနဖြင့် ဣန္ဒြေမပျက် ထိုင်လျက်ရှိလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ထိုအခါ အဓိ၏ ဘက်တော်သားများလည်း 'ဤမိန်းမအား အပိုင်း အပိုင်းဖြစ်အောင် ခုတ်သတ်ကြလော့၊ သူကား မျိုးရိုးမစစ်သော စုန်းမဖြစ်၏၊ ယခုပင် သတ်ကြလော့' ဟု ဟစ်အော်ကြလေ၏။

"ဘယ့်နယ်လဲ ဘုရင်မရဲ့၊ သူတို့ အခုပြောတာတွေ ကြားရဲ့မဟုတ်လား၊ ကျွန်ုပ်လူတွေက သင့်ကို မယုံကြည်ကြပေဘူး၊ ပြီးတော့ သူတို့က လူကြမ်းတွေဆိုတော့ ကျွန်ုပ်လည်း တာရှည်ထိန်းထားနိုင်မယ် မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတစ်ခါ သူတို့လက်ထဲကို သင်ရောက်သွားရင်တော့ ကျားရှေ့မှောက်လျက် လဲတဲ့ ယုန်သုငယ်ထက် ဆိုးတော့မှာပဲ"

ဘုရင်မကား အရေးမစိုက်သော အမူအရာဖြင့် . . .

"ဥပမာပေးပုံကလည်း ဆိုးလှချေကလား မင်းသားကြီးရဲ့"

"ဘုရင်မ၊ သင်ဟာ သင့်ရဲ့ ကြင်ယာတော်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်ုပ်ကိုတောင် ယခုအထိ သင့်ကို အရိုအသေပြုစေချင်သေးသလား"

"ဘာကြောင့် မပြုစေချင်ရမှာလဲလေ၊ ကျွန်ုပ်ပြောပြီးပါပကောလား၊ မင်းတို့အမိန့်ဆိုတာ ပြောင်းလွဲရိုးမှ မရှိပေဘဲ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် လို့လည်း ကျွန်ုပ်ဟာ ဖာရိုးဘုရင်ပဲ"

အဓိသည် ဘုရင်မကလေးအား ရာဇပလ္လင်ပေါ်မှ ဆွဲချစေရန် သူ့ကိုယ်ရံတော်များဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် သူ့အား စောင့်ကြည့်နေသော ဘုရင်မသည် မိမိ၏ ရာဇလုံတံကို မြှောက်လိုက်ပြီးလျှင် ကြည်လင်လေးနက်သော အသံဖြင့် တစ်ခန်းလုံးကြားလေ့က်အောင် အောက်ပါအတိုင်း မိန့်မြွက်လေသည်။

"အို ပရိသတ်များ၊ ကျွန်ုပ်နှင့် သင်တို့၏ စပ်ကြားတွင် ပြဿနာတစ်ရပ် ရှိနေပေသည်။ သင်တို့၏ ဘုရင်မဖြစ်သော ကျွန်ုပ်က ရှေးက ကျွန်ုပ်၏ ဘိုးဘေးဘီဘင်များ အုပ်စိုးခဲ့ကြသကဲ့သို့ အိဂျစ်ပြည်တွင် အုပ်စိုးရမည်လော၊ သို့မဟုတ် ဘုရားသခင်၏ အမိန့်အရ ကျွန်ုပ်၏ ကြင်ယာတော်အဖြစ်ဖြင့် လက်ထပ်လိုက်သော ထိုသူကို အုပ်စိုးစေလိုသလော၊ ကျွန်ုပ်၏ ခမည်းတော်ကို လုပ်ကြံသူ၏ လက်သို့ ကျွန်ုပ်အား ပေးအပ်လိုသောဆန္ဒ ရှိကြ၏။ သင်တို့က အများဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ကား အပေါင်းအဖော် ခြွေရံသင်းပင်းများနှင့် ဝေးကွာနေလျက် ဆာလောင်မွတ်သိပ်လျက်ရှိသော ခွေးအများအကြား၌ ရောက်ရှိနေသော သိုးငယ်ကလေးတစ်ကောင်နှင့်သာ တူနေပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့လျှင် သင်တို့အား အတုနိုင်ပါအနည်း"

"သင် အံ့မတုနိုင်သည်မှာ မှန်ပေသည်၊ သင် သိုးငယ်ကလေးအောက်သို့ ပေးလာ၍ ခြင်္သေ့မင်း အဓိရှေ့၌ ခူးထောက်လှည့်လော့"

ဟု ခပ်ရိုင်းရိုင်း သံတော်ဆင့်တစ်ယောက်က ဘုရင်မအား လှမ်း၍ အော်လေ၏။

ဘုရင်မသည် တစ်ခဏမျှ တွေဝေငေးမောနေသေး၏။ နောက်မှ အားယူညစ်ထုတ်ရသောအသံဖြင့် . . .

"ကျွန်ုပ်သည် သင်တို့အလယ်တွင် မိန်းမသား တစ်ဦးတင်သော ကျမျှသာဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ခမည်းတော် ဖာရိုး သေဆုံးသွားပြီဖြစ်သဖြင့် ဖာရိုးအား ထောင်ဖမ်း၍ အသက်ဆုံးရှုံးစေခဲ့သော ထိုသူမှတစ်ဆင့် အုပ်ချုပ်စေလိုကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်က မည်သို့ တတ်နိုင်ဦးမည်နည်း"

"ဝတ္တရားကျေပွန်သော ကိုယ်လုပ်တော်တစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့် သင်၏ လင်ယောက်ျား၏ စကားကို နာခံလော့၊ မျိုးမစစ်သော မင်းသမီး"

ဟူ၍ အဓိ၏ အရာရှိတစ်ယောက်က ပြောင်လောင်ပြောလိုက်သည်တွင် ကျန်လူများက ဝါးခနဲ ရယ်မောလိုက်ကြလေ၏။

ထိုအခါ ဘုရင်မသည် ထိုသူအား ထူးဆန်းစွာ စိုက်ကြည့်လျက်ရှိရာ ထိုသူ၏ နှုတ်ခမ်းများမှာ လူအများကြည့်ရှုလျက်ရှိစဉ်၌ပင် တဖြည်းဖြည်း ဖြူလာပြီးနောက် နံဘေးသို့ လဲကျသွားမည်ပြုရာ သူ၏နံဘေးရှိ လူများက ဖေးမ၍ ထားလိုက်ရလေ၏။

ဘုရင်မက တည်ငြိမ်သော လူနေဖြင့် . . .

"ဘုရားသခင်၏ ကျောင်းတော်၌ ဘိသိက်ခံယူ၍ သရဖူဆောင်းပြီးသော အိဂျစ်ပြည်၏ စကရီဘုရင်မပင် ဖြစ်လင့်ကစား အချိန်မရောက်မီ သည်းခံရပေမည်။ အို သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့ ကျွန်ုပ်မွေးဖွားစဉ်က နတ်တကာတို့၏ ဘုရင်အာမင်သည် သူ၏ဝိညာဉ်ကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်ခန္ဓာတွင်းသို့ ထည့်သွင်းပေးသနားတော်မူခဲ့၏။ အကျပ်အတည်းနှင့် တွေ့သောအခါ ကျွန်ုပ်အား ကယ်ဆယ်ရန် ကတိပေးခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်အား ဘုရားသခင်ထံ ဆုမွန်တောင်းရန် အချိန်ပေးပါလော့"

ထိုအခါ အဓိကပင် . . .

"မှန်ပေသည်၊ ကျွန်ုပ်၏လူများ ဘုရင်မ၏ တောင်းဆိုချက်ကို လိုက်လျောကြပါကုန်လော့"

သို့နှင့် ဘုရင်မကလေးသည် နေရာမှရပ်လျက် လက်များကို ကောင်းကင်သို့ မြှောက်ကာ အတန်ကြာမျှ ဆုမွန်တောင်းလျက် ရှိလေ၏။

ဆုတောင်းခြင်း ပြီးဆုံးသောအခါမှ ဘုရင်မကလေးသည် ရာဇပလ္လင်ပေါ်သို့ ပြန်လည်ညွတ်ကျသွားပြီးလျှင် လက်ပေါ်သို့ မေးတင်ကာ ဝင်ရံဆဲဆဲဖြစ်သော နေမင်းကြီးအား မျက်တောင်မခတ်ဘဲ စူးစိုက်ကြည့်ရှုလျက် ရှိ

လေသည်။ ထိုအခါ လူအားလုံးပင် နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်စ ပြုနေသော နေမင်းကို ကြည့်ရှုကာ ရှိနေကြလေသည်။

အခမ်းအနား ကျင်းပသည့်နေရာမှာ ကောင်းကင်သို့ ဟင်းလင်းပွင့်နေသည့်နေရာ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ခန်းဆောင်၏အပြင်မှ ရှည်လျားသော တောကပ်တိုင်ကြီးနှစ်တိုင်၏ အရိပ်များသည် အဖျားချင်း ယှက်၍နေသော ဓားရှည်ကြီးများကဲ့သို့ ဘုရင်မ၏ ရာဇပလ္လင်ခြေရင်းသို့ ဦးတိုက်လျက် ရှိလေသည်။ ပရိသတ်များကား တစ်စုံတစ်ရာ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်လိမ့်မည်ဟူ၍ မည်သူမျှ မထင်။ မာန်စွယ်ကျိုးလှဆဲဆဲဖြစ်သော မာန်ရှင်မိန်းမတစ်ယောက်၏ နောက်ဆုံးငိုမြည်တမ်းတခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ထင်ကြလေသည်။

ထိုနေ့ နေဝင်ပုံမှာ အခါတိုင်းနေ့များနှင့်မတူ လွန်စွာပင် ဆန်းကြယ်လှပေသည်။ ကောင်းကင်ယံနှင့် မြေပြင်အလုံး၏ ထူးထူးခြားခြား တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပုံမှာလည်း ကြောက်မက်ဖွယ်ပင် ကောင်းလှ၏။ ခွေးဟောင်းသံ၊ ကလေးငိုသံ၊ ယုတ်စွအဆုံး သစ်ရွက်ကလေးတစ်ရွက်ကျသံကိုပင် မကြားရ၊ တစ်မြို့လုံး သုဿန်တစ်စလို့ ငြိမ်သက်လျက် ရှိလေ၏။

ထူထဲသော တိမ်တိုက်များသည် ကောင်းကင်သို့လျှင် လေတိုက်ခြင်းမရှိဘဲ လှုပ်ရှား ရွေ့လျားလျက်ရှိ၏။ နေရောင်ထိသော နေရာ၌ တိမ်တိုက်များသည် ရွှေရောင်၊ အနီရောင် နှင့် ခရမ်းရောင်များ ဖြစ်နေကြ၏။ သို့ရာတွင် ထိုတိမ်တိုက်များ၏ အထက်၌မူ မှင်ရောင်ကဲ့သို့ မည်းမှောင်လျက် ရှိနေလေသည်။ ထို့ပြင် တိမ်များသည် ထူးဆန်းသော သဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးသို့ ပြောင်းလဲလျက်ရှိကြရာ အချို့က စစ်ထွက်မည့် စစ်သည်တော်များ ဗိုလ်မှူးစစ်ကဲများကဲ့သို့ ထိုမှဤမှ လှုပ်ရှားလျက် ရှိကြကုန်၏။ အချို့က စစ်ရထားများ ဖြစ်သွားကြ၍ အချို့က တောက်ပြောင်သော လှံတံများကို စွဲကိုင်နေသည့် ခြေလျင်စစ်သည်တော်များအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် ရှိရှိသမျှသော တိမ်များထက် မြင့်မားသော တိမ်တိုက်တစ်ခုသည် ရုတ်တရက် ကောင်းကင်မှ ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင် ရွှေရောင်ဆံပင်များကို ဖြန့်လျက်ရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်၏သဏ္ဌာန် ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။ ထိုမိန်းမ၏ခြေအစုံသည် နေမင်းကြီး၏အပေါ်၌ ရပ်တည်လျက်ရှိရာ ကိုယ်မှာမူ ကောင်းကင်ကို ကိုင်းညွတ်ဖြတ်သန်းလျက် ဝေးလံသော အရှေ့ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီမှ မှေးမှိန်စွာ ထွက်ပြုလာသည့် ငွေလသော်တာကို လက်နစ်ဖက်ဖြင့် လှမ်းကိုင်ထားလေသည်။

ထိုသဏ္ဌာန်ကို မြင်ရသူများသည် ကြောက်ရွံ့လာကြကုန်၏။ ကာကူးသည် အစီ၏ နားနားသို့ကပ်၍ တီးတိုးပြောလိုက်ပြီးနောက် နေမင်း၏

ရောင်ခြည်ထက်၌ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော ကြယ်နှစ်ဖွင့်ကို လက်ညှိုးထိုးပြရာမှ ဘုရင်မကို လှည့်၍ကြည့်ရင်း သူ့သခင်အား တစ်စုံတစ်ရာကို စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောဆိုနေပြန်လေသည်။

နောက်ဆုံး၌ အဓိက . . .

“နေမင်းကြီးလည်း ဝင်သွားပါပြီ။ ဒီအဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အလုပ်တွေကို လက်စသတ်ကြပါစို့၊ ကဲ လာပါ။”

ဟု ဘုရင်မအား လှမ်း၍ပြောလိုက်ရာ . . .

“နေပါဦးလေ၊ အချိန်နည်းနည်းလိုပါသေးတယ်။”

ဟု ဘုရင်မက ငြိမ်သက်စွာပင် ပြန်ပြောလေသည်။

ဤသို့ ပြောလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မြစ်ကမ်းနားပေါ်၌ အတန်းလိုက်စီ၍ ပေါက်နေသော ထန်းပင်များသည် ရုတ်တရက် အချက်ပေးလိုက်ဘိသကဲ့သို့ ရာဇပလ္လင်ပေါ်၌ရှိသော ဘုရင်မကို အရိုအသေပြုသည့်အလား အရှေ့ဘက်သို့ တညီတညာတည်း ကိုင်းညွတ်သွားသည်ကို မြင်ကြရလေ၏။ လေအနည်းငယ်မျှ မတိုက်ခတ်ဘဲ ထိုကဲ့သို့ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ကိုင်းညွတ်ပြီးနောက် ယခင်ကကဲ့သို့ပင် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်တည်နေကြလေ၏။ ထို့နောက် ကတ္တီပါကားနက်ကြီးကို ကောင်းကင်တစ်လျှောက်သို့ ဆွဲ၍ အုပ်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ တိမ်တိုက်များသည် ရုတ်တရက် ရောနှောစုရုံးသွားပြီးလျှင် ဖြာထွက်နေသော အလင်းရောင်များသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးသွားလေရာ၊ ခန်းမဆောင်တစ်ခုလုံး မှောင်၍လာပြီးနောက် ဘုရင်မ၏ ဆုတောင်းသံတစ်ခုကိုသာ ကြားရတော့၏။

“နေနတ်ဘုရင်ကြီးလည်း သေသွားပါပကော ဘယ့်နှယ်လဲ မျိုးရိုးမစစ်တဲ့ စုန်းမရဲ့။”

ဟု တစ်ယောက်က လှမ်းအော်လိုက်ရာ . . .

“အေးလေ၊ ဒါပေမဲ့ အာမင် အသက်ရှင်နေပါသေးတယ်၊ သူ့ရဲ့ ဝရဒီန်လက်နက်ကိုသာ သတိထားကြပေတော့ သစ္စာဖောက်တွေရေ။”

ဟု ဘုရင်မကလေးသည် အေးစက်စက်အသံဖြင့် ပြန်၍ အော်လိုက်လေသည်။

ဘုရင်မနှုတ်ဖျားမှ ထိုစကားများ ထွက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံးသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော လျှပ်စစ်၏ အရောင်ဖြင့် လင်းခနဲဖြစ်သွားလေရာ၊ လူများသည် ထိုလျှပ်ရောင်ထဲ၌ နောက်တစ်ကြိမ် မြေသို့ ညွတ်ကျလုခမန်း ညွတ်သွားသော ထန်းပင်များကို မြင်လိုက်ရပြန်၏။ ထို့နောက် လေပြင်းများသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အသံ

www.burmeseclassic.com

၁၁၄ * ၁၀၆၅၅

ကြီးဖြင့် ဟန်ဆောင် တိုက်ခတ်လာလေရာ၊ သူတို့အောက်မှ မြေပြင်သည်လည်း ဘီလူးကြီးဘဝကောင် ကိုင်မနေဘဲသကဲ့သို့ နိမ့်ချမြင့်ချိ လှုပ်ရှားလျက်ရှိနေလေ၏။ လှိုင်းထ၍ နေသကဲ့သို့ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် နိမ့်ချမြင့်ချိ ရှိနေပြီး၊ နောက်ဆုံးအကြိမ်တွင် တဖြိုးဖြိုး တဝန်းဝန်းကျသော ကျောက်တုံးသံများနှင့်အတူ သေမေ့သွားကြောင့် ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လိုက်သော အသံဆိုးကြီးများသည် ထုထဲသော အမှောင်ထုကြီးထဲမှ ထွင်းဖောက်ပေါ်ထွက်လာလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံးကို ဝင်းခနဲ လက်ခနဲဖြစ်၍ သွားဆဲသော အလင်းရောင်များထဲ၌ ရာဇဗိုလ်တို့ ကောင်းကင်သို့ မြောက်ကိုင်းကာ အောင်မြင်သောပြုံးခြင်းဖြင့် ပြုံး၍နေသော ဘုရင်မကို မြင်ကြရလေ၏။ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကြားလိုက်ရသော အသံကြီးကား အသံနည်း၊ ခန်းမသား အပြင်ဘက် အဝင်ဝတွင် 'တိုက်ဆိုး' ခြင်္သေ့ရုပ်ကြီးကို တိုင်ထိပ်၌ တင်ကာ သည် ကျောက်တိုင်ကြီး ၂ တိုင်သည် တံခါးများ၊ ပေါင်းကူးခုံးကြီးများ ပေါ်သို့ ကနဲလနဲဖြတ် လဲကျလေရာ၊ အဟွင်းရှိ ရာပေါင်းများစွာသော လူတို့မှာ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲကြီးများ ပိဉ္ဇပ်ကာ သေဆုံးကြရကုန်၏။ ဘုန်းကြီးများအလယ်၌လည်း မိုးကြိုးထိမှန်သဖြင့် လူတစ်ယောက်သည် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်ကာ သေဆုံးလျက်ရှိရာ၊ ထိုသူကား အခြားမဟုတ် ဘုရင်မအား ပြောင်လျှောင့်ပြောဆိုခဲ့သူပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါ၌ ခန်းမဆောင်အတွင်းတွင် အသက်ရှင်၍ ကျန်ရစ်သမျှသော သူတို့သည် အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်ရန် အပြင်သို့ သေပြေးရှင်ပြေးပြေးကြကုန်ရာ အမန်းယဲတွင် နောက်ဆုံး အစီနှင့် အရာရှိအချို့အပြင် လူသေများနှင့် ဒဏ်ရာရသူများပါ ကျန်ရှိရစ်တော့၏။ ထိုအခါ၌ တိမ်ညိုတိမ်နက်များသည်လည်း ကင်းစင်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် ကြယ်တာရာအပေါင်း ခြုံရုံလျက်ရှိသော လမင်းကြီးသည် သာယာသော ဘော်ဖြူငွေသားရောင် အဆင်းကို ဆောင်လျက်ရှိလေ၏။

“ပြောစမ်းပါဦး ကြင်ယာတော်ကြီးရဲ့၊ အိဂျစ်မှာ ဘယ်သူ ဘုရားသခင်လဲလို့”

“သင်၏ဖခင် အာမင်ဖြစ်ပါတယ်”

“ပြီးတော့လည်း အိဂျစ်မှာ ဘယ်သူ ဖာရိုလဲ”

“တခြားသူမဟုတ်ပါဘူး၊ သင်သာ ဖာရိုဖြစ်ပါတယ် ဘုရင်မ”

“ကျွန်ုပ်ကို ကူညီမည့်သူ မရှိဘူးဆိုပြီး၊ အာဏာနဲ့ အဓမ္မစနစ်ကို သုံးခဲ့ကြတယ်”

အစီသည် တုန်လှုပ်သောအသံဖြင့်...

“ကျွန်ုပ်မှာပါပြီ ဘုရင်မ၊ သင်သာ ဖာရိုဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်ုပ်အား အသက်ချမ်းသာခွင့်ပေးပြီး သင်၏ အရိပ်အာဝါသအောက်မှာ နေထိုင်ခွင့်ပြုတော်မူပါ”

သို့ဖြင့် အစီသည် လူအားလုံးတို့ရှေ့တွင် ဘုရင်မ၏ ခြေအစုံကို ဦးညွှတ်၍ အရိုအသေပြုလေရာ သူ့နောက်မှ ဘုန်းကြီးများ၊ စစ်ဗိုလ်စစ်မှူးများ၊ မှူးမတ်များလည်း သူတို့သခင် ပြုလုပ်သည့်အတိုင်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လိုက်နာပြုလုပ်ကြလေ၏။ ကာကူး၏အလှည့်လို့ ရောက်သောအခါ ဘုရင်မသည် ခြေနှင်းကို ထိကိုင်ရန်ပင် အလိုမရှိသည့်ဟန်ဖြင့် ခြေကို နောက်သို့ပြန်၍ ရုပ်လိုက်ပြီးနောက်...

“ပြောပြစမ်းပါဦး မှော်ဆရာကြီးရဲ့၊ သင့်ထက် အပြစ်နည်းတဲ့လူတွေ ဒီလောက် အတုံးအရုံး သေကြပါလျက်နဲ့ ဖာရိုရဲ့ သွေးစွန်းတဲ့ သင်ဟာ ဘယ်နည်းနဲ့ အသက်ရှင်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တာလဲ”

ထိုစကားများကို ကြားရသောအခါ ကာကူးသည် သူ၏ နဖူးကို မြေကြီးနှင့်ပွတ်တိုက်ကာ ထိုပြစ်မှုကြီးကို မိမိမကျူးလွန်ရသဖြင့် မိမိအား အပြစ်မှ ချမ်းသာခွင့်ပေးပါမည့်အကြောင်းနှင့် တောင်းပန်တိုးလျှိုးလျက် ရှိလေ၏။

“တော်စမ်းပါလေ၊ အခုတစ်ခဏတော့ သင့်အသက်နဲ့ မေထရာရဲ့ အသက်ကိုပါ ချမ်းသာပေးလိုက်မယ်ဆိုတာကို နားလည်သွားပေတော့၊ နောက်ပြီးတော့ နန်းတွင်းပုရောဟိတ် ရာထူးကိုလည်း ခဏတစ်ဖြုတ်တော့ ဆက်ပြီး ရပါလိမ့်မယ်”

ထိုအခါ သူသည် ကျေးဇူးတင်စကားများကို ခရားမှ ရေလွှတ်သကဲ့သို့ တတွတ်တွတ် ပြောဆိုလျက်ရှိလေ၏။ ဘုရင်မက လက်ကာတားမြစ်ရင်း...

“ဒီကိစ္စရဲ့ လမ်းဆုံးကို သင်မသိဘဲနဲ့ ကျွန်ုပ်ကို ကျေးဇူးတင်မနေပါနဲ့ဦး၊ ကိုင်း ကျွန်ုပ်ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ပြောစမ်းပါဦး၊ အောက်လမ်းဝိဇ္ဇာကြီးရဲ့ ကျွန်ုပ်ဟာ ဘယ်သူလဲလို့”

ကာကူးသည် မော်၍ကြည့်လိုက်ရာ၊ ညိုချက်မိ၍ သွားသကဲ့သို့ သူ၏မျက်လုံးများသည် ဘုရင်မ၏ မျက်လုံးအစုံမှ လွဲဖယ်၍ ခရိုင်အောင် ရှိတော့၏။ ထိုအခါ ဘုရင်မက...

“ယနေ့ညနေ သင်တွေ့ရတဲ့အတိုင်း ကျွန်ုပ်မှာလည်း လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ ပညာစွမ်းတွေ ရှိပါသေးတယ် ကာကူးရဲ့၊ နို့မဟုတ်ရင် ကျွန်ုပ် ဆုတောင်းရွတ်ဆိုလိုက်တာနဲ့ ဘာကြောင့် မြေကြီးတွေ တုန်လှုပ်ပြီး ကမ္ဘာချင်အောင်

www.burmeseclassic.com

တည်နေမယ့် ကျောက်တိုင်ကြီးတွေ လဲပြိုကျရမှာလဲလို့ ကဲလေ ပညာရှင်နှစ်
ဦးရဲ့ စပ်ကြားမှာ လျှို့ဝှက်စရာရယ်လို့ မရှိသင့်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် သင်မှန်း ထားတဲ့
အရာတစ်ခုကို ကျွန်ုပ် သင့်ကို ပြောပြမယ်။ ဒီအကြောင်းကိုတော့
သင်ဘယ်နည်းနဲ့မှ သင့်သခင်ကိုရော၊ မေထရာကိုရော၊ ပြန်ပြီး မပြောတန်
ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ထပ်ပြီး သတိပေးလိုက်ရဦးမယ်။ ဒီစကားကို သင့်နှုတ်က
ဟလိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် သင်ဟာ သေခြင်းဆိုးနဲ့ သေရပြီလို့သာ အောက်
မေ့လိုက်ပေတော့။ ဤကဲ ဖယောင်းရုပ်ထုဆရာကြီး နားထောင်ပေတော့”

ထို့နောက် ဘုရင်မသည် သူ၏ နားအနီးသို့ကပ်၍ တစ်စုံတစ်ရာ
တီးတိုးပြောလိုက်ရာ သူ၏ မျက်လုံးများမှာ ပြူးထွက်၍လာပြီးလျှင် သူ၏
ကိုယ်ကြီးသည်လည်း အရက်မူးသကဲ့သို့ ယိမ်းယိုင်လာပြီးနောက် အဓိက မေး
သည်ကိုမျှ ပြန်၍ မဖြေနိုင်တော့ဘဲ ခန်းမဆောင်ပြင်ဘက်သို့ တစ်ခါတည်း
ထွက်ပြေးလေတော့သတည်း။

[၁၃]

နာနာရုပ်

တစ်လလွန်မြောက်သွားပြီးနောက် လဆန်း ၁ ရက်နေ့တွင် ပုရောဟိတ်ဆရာ
ကြီး ကာကူးသည် မမ်းဖစ်မြို့တော် အရာရှိများ ရုံးခန်းမှ မိမိရုံးခန်းသို့ အနား
ယူရန် ပြန်လာရာ မိမိအား စောင့်ဆိုင်းနေသော အဓိကို တွေ့ရလေ၏။ အဓိ
၏ ရုပ်အဆင်းမှာ ပြောင်းလဲခြင်းမက ပြောင်းလဲသွားကာ အိုမင်းရင့်ရော်၍
သွားခဲ့ရကား ခပ်မှောင်မှောင်ရှိနေသော အခန်း၌ ကာကူးပင် မမှတ်မိသဖြင့်
အရိုအသေမပြုမိဘဲ ရှိလေသည်။

ကာကူးက အဓိအား . . .

“သည်းခံပါအရှင်၊ အရှင်ရဲ့ ရုပ်ရည်က သိပ်ပြောင်းလဲသွားလို့ ရုတ်
တရက် မမှတ်မိခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

“အင်း ပြောင်းလဲသွားဆို မရေမရာ ကြံလိုက်တဲ့ သင့်အကြံကြောင့်
ပေါ့၊ အရှင်က အခြေအနေနဲ့ ဘယ်လောက်ကွာခြားနေပြီဆိုတာ သင်ပဲ ကြည့်
ပေတော့။ သားတွေလည်း သေ၊ မယားတွေလည်း အဝေးအနှင်ခံရ၊ အခွန်ငွေ
ဆိုတာလည်း တစ်ပြားတစ်ချပ်မှမရ၊ စစ်တပ်တွေဆိုတာကတော့ တခြားမှာ
အမှုထမ်းနေကြပြီ”

“နောက်ဆုံး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရှင်ဟာ ဖာရိုးပဲမဟုတ်လား၊ ပြီးတော့
ကမ္ဘာပေါ်မှာ အရောအလှဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ကြင်ယာတော်လည်း ဖြစ်
တယ်မဟုတ်လား”

“သင်တို့က သူ့ကို ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကြင်ယာတော်လို့ ခေါ်နေကြတယ်
ဟုတ်စ၊ သူဟာ အခုနေ့ထိ ကျွန်ုပ်ရဲ့ မယားမဟုတ်သေးဘူး ကာကူးရဲ့

“ပြောစမ်းပါဦး”

“သင်တို့က နတ်သမီးလောက် ထင်နေကြတဲ့ နတ်မိစ္ဆာမကလေး ခေါ့၊ တစ်နေ့ သူနေတဲ့ မိန်းမဆောင်ထဲကို ကျွန်ုပ်က ဝင်သွားတော့ မှန်ရှေ့မှာ ကျကျနနထိုင်နေတာ တွေ့ရတယ်။ မည်းနက်နေတဲ့ ဆံပင်ကလည်း ကော့ပြီး ရှည်နေလိုက်တာ မြေကြီးကို ထိလှာနန်းပဲ။ ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်ဖြူလွှာ ချင်းကလေးကလည်း ပကတိ တကယ့်ပါးပါးလွှာလွှာကလေး။ ဒါနဲ့ ကျွန်ုပ် ကို မြင်တော့ ပြုံးပြုံးရီရီနဲ့ လက်ခံစကားပြောရုံတောင် မကဘူး။ ကြာဆန်ဆန် မျက်နှာထားနဲ့ တစ်ဖက်သား ရင်ဖိုလောက်အောင် တကယ့်ကို မြူချိုနေတဲ့ မျက်နှာပါပဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်ုပ်က သူ့နားကို သွားပြီး အမွှေးနံ့သာနဲ့ သင်းနေတဲ့ သူ့ကိုယ်ကလေး ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်တော့”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ အရှင်”

“ဒီလိုလည်း ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်ရော၊ ပြုံးပြုံးကလေးနဲ့ ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ သူ့မျက်နှာ ပျောက်သွားပြီး ဖာရိုးကြီးရဲ့ အလောင်းကောင် ဝါတာ တာကြီး ရောက်နေတာ မြင်ရတာပါပဲ။ သည်တော့ ကျွန်ုပ်လည်း ကြောက်အား လန့်အား သူ့ကို လွှတ်ချလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်၊ ဆံပင်ကလေး တခါခါနဲ့ ကိုယ်ကလေးလှုပ်ပြီး၊ ရယ်ရယ်မောမော လုပ်နေလိုက်သေးတယ်။ တစ်လ လောက်သာ ကြာခဲ့ရော၊ ဒီနည်းအတိုင်း ချည်းပါပဲ”

“ဒီဟာပဲလား အရှင်”

“ကျွန်ုပ်သာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့အနားကို ရောက်လာတဲ့ ယောက်ျားမှန် သမျှ ဒီလိုချည်း ခြောက်လှန့်လွှတ်လေတော့၊ လုပ်ကြံမှုကြီးထဲပါတဲ့ ခေါင်း ဆောင် ၂ ယောက်ဟာ တစ်ယောက်က သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေပြီး၊ တစ်ယောက် နေတာ သွက်သွက်လည်အောင် ရူးသွားလေရဲ့။ ကျန်တဲ့လူတချို့တော့ ဘုရင်မကို တပ်မက်ပြီး ကျွန်ုပ်ကို ရန်ရှာမှာစိုးလို့ ကျွန်ုပ်ကပဲ သုတ်သင်ပစ်လိုက်ရတယ်”

“ဒါထက် တိုင်းရေးပြည်ရေးကကော”

“ဒါတွေတော့ မပြောနဲ့တော့၊ ကျွန်ုပ်မှာ မလုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်နေရတယ်။ ဒါထက် ရှေးအစဉ်အဆက်က ကျွန်ုပ်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့တဲ့ ‘ဘီဒူအင်’ လူမျိုးတွေကို ဒဏ်ခတ်လား၊ အပြစ်ပေးလား လုပ်နေရတယ်။ နောက် လကျရင်တော့ ကျွန်ုပ်နဲ့ တိတ်တဆိတ် စာချုပ်ချုပ်ဆိုထားတဲ့ ‘ဒီတာ’ ဘုရင် နဲ့ စစ်ဖြစ်ရတော့မှာပဲ။ ကျွန်ုပ်ဟာ ဘုရင်မသဘာ မေတ္တာရှိတယ်ဆိုပြီး၊ ကျွန်ုပ် နဲ့ လက်ထပ်ထားတဲ့ သူ့သမီးတော်ကို ပြန်ဖို့လိုက်ရတယ်”

“သည့်ပြင်ကော အရှင်”

“ဘုရင်မဟာ သီဗီးမြို့တော်ကို မင်းခမ်းမင်းနားနဲ့ ပြန်ဖို့အကြံရှိ တယ်။ သူ့အကြံတွေကဖြင့် ကြောက်စရာလည်း ကောင်း၊ ထူးဆန်းလည်း

ထူးဆန်းပါပေရဲ့၊ ကျွန်ုပ်ဖြင့် နားမလည်နိုင်အောင် ရှိတော့တာပဲ။ ဒီကနေ့ မနက်လည်း သဲကန္တာရထဲက ကျောက်တွင်းကို လူလွှတ်ပြီး ကျောက်တုံးကြီး ၃ ပုဒ် အယူလွှတ်လိုက်သတဲ့၊ သူ့အဆိုကဖြင့် ကျောက်တုံးဟစ်တုံးက ကျွန်ုပ် အတွက် သင်္ချိုင်းပူလုပ်ဖို့ပဲ။ ကျန် ၂ တုံးကတော့ သင်နဲ့ သင့်ဇနီး မေထရု အတွက် ချီးမြှင့်ဖို့လို့ ပြောတယ်”

“ဒီလိုဖြင့်လည်း ဒီဟာတွေကို အရှင် ဘယ်နည်းနဲ့ သည်းခံနေနိုင် တာလဲ၊ ဒီမိန်းမကို လက်စတုံးအောင် သုတ်သင်ရှင်းလင်းလိုက်ရုံပေါ့ အရှင်”

“ကိုယ့်အကြံ သူက အရင်သိသွားပြီး ပြုစားလိုက်မှာလည်း စိုးရ သေးတာကိုး ကာကူးရဲ့၊ ကျောက်တိုင်ကြီး လဲကျပြီး လူတွေပေါ်ကျတာတွေ သူ့ကို ပြောင်လှောင်လိုက်တဲ့ စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက် မိုးကြိုးထိပြီး မေတာရယ်၊ ဒီဟာတွေ သင် အမှတ်မရတော့ဘူးလား၊ ကျွန်ုပ်ဖြင့် သူ့ကို လက်ဖျားခံ မတို့ဝံ့တော့ဘူး”

“ဒါဖြင့် အရှင်ဟာ သည်အတိုင်းပဲ၊ နားလို့ကုန်းပြီး သည်းခံမိန်းမ ကို သင်္ချိုင်းအထိ ရန်းသွားတော့မှာပေါ့”

အဓိက တုန်လှုပ်စွာဖြင့်

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးပါဘူးလေ၊ ဘာကြောင့်လဲဟာ ‘ကျွန်ုပ်’ မှာ အကြံတစ်ခုရှိနေတယ်။ ဒါကြောင့် သင်နဲ့ တိုင်ပင်လုယောင့် အခု ဟောခဲ့ တာပဲ၊ ဒီမှာ ပုရောဟိတ်ကြီးရဲ့ ဘုရင်မကို သင်သတ်ရလိမ့်မယ်။ နားထောင် စမ်းပါဦး၊ သင်ဟာ အောက်လမ်း ဂိဇ္ဈာကြီးတစ်ယောက် မဟုတ်လား၊ အဲဒီ တော့ ဖခင်ရဲ့အပေါ်မှာ အသုံးပြုနိုင်တဲ့ ပညာစွမ်းကို သမီးအပေါ်မှာလည်း အသုံးပြုနိုင်ရမယ်ပေါ့၊ တခြားလုပ်စရာ မလိုပါဘူး။ အရှင်ကလို့ ဖလောင်း ရုပ်ထုမျိုး တစ်ခုခုစွန့်လုပ်ပြီး၊ ဒီအရှင်တွေကို အသက်သွင်းပေးတာပေါ့။ ဒီ ကိစ္စ အောင်မြင်ရင် သင်လိုချင်တဲ့ဆုသာ စဉ်းစားထားပေလော့”

“တစ်နည်းနည်းနဲ့ ကျွန်ုပ် သေရမယ်ဆိုသား၊ ဒါက ဘုရင်မကို သတ် လို့မရရင်သာ ပြောတာပါ”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ သင် အမူးလား၊ သူလည်း သွေးနဲ့ကိုယ် သားနဲ့ ကိုယ်ပဲဟာ၊ သေရမယ်ပေါ့”

ကာကူးသည် မချီသွားဖြဲ ရယ်နည်းမျိုးဖြင့် ရယ်မောလျက် ရှိလေ ၏။

အဓိသည် ဒေါသထွက်လျက် . . .

“ကျွန်ုပ်ကို သွားဖြဲကြည့်မနေစမ်းနဲ့၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် သင့်လည်ချောင်း ကို ကျွန်ုပ် ဖောက်ပစ်လိုက်မယ်”

ဤသို့ ပြောဆိုလျက်၊ အစီသည် သူ၏ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး လျှင်

“ကိုင်း ပြောစမ်း ကာကူး၊ သင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

ကာကူးသည် ဒူးထောက်လျက် . . .

“ချမ်းသာပေးတော်မူပါအရှင်၊ ဒါက ဘုရားတွေနဲ့ဆိုင်တဲ့ အချက်ပါ”

ဤကဲ့သို့ နက္ခတ်ဆရာကြီး၏ ကံကြမ္မာသည် အစီ၏ ဓားအောက်တွင် ချိန်ခွင်လျာကဲ့သို့ ဘယ်ညာယိမ်း၍နေသည့် အခိုက်အတန့်တွင် စကားပြောသံများနှင့်တကွ၊ ငွေဆည်းလည်းသံကဲ့သို့ ကြည်လင်သော ရယ်သံကလေးသည် သူတို့၏ နားဝဲများသို့ ရောက်လာရာ၊ ထိုရယ်သံကလေးကိုမူ၊ ကောင်းစွာ မှတ်မိကြလေသည်။ ထိုအခါ အစီသည် မိမိ၏ကိစ္စကို မေ့လျော့သွားပြီးနောက်၊ ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ သွား၍ တရုတ်ကပ်များအတွင်းမှ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုလေ၏။ ထို့နောက် ကာကူးဆီသို့ ချက်ချင်း ပြန်လှည့်လာကာ လေသံဖြင့် . . .

“လာ လာ ကြည့်လှည့်စမ်း၊ သင်သေဖို့ အချိန်တွေ အများကြီးရှိပါသေးတယ်”

ထိုစကားကို ကြားရသော ပုရောဟိတ်ဆရာကြီးသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ထောက်ကာ ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ တွားသွားပြီးမှ ကိုယ်ကို ပြန်မတ်လျက် တရုတ်ကပ်အတွင်းမှ သူသခင်နည်းတူ ကြည့်ရှုလေ၏။

နံရံများ ကာရံထားသည့် အောက်ဥယျာဉ်တွင်း၌ ဘုရင်မကလေးသည် မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိလေရာ၊ နေရောင်ခြည်သည် ပန်းပွင့်များ ပူးပွင့်လျက်ရှိကြသော သစ်ပင်တစ်ပင်၏ သစ်ကိုင်းများအကြားမှ ထွင်းဖောက်ကာ သူ၏ နှံ့နှောင်းသော ကိုယ်ပေါ်သို့ လှပစွာ ဖြာဆင်းကျရောက်လျက်ရှိလေ၏။ သူကား တစ်ကိုယ်တည်းမဟုတ်၊ သူ၏ရှေ့၌ ခုံညားသော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသော ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် ဒူးထောက်လျက် ရှိလေ၏။ ကာကူးသည် ထိုသူကို မြင်မြင်ချင်းပင် သိရှိလေ၏။ ထိုသူကား ငယ်ရွယ်နုပျိုသော သူတစ်ယောက်ဖြစ်ကာ၊ မြောက်စာစားထား လှပတော်မိုလိမ့်မူ၊ တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ပြင် ထိုသူသည် ဖာရီးအား လုပ်ကြံမှုကြီးတွင် ပါဝင်ခဲ့၍ လေဒီအက်စတီ၏ ခင်ပွန်း ‘မမ်း’ အား အသက်ဆုံးရှုံးအောင် တိုက်ခိုက်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်၏။

ထိုဗိုလ်မှူးသည် ဘုရင်မ၏ ဝတ်ရုံအနားစကို ကိုင်ကာ သူ၏ နှုတ်ခမ်းများဖြင့် ထိကပ်နှမ်း၍ လျက်၊ ဘုရင်မအား အာလယပြင်းထန်စွာဖြင့် နှုတ်မှ တတွတ်တွတ် ရေရွတ်ရင်း ချစ်ခွင့်ပန်ကြားကာ ရှိနေလေသည်။

နောက်ဆုံး၌ ထိုသူသည် နေရာမှထလျက်၊ ဘုရင်မ၏ လက်ကို ကိုင်ရန် ကြိုးစားလေရာ၊ ဘုရင်မကမူ ရယ်မောလျက်ကပင် လက်ဖြင့် ယမ်းခါလျက် သူ့အား နောက်သို့ ပြန်၍ ဆုတ်စေပြီးနောက် . . .

“သင်က ဒဏ်ရာအပြင်းအထန်ရပြီး၊ အားအင်နည်းပါးနေတဲ့ ‘မမ်း’ ကို အသေသတ်ခဲ့တယ်နော်၊ သူက ကျွန်ုပ်ရဲ့ နို့ထိန်းဖခင်ကြီးပဲ မောင်ရဲ့၊ အင်း . . . အင် ဒီကိစ္စက စစ်အတွင်းမှာ ဖြစ်လေတော့ သင့်ကို ရဲရင့်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်လို့ ဆိုရပေမယ်၊ ရပ်ရည်ချောသလောက်လည်း ရဲရင့်ပါပေရဲ့၊ နို့မဟုတ်ရင်တော့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အမိန့်တစ်ခွန်းတည်းနဲ့ သင် အသက်ဆုံးပြီးသားပဲ။ ကဲ ကဲ သင့်ကြင်ယာဖြစ်တဲ့ သင့်သခင်ရဲ့ သမီးဆီကိုသာ ပြန်သွားပေတော့”

ထို့နောက် ထိုသူသည် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်ဖြင့် သူ့အား ချစ်လက်ဆောင်တစ်ခုခုကို ပေးသနားရန် တောင်းခံလျက်ရှိပြန်လေရာ နောက်ဆုံး၌ ဘုရင်မသည် ထိုသူအား သနားကရုဏာသက်လာသည့်ဟန်ဖြင့် အနီးတွင် ပွင့်နေသော ပန်းများအနက်မှ ပန်းတစ်ပွင့်ကို ရွေးချယ် ခူးဆွတ်ပေးလိုက်ပြီးနောက် နံရံကိုအုပ်၍ ပေါက်နေသော သစ်ပင်ကြီးရှိရာသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ရာတွင် ထိုသူသည် ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းစွာဖြင့် ဒယ်မီးဒယ်ိုင်လျှောက်လာရင်းက ယခင် သစ်ပင်များအကြားတွင် ကွယ်ပျောက်၍သွားလေ၏။

ဘုရင်မသည် ထူးဆန်းစွာ ပြုံးရယ်၍ ကျန်ရစ်လေရာ၊ ထိုပန်းမျိုးသည် လူသေကောင်ကို ဆေးရည်စိမ်၍ ကြပ်စီးသည့် လူများသာလျှင် လူသေကောင်များတွင် ဆင်ယင်ရန် အသုံးပြုလေ့ရှိသော ပန်းမျိုးဖြစ်ကြောင်း ကာကူးသည် သတိထားမိလေသည်။

ထိုအခါ အစီသည် “မယားထိ ဓားကြည့်” ဆိုဘိသကဲ့သို့ ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်းထွက်ကာ ဓားလွှတ်ကို အိမ်သို့ ပြန်မသွင်းသေးဘဲ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားရန် ပြင်ဆင်လေ၏။

ဤသို့ ပြောဆိုနေခိုက် အလွန် လုံခြုံသည်ထင်ရသော သူတို့၏ အခန်းတံခါးသည် ရုတ်တရက် ပွင့်လာ၍ ဘုရင်မသည် သူတို့ရှေ့၌ လာ၍ ရပ်လေသည်။ ဘုရင်မသည် ကာကူးအား တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် အစီအား . . .

“ဘာကြောင့်များ ဓားလွှတ်ကြီး ကိုင်ထားရတာလဲ မောင်တော်ရယ်” အဓိက ခက်ထန်စွာဖြင့် . . .

“သင့်ကို သတ်ဖို့လေ”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ဘုရင်မက ပြုံးလျက် . . .

“အမှန်ပဲလား၊ ဘာဖြစ်လို့ အခုလို အချိန်မှ ရွေးပြီး သတ်ချင်တာလဲ၊ ကာကူးက မြောက်ပင်များ ပေးပြန်ရောသလား”

“မေးနေဖို့ မလိုပါဘူး၊ သင်ဟာ အရှက်မရှိတဲ့ မိန်းမပဲ၊ ဒီပြတင်းပေါက်ကနေပြီး အောက်က ဥယျာဉ်ထဲကို မမြင်ရဘူးများ ထင်နေသလား”

“အို ကျွန်ုပ်သတိရပြီ... မောင်တော်ရဲ့ ဗိုလ်မှူးပေါ့၊ မမ်းကို သတ်တဲ့ မောင်တော်သားမက်လေ၊ ကျွန်ုပ်ကို ချစ်ရေးဆိုပုံကလေးက တော်လွန်းတာနဲ့ ကျွန်ုပ်က သူ့ကို ‘မသားပန်းတစ်ပွင့်’ ဆုချလိုက်ရတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ကို မောင်တော်စောင့်ကြည့်နေတာကိုလည်း သိလိုက်ပါရဲ့၊ ကဲ ကဲ ဒါနဲ့ သင့်စာရင်းကို ကျွန်ုပ်နဲ့ ရှင်းစမ်းပါဦး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ သင့်ကို သတိပေးလိုက်ပါပေရဲ့နော်၊ ဒီလိုအပြစ်မျိုး ရှိရုံနဲ့ လူတွေရဲ့အသက်ကို သတ်မယ်ဆိုရင်တော့ မကြာခင် သင့်မှာ ကျေးကျွန်ဆိုလို့ တစ်ယောက်မျှ ကျန်ရစ်မယ် မဟုတ်ပေဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီလူတွေအားလုံးက သင့်နေရာကို လုယူမယ်လို့ ကြံစည်နေတဲ့ လူတွေချည်းပဲ”

ထိုအခါ အဗီလည်း ဒေါသယမ်းအိုးကြီး ပေါက်ကွဲကာ ယောက်ျားအားလုံးအား တစ်စုံတစ်ရာ မေတ္တာစိတ်မရှိဘဲ၊ မိန်းမတို့မာယာဖြင့် ဖမ်းစားကာ မိမိကိုလည်း အိပ်မက်ပြည်တစ်ပြည်လုံးမရှေ့တွင် အရှက်ကကွဲ ဖြစ်စေခဲ့သဖြင့် သေရမည်ဟု အမျိုးမျိုး ရေရွက်ကိန်နဲ့ဆဲလျက်ရှိလေ၏။

“သင်ဟာ အလုပ်ထက် အပြောက ပိုများနေတော့တာကိုး၊ ကဲ... ကျွန်ုပ်လည်း ဒီမှာရှိနေပြီဟာ၊ ဘင်္ဂလက်ထဲမှာရှိတဲ့ ဓားကို အသုံးပြုပါတော့တဲ့လား”

ဤသို့ မတိမ့်မြင်ပြုသဖြင့် ဒေါသကို မထိန်းနိုင်သော အဗီသည် ဓားကိုမြှောက်ကာ ဘုရင်မရှိရာသို့ တစ်ဟုန်တည်း ပြေးသွားသည်တွင် မမြင်နိုင်သော တန်ခိုးဣဒ္ဓိပတ်တစ်ခုခုက သူ့အား ဆီး၍ ဟန့်တားလိုက်ဘိသကဲ့သို့ နောက်သို့ ပြန်၍ ဆုတ်လာရလေ၏။ သူသည် နံရံကို ခေတ္တမှီကာ ရပ်နားနေပြီးနောက်၊ တစ်ဖန် ဒုတိယအကြိမ် တိုးသွားပြန်ရာ ရှေးနည်းတူပင် ပြန်ဆုတ်လာရပြန်လေသည်။

“ဒီလောက် နှစ်ရှည်လများ အလေ့အကျင့် ရလာလျက်သားနဲ့များ သင်ဟာ တယ်ပြီး နံချာတဲ့ လူသတ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါသေးကလား၊ ကဲ ကဲ ကာကူးကို တစ်လှည့်စမ်းပါစေဦး၊ လူသတ်တဲ့နေရာမှာ သူက ပိုပြီးတော့ အစွမ်းကောင်းလိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့”

“အို... ဘုရင်မ ဒီလိုကြမ်းကြုတ်ရက်စက်တဲ့ စကားတွေကို မိန့်တော်မမူပါနဲ့”

“အင်း ဒီလိုအကြံမျိုးကို အဗီနဲ့ သင်နဲ့ သူတစ်ပြန် ငါတစ်ပြန် ကြံခဲ့ကြပြီမဟုတ်လား”

ထိုအချိန်၌ အဗီ၏လက်မှ ဓားလည်း လွတ်ကျသွားခဲ့ပြီဖြစ်၍ တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိလေ၏။

“ဗိုလ်မှူးနဲ့ ကျွန်ုပ်နဲ့ ဥယျာဉ်ထဲမှာ စကားပြောနေတာ ချောင်းမကြည့်ခင်က သင်တို့ ဘာတွေများ တိုင်ပင်နေကြသလဲ၊ ပြီးတော့ သင်က ကာကူးဆိုတဲ့ ဒီခွေးကောင်ကြီးကို ဘာဖြစ်လို့ သတ်ချင်တာလဲ၊ ကိုင်း ကျွန်ုပ်ကပဲ ဖြေပါ့မယ်။ ကျွန်ုပ်ကို ကိစ္စတုံးအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲလို့ ကြံနေကြတယ်။ ဒါပဲ။ ကာကူးကို ဘာကြောင့် သတ်ချင်ရသလဲ၊ ဒီအမှုကို ဘာကြောင့် မပြုဝံ့တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း မပြောဝံ့လို့ ဘာပြောဝံ့မလဲ၊ ပြောရင် သူသေမယ်ဆိုတာ သိတာကိုး၊ ဒီမှာ ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်လိုက်စမ်း ကျွန်ုပ်ယုတ်ရဲ့”

သို့နှင့် နှစ်ယောက်စလုံးပင် မကြည့်ဘဲ မနေဝံ့သည့်အတိုင်း ပြိုင်တူကြည့်လိုက်ကြရာ သူတို့ တွေ့မြင်လိုက်ရပုံကိုကား၊ သူတို့တစ်သက်တွင် မေ့နိုင်မည်မဟုတ်ချေ။ သူတို့သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ မျက်နှာနှင့်ကပ်ကာ လဲကျသွားပြီးလျှင် ညည်းတွားလျက် ရှိကြကုန်၏။

လိပ်ပြာပင် လွင့်စင်သွားမတတ် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ကာ ရှိနေကြပြီးနောက်၊ သူတို့သည် အရဲစွန့်ကာ တစ်ဖန် မော်ကြည့်ကြပြန်ရာ၊ ဘုရင်မသည် နဂိုအတိုင်းပင် လှပခုံညားသော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်မြဲဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပြန်လေသည်။

ထိုအခါ အဗီက...

“သင်က ဘာလဲ နတ်ဘုရားမ (ဆီခက်) ကိုယ်ထင်ပြတာလား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ယမမင်းရဲ့ မိဖုရား ‘အိုင်ဆစ်’ ပဲလား၊ ဒါမှမဟုတ်သေးရင် လက်စားချေရအောင် ဒီကို လွှတ်လိုက်တဲ့ နိတာကျူအာရဲ့ နာနာရုပ်ပဲလား”

“သင်ထင်သလိုတော့ ဒီဟာတွေ အကုန်လုံးပဲ ဆိုဆို၊ ဟိုအောက်လမ်းဝိဇ္ဇာကြီးကို မေးကြည့်ပါလား၊ ကဲ ကဲ သူ့ကို ပြောဖို့ ကျွန်ုပ်အခွင့်ပေးပါတယ်”

ထိုအခါ ကာကူးလည်း မိမိတို့မြင်ရသော သဏ္ဌာန်မှာ မိမိတို့အား သတ်ရန် ဘုရားသခင်၏ တန်ခိုးဣဒ္ဓိပတ်နှင့် ပြည့်စုံသော ဘုရင်မ၏ ဝိညာဉ်ကို ဆောင်လျက်ရှိသည့် “နာနာဘာဝရုပ်” မျှ ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းလင်းပြောဆိုရတော့၏။

အထက်ပါ ဆူးဆန်းကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော စကားများကို ကြားရသောအခါ အဗီလည်း မျက်လုံးများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လျက်...

“ဒါဖြင့် အီဂျစ်ပြည်ဘုရင်မ နီတာကျူအာက ဘယ်ရောက်သွားသလဲဟင်”

ထိုသဏ္ဌာန်က...

“ဘုရင်မ မသေပါဘူး ရှိပါတယ်၊ သူချစ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ရှာဖို့ ထွက်သွားတယ်၊ ဘုရင်မဟာ အဲဒီလူရယ်၊ သူတောင်းစားကြီးတစ်ယောက်ရယ်၊ အတုပြန်လာတဲ့အခါကျမှ ကျွန်ုပ် ဒီနေရာက ထွက်သွားရမယ်၊ အဲဒီအခါကျမှ သင်တို့နှစ်ယောက်လည်း သေကြရမယ်နော် မှတ်ထား၊ ကဲ ကဲ ဒီအချိန်မရောက်သေးခင်တော့ ကျွန်ုပ်အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်သွားကြပေဦးတော့”

လှေလောင်းနှင့် ရေကြောင်းသို့

နီတာကျူအာသည် အိပ်တစ်ဝက် နိုးတစ်ဝက်ဖြစ်နေသူ တစ်ယောက်ကဲ့သို့ လဲလျောင်းလျက်ရှိရာမှ လှေတက်သံများနှင့် လှေ၏ နံရံကို ညင်သာစွာ ရိုက်ခတ်လျက်ရှိသော ရေသံများကို ကြားရတိသကဲ့သို့ စိတ်၌ထင်မိရာ မိမိကိုယ်ကို အိပ်မက်မက်နေသည်ဟုလည်း ထင်မိ၏။

ထိုခဏ၌ သီဗီးမြို့မှ ထွက်ခဲ့သည်မှာ လပေါင်းအတော်ကြာပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့်တကွ၊ ဦးလေးတော် အုပ်ချုပ်သော ‘မမ်းဖမ်’ မြို့တွင် ကျောင်းတိုက်မျှော်စင်ထက်၌ အစာရေစာ အငတ်ခံခဲ့ရပုံများကိုလည်းကောင်း၊ မျှော်စင်ထက်မှ ခုန်ချပြီးနောက် ရင်ထဲတွင် အေးခနဲ ဖြစ်သွားပြီးလျှင် သတိ လုံးဝ မမှလျော့သွားပုံများကိုလည်းကောင်း မိမိရှေ့တွင် အရိပ်များသဖွယ် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်၍လာလေ၏။

ဘုရင်မကလေးသည် မိမိရှေ့၌ မည်သည့်အရာများကို မြင်ရတွေ့ရပေလိမ့်မည်နည်းဟူသော ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်ခြင်းဖြင့် မျက်လုံးများကို မဖွင့်ရဲဖွင့်ရဲ ကြည့်လိုက်လေသည်။

လမင်း၏အရောင်သည် ကြည်လင်သော ကောင်းကင်ထက်မှ သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်သို့ ဖြာဆင်းလျက်ရှိ၏။ သူသည် တစ်ကိုယ်လုံး နှင်းပွင့်တစ်မျှ ဖြူဆွတ်သော အဝတ်များဖြင့် ဖုံးလွှမ်းဆင်မြန်းကာ မျက်နှာကြက်တစ်ခု အောက်ရှိ ညောင်စောင်းထက်၌ လဲလျောင်းလျက်ရှိ၏။ ရှေ့မျက်နှာ၌မူကား ပိုးကန့်လန့်ကာကြီးများသည် နံဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ပွင့်ကာ တိုင်တွင် ကျနစွာ ချည်ထား၏။ သူ၏နံဘေး၌ကား အက်စတီသည် ခပ်မှိုင်းမှိုင်းရှိသော ဝတ်ရုံတစ်ထည်ကို ဝတ်ဆင်ကာ လဲလျောင်းလျက်ရှိ၏။ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်

ဧကန်သားကောင်းလှသဖြင့် အသက်မှပင် ရှိပါသေး၏လောဟု သံသယဖြစ် မိ၏။ သို့နှင့် အက်စတီအား တီးတိုးခေါ်ကြည့်လေသည်။

“အက်စတီ . . . အက်စတီ . . . ကျွန်ုပ်ခေါ်နေတာ ကြားရရဲ့လား။”

အက်စတီ၏သဘောကန်သည် လှုပ်ရှားလာ၏။

“အား အရှင်မ၊ ကျွန်ုပ် ကြားလည်းကြား မြင်လည်းမြင်ရပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ နေပါဦး ကျွန်ုပ်တို့ ဘယ်ရောက်နေကြတာလဲ။”

“ကျွန်ုပ်တော့ မြေအောက်ကမ္ဘာကို ရောက်နေကြပြီလို့ ထင်တာပဲ အက်စတီရယ်။ ခုလည်း ကျွန်ုပ်တို့ ဝိညာဉ်တိုင်းပြည်ကို ခရီးသွားနေရတာ ဖြစ်မှာပဲ။”

“ဒီလိုဖြင့် အရှင်မရယ်၊ ခုထက်ထိ ကျွန်ုပ်တို့မှာ မျက်စိတွေ၊ အသား တွေ၊ အသံတွေက မနုဿလူသားအတိုင်း ရှိနေကြတာဟာ မထူးဆန်းဘူး လား။ ကဲပါလေ စုံစမ်းကြပါဦးစို့ရဲ့။”

သို့နှင့် သူတို့သည် တစ်ဦးလက်မောင်းကို တစ်ဦးမှီတွဲကာ ထ၍ ထိုင်ပြီးနောက် ပွင့်နေသော ကန်လန့်ကာများအကြားမှ ခေါင်းပြု၍ ကြည့်မိ ကြရာ အလွန်လှပသော လှေကြီးတစ်စင်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ မြင်ကြရ၏။ လှေတစ်စင်းလုံးကား ရွှေနှင့်ငွေသားများ ဖုံးအုပ်ထားလျက် သင်း ပျံ့သော အမွှေးနံ့များလည်း တထောင်းထောင်းထွက်လျက်ရှိလေသည်။ မျက် နှာကြက်နှင့် ခန်းဆောင်ကလေးကား လှေ၏ အလယ်ဗဟို၌ တည်ရှိ၏။ လှေ ၏ ကုန်းပတ် တစ်ဖက်တစ်ချက်၌မူ အဝတ်ဖြူဝတ် လှေလှော်သားများသည် စီတန်းလျက် ရှိနေကြရာ မြင့်မားသော ပုံစင်ထက်၌မူ အရပ်မြင့်မြင့် မျက်နှာ ကို ဖုံးအုပ်ထားသော အဝတ်ဖြူနှင့် လူကြီးတစ်ယောက်သည် ပဲ့ကိုင်လျက် ရှိနေ၏။

ထိုသူ၏ နောက်ဘက်၌ကား ငွေရောင်တောက်သော မြစ်ပြင်ကျယ် ကြီးတစ်ခုနှင့် မလှမ်းမကမ်း ကမ်းပါးများပေါ်တွင် စွပ်လှဲပင်များနှင့် ဘုရား ကျောင်းမျှော်စင် ချွန်ချွန်ကြီးများကို မှုန်ဖွားသော လရောင်ဖြင့် တွေ့မြင်ကြ ရလေ၏။

ထို့နောက် သူတို့သည် အိစက်သော ညောင်စောင်းထက်တွင် တစ် ဖန်ပြန်၍ လဲလျောင်းကာ မေ့ခနဲဖြစ်၍ သွားမိကြပြန်လေသည်။

ဘုရင်မကလေး နိုးလာသောအချိန်၌ နေမင်းသည် ထွန်းလင်း တောက်ပလျက် ရှိနေလေပြီ။

“ပြောစမ်းပါဦး အထိန်းတော်ကြီးရဲ့၊ ကျွန်ုပ်တို့ ဘယ်ကမ္ဘာများ ရောက်နေကြတာလဲ။”

“ကျွန်ုပ်တို့နေတဲ့ ကမ္ဘာနဲ့ပဲ တူပါတယ် သခင်မကလေးရယ်၊ ဒါပေ မဲ့ အစောင့်အရှောက်တွေကတော့ဖြင့် လူသားမဟုတ်ကြပေဘူး။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ လှေကလည်း မနုဿလူသားများရဲ့ လှေမဟုတ်ဘူး။ အင်မတန် ကြီးကျယ်ခမ်းနားတာကလား။ ကိုင်းလေ အချိန်ရှိတဲ့အခိုက် စားလိုက်ကြဦး စို့ရဲ့။”

စားသောက်ကြပြီးနောက် အရဲစွန့်ကာ အပြင်သို့ ထွက်ကြည့်ကြ ရာ ကုန်းပတ်ပတ်လည်တွင် ငွေချည်မျှင်ပိုက်ကွန်များ ပိုင်းရံကာဆီးထား သဖြင့် ထွက်ပေါက်ဟူ၍ မတွေ့ရချေ။ လှေတက်များမှာ ကုန်းပတ်ပေါ်၌ ရောက်ရှိနေလျက်၊ ခရမ်းရောင်ရွက်ကြီးကို ရွက်တိုင်ထိပ်၌ လွှင့်ထူထားသည် ကို မြင်ရ၏။

လှေသားများလည်း မရှိတော့သဖြင့် ကုန်းပတ်အောက်၌ အနား ယူနေကြဟန်ရှိ၏။ ပဲ့သူကြီးကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ထားသော လှေတော်မှူးကို မြင်ရ သော်လည်း၊ မျက်နှာမှာ မျက်နှာပုံးစွပ်ထားသဖြင့် မမြင်ရချေ။ လှေနံဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် သဲအတိ ပုံးလွှမ်းနေသော ကမ်းခြေနှင့် ရှုမျှော်၍ မဆုံး သော ကမ္ဘာရကြီးကို မြင်ရ၏။ လှေသည် တူးမြောင်းတစ်ခုအတွင်း၌ စုန် ဆင်းလျက်ရှိနေလေသည်။

အက်စတီက . . .

“ကျွန်ုပ် ဒီတူးမြောင်းကို သိပါတယ်၊ ကလေးတုန်းက ရောက်ဖူး တယ် ထင်တယ်။ ရှေးဟောင်းဘုရင်တွေ တူးခဲ့ပြီးနောက်၊ ‘ဟိုက်ဆိုး’ ဘုရင် တွေ နန်းကျတော့ ထပ်ပြင်ထားတယ်၊ ‘ဗုဗတ်စတီ’ ကနေပြီး၊ ခရီးသည်ကြီး တွေ နေထွက်တဲ့နေရာကို ရွက်လွှင့်သွားလေ့ရှိတဲ့ ပင်လယ်အော်ကြီးကို ပေါက် တာပဲ။”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘုရင်မကလေးက . . .

“ဟုတ်ဟန်တူပါရဲ့၊ အင်း ဘုရားသခင်ရဲ့ ကျေးဇူးတော်ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ဒီကမ္ဘာမှာ ခုထက်ထိ အသက်ရှင်နေကြသေးတာ ဖြစ်မှာပဲ၊ ဒါနဲ့ လှေတော်မှူးကို ခေါ်မေးကြည့်စမ်းပါဦး။”

အက်စတီက ခေါ်ကြည့်သောအခါ သူသည် အက်စတီအား ကြား လည်းမကြား၊ မြင်လည်းမြင်ဟန် မတူချေ။ သူတို့သည် ဝိညာဉ်များသော် လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် မွေးကတည်းကပင် ဆွံ့အ နားပင်းလာသော သူ များသော်လည်းကောင်း ဖြစ်တန်ရာ၏။ သို့နှင့် သူတို့သည် အခန်းရှိရာသို့ ပြန်လှည့်လာကြရာ၊ ညောင်စောင်းထက်ရှိ အိပ်ရာပေါ်တွင် ပိုးသားအိပ်ရာခင်း များဖြင့် အသစ်ဖုံးလွှမ်းထားကာ စားကြွင်းစားကျန်များလည်း မရှိတော့ဘဲ

စားဖွယ်သောက်ဖွယ် အသစ်များ စားပွဲပေါ်၌ ရောက်ရှိနေသည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရလေ၏။

နီတာကျူအာသည် ဆင်စွယ်ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်သို့ ပစ်လှဲချလိုက်ပြီးနောက် . . .

“ဒါတွေဟာ ဧကန္တ ကမ္မဇိဒ္ဓိတန်ခိုးနဲ့ စီရင်ထားတာ ဖြစ်မှာပဲ”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ သင်ကလည်း ဖွားမြင်လာကတည်းက တန်ခိုးထူးတွေ ပါလာတာပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ လူယုတ်မှာ အဓိ လက်ထဲ နေရတာထက်တော့ ဒီလှေပေါ် ရောက်နေရတာက ကောင်းပါသေးတယ်။ ကျွန်ုပ်ကဖြင့် ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကိုယ်ပွားဟာ အိမ်ထဲထီးနန်းမှာ ဘာလုပ်နေတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့က ဒီလှေကြီးပေါ် ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ရောက်လာတယ်ဆိုတာ အံ့သြနေတာပါပဲ”

“မအံ့သြနဲ့လေ၊ ဒီအကြောင်း နောက်ကျရင် သိရမှာပေါ့”

သို့နှင့် သူတို့သည် သံပြင်ထဲ၌ပင် တရွေ့ရွေ့သွားနေသည် ထင်ရသော လှေ၏ ကုန်းပတ်ပေါ်၌ လမ်းလျှောက်ကာ သံကန္တာရကြီးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုလျက်၊ အချိန်တန်လျှင် စားကောင်းသောက်ဖွယ်တို့ကို စားသောက်ပြီးနောက်၊ ညချမ်းအချိန်၌ ရောက်လတ်သော်၊ ညောင်စောင်းထက်တွင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်စက်ကြရ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည့်အချိန်တွင် တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ကမ်းဟူ၍ မမြင်ရသော ပင်လယ်ပြင်သို့ ရောက်၍ နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့နှင့် ၃ ရက်နှင့် ၃ ညဉ့်မျှ ဆက်လက်သွားလတ်သော် လှေကြီးသည် မြစ်ကြီးတစ်ခု၏ အဝသို့ ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုအချိန်၌ မျက်နှာများကို ဖုံးအုပ်ထားသော လူ ၂ ယောက်တို့သည် လက်တွင် ခြင်းတောင်းတစ်လုံးစီကိုင်ကာ သူတို့အနီးသို့ ရောက်လာကြသဖြင့် အက်စတီက အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းရာ ထိုသူများကလည်း ယခင်က လူများအတိုင်း မတုန်မလှုပ် ရှိနေကြပြီးလျှင် ရိုသေသော အမူအရာဖြင့် ကမ်းခြေဆီသို့ လက်ညှိုးဖြင့် ညွှန်ပြလေ၏။ ထိုအနီးအနားတွင် ကျောက်ဆောင်တစ်ခုရှိ၍ ကျောက်ဆောင်ပေါ်၌လည်း မီးဖိုထားသည်ကို မြင်ရလေသည်။

ထိုအခါ အက်စတီက . . .

“သူတို့ ကျွန်ုပ်တို့ကို သွားစေချင်ပြီနဲ့တူတယ်။ လာပါ သခင်မကလေးရယ်၊ သွားကြပါစို့ရဲ့ ကံစိမ့်တဲ့အတိုင်းပေါ့”

ဟု ပြောသဖြင့် ဘုရင်မကလေးလည်း အက်စတီအေးရာသို့ လိုက်ပါသွားလေ၏။ ငွေကွန်ယက်ကြီးမှာ ထိုအချိန်၌ ပျောက်ကွယ်သွားပြီးဖြစ်သည်

ပြင်၊ ကမ်းပေါ်သို့ ဆင်းရန် ကုန်းဘောင်တစ်ခုပင် ထိုးထားခဲ့လေပြီ။ သူတို့သည် ကမ်းပေါ်သို့ ခြေချမိကြသည့်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ယခင်လူနှစ်ယောက်တို့သည် သူတို့အား ခြင်းတစ်လုံးစီကိုပေး၍ ရိုသေစွာ ဦးညွှတ်ပြီးနောက်၊ အသီးသီး ပျောက်ကွယ်သွားကြကုန်ရာ ထိုအချိန်၌ လှေကြီးသည်လည်း ကမ်းခြေမှ ထွက်ခွာစပြုလေ၏။

ထိုခဏ၌ လှေဦးမှ လှေတော်မျိုးနဲ့ ပဲသုကြီးတို့သည် မိမိတို့ မျက်နှာများပေါ်မှ မျက်နှာဖုံးများကို ရုတ်တရက် တစ်ပြိုင်တည်းဆွဲ၍ ချွတ်လိုက်ကြသဖြင့်၊ အက်စတီနှင့် နီတာကျူအာတို့သည် ထိုသူများ၏ မျက်နှာများကို မြင်လိုက်ကြရာတွင် အတန်ကြာမျှ မှင်သက်မိ၍ နေမိကြ၏။ အကြောင်းသော်ကား၊ လှေမျိုး၏ မျက်နှာမှာ ဖာရိုးဘုရင်ကြီး၏ မျက်နှာဖြစ်ပြီးလျှင်၊ ပဲသုကြီး၏ မျက်နှာမှာမူ အက်စတီ၏ခင်ပွန်း ‘မမ်း’ ၏ မျက်နှာ ဖြစ်နေသောကြောင့်ပေတည်း။

ထိုခဏ၌ မည်းမှောင်သော တိမ်တိုက်တစ်ခုသည် ဝင်လုဆဲဆဲရှိနေသော နေကို ဖုံးအုပ်သွားပြီးနောက်၊ ပြန်၍ လင်းလာသောအခါ၌ကား ထိုသူများနှင့်တကွ လှေကြီးသည် လုံးဝပျောက်ကွယ်၍ သွားခဲ့လေပြီ။

ဘုရင်မကလေးနှင့် အက်စတီတို့သည် ကြက်သေသေလျက် ရှိရာမှ ပြန်၍ သတိရလာသောအခါ ဘုရင်မက . . .

“ဧကန္တ ကျွန်ုပ်တို့တော့ တစ္ဆေအခြောက်ခံရတာပဲ အက်စတီ”

“ကျွန်ုပ်လည်း အစကတည်းက သိလိုက်ပါရဲ့၊ အခုမှတော့ ကြောက်မနေပါနဲ့တော့ သခင်မရယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့ဟာလည်း တခြားလူတွေမှ မဟုတ်ဘဲ၊ တစ်ခု စဉ်းစားဖို့က သူတို့ဟာ ကျွန်ုပ်တို့ကို အကျိုးမဲ့ ဒီနေရာကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခေါ်ဆောင်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုင်း မီးပုံကလေးရှိရာ သွားကြစို့”

သို့နှင့် သူတို့သည် သစ်တောစပ် ကျောက်ဆောင်ပေါ်ရှိ မီးဖိုရှိရာသို့ သွားကြလေ၏။ ထိုနေရာတွင် ကုလားအုတ်မွေးများဖြင့် ရက်ထားသည့် ဝတ်ရုံကြီးများကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရသဖြင့် ပို၍ပင် အံ့သြမိကြလေသည်။ ထို့နောက် ခြင်းတောင်းများကို အသီးသီးဖွင့်ကြည့်ရာ အက်စတီ၏ခြင်းတောင်းတွင် မုန့်ပဲသရေစာများ၊ အမဲသားခြောက်များနှင့် စွန်ပလုံသီးများကို တွေ့ရပြီးလျှင်၊ ဘုရင်မ၏ ခြင်းတောင်း၌မူ ရွှေကြိုးများ တပ်ထားသည့် ဆင်စွယ်စောင်းကလေးကို တွေ့ရလေသည်။ ဘုရင်မကလေးက . . .

“ဒါဟာ ကက်(ရှ)မင်းသားက ကျွန်ုပ်ကို လက်ဆောင်ပေးတဲ့ စောင်းကလေးပါကလား၊ နေပါဦး သီဗီးမြို့တော်မှာ ထားပစ်ခဲ့တာ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့ ဒီရောက်လာရတာလဲ”

အက်စတီက . . .

“ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင်တောင် ဒီမရောက်ဖူးတဲ့နေရာ ရောက်လာကြသေးတာ သခင်မကလေးရယ်”

ထို့နောက် ဘုရင်မသည် ခြင်းတောင်းအတွင်းသို့ ထပ်မံကြည့်ရှုပြန်ရာ၊ ကူးရွက်ခြောက်များ၏ အောက်တွင် လျှို့ဝှက်စွာ ထည့်ထားသော အရွယ်အစားစားရှိသည့် ပုလဲပေါင်းမြောက်မြားစွာကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ရွယ်တူအလုံးငယ်များကို ပိုးကြီးများဖြင့် သိကုံးထားလျက် လက်သံခန့်ကြီးမားသော အလုံးကြီးများနှင့် ထိုထက်ကြီးသော အလုံးကြီးများကိုမူ အဝတ်များဖြင့် အောက်ဆုံးထပ်တွင် ခွဲခြားထုတ်ထားလေသည်။

ဘုရင်မကလေးသည် အံ့သြလွန်းမက အံ့သြလျက် . . .

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်ဘုရင်မမှ ဒီလိုအစိုးမဖြစ်နိုင်တဲ့ ပုလဲတွေကို ပိုင်ဆိုင်ကြပူးမယ် မဟုတ်ဘူး အက်စတီ၊ ဒါပေမယ့် ဒီပုလဲတွေနဲ့ ဒီစောင်းကို ဒီဘောနက်ကြီးထဲမှာ ဘယ်လိုအသုံးချနိုင်ကြမှာလဲ”

“နောက်တော့ အထိုက်အလျောက် ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ် သခင်မ၊ ကိုင်း အစားအစာကလေးများ စားကြပါဦးစို့ရဲ့”

သို့နှင့် သူတို့သည် ညစာစားသောက်ကြပြီးနောက်၊ မီးပုံဘေး၌ စပ်လျောင်းကာ အိပ်စက်မည်ပြုကြလေ၏။

ထိုအချိန်၌ တစ်တောလုံး နီးကြားလာဘိသကဲ့သို့ ဆူညံစွာ ဟစ်အော်မြည်ဟိန်းလျက်ရှိသော တောတိရစ္ဆာန်များ၏ အသံကို ကြားရလေ၏။ ကျောက်ဆောင်အောက်ဘက် မြစ်နားဆီမှ ခြင်္သေ့အသံများကိုလည်း ကြားရလေရာ မကြာမီ ခြင်္သေ့များသည် ပါးစပ်ကြီးများကိုဖြူကာ ကျောက်ဆောင်အောက်တွင် ဝိုင်းရံကာ ရှိနေကြကုန်၏။ မီးရောင်တွင် တောက်ပလျက်ရှိသော သူတို့၏ မျက်လုံးများကိုလည်းကောင်း၊ နှာရောင်ထက်တွင် ဦးချိုတစ်ချောင်း တည်းသာရှိသော တိရစ္ဆာန်တစ်မျိုးကိုလည်းကောင်း တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ ကျောက်ဆောင်၏ အခြားဘက်၌လည်း ခွေးအနှင့် ဝံပုလွေတစ်အုပ် ရှိနေလေသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့တော့ ဒီနေရာမှာပဲ ဇာတ်သိမ်းခါနီးပြီထင်ပါရဲ့”

အက်စတီသည် တိရစ္ဆာန်များ လန့်ဖြန့်သွားစေရန် မီးပုံကိုသာ ထပ်မံမီးထိုးလျက်ရှိလေသည်။

“သင့်ခမည်းတော်နဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ခင်ပွန်း “မမ်း” ရဲ့ ဝိညာဉ်တွေက စောင့်ရှောက်နေကောင်းပါရဲ့၊ ဪ ဒါထက် သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆိုပြီး သခင်မကလေးရဲ့ စောင်းကိုတီးစမ်းပါ”

သို့နှင့် ဘုရင်မကလေးသည် ဆင်စွယ် စောင်းကိုယူကာ ကြိုးများညှိပြီးနောက် နှုတ်မှ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုသီဆိုရင်း စောင်းကိုတီးခတ်စပြုလေ၏။ ပထမ၌ အသံမှာ တုန်တုန်ရီရီ ရှိနေသော်လည်း တစ်ခဏမျှ ကြာလတ်သော် ဘုရင်မသည် မိမိ၏ တူရိယာမှတစ်ပါး ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကိုပင် မေ့လျော့သွားဘိသကဲ့သို့ စိတ်ပါလက်ပါ သီဆိုတီးခတ်လျက်ရှိလေရာ နတ်စောင်းတမျှ ချိုအေးလှသော စောင်းသံနှင့် သီချင်းသံမှာ ရောနှောပေါင်းစပ်ကာ တိတ်ဆိတ်သော တောတောင်များနှင့်တကွ ငြိမ်သက်သော မြစ်ရေပြင်ကြီးကို လှမ်းမိုးလျက်ရှိလေ၏။ ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ်ကောင်းပုံမှာ ထိုကဲ့သို့ ဘုရင်မက သာယာနာပျော်ဖွယ် သီဆိုတီးမှုတ်နေစဉ်၊ သားရဲတိရစ္ဆာန်ရိုင်းကြီးများသည် ဂီတ၏ အရသာတွင် ယစ်မူးနှစ်သိမ့်နေကြဘိသကဲ့သို့ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေကြကုန်၏။ ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များအကြားမှ မြွေကြီးတစ်ကောင်ပင်လျှင် တလူးလူး တလွန်လွန်ဖြင့် အပြင်သို့ ထွက်လာပြီးလျှင် ဦးခေါင်းကို ထိုမှဤမှ လှုပ်ရှမ်းကာ ဂီတ၏အရသာကို ခံစားလျက်ရှိလေသည်။

သီဆိုတီးမှုတ်ခြင်း ရပ်စဲသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်၊ တောတိရစ္ဆာန်ရိုင်းများသည် အသီးသီး တောနက်ထဲသို့ ဝင်သွားကာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်လည်း တိတ်ဆိတ်၍ သွားပြီးလျှင်၊ ထိုအခါမှ ကောင်းစွာ အိပ်စက်ကြကုန်၏။

နံနက်လင်းလျှင် မြစ်ဆိပ်သို့ ဆင်း၍ ကိုယ်လက်သုတ်သင်ကြပြီးသော်၊ ရေခိုးချိုး၍ အက်စတီ၏ ခြင်းတောင်းထဲမှ စားစရာများကို စားကြပြန်လေ၏။ ထို့နောက် ဘုရင်မက မိမိတို့အား မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို၊ ဘုရားသခင်က လမ်းပြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ကာ နှစ်ယောက်သားတို့သည် ကုလားအုတ်မွေး အထည်ကြမ်းကြီးများကို ဝတ်ဆင်လျက် ခြင်းတောင်းကလေးများကိုယ်စီရွက်ကာ အီဂျစ်ကျေးတောသူမများ အသွင်ဖြင့် ခရီးဆက်လက်ထွက်ကြလေ၏။ ဆင်စွယ်စောင်းကိုမူ၊ ဘုရင်မသည် သူ၏ကျောထက်၌ ချိတ်၍ လွယ်ယူခဲ့လေသည်။

သို့နှင့် သူတို့သည် သစ်ပင်ချုံနွယ်များအကြားမှ တစ်နာရီခန့် ခရီးပြင်းသွားကြကုန်၏။ သူတို့အထက်ရှိ သစ်ပင်ထိပ်များများမှ မျောက်ကြီးများသည် စရိုက်ဘာသာ၊ တကွဲကွဲမြည်လျက် ရှိကြသည်ကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံလည်း သူတို့ရှေ့ မနီးမဝေးမှ ဖြတ်သန်းကာ သစ်ပင်များအကြားတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသော တောကောင်များကိုလည်းကောင်း တွေ့မြင်ရသည်မှတစ်ပါး မည်သည့်ဘေးအန္တရာယ်ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။

နေ့လည်ခင်းသို့ ရောက်သောအခါ မြေသည် တဖြည်းဖြည်းမြင့်တက်လာပြီးလျှင် သစ်ပင်များသည်လည်း တဖြည်းဖြည်းပါး၍လာပြီးနောက်

ညနေခင်းသို့ ရောက်လတ်သော်၊ ကန္တာရတစ်ခု၏ အစွန်းရှိ 'အိုအေစစ်' ကလေး တစ်ခုသို့ ဆိုက်ရောက်ကြလေ၏။

ထိုနေရာ၌ ကြည်လင်သော စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခုသည် တသွင် သွင် စီးဆင်းလျက်ရှိရာ၊ သူတို့သည် စမ်းချောင်းနံဘေး၌ စမြန်စာများကို စားကာ၊ အေးမြသောစမ်းရေကို အဝသောက်ပြီးနောက်၊ တရေးတမော့၍ အိပ် စက်ကြလေ၏။

ဘုရင်မသည် အသံတစ်သံကြောင့်၊ ရုတ်တရက် အိပ်ရာမှ နိုးလာ ရာ သူတို့နံဘေးတွင် တောင်ငူတစ်ချောင်းကို ထောက်ကာ ရပ်နေသော လူ အိုကြီးတစ်ယောက်ကို အံ့သြစွာ တွေ့ရှိရလေ၏။ ဖြူဖွေး၍ ရှည်လျားသော သူ၏ဆံပင်များမှာ ပန်းပေါ်သို့ ဝဲကျနေလျက် မုတ်ဆိတ်ရှည်ကြီးများသည် ခါးလယ်ဆီသို့ တိုင်အောင် ကျဆင်းနေသည်ကို ထောက်ရှုခြင်းအားဖြင့် ထို သူမှာ အိုမင်းရင့်ရော်လှပြီဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းနိုင်လေသည်။ တစ်ခါက မြင့် မားဟန်ရှိသော သူ၏ အရပ်အမောင်းမှာလည်း ဧရာ၏ ရိုက်ထောင်းမှုကြောင့် ယခုအခါ ရှေ့သို့ ကိုင်း၍နေလေပြီ။ သူ၏ မျက်စိများမှာလည်း ဝိုးဝါးမျှသာ မြင်ဟန်တူ၏။

သူ၏မျက်နှာမှာ များလှစွာသော အတွန့်အလိမ်တို့ဖြင့် ပြည့်လျက် ရှိသည်ဖြစ်ရာ၊ အသားမှာ နေလောင်ထားသည့် ဒဏ်ကြောင့်၊ အတန်ငယ် ညိုလျက်ရှိသော်လည်း ကြင်နာ သနားတတ်ခြင်းနှင့် ချောမောခံ့ညားခြင်း စသည့် ရုပ်လက္ခဏာများကား ထင်ရှားစွာ ပေါ်လွင်လျက်ရှိလေသည်။

ဘုရင်မသည် စိတ်ထဲကပင် လှုံ့ဆော်လာသည့်အတိုင်း ထိုလူကြီး အား ကြင်နာစွာ ခေါ်လိုက်မိ၏။

“အို . . . ဖခင်၊ သင်ဘယ်အရပ်က လာခဲ့ပါသနည်း”

“သမီး . . . ကျွန်ုပ်ကား ကျွန်ုပ်၏ နေရင်းဌာနဖြစ်သော ဤတော ကြီးမျက်မည်း ကန္တာရကြီးထဲမှ လာခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်ကား ဆင်းရဲလွန်းလှသဖြင့် အစားအသောက်မရသည်မှာ ၃ ရက်မျှ ကြာရှိခဲ့လေပြီ။ သင်တို့ထံမှ ယခု မွေးကြိုင်သော အမဲဟင်းလျာနဲ့ကို ရသဖြင့် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။” အို . . . ချစ်သမီး ငတ်မွတ်နေသော ကျွန်ုပ်အား ထိုအမဲကို ပေးပါလော့”

“ယူလော့၊ ဖခင်၏အမည်ကို အသိအမှတ်ပြုပါသနည်း”

“ကျွန်ုပ်အား ကေမာဟု ခေါ်ကြပါသည်”

ထိုအမည်မှာ အီဂျစ်လူမျိုးတို့က နိယာမ တည်မြဲခြင်း အထိမ်းအမှတ် ဖြင့် သတ်မှတ်ထားသော ပီတုံးကောင်ကို ခေါ်သည့် အမည်ဖြစ်သဖြင့် နိတာ ကျူအာသည် အံ့သြလျက်ရှိလေသည်။

သူတောင်းစားကြီးကား ဘုရင်မ ပေးလိုက်သော အစားအစာများ ကို ကောင်းကင်သို့ မော်၍ ဆုတောင်းရေရွတ်ပြီးနောက်၊ မြန်ရက်စွာ စား သောက်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုအခါ အက်စတီက . . .

“အရှင်မ၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့အတွက် စားစရာကျန်တော့မည် မဟုတ်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘုရင်မကလေးက . . .

“သူဟာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ စည့်သည်ဖြစ်ပါတယ် အက်စတီ၊ ဒီလိုဟန် တားလို့ မတော်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့စားဖို့အတွက်တော့ ဘုရားသခင်ရှိပါတယ်”

သို့ပြောဆိုနေဆဲ၌ပင် သူတောင်းစားကြီးသည် ခြင်းတောင်းထဲမှ မုန့်အားလုံးကို စားသောက်၍ ပစ်လိုက်လေပြီ။ ထို့နောက် စွန့်ပလွှဲသီးတစ်လုံးကို နောက်ဆုံး လက်စသတ်ရင်း . . .

“ကျေးဇူးတင်လှပါသည် သမီး၊ အီဂျစ်ပြည်ရှင် ဘုရင်မပင် ထိုထက် သာလွန်၍ ကျေးမွေးပြုစုနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ ဘုရားသခင်ထံ သမီးအတွက် ဆုမွန်တောင်းပေးပါမည်၊ အို . . . ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော ချစ်သမီး၊ သင်သည် အစာငတ်မွတ်ခြင်းဘေးကို မည်သည့်အခါမျှ မသိဘဲ ရှိပါစေသား”

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ ဘုရင်မသည် ယခင်က မိမိတို့ အဖြစ် အပျက်များကို သတိရကာ မျက်ရည်များပင် ကျလာမိ၏။

“အသို့ဆိုပါသနည်း ဖခင်၊ ကျွန်ုပ်တို့အား မပြောင်လှောင်ပါနှင့်၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် လမ်းစပျောက်နေသော ခရီးသည်များသာဖြစ်ကြ၍ မကြာမီ ငတ်မွတ်ကြရမည် မဟုတ်ပါလော့”

ထို့နောက် ဘုရင်မသည် အက်စတီဘက်သို့ လှည့်၍ . . .

“ကိုင်း . . . အက်စတီ ကျွန်ုပ်တို့ အားအင်မကုန်ခမ်းမီ ခရီးဆက် ကြဦးစို့”

ထိုနာမည်ကို ခေါ်သံကြားသောအခါ ကေမာသည် ဖျတ်ခနဲ မော့ ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ဘုရင်မအား . . .

“သမီး . . . သင်ကား ရုပ်ရည်ချောမွေ့သလောက် စိတ်သဘောထား လည်း ကောင်းမြတ်ပါပေ၏။ သို့သော် ဘုရားသခင်၏ ကယ်မစောင့်ရှောက် ခြင်းကို ယုံကြည်မှု၌ သံသယဖြစ်နေဟန်တူ၏။ ပြောပါဦးလော့၊ သင်တို့ကား ဤအရပ်သို့ မည်သည့်နည်းနှင့် ရောက်လာခဲ့ကြလေသနည်း”

ထိုအခါ အက်စတီက ကြားဖြတ်လျက် . . .

“ကျွန်ုပ်တို့ကား အီဂျစ်ပြည်သူများဖြစ်ကြ၍ ကျွန်ုပ်က ဤခရီးခရီး ၏ အထိန်းဖြစ်ပါသည်။ နိုင်းမြစ်ကမ်းခြေ၌ ကျွန်ုပ်တို့ လှည့်လည်ခွာလာ

နေ့စဉ် ပင်လယ်ဓားပြများသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ဖမ်းဆီးကာ ဤအရပ်သို့ မည်သည့်လမ်းမှဟူ၍မသိ ခေါ်ဆောင်လာကြပါသည်။ ထို့နောက် ထိုသူများ အိပ်ပျော်နေခိုက် ညအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်ပြေးလာကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ကားထွက်ပြေးလာသော ကျွန်ုပ်တို့သားလျှင် ဖြစ်ကြပါသည်။

ကေမာက . . .

“ယမန်နေ့ည ကျွန်ုပ်သံပြင်ထဲ၌ အိပ်စက်နေစဉ် တစ်စုံတစ်ခုသော ဝိညာဉ် အိပ်မက်ထဲသို့ လာရောက်၍ အက်စတီဆိုသူနဲ့ အခြားမိန်းမတစ်ယောက်အား ရှာဖွေရန် ပြောကြားခဲ့ပေသည်။ ထိုမိန်းမ၏ အမည်ကိုတော့ ကျွန်ုပ် မမှတ်မိတော့ပါ။ သို့သော် လာပြောသော ဝိညာဉ်၏ အမည်မှာကား မမ်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် မှတ်မိပါသည်။”

ထိုအခါ အက်စတီသည် နေရာမှ ခုန်ထလိုက်ပြီးလျှင် ကေမာ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက်ရှိနေသော်လည်း ကေမာကား ဣန္ဒြေမပျက်ပင် ရှိနေလေ၏။

“သူတောင်းစားကြီးတစ်ယောက်လို့ ထင်နေတာ လက်စသတ်တော့ သင်ဟာ အနာဂတ်ကိုလည်း ဖတ်နိုင်တဲ့ လူကြီးပဲ”

ကေမာက . . .

“ဟုတ်ကောင်း ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် အက်စတီ၊ ဒါထက် ဟိုမိန်းကလေး နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ”

ထိုအခါ အက်စတီက ဘုရင်မ မဖြစ်မီ ကြားဖြတ်၍ သူ့နာမည်က ‘နီမာတီ’ တဲ့ဟု သွက်လက်စွာ ဖြေဆိုလိုက်လေ၏။

ကေမာက . . .

“နီမာတီတဲ့ ဟုတ်လား၊ နေဦး နာမည်ဟာ ဝိညာဉ်ပြောသွားတဲ့ နာမည်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အစစလုံးကတော့ တူတာပဲ၊ ဒါထက် သင်တို့ယူလာတဲ့ စောင်းကလေးကလည်း တကယ့်ထီးသုံးနန်းသုံး ပစ္စည်းပေပဲ၊ ပြီးတော့ ဟိုခြင်းတောင်းထဲက ပစ္စည်းတွေက ဘာတွေများပါလိမ့်”

“ပုလဲတွေပါပဲ”

ဟု ဘုရင်မက လျင်မြန်စွာ ဝင်၍ပြောလိုက်လေသည်။ ကေမာက

“ပုလဲတွေကလည်း တောင်းနဲ့တစ်လုံး၊ ကျွန်ုပ် တစ်ဆိတ်မကြည့်ရဘူးလား၊ မကြောက်ပါနဲ့လေ၊ ကျွန်ုပ်ကို ကျွေးမွေးတဲ့ ကျေးဇူးရှင်ရဲ့ ပစ္စည်းကို ကျွန်ုပ်တိုက်ခိုက်မယူပါဘူး”

“တိုက်ခိုက်ယူမည်ကို စိုးရိမ်၍ မဟုတ်ပါဖခင်၊ ဖခင်ရဲ့ မျက်စိများ မွဲသိနေခြင်းကြောင့်သာ ပြောရခြင်းဖြစ်ပါသည်။”

သို့နှင့် ကေမာကြီးသည် မိမိစမ်းသပ်ကြည့်လျှင် သိနိုင်ကြောင်း ပြောကာ ပုလဲလုံးများကို လက်ဖြင့် စမ်းသပ်ခြင်း၊ အနံ့ခံခြင်း၊ လျှာဖြင့် တိုက်ညှိခြင်းများကို ပြုလုပ်ပြီးနောက် . . .

“ဒီပစ္စည်းတွေဟာ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ကို ဝယ်ပြီး ယူနိုင်လောက်တဲ့ ရတနာတွေပဲ”

“ပစ္စည်းအဖိုးတန်တာ ထားဦး၊ ကိုက်ပြီး စားမရတာက ခက်တယ်ဖခင်”

“နို့ပေမဲ့ ဒီသဲကန္တာရထဲမှာ မြို့တစ်မြို့ရှိတယ်၊ တယ်ပြီး မဝေးလှ ပါဘူး”

“အဲဒီမြို့က နုပါတားတဲ့လား ဖခင်”

“နုပါတားမဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့၊ နို့ပေမဲ့ အဲဒီနာမည်မျိုး ကြားဖူးပါတယ်လေ၊ အဲ အဲ သူတို့အခေါ်က ရွှေမြို့တော်လို့ ခေါ်တယ်။ ကျွန်ုပ် ခပ်ငယ်ငယ် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်လောက်က တစ်ခါရောက်ဖူးတယ်”

“နှစ်ပေါင်း ၁၀၀ ကျော် ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် လမ်းကိုမှ မှတ်မိသေးရဲ့လား”

“အနည်းနဲ့ အများတော့ မှတ်မိပါသေးတယ်၊ နို့ပေမဲ့ ခြေလျင်ဆိုရင် တစ်နှစ်ခရီးလောက် သွားရလိမ့်မယ်၊ လမ်းမှာလည်း တကယ့် သဲကန္တာရကြီးတွေ၊ အရိုင်းအဆိုင်းတွေကို ကျော်ပြီး သွားရတယ်။ ဒီတော့ ဟိုမြို့ကို ချောချောမောမော ရောက်တဲ့လူ ခပ်ရှားရှားပဲ”

“ကျွန်ုပ်တော့ သေချင်သေ၊ ရှင်ချင်ရှင် သွားတော့မှာပဲ ဖခင်”

“ချစ်သမီးတော့ အမှန်ရောက်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ချချက်ချင်းတော့ ဖြစ်မယ်မထင်သေးဘူး၊ အင်း . . . ဒါနဲ့ သင့်မှာ စောင်းတစ်လက် ရှိပုံထောက်တော့ ဆိုတတ် တီးတတ်တယ်နဲ့ တူပါရဲ့၊ နောက်ပြီး သင်တို့မှာ ပုလဲတွေရှိနေပြီ . . . အဲဒီတော့ ကျွန်ုပ် သင်တို့ကိုပြောတဲ့မြို့က အတီးအမှုတ်လည်း ကြိုက်တယ်၊ ပုလဲရတနာတွေကိုလည်း ကြိုက်တယ်၊ နောက် သဲကန္တာရထဲမှာ ရွာမယ့် မိုးရာသီကိုစောင့်ပြီး သင်တို့ ‘နုပါတား’ ကို ခရီးမထွက်နိုင်မီ သုံးလအတွင်းမှာ ဒီမြို့မှာပဲ ခေတ္တတည်းခိုနေကြရလိမ့်မယ်။ အထိန်းတော် ကြီး အက်စတီက ပုလဲကုန်သည်၊ သင်ကတော့ သူ့သမီးစောင်းသံရှင်မလေး ပေါ့၊ ကဲ ဘယ်နှယ်လဲ သင်တို့ ဘယ်လိုသဘောကြသလဲ”

“ကျွန်ုပ်အတွက်တော့ ဒီသဲကန္တာရထဲက လွဲရင် ဘယ်နေရာမှာပဲ နေရနေရ ကျေနပ်ပါပြီ၊ အဲဒီမြို့ ရောက်အောင်သာ လမ်းပြပါတော့ ဖခင်”

“ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေကို ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ လမ်းပြပေးရတာပေါ့၊ ကဲ . . . ကျွန်ုပ်နောက်ကသာ လိုက်ခဲ့ကြပေတော့”

ဤသို့ ပြောဆိုပြီးနောက်၊ သူတောင်းစား အဘိုးကြီးသည် ရှေ့မှ တောင်ရွေးကို တဒေါက်ဒေါက် ထောက်ကာ ထွက်ခွာသွားလေရာ၊ ဘုရင်မ နှင့် အက်စတီတို့လည်း နောက်မှ လိုက်ပါသွားကြလေသည်။

ဘုရင်မက . . .

“ဒီ ကောဖာဆိုတဲ့ လူကြီးဟာ အသက်အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် သွား နိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပေပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အက်စတီက . . .

“သူက လူမှမဟုတ်ဘဲ၊ သူတောင်းစား ယောင်ဆောင်လာတဲ့ ဝိညာဉ် တစ်ခုဖြစ်မှာပဲ၊ သူဟာ လှေပေါ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဝိညာဉ်မျိုးလားမှ မပြောတတ်ဘဲ”

ဘုရင်မက . . .

“အို ဒီလိုဆိုရင် သာကောင်းတာပေါ့”

သို့နှင့် သူတို့သည် တစ်နာရီပြီး တစ်နာရီ ညနေစောင်းသည့်တိုင် အောင် လိုက်ပါသွားကြလေရာ နောက်ဆုံး ရှည်လျားသော တောင်ပူစာတစ်ခု ကို တက်မိသောအခါ၌ မြင့်မားသော မြို့ရိုးကြီးများဖြင့် ကာရံလျက်ရှိသည့် မြို့ကြီးတစ်မြို့ကို စိမ်းလန်းစိုပြည်၍ မြေဩဇာ ကောင်းမွန်သော အောက် ချိုင့်ဝှမ်းတွင် ဝမ်းမြောက်အံ့ဩစွာ တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ ကောဖာသည် သူတို့ အား ထိုမြို့အနီးသို့ ရောက်သည်တိုင်အောင် ခေါ်သွားပြီးနောက် မြို့ပြင် သစ် ပင်အုပ်တစ်ခုအောက် ရောက်သောအခါမှ အားလုံး ရပ်နားကြလေသည်။

ကောဖာက . . .

“ကဲ သင်တို့ရဲ့ ခေါင်းမြီးခြံတွေကို ဖုံးပြီး ဒီမှာ ခဏနေရစ်ကြဦး။ တကယ်လို့ တစ်ယောက်ယောက်က လာမေးရင် လှည့်လည်သွားလာနေတဲ့ ဂီတသမားတွေလို့ ပြောကြ၊ ပြီးတော့ သင်တို့ကျေနပ်ရင်လည်း ကျွန်ုပ်ကို ပုလဲတစ်လုံးလောက် ပေးလိုက်ကြ၊ ဒီပုလဲကို “တတ်” လို့ ခေါ်တဲ့ ဒီမြို့ထဲမှာ သွားရောင်းပြီး သင်တို့အတွက် စားသောက်စရာနဲ့ နေထိုင်စရာတစ်ခုဝယ်ဖို့ ပဲ”

ဘုရင်မက . . .

“ပုလဲတစ်ကုံး ယူသွားပါလား ဖခင်”

ကောဖာက . . .

“မလိုပါဘူး သမီးရယ် . . . တစ်လုံးတော်ပါပြီ”

သို့နှင့် အဘိုးကြီးသည် ဘုရင်မပေးသေးသော ပုလဲတစ်လုံးကို ယူ ကာ မြို့ပြင်သို့ လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားလေသည်။

ဘုရင်မကလေးကား မောပန်းလွန်းလှသဖြင့် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ ခြေရင်းကို မှီကာ ထိုင်ရင်း ငိုက်၍နေရှာလေ၏။ တစ်ရေးနိုးလာသောအခါ သူ တောင်းစားကြီး ကောဖာသည် ကုန်းနီးတပ်ထားသော မြည်းတစ်ကောင်စီ ဆွဲ ကိုင်ထားသော လူမည်းနှစ်ယောက်နှင့်အတူ သူ၏ရှေ့၌ ရပ်နေသည်ကို တွေ့ ရလေ၏။ ထိုအချိန်၌ကား နေလည်း ဝင်ခဲ့လေပြီ။

“ကဲ မိန်းကလေးတို့ တက်ကြပေတော့၊ သင်တို့နေဖို့ နေရာလည်း ကျွန်ုပ် တွေ့ထားပြီ”

သို့နှင့် သူတို့သည် မြည်းများပေါ်သို့ တက်စီးကာ လိုက်ပါသွားကြ လေရာ၊ မြို့တံခါးဝသို့ရောက်သောအခါ ကောဖာ၏ ပြောစကားဖြင့် သူတို့အား ဖွင့်ပေးကြ၏။ ထို့နောက် လမ်းရှည်ကြီးတစ်လျှောက် ဆက်လက်သွားကြရ ပြီးလျှင် တံတိုင်းများ ကာထားသည့် ဥယျာဉ်အလယ်တွင် ဆောက်လုပ်ထား သော အိမ်တစ်ဆောင်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ လူမည်းများသည် မြည်းများ အား ထိုအိမ်ဝင်းထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားလေ၏။ အိမ်တစ်လုံးလုံးမှာ ကောင်းမွန် သော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိ၍ အိမ်ရှေ့ခန်း၌လည်း စားပွဲ တစ်လုံးကို စားကောင်းသောက်ဖွယ်အပြည့်နှင့် အသင့်ပြင်ထားသည်ကို တွေ့ ရ၏။ သူတို့ သုံးယောက်စလုံး စားစရာများကို စားသောက်ပြီးသောအခါ အနီး ၌ အရံသင့်စောင့်နေသော အစေခမိန်းမတစ်ယောက်အား မိန်းကလေး နှစ်ယောက် ကို အိမ်ခန်းများရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားစေ၏။ အဖိုးကြီးမှာမူ ဥယျာဉ်ထဲ၌ အိပ်စက်လေသည်။ သူတို့သည် အိပ်ရာများပေါ်သို့ ကိုယ်များကို လှဲ၍ ချလေရာ မကြာမီ အိပ်မောကျ၍ သွားကြလေ၏။

[၁၅]

နီတာကျူအာနှင့် 'တတ်' ဘုရင်

ကျူအာနှင့် အက်စတီတို့သည် နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ အသင့်ရှိနေသော အဝတ် အစားသစ်များ လဲလှယ်ခြင်း၊ နံနက်စာ စားသောက်ခြင်းများ ပြုလုပ်ပြီးစီးကြ ပြီးနောက် ရုတ်တရက် မော်ကြည့်လိုက်ရာ မည်သည့်အချိန်က ရောက်နေသည် မသိရသော သူတောင်းစားကြီး ကေဖာအား တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ ဘုရင်မက "အို ဖခင် ကျွန်ုပ်တို့ ဤ 'တတ်' မြို့မှာ မည်သို့လုပ်ကြရပါမလဲ" ကေဖာက . . .

"အက်စတီက ပုလဲတွေနဲ့ အခြားအရောင်းအဝယ်များလုပ်ဖို့ ကျွန်ုပ် ပြောပြီးပါပြီကော၊ သင်ကတော့ သီချင်းဆိုရလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကန့်လန့် ကာအကွယ်က နေရလိမ့်မယ်၊ သင့်ရဲ့အလှကို ဒီမြို့က လူတွေမြင်စေလို့ မဖြစ် သေးဘူး၊ အထူးသဖြင့် ဒီမြို့ကို အုပ်ချုပ်တဲ့ ဘုရင်ကိုပဲ၊ ကိုင်း . . . ကိုင်း၊ သင် တို့ဖို့ လိုတဲ့ ပစ္စည်းတွေဝယ်ဖို့ ပုလဲ ၂ လုံးလောက် ပေးလိုက်ပါဦး၊ နောက် တော်တော်နဲ့ ကျုပ်ကို တွေ့ရမယ်မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်လို့ ဒုက္ခတစ်ခုခုနဲ့ တွေ့ ရင်တော့ သင်တို့ရောက်နေတဲ့နေရာ ပြတင်းပေါက်ကနေပြီး "ကေဖာ" လို့ သုံးကြိမ်အော်ပြီး တလိုက်ပေတော့၊ ဒီအသံကိုကြားတဲ့လူက ကျွန်ုပ်ရှိတဲ့ သဲ ကန္တာရထဲကို လာပြောလိမ့်မယ်"

ဘုရင်မက . . .

"ကျေးဇူးတင်လှပါတယ် ဖခင်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး . . ."

ကေဖာက . . .

"အပြင်ပန်းကိုသာ ကြည့်ပြီး မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့၊ သမီးရယ်၊ ဝိုင်အရက် ကောင်းကောင်းကို မြေကရားထဲမှာလည်း တွေ့တတ်ကြတယ်မဟုတ်လား၊ ကိုင်း"

ဒါဖြင့် ဒီပုလဲ နှစ်လုံးက ရတဲ့ အဖိုးအခနဲ့ သင်တို့အတွက် ပစ္စည်းဝယ်ဖို့ သွားတော့မယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်ုပ် မှာတာ မမေ့ဘဲ သဲကန္တာရထဲမှာ မိုးမကျ မချင်း ဒီ "တတ်" မြို့က ဘယ်မှ ထွက်မသွားလေနဲ့၊ ကိုင်း အက်စတီကိုပါ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်၊ ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်ပါစေကွယ်"

အဘိုးကြီး ထွက်သွားသောအခါ သူတို့လည်း တစ်နာရီခန့်မျှ အဘိုး ကြီး၏ ထူးဆန်းသော အကြောင်းများကို ပြောဆိုလျက်ရှိကြကုန်၏။

နောက်တစ်ခဏမျှ ကြာသောအခါတွင် အိမ်တံခါးစောင့်များသည် အထုပ်ကြီး အထုပ်ငယ်ကို ယူလာ၍ အထုပ်များကို မြေကြည့်သောအခါတွင် ဝိုးထည်များ၊ ရွှေချည် ငွေချည်ဖောက်လုပ်ထားသော အထည်များ၊ သားရေ ထည်များ၊ အမွှေးနံ့သာပါသည့် အလာဘတ်စတားအိုးများ၊ ဆီးရီးယား ကြေး ဝါထည်များ၊ ဆိတ်ပရပ်ကျွန်းထွက် ကြေးနီထည်များ စသည့် အဖိုးတန်ပစ္စည်း များကို တွေ့ရ၏။

မကြာမီ မြင်းဖြူကြီးတစ်ကောင်ကို စီးလာသူတစ်ယောက်သည် စာ တစ်စောင်ကို အက်စတီနှင့် ဘုရင်မကလေးတို့အား အိမ်ရှေ့မှ မမြင်နိုင်ရန် ကွယ်ထားသည့် သစ်သားလိုက်ကာရှေ့၌ စာတစ်စောင်ကို ချထားခဲ့ပြီးလျှင် လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားလေ၏။ ထိုသူ ထွက်သွားသောအခါ ဘုရင်မကလေး သည် စာအိတ်ကို ယူ၍ ကြည့်ရာတွင် စာမှာ အီဂျစ်ဘာသာဖြင့် မိမိတို့ နေ ထိုင်လျက်ရှိသည့် အိမ်ဥယျာဉ်နှင့် တံခါးစောင့်များ၊ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ကို မိမိတို့အား လွှဲပြောင်းပေးသည့် စာချုပ်တစ်ခုနှင့် စာတစ်စောင်ကို တွေ့ ရ၏။ စာ၌ နေအိမ်ခြံဝင်းနှင့် ပစ္စည်းများအတွက် သူတောင်းစားကြီးကေဖာ က ပုလဲ ၃ လုံးကို အဖိုးသားနားအဖြစ် ရရှိကြောင်းဖြစ်လေသည်။ စာအောက် တွင် ကေဖာဟူသော အမှတ်အသားအဖြစ် ပိတ်းရုပ်ကလေးကို ဖယောင်းပေါ် ၌ တံဆိပ်ခတ်နှိပ်ထား၏။

ဘုရင်မက . . .

"တံဆိပ်ကတော့ သိပ်ပြီး ခမ်းနားတဲ့ တံဆိပ်ပဲနော် အက်စတီ"

အက်စတီက . . .

"အော် . . . ဒါထက် ပုလဲသေးသေးကလေးတောင် သည်လောက် အဖိုးတန်ရင် ပုလဲလုံးကြီးတွေဆိုရင် ဘယ်လောက်တန်မလဲ၊ သို့ပေမဲ့ တစ် သက်လုံး ဒီဟာတွေရောင်းချပြီး အသက်မွေးနေလို့ချည်း မဖြစ်သေးပေဘူး"

ဤသို့ဖြင့် နီတာကျူအာနှင့် အက်စတီတို့သည် 'တတ်' မြို့တစ် ကုန်သည်ကြီးများအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။ သူတို့၏ လုပ်ငန်းတစ်ခုမှာ နံနက်ခင်း တစ်နာရီနှင့် မွန်းလွဲတွင် တစ်နာရီခန့်မျှ အက်စတီသည် ဆင်း

မြီးခြုံကာ အစေခံမိန်းမတစ်ယောက်နှင့်အတူ ကုန်အမျိုးမျိုးကို ရောင်းချခြင်း၊ ဝယ်ယူခြင်း၊ လဲလှယ်ခြင်းများ ပြုလုပ်ရ၏။ ဆိုင်ပိတ်ခါနီးအချိန်သို့ ရောက်သောအခါ နီတာကျူအာသည် လိုက်ကာနောက်မှနေ၍ စောင်းကို တီးခတ်ကာ သာယာစွာ သီဆိုလေ့ရှိရာ ထိုကဲ့သို့ သာယာချိုအေးသော အသံများကို ယခင်က မကြားဖူးသော မြို့သူမြို့သားများသည် လမ်းပေါ်တွင် ကြိတ်ကြိတ်တီးသည်အထိ လာရောက်နားထောင်လေ့ ရှိကြကုန်၏။ တိုင်းပြည်မှာ ငြိမ်သက်သော တိုင်းပြည်ဖြစ်သည့်ပြင် နတ်များ၏ အကာအကွယ်ဖြင့် လာရောက်နေထိုင်ကြသူများဖြစ်သည်ဟု သတင်းဖြစ်ပွားလျက်ရှိသောကြောင့် ခိုးသားဓားပြများ၏ ဘေးရန်မှလည်း လုံခြုံလျက် ရှိလေသည်။

သို့ဖြင့် ရက်သတ္တ အတော်ကြာ သွားသောအခါ သူတို့သည် ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားခြင်းဖြင့် ပစ္စည်းဥစ္စာအတော်ပင် ကြွယ်ဝချမ်းသာ လာခဲ့ကြလေ၏။ ကုန်ဖိုးအဖြစ်ဖြင့် ရရှိသော ပစ္စည်းများမှာလည်း ရွှေတုံးရွှေခဲများ ဖြစ်သဖြင့် သူတို့သည် ဤမျှလောက် အဖိုးထိုက်တန်၊ များပြားသော ပစ္စည်းဥစ္စာများကို မည်သို့ပြုလုပ်ရမည် ဟူ၍ပင် မသိဘဲ ရှိကြကုန်၏။

သူတို့သည် အားကိုးအားထား မရှိသော မိန်းမသားများ ဖြစ်ငြားသော်လည်း ကြွေးယူသူများသည် ကြွေးပေးရန် ရှိသမျှကို မှန်ကန်စွာ ပေးအပ်လေ့ရှိကြကုန်၏။ ခိုင်းစေလျက် ရှိကြသော ကျေးကျွန်အပေါင်းတို့သည်လည်း သူတို့အပေါ်တွင် သစ္စာရှိကြကုန်၏။ သို့ဖြင့် သူတို့သည် မိမိတို့၏ ဇာစ်မြစ်ကို လျှို့ဝှက်လျက် လွတ်မြောက်ရမည့်အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းရင်း၊ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ခြင်းကို ပြုလုပ်ကာ အကာအရံအတွင်း၌ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်လျက်ရှိကြလေ၏။

သူတို့ရောက်ရှိလာသောအချိန်၌ ထိုမြို့မှ ဘုရင်သည် ပင်လယ်ကမ်းနား၌ရှိသော အခြားမြို့တစ်မြို့သို့ စစ်ချီတိုက်ခိုက်လျက် ရှိရာမှ သူတို့ထိုနေရာ၌ ရက်သတ္တပေါင်းများစွာ နေထိုင်မိသောအခါတွင် ဂျန်နီအမည်ရှိသော 'တတ်' ဘုရင်သည် စစ်နိုင်၍ ပြန်လာပြီးလျှင် မိမိ၏မြို့တော်၌ ဘိသိက်မင်္ဂလာ အောင်ပွဲခံရန် စိုင်းပြင်းလျက်ရှိလေသည်။

ဤသို့ စီစဉ်လျက်ရှိစဉ် ပုလဲကုန်သည်များ၏ အကြောင်းကို နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများက လျှောက်ထားသဖြင့် ဘုရင်သည် အောင်ပွဲနေ့ဆင်မြန်းရန် ပုလဲအလိုရှိသည့်အတွက် အဆိုပါကုန်သည်များ၏ နေအိမ်သို့ ရုပ်ဖျက်သွားရောက်လေ၏။ အကြောင်းအားလျော်စွာ သူသည် နောက်ကျနေသဖြင့် ပုလဲများကို ပြသရန် ပြောဆိုမည် ပြုဆဲတွင် ဘုရင်မ၏ ထုံးစံအတိုင်း အချိန်ကျရောက်လာ၍ စောင်းကို စတင် တီးခတ်လျက် သီချင်းကိုလုလည်ဆို

စပြုလေရာ အသက် ၄၀ ခွဲပင် မပြည့်သေးသော ဘုရင်ဂျန်နီသည် သာယာလှသော ဘုရင်မ၏ သဒ္ဒါရုံဆွဲငင်မှုကြောင့် ပုလဲဝယ်လာသည့် ကိစ္စကိုပင် မေ့လျော့သွားပြီးလျှင် မလှုပ်မယွက် ငေးစိုက်နားထောင်လျက်ရှိလေ၏။ သီချင်းပြီးဆုံးသွားသောအခါ အက်စတီသည် နေရာမှထကာ အစေခံများအား ဆိုင်ပိတ်ရန် အမိန့်ပေးလေ၏။

ထိုအခါမှ သတိရသော ဂျန်နီသည် ပုလဲဝယ်လိုကြောင်းနှင့် ပြောကြားရာ အက်စတီက . . .

"ဒီလိုဆိုရင် မွန်းလွဲချိန်မှ သင်တစ်ခေါက် ပြန်လာခဲ့ပါလေ . . . အချိန်မဟုတ်ဘဲနဲ့တော့ ဒီမြို့က 'တတ်' ဘုရင်တောင် မရောင်းနိုင်ဘူး"

"သင်စကားပြောပုံက မောက်မာလှချေကလား"

"မောက်သည်ဖြစ်စေ နိမ့်သည်ဖြစ်စေ ဒီဟာကတော့ ကျွန်ုပ်တို့ ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ"

ရုပ်ဖျက်ထားသော ဘုရင် 'ဂျန်နီ' သည် ပုလဲဝယ်ယူရေးထက် နီတာကျူအာ၏ အသံကလေးက ဆွဲငင်မှုကြောင့် ချိန်းထားသောအချိန်တွင် တစ်ဖန်ပြန်၍ ရောက်ရှိလာပြန်၏။ ပုလဲများကို ကြည့်လိုကြောင်း ပြောသည်နှင့် အက်စတီသည် ပုလဲများကို ပြသလျက်ရှိရာ ပုလဲလုံးကလေးများကို ငယ်သည်ဟူ၍ပင် ပယ်ရှားသဖြင့် တစ်စတစ်စ အလုံးကြီးများကို ထုတ်၍ပြခွဲရာမှ နောက်ဆုံးတွင် သူ၏ အကျီအောက်တွင် ဝှက်ထားသော အကြီးဆုံးပုလဲကြီး ၂ လုံးကို ထုတ်၍ပြလေသည်။

ထိုပုလဲလုံးကြီးများမှာ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်၏ လက်သည်းခွဲခန့်ရှိ၍ လှပတပ်မက်ဖွယ်သော အရောင်အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံလှပေရာ 'ဂျန်နီ' ၏ မျက်လုံးများသည် လောဘရမ္မက်ဖြင့် ဝင်းဝင်းတောက်လျက် ရှိနေလေသည်။ အဖိုးသားနားကို မေးမြန်းရာ အက်စတီက ဤကျောက်မျက်ရံများမှာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ရှာမှရှားကြောင်း စကားလက်ခံလျက် အဖိုးသားနားကို ပြောပြသည်တွင် ဘုရင်လည်း အံ့အားသင့်လျက် ရှိနေလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အက်စတီဆိုလိုက်သောအဖိုးမှာ သူသိမ်းပိုက်ခဲ့သော တိုင်းပြည်မှ ပစ္စည်းဥစ္စာများ၏ လေးပုံတစ်ပုံခန့် ရှိနေသောကြောင့်ပေတည်း။ သို့နှင့် အက်စတီသည် ဈေးမတည့်သောကြောင့် ပုလဲများကို ပြန်၍ သိမ်းဆည်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ 'ဂျန်နီ' က မိမိသည် ဤ 'တတ်' မြို့တွင် ဘုရင်ဖြစ်သည့်အတိုင်း မိမိအလိုရှိက သူတို့၏ ပစ္စည်းအားလုံးကိုပင် သိမ်းယူနိုင်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြလျက်ရှိ၏။ သို့နှင့် အရောင်းအဝယ်ကို ဆက်လက်ကြမည်ဖြစ်

ဘုရင်မသည် အချိန်ကျရောက်လာပြီဖြစ်၍ မိမိပြုလုပ်နေကျ ဝတ္တရားကိုလိုက်ကာ ဤနောက်ကွယ်မှ စတင်ပြုလုပ်လေတော့၏။

ထိုအခါ ဘုရင်ကျန်နီသည်...

“ကဲပါလေ... နက်ဖြန်ကာကျရင် သင်ပြောတဲ့အဖိုးကို ရပါစေမယ်၊ ခုတော့ဖြင့် ဒီဟာထက် အဖိုးတန်တဲ့ တေးဂီတသံကလေးကို ကျွန်ုပ်နားထောင်ရဦးမယ်”

ဟု အက်စတီအား ပြောလိုက်ပြီးလျှင် သူသည် သီချင်းသံကို ညှို့ဇာတ်မိနေသော သူ့အလား နားစိုက်ထောင်နေရာမှ လိုက်ကာရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့ တိုးသွားမိ၏။ သို့သော် အလုပ်စွပ်နေသော အက်စတီကမူ ထိုအခြင်းအရာကို သတိမမူမိဘဲ ရှိလေသည်။ ကျန်နီသည် ချိုအေးသောတေးသံဝယ် မူးယစ်နေဘိသကဲ့သို့ လိုက်ကာပေါ်၌ မှီနေရာမှ သီချင်းသံဆုံးသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မတော်တဆလိုလိုနှင့် ကိုယ်ကို နောက်သို့ လှန်၍ချလိုက်လေရာ၊ လိုက်ကာသည်လည်း သူနှင့်အတူ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျလာလေ၏။ ထိုခဏ၌ အဖိုးတန် အဝတ်အစားများကို လှပစွာ ဝတ်စားထားလျက် ခေါင်းမြီးခြုံကို ဖွင့်ကာ ဆင်စွယ်စောင်ကိုပိုက်၍ ရပ်နေသော နီတာကျူအာ၏ ရူပါရုံသည် တိမ်တိုက်တွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာသော နေမင်း၏ အရောင်ကဲ့သို့ ရှေ့၌ရှိသော ပရိသတ်များ၏ မျက်စိကိုပင် ကျိန်းစပ်၍ သွားစေ၏။

ထိုအခါ နီတာကျူအာ၏ ထူးကဲသော ရူပါရုံကို မြင်ရသော ပရိသတ်များသည် ဝေးလံသော တိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှ ဘုရင်မတစ်ပါး ဖြစ်ဟန်ရှိကြောင်း၊ အချို့ကလည်း မိန်းကလေးမှာ လူသားစင်စစ် ဟုတ်မည်မထင်ကြောင်းနှင့် အမျိုးမျိုး ချီးကျူးပြောဆိုလျက်ရှိကြကုန်၏။ ဘုရင်ကျန်နီက အက်စတီအား...

“ဒီမိန်းမပျိုက သင့်ရဲ့ ကျေးကျွန်လား”

“အို... မဟုတ်တာ ဘုရင်ကြီးရယ်...၊ ကျွန်ုပ်၏ သမီးပါ”

“ဒါဖြင့်ရင် သင့်သမီးလေးကို ကျွန်ုပ်ရဲ့ မိဖုရားမြှောက်ခွင့်ပြုပါလား၊ ကျွန်ုပ်ကို ရောင်းမယ့်ပုလဲဖိုးထက် တစ်ဆယ့်ငါး ရွှေတွေ သင့်အတွက် ရပါစေမယ်”

“သည့်ထက် ဆယ်ဆ ဆယ်တန်ပိုရတဲ့ တခြားဘုရင်တွေရဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေတောင် ကျွန်ုပ်တို့ ပယ်ခဲ့တယ်။ သူကလေးဟာ သင့်အတွက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်သူ့အတွက်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး”

ထိုအခါ ကျန်နီသည် ယခင်ကထက် ဒေါသထွက်၍ လာပြီး အက်စတီကို ရိုက်နှက်မည်ပြုပြီးမှ စိတ်ပြောင်း၍သွားကာ...

“သင်တို့ရဲ့ ဇာတ်မျိုးရိုးလည်း မသိရသေးဘဲနဲ့ အဖြေပေးပုံက မောက်မာလှချေကလား၊ နေဦး အခုတော့ တခြားလူတွေရှိသေးတယ်၊ နက်ဖြန်မှ တစ်ခေါက်လာပြီး သင်နဲ့ စကားစမြည် ပြောပါဦးမယ်”

“ဒါပေမဲ့ အကျိုးတော့ ရှိမယ်မဟုတ်ဘူး”

ဟု အက်စတီက ပြန်ပြောသောအခါ၌မူ ကျန်နီကား ထွက်သွားခဲ့လေပြီ။

ထို့နောက် အက်စတီသည် ဘုရင်မကလေးအား ဥယျာဉ်ထဲတွင် အသင့်တွေ့ရသည်နှင့် အကျိုးအကြောင်း ပြောလေရာ နီတာကျူအာသည် အလွန်တုန်လှုပ်လျက်...

“မဟုတ်တာ အထိန်းတော်ကြီးရဲ့၊ ကျွန်ုပ်တော့ ဒီဘုရင်ရဲ့ မိဖုရားဘယ်နည်းနဲ့မှ အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူး။ အော် ဒါထက် ခုနေအခါ ကေဖာကြီး ကျွန်ုပ်အနားမှာ ရှိစမ်းချင်ပါဘိတော့တယ်။ အထိန်းတော်ကြီးရယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီကနေ့ညပဲ ဒီက ထွက်ပြေးပြီး သူ့ကို လိုက်ရှာရရင် မကောင်းဘူးလား အရှင်မရယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သင့်ရူပါရုံကို စွဲလမ်းမိတဲ့ ယောက်ျားတွေဟာ ဘယ်လိုဖြစ်တတ်ကြတယ်ဆိုတာ သင် သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိပါတယ်၊ ကက်(ရှ)မင်းသား ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာရယ်၊ အဓိလည်း ဝိညာဉ်ရဲ့လက်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်မယ်ဆိုတာရယ် သိတာပေါ့၊ ကိုင်း သွားကြပါနဲ့”

အက်စတီသည် ဦးခေါင်းကို ညိတ်ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားမိသည့် အမူအရာဖြင့် အိမ်တွင်းသို့ သွားပြီးလျှင် ချက်ချင်းလိုပင် ပြန်ထွက်လာပြီးနောက်...

“သွားလို့မဖြစ်တော့ဘူး၊ အစောင့်စစ်သားတွေကို အိမ်ပတ်ပတ်လည်မှာ အသင့်ချထားတဲ့အတွက် အိမ်ထဲက လူတချို့ ထွက်မယ်လုပ်တာတောင် တားဆီးပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်သတဲ့၊ ဘုရင်အမိန့်တော်က ဒီအိမ်ထဲက လူဆိုလို့ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ အပြင်မထွက်ရဘူးတဲ့ သခင်မ”

“ဒီလိုဖြင့် ကျွန်ုပ် စောင်းကိုတီးပြီး ကေဖာအမည်ကို သူမှာကြားသွားတဲ့အတိုင်း တလိုက်ရမလား”

“အချိန်မကျသေးဘူးထင်တယ်အရှင်မ၊ တကယ်လို့ ဒီဘေးအန္တရာယ်ဟာ ဒီညမှာပဲ ပပျောက်သွားလို့ရှိခဲ့ရင် သူ့ကို အကြောင်းထဲ ခေါ်ရမလားဆိုပြီး သင့်ကို စိတ်ဆိုးနေဦးမယ်။ ကဲပါလေ ကျွန်ုပ်တို့ ညစာစားကြည့်ဦးစို့ရဲ့”

www.burmeseclassic.com

သို့သော် ညစာစားပြဲတွင် ထိုင်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆူညံသော အသံများကို ကြားရသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မိန်းမစိုး ၂ ယောက် ခေါင်းဆောင်ကာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသော မိန်းမများအား မီးရောင်တွင် တွေ့မြင်ကြရလေ၏။

နီတာကျူအာသည် ကိုယ်တွင်းမှ ဓားမြှောင်တစ်လက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးလျှင် နေရာမှခုန်၍ ထလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ခေါင်းဆောင်နှင့်တူသည့် ဆံပင်များ ဖြူဆွတ်နေသော မိန်းမကြီးသည် ဘုရင်မအား ဦးညွှတ်လျက် . . .

“အရှင်မ . . . ကျွန်ုပ်တို့မှာ လက်နက်ကင်းမဲ့သဖြင့် သင်သတ်လျှင်လည်း သေရပါတော့မည်။ ကျွန်ုပ်၏ လူများကား အပြင်၌ စောင့်နေကြသဖြင့် သင်၏ ခုခံခြင်းမှာ အချည်းနှီးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် သင်တို့အား ဘေးအန္တရာယ် ပြုမည်မဟုတ်ပါ။ ဘုရင်၏ဆန္ဒမှာ ဤမျှလောက် မြင့်မြတ်ချောမွေ့သတိယောက်သည် ဤနေရာနှင့် မထိုက်တန်သဖြင့် သင့်လျော်လျောက်ပတ်သော နေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်စေလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူ၏ နန်းတော်နီးပါးတမျှ ကောင်းမွန်သောနေရာသို့ သင်တို့အား ခေါ်ဆောင်သွားရန် ကျွန်ုပ်အား အမိန့်ပေးလိုက်ပါသည်။”

“ကဲပါသမီးရယ်၊ ဓားကို အိမ်ထဲသာ ပြန်သွင်းလိုက်ပါ။ ဒီကျွန်တွေ အပေါ်မှာ လေကုန်ခံပြီး ပြောလည်း မနေပါနဲ့တော့၊ ကျွန်ုပ်တို့ ငြင်းလိုမှ မဖြစ်ဘဲဟာ လိုက်သာသွားကြပါဦးစို့ရဲ့။”

ဟု အက်စတီက ပြောလိုက်လေသည်။

သို့နှင့် သူတို့လည်း အဝတ်အစားများ လဲပြီးနောက် ခေါင်းမြီးကို အသီးသီးခြုံကာ ပုလဲများနှင့် ရွှေများကိုပါ ယူငင်လျက် သူတို့အတွက် အသင့်စောင့်နေသော ထမ်းစင်ထဲတွင် ဝင်ရောက်လိုက်ပါသွားကြလေ၏။ ကျန်ရှိသော ပစ္စည်းများကိုမူ ဘုရင်ရဲရွှေဖော် မိန်းမများက သိမ်းဆည်းယူငင်လျက် ကျန်မိန်းမများနှင့်အတူ ယူဆောင်လာခဲ့ကြ၏။ သူတို့အား ခေါ်ဆောင်ထားရှိသည့် အဆောက်အဦးကြီးမှ ခန်းဆောင်မှာ ဆီမွေးများဖြင့်ပြည့်သော ငွေသား မီးအိမ်များဖြင့် ထွန်းလင်းလျက်ရှိရာ၊ အခြားအခန်းများ၌မူ နန်းတွင်းသူမိန်းမများသည် သူတို့၏ ပစ္စည်းများကို နေရာချထားလျက်ရှိကြကုန်၏။

ထိုအချိန်တွင် ဘုရင်မက မိမိစောင်းကို တီးပြီးလျှင် ဂေဗာအား ခေါ်လိုက်ရတော့မည်လောဟု အက်စတီကို မေးမြန်းရာ အက်စတီက . . .

“အချိန်မကျသေးပါဘူး အရှင်မ၊ အကူအညီမခေါ်ခင် ကျွန်ုပ်ထွက်ပြီး စုံစမ်းပါရစေဦး၊ ပြီးတော့ . . .”

စကားမဆုံးမီ တစ်ဖက်မှ အခန်းတံခါး ပွင့်သွားပြီးနောက်၊ ဂျန်နီဘုရင်တို့ ဝတ်စားတန်ဆာကို ဆင်မြန်းကာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။

အခန်းတွင်း၌ကား ရှေးက နေထိုင်သွားခဲ့ဖူးသည့် မိဖုရားများ ရေသုံးသပ်သည့် ကျောက်ဖြူနှင့် ပြုလုပ်ထားသော ရေကန်တစ်ခုရှိရာ၊ ထိုအချိန်၌ ဘုရင်မနှင့် အက်စတီတို့သည် ရေကန်၏ ဘောင်တစ်ဖက်တွင် ရပ်နေလျက် ဂျန်နီဘုရင်မှာ အခြားတစ်ဖက်၌ ရှိလေသည်။

သူသည် ဘုရင်မအား ၃ ကြိမ်တိုင် ဦးညွှတ်လျက် . . .

“သင်၏အစေခံများ ပြောချက်အရ သင်သည် အိဂျစ်ပြည်မှ နီပါတီ ဖြစ်ကြောင်း သိရပါပြီ။ ယခု ကျွန်ုပ်လာခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု သင်တို့ယူဆထားသည့် အပြုအမူအတွက် သင်တို့အား တောင်းပန်ရန် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ သင်၏မျက်နှာကို မြင်ကတည်းကပင် သင်တို့ အိဂျစ်ပြည်မှ ‘ဟောသာ’ ခေါ် အချစ်နတ်သမီး၏ ကျွန်မဖြစ်နေရပါပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ စည်းစိမ်ကိုလည်းကောင်း၊ တန်ခိုးအာဏာကိုလည်းကောင်း၊ အခြားမိန်းမများကိုလည်းကောင်း မက်မောခြင်း မရှိတော့ပါ။ သင်တစ်ယောက်ကိုမူ စွဲစွဲမြဲမြဲ အလိုရှိပါတော့သည်။ သင့်အမေတို့တွင် ဘေးအန္တရာယ်ဟူ၍ မြူမှုန်မှုမသန်းစေဘဲ၊ ကျွန်ုပ်၏ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို ထက်ဝက်ခွဲခြမ်းပေးလျက်၊ ကျွန်ုပ်၏ မိဖုရားကြီးအဖြစ် စံနေတော်မူပါလော့”

ဟု ရွတ်ဆိုလေ၏။

“ဘုရင်ဂျန်နီ . . . မည်သည့်ကြံ့ခာဆိုးများ ငင်သဖြင့် သင်သည် ကျွန်ုပ်အား ဘုရင်မြှောက်လိုရသနည်း။ အိဂျစ်ပြည်တွင် ဖာရိုးအဖြစ် အုပ်ချုပ်လျက်ရှိသော အဗီဉ် သမီးများစွာ ရှိသည်ဟု ကျွန်ုပ်သိရ၏။ တစ်ယောက်ယောက်ကို ရွေးကောက်တောင်းယူချေပါလော့၊ သို့နှင့်မှ မရလျှင် ဆီးရီးယားပြည် ဗက်ဗီလုံးနှင့် ကက်(ရှ)မှစ၍ အခြားတိုင်းပြည်များတွင် ရှာဖွေပါလော့၊ ဤမြင့်မြတ်သောနေရာမှာ မြင့်မြတ်သူနှင့်သာ ထိုက်တန်သဖြင့် ဆင်းရဲလှသော သီချင်းသည် ကျွန်ုပ်အား သွားခွင့်ပြုပါလော့”

ဂျန်နီသည် အက်စတီဘက်သို့ လှည့်၍ ပြုံးရယ်လိုက်ပြီးနောက် . . .

“ဒါပေမဲ့ ဆင်းရဲသူမ သီချင်းသည်ရဲ့ မိခင်ကြီး ရောင်းချနေတာကတော့ ပြည်တန်တဲ့ ပုလဲတွေပါကလား၊ တီးတဲ့စောင်းကလေးကလည်း နန်းသုံးနန်းဆောင်၊ ပြီးတော့ သီချင်းသည်သာ ဆိုရတယ် ရုပ်ရည်လက္ခဏာလည်း ရှာမှရှားဆိုတဲ့ရုပ်ရည်မျိုးပဲ၊ ပြီးတော့လည်း လိုက်တာလဲကွသွားတုန်းက သူကလေးရဲ့ ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ အိဂျစ်များ ကိုးကွယ်ကြတဲ့ အမှတ်တံဆိပ်တော်ကို ဖြင်လိုက်ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်ရဲ့အခွင့်အရေးကို ယူ၍ အသင့်ပဲ”

ထိုအခါ ဘုရင်မကလေးက...

“ကျွန်ုပ်တို့ ဒီလိုမြောက်စား ပြောဆိုခြင်းအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သို့ပေမဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ ဆင်းရဲသားမျိုး အချင်းချင်း ချစ်သူရှိနေလို့ ထိုသူကလွဲပြီး ကျွန်ုပ် ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ လက်ထပ်ခြင်း ပြုနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။”

“အော်... သင့်မှာ ချစ်သူရှိလို့လား။ ဒီလိုဆိုရင် ဒီသူရဲ့ နာမည်ကို ကျွန်ုပ်မသိအောင် ဖုံးထားပေတော့။ နို့မဟုတ်ရင် ကျွန်ုပ် ဒီလူကို အပိုင်းပိုင်း အတစ်တစ်ဖြစ်အောင် ခုတ်ပိုင်းပစ်မိလိမ့်မယ်။ အလို ခေါင်းခါနေပြန်ပါပြီ။ ဒီလူက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ထဲကနဲ့ တူတယ်။ ဒါဖြင့်လည်း ဒီလူကို ကျွန်ုပ်အနိုင်ရအောင် တိုက်ခိုက်ပြီး သင့်ကိုချစ်မိတဲ့ ဖြစ်မှုနဲ့ အပိုင်းပိုင်း အတစ်တစ်ဖြစ်အောင် သတ်ရလိမ့်မယ်။ နားထောင်စမ်းပါ။ သင်ဟာ ကျွန်ုပ်လက်တွင်းကို ရောက်နေပြီ။ သင့်ကို မိဖုရားမမြှောက်ဘဲတော့ မနေနိုင်တော့ဘူး။ သို့သော် အတင်းအကြပ်တော့ မတိုက်တွန်းပါဘူး အချိန်ပေးပါဦးမယ်။ ဒီကနေ့ကစပြီး ၃ ရက်မြောက်တဲ့နေ့ နံနက်ခင်းမှာ ကျွန်ုပ်နဲ့အတူ ထီးနန်းကို စိုးစံဖို့ ငြင်းရင်တော့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ခြေသုတ်ပုံပေါ်မှာ ထိုင်တဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်ရလိမ့်မယ်။”

ထိုအခါ ဘုရင်မသည် ခေါင်းမြီးခြုံကာ ဒေါသဖြင့် နောက်သို့ လှန်ချလိုက်ပြီးလျှင် ဂျန်နီအား မျက်လုံးချင်းဆိုင်ကာ ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ကျွန်ုပ်ရဲ့ အဆင့်အတန်းဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သင်ထင်တဲ့အတိုင်း အမှန်ပဲ။ ကျွန်ုပ်နဲ့အတူ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဘုရားသခင်ဟာ လိုက်ပါစောင့်ရှောက်နေတဲ့ အတွက် ကျွန်ုပ်တောင်းဆိုတဲ့အတိုင်း အခွင့်မလွှတ်ရင်တော့ ဘုရားသခင်ရဲ့ အမျက်ဒေါသကို သင့်အပေါ်မှာ ကျရောက်စေရလိမ့်မယ်။”

“အလှထိပ်ခေါင်တင်မကလေးရယ်၊ ခုလည်း ဟောသာဆိုတဲ့ အချစ်နတ်ဘုရားမရဲ့ ဒေါသဟာ ကျွန်ုပ်အပေါ်မှာ ကျရောက်နေပြီ မဟုတ်လား။ ကျန်တဲ့ ဘေးအန္တရာယ်တွေကိုတော့ ကျွန်ုပ်က မကြောက်ပါဘူး။ သူတို့ တတ်နိုင်သမျှ ကိုင်ကြပါစေ။ ၃ ရက်မြောက်တဲ့ညမှာသာ သင်သာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ မိဖုရားသော်လည်းကောင်း၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကျွန်မသော်လည်းကောင်း၊ တစ်ခုခုဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ် ကျိန်ဆိုပါတယ်။ သင့်မိခင်ဟာ ကျွန်ုပ်ကျိန်စာရဲ့ သက်သေပါပဲ။”

ထိုအခါ အက်စတီက...

“ဘုရင်ကြီးရဲ့ ကျွန်ုပ်ကို သက်သေထားတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကျိန်စာဆိုချက်ရဲ့ အဆုံးကိုတော့ ကျွန်ုပ် မသိရသေးပါကလား။ ကျွန်ုပ်ဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ တိုင်းပြည်မှာတော့ ကျော်ကြားတဲ့ မှော်ဆရာတစ်ယောက်ပါပဲ။

ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်ရဲ့ ပညာအတတ်နဲ့ သင်ကျိန်ဆိုတဲ့ ကျိန်စာရဲ့ အဆုံးသတ်မှာ သင်ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ သင်မကြည့်ချင်ဘူးလား။”

“ဘယ့်နှယ်ပြောပါလိမ့် ကြည့်ချင်ပြီလား၊ သင့်အတတ်ဆိုတာ ပြစမ်းပါ။”

“သို့သော် အကယ်၍ သင်မကြိုက်တဲ့အရာကိုမြင်ရင် ကျွန်ုပ်ကို အပြစ်မပြုပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိတော့ ပေးရလိမ့်မယ်။ သင် မင်္ဂလာပွဲ ဆင်နွှဲရလိမ့်မယ်လို့ သင်မျှော်လင့်နေတဲ့ညမှာ သင်ရဲ့ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိမယ်ဆိုတာကို ပြသဖို့ ကျွန်ုပ်က ဆိုင်ရာနတ်တွေ ဘုရားတွေကို တိုင်တည်နေတဲ့အခိုက်သင်က အဲဒီနေရာက ရပ်ပြီး ဟောဒီရေထဲကို စိုက်ကြည့်နေပေတော့ ကိုင်းသမီး၊ သင့်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ထားတဲ့သိချင်းကို ဆိုစမ်းပါဦး။”

ထို့နောက် အက်စတီသည် ရေကန်ဘေး၌ ခူးထောက်ကာ ဦးခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ထားလျက် ရေပြင်ပေါ်သို့ လက်များကို ဆန့်တန်းကာ ရှိနေစဉ် ဘုရင်မသည် စောင်းကြိုးများကို တို့ထိလျက် သိနိုင်ရန် ခက်ခဲလှသော အသံတစ်မျိုးဖြင့် သီဆိုစပြုလေ၏။ ထိုသီချင်းသံမှာ ကြည်သာချိုအေး၍ တိုးတိုးကလေးမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း ဂျန်နီ၏အဖို့မှာ ၎င်းတို့သည် သူ၏ ပုနွေးသော သွေးများထဲသို့ တစ်စက်ပြီးတစ်စက် ကျလာပြီးလျှင် သွေးကြောများထဲ၌ ခံ၍ သွားသော ရေခဲရေကဲ့သို့ ရှိနေလေ၏။ ပထမ၌ သူသည် ဘုရင်မ၏ ဂူပါရုံကို ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေမိသေး၏။ သို့ရာတွင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် တစ်စုံတစ်ခုသောအရာသည် သူ့မျက်လုံးများကို အောက်ဘက်ရှိ ရေကန်ထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။

ပထမ မည်းမှောင်သော ရေပြင်ပေါ်တွင် မြူတစ်ဆိုင်းသည် ပိတ်ဖုံးအုံ့မှိုင်းလျက်ရှိနေ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ထိုမြူများ ကွဲသွားပြီးလျှင် သူသည် ရုပ်ပုံတစ်ခုကို ကြေးမုံသွင်ပြင် မြင်ရသည့်အလား မြင်ရလေ၏။ သူမြင်ရသောအရာကား ဒဏ်ရာများဖြင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် သေဆုံးနေသော သူ၏ ရုပ်အလောင်းဖြစ်လေသည်။

အလောင်းမှာ အဝတ်အစားကင်းမဲ့နေလျက် ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးများသည် ကောင်းကင်သို့ မျှော်ကြည့်နေသကဲ့သို့ ရှိနေပြီးလျှင် လည်ပင်းနှင့် နံဘေးမှ သွေးများသည်လည်း မီးလောင်ပျက်စီးနေသော သူ၏ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဒလဟော ကျဆင်းလျက်ရှိနေ၏။ ကျောက်တိုင်ကြီးများသည်လည်း လက်ချောင်းများကဲ့သို့ လရောင်တွင် မားမားမတ်မတ် ထောင်လျက်ရှိနေကြ၏။ သူလဲကျနေသည်မှာ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်လျက် နံဘေးမှ သူ၏ အမဲလိုက်ခွေးဖြစ်သော ခွေးကြီးတစ်ကောင်မှာ ခေါင်းကို မော့၍ အူနေပေသကဲ့သို့ တူ၏။

သိချင်းဆုံးသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထိုရုပ်ပုံလွှာသည်လည်း တစ်ပါတည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေရာ ဂျန်နီသည် ရေကန်စွန်းမှ နောက်သို့ လှမ်းခုန်လိုက်ပြီးလျှင် အက်စတီအား စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“စုန်းမကြီး၊ သင်ဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဧည့်သည်သာ မဖြစ်ခဲ့လို့ရှိရင် ဒီည အသေဆိုးနဲ့ သင် သေရပြီးသားပဲ”

“အလို ဘုရားသခင်ကို ပင့်ခေါ်တဲ့ လူတွေဟာ အချင်းချင်း ရန်မဖြစ်ကောင်းပါဘူး။ ဦးနှောက်ရဲ့ ထင်မြင်ချက်မျှသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ကဲပါလေ ညောင်းညာလှပါပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့ကို အိပ်ခွင့်ပြုသင့်ပါပြီ။ သုံးရက်မြောက်တဲ့နေ့မှာသာ ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်တို့ သိကြရလိမ့်မပေါ့”

ဂျန်နီသည် စကားတစ်လုံးမျှ ထပ်မံပြောဆိုခြင်း မပြုတော့ဘဲ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

သူ ထွက်သွားသောအခါ ဘုရင်မက . . .

“အိုင်ထဲမှာ ပေါ်လာတာက ဘာလဲ အထိန်းတော်ကြီးရဲ့”

အက်စတီက . . .

“လူသေတစ်ကောင်ရဲ့ အရိပ်နဲ့ တူပါရဲ့ကွယ်။ မလိုမှန်းထားတဲ့ ပြစ်မှုကြောင့် ဒီလူသေရမယ်ဆိုပြီး နိမိတ်ပြလိုက်တာပေါ့။ သင့်ကို ချစ်မိတဲ့ လူတွေဟာဖြင့် ဘေးအန္တရာယ်ဆိုးနဲ့ တွေ့ကြုံရတာချည်းပဲ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်ချစ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ သင့် မျက်မှောက်မှာ သည်ထက်ကောင်းတဲ့ ကံကြမ္မာနဲ့ တွေ့မှတွေ့ ပါမလားလို့ ကျွန်ုပ် စဉ်းစားမိတယ်”

ထိုအခါ ဘုရင်မသည် ရိမ်းအားလည်း ထိုနည်းတူပင် အသက်ဘေးကို ထိခိုက်စေမည်လောဟု တွေးတောပူပန်မိသည်နှင့် မျက်ရည်များ ပိုင်းလာရာမှ ရှိကြီးတင်ငိုကြွေးလေရာ အက်စတီလည်း ရင်ခွင်တွင်းသို့ ဆွဲသွင်းလျက် အားပေးနှစ်သိမ့်ရှာလေ၏။

“ကဲပါ သမီးရယ်၊ ဒါတွေကို တွေးမနေပါနဲ့တော့၊ ကျွန်ုပ်သမီး တာရာရှင်မဟာ ဘုန်းကံနဲ့ ပြည့်စုံသူ ဖြစ်လေတော့ ဘေးအန္တရာယ်ဟူသမျှကို လွတ်မြောက်မှာပါပဲ။ ရိမ်းက ကျွန်ုပ်ရဲ့ တစ်ယောက်တည်းသောသား ဖြစ်လေတော့ အစိုးရိမ်လွန်ပြီး ဒီလိုပြောမိတာပါ”

“မှန်ပါတယ် မိခင်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ်မမွေးမီက မယ်တော်အဟူရာကို ဘုရားသခင် အာမင် ကတိပေးသွားတာ မေ့သွားပြီလား၊ ကျွန်ုပ်ဟာ မဟာသွေးထဲက ချစ်သူတစ်ယောက်ကို တွေ့ပြီး သူနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ မေတ္တာပင်ကြီးက မင်းဆွေမင်းမျိုးတွေ အများကြီး ပေါက်ဖွားလာမယ်ဆိုတာလေ ဒီလိုဆိုရင် ရိမ်းက အသက်ရှင်နေရမှာပေါ့”

အက်စတီသည် ဘုရင်မကလေးအား ယုယစွာ နှမ်းရွပ်ပြီးနောက် ...

“အသင့်ကြောင်းပြချက်က ကောင်းပါပေတယ်။ ကဲ ကဲ ကျွန်ုပ်တို့ အချိန်ကျပြီး စောင်းကိုယူပြီး ဟောဟိုပြတင်းဝက လူအိုကြီးမှာကြားသွားတဲ့ အတိုင်း သင်ခေါ်ပေတော့”

သို့ဖြင့် ဘုရင်မသည် ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ သွားပြီးလျှင် လင်းလျက်ရှိသော လရောင်အောက်မှ ဥယျာဉ်ဝင်းကြီးထဲသို့ ဝင်ကြည့်လေ၏။ နောက်မှ စောင်းကြိုးများကို တီးခတ်ကာ ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် . . .

“ကေဖာ ကေဖာ ကေဖာ”

ဟု သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ဖာဖာအော်လေသည်။ တစ်ကြိမ်ထက်တစ်ကြိမ် ကျယ်လောင်၍လာသော ပဲ့တင်သံများ ပြန်လာပြီးနောက် ကမ္ဘာလောကကြီးနှင့် ကောင်းကင်ပြင်အလုံးသည် ကေဖာ၏ အမည်ကို ခေါ်ငင်သော အသံများဖြင့်သာလျှင် ပြည့်နှက်သွားသည်ဟု ထင်မှတ်ရတော့၏။

[၁၆]

သူတောင်းစားကြီးနှင့် 'တတ်' ဘုရင်

တတိယမြောက်သည့်နေ့ နံနက်မွန်းတည့်ချိန်၌ ဘုရင်မနှင့် အက်စတီတို့သည် နံညားလှသော မိမိတို့ အကျဉ်းထောင်၏ ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် ထိုင်ကာ တရုတ်ကပ်များအကြားမှ အောက်တွင်ရှိသော တရားခွင်ကို လှမ်းကြည့်လျက် ရှိကြ၏။ ဘုရင်ကျန်နီသည် သူ၏ ထုံးစံအတိုင်း ထိုအချိန် ထိုအခါ၌ အရိပ်ထဲတွင် ထိုင်ကာ အမှုအခင်းများကို တရားစီရင်ခြင်း၊ တိုင်းသူပြည်သားများ၏ အသနားခံလွှာများကို ကြားနာခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်လေ့ရှိ၏။ မိန်းမနှစ်ယောက်သည်ကား တဖြည်းဖြည်း အချိန်ကုန်လွန်သွားသဖြင့် နေမထီထိုင်မသာ ဖြစ်နေကြလေသည်။

“ညဘက်ရောက်ခါနီးလာပြီနော်၊ ဂျန်နီလည်း ရောက်လာတော့မှာပဲ။ ဒီပြတင်းပေါက်ကို သူ မကြာမကြာ မော်ကြည့်နေတဲ့ပုံ ကြည့်ပါလား။ အစာကျွေးမှာကို စောင့်နေတဲ့ ခြင်္သေ့ငယ်ကြီးတစ်ကောင် ကျနေတာပဲ။ ကေဟကလည်း အရိပ်အယောင်ကလေးတောင် မမြင်ရဘူး။ ခရီးပဲ လွန်နေလေရောသလား။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ဇရာပီစီးနေတဲ့ အရွယ်ဆိုတော့ ကွယ်ပဲ ကွယ်လွန်ရှာရောသလား။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ တမ်းတချက်တွေကို သူ့ဆီကရော၊ ဘုရားသခင်ဆီကရော၊ အရိပ်လက္ခဏာကလေးတောင်မှ ပြန်မပေးကြဘူး။ ကျွန်ုပ်ကို လျစ်လျူရှုထားကြပြီ ထင်ပါရဲ့။ အို အက်စတီ သင်က ပညာရှိပီပီ ကျွန်ုပ်ကို အကြံပေးစမ်းပါဦး။ ကျွန်ုပ် ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ဘုရားသခင်ကိုပဲ ယုံကြည်အားထားပါ။ နေဝင်ဖို့အချိန်လည်း သုံးနာရီတောင် လိုပါသေးတယ်။ ဒီ သုံးနာရီဆိုတဲ့ အချိန်ဟာ ဘုရားသခင်အတွက် ဘာမှ မပြောပလောက်ဘူး။ ဒီသုံးနာရီအတွင်းမှာ 'မမ်းဖမ်' က မျှော်စင်ပေါ်မှာ

ကျွန်ုပ်တို့ အငတ်ခံနေတုန်းအချိန်ကို ပြန်စဉ်းစားပါလား။ နောက် ကျွန်ုပ် တို့ ဘာဖြစ်ကြသလဲ။ ဒါကြောင့် ဘုရားသခင်ကို ကြပ်ကြပ်ကြီး သတိရပြီး ယုံကြည်အားထားစမ်းပါ။”

“ယုံကြည်ပါတယ် အက်စတီရယ်၊ ကျွန်ုပ်အမှန်ကို ယုံကြည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အို . . . ကျွန်ုပ်တို့ တခြားအကြောင်းကို ပြောကြပါစို့ရဲ့။ ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်လာကြပြီးတဲ့နောက် မမ်းဖမ်မှာ ဘယ်လိုများ ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်တော့ အံ့သြနေမိတာပဲ။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ဝိညာဉ်ဟာ အဗီနဲ့ စုလျားရစ်ပတ် လိမ့်မယ်လို့များ သင်ထင်သလား။ ဒါထက် ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်ပြေးနေတုန်း ဂျန်နီကို အယုံသွင်းပြီး ဆွဲဆောင်နေဖို့ ဒီလိုဝိညာဉ်မျိုးတစ်ခု လိုချင်စမ်းပါဘိအက်စတီရယ်။ သင်နောက်ထပ် ဆွဲထုတ်ပေးနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ ဟော ဒါနဲ့ တရားစီရင်လို့တောင် ပြီးတော့မယ်ထင်ပါရဲ့။ ဂျန်နီရဲ့ စိတ်တွေကလည်း ဒီချည့်ပဲ ရောက်နေသလား မသိပါဘူး။ တရုတ်ကပ်တွေက ဖောက်ပြီးကြည့်နေတဲ့ သူမျက်လုံးကြီးတွေက လူကို စားတော့မယ် ဝါးတော့မယ့်အတိုင်းပဲ။ နောက်ပြီးတော့ သူထိုင်နေရာကလည်း ထခါနီးပြီ။ အလို ဘယ်နယ် ဘယ်လိုလူများ ရောက်လာပါလိမ့်၊ ဟိုမှာ အထိန်းတော်ကြီးရဲ့ ထကြည့်စမ်းပါဦး။”

အက်စတီသည် နေရာမှထ၍ ကြည့်ရှုသည်တွင် ဖြူဖွေးသော မုတ်ဆိတ်၊ ဝါကျင့်ကျင့်မျက်နှာ၊ သေးငယ်သော မျက်လုံးများနှင့် ညစ်ပေစုတ်ပြတ်သော အဝတ်အစားများကို ဝတ်စားထားသော အရပ်မြင့်မြင့် လူအိုကြီးတစ်ယောက်သည် ဆူးသားတုတ်တစ်ချောင်းပေါ်၌ မှီကာ မတ်တတ်ရပ်လျက် နေရောင်ကြောင့် ကောင်းကောင်းမမြင်ရသည့်ဟန်ဖြင့် သူ့နှံ့ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ အစောင့်များသည် ထိုသူအား နှင်ထုတ်ပစ်ရန် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားကြရာ၊ ထိုသူက တုတ်ကြီးကို ဝှေ့ရမ်းလိုက်သောအခါတွင် ထိုတုတ်ကြီးထဲ၌ တန်ခိုးအာနိသင် ရှိတိသကဲ့သို့ ထိုသူများသည် နောက်သို့ လန်သွားကြလေသည်။ ထို့နောက် သလွန်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသူကို မြင်သွားဟန်ဖြင့် ထိုသူရှိရာသို့ ခြေလှမ်းကူးကြီးဖြင့် လျှောက်သွားပြီးလျှင် တုတ်ကို မှီကာ ရပ်နေပြန်လေသည်။

ထိုအခါ ဂျန်နီသည် ဒေါသထွက်သောအသံဖြင့် . . .
“ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ရိုသေရမည်မသိဘဲ မားမားမတ်မတ် ရပ်နေသူကား အသူနည်း”

ဟု အော်မေးလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ အဘိုးကြီးက . . .
“သော် သင်ဟာ ဘုရင်လား၊ ကျွန်ုပ်က မျက်စိမှန်နေလေတော့ သင့်

ကို အဝတ်အစားတောက်တောက်ပြောင်ပြောင်တွေကို ဝတ်စားစားတဲ့ သာမန် လူတစ်ယောက်ပဲ ထင်နေမိတယ်။ ဒါဖြင့် ဘုရင်ဖြစ်ရတာ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတာ ကျွန်ုပ်ကို ပြောပြစမ်းပါဦး။ သင့်မှာ သာမန်လူလို မျှော်လင့်ခြင်းတို့၊ ဝေဒနာခံစားရခြင်းတို့၊ သေဘေးကို ကြောက်ရွံ့ခြင်းတို့ ရှိသလား။ သင့်ရဲ့ ရွှေချည်ထိုး အဝတ်အောက်က အသားဟာ အဝတ်စုတ်အောက်က ကျွန်ုပ်ရဲ့ အသားလိုပဲလား။ အဲဒါတွေကို ဖြေစမ်းပါဦး။”

“ကျွန်ုပ်ဟာ ပုစ္ဆာတွေကို ဖြေဖို့ ဒီမှာ ထိုင်နေတယ်များ ထင်သလား အရှုံးကြီးရဲ့။ ဟောဒီလူကြီးကို မြန်မြန်ဆွဲထုတ်လိုက်ကြစမ်း။ အလုပ်လုပ်စရာ ရှိပါသေးတယ်”

ထိုအခါ ဘုရင်အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ရန် အစောင့်များ သည် ရှေ့သို့ ခုန်တိုးလာကြသေး၏။ သို့သော် ကေဖာ၏ တုတ်ကြီးသည် ရှေးနည်းတူပင် ထိုသူများအား နောက်သို့ အသီးသီး လန်ကျသွားစေပြန်လေ သည်။

“ဪ အလုပ်လုပ်စရာ ရှိသေးတယ်ဆိုတာက ဟိုအပေါ်ခန်းမှာ နေတဲ့သူအတွက် ထင်ပါရဲ့။ သင့်အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မိန်းမပျိုအတွက် ကျွန်ုပ်ရဲ့ စကားကို နားထောင်ဖို့အချိန် အများကြီးရှိပါသေးတယ်”

“ကျွန်ုပ်နဲ့ ဒီမိန်းမပျို ဆက်သွယ်တဲ့အကြောင်း သင်ဘာများသိလို့လဲ ကျွန်ုပ်တို့ကြီးရဲ့။”

“နစ်ဦးစလုံးရဲ့အကြောင်းကို အများကြီးသိတာပေါ့ ဘုရင်မင်းမြတ် ကြီးရဲ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်ုပ်က သူ့ဖခင်ပေကိုး၊ ပြီးတော့ ကျန်တဲ့ အကြောင်းကိုကော ပြောပြရဦးမလား။”

“သူမရဲ့ ဖခင်ဟုတ်လား... သင်ဟာ လူလိမ်ကြီးပဲ”

“ဟုတ်တယ် သူမရဲ့ ဖခင်ပဲ။ ဒါကြောင့် အခု သင့်ကို ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ မျိုးရိုးက သင့်ထက်ရှေးကျတဲ့ မျိုးရိုးမို့ သင့်ကို ကျွန်ုပ်သားမက်တစ်ယောက် အဖြစ် လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်းနဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့သမီးက သင့်ကို ယောက်ျား တစ်ယောက်အဖြစ် လက်ခံမယ်မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ပြောဖို့လာခဲ့ တာပဲ”

ထိုစကားကို ကြားကြရသော နန်းတွင်းသားအချို့တို့သည် အတော မသတ်နိုင်အောင်ပင် ရယ်မောလျက်ရှိကြကုန်၏။ သို့သော် ဂျန်နီကား မရယ် နိုင်ဘဲ မည်းနက်နေသော သူ၏မျက်နှာသည် ဒေါသကြောင့် ဖြူရော်သွားပြီးလျှင် အသက်ကို ပြင်းထန်စွာ ရှူရှိုက်နေလေသည်။

နောက်မှ သူသည်...

“ဒီအရှုံးကြီးကို ဆွဲထုတ်သွားပြီး မခန့်လေးစားနဲ့ စော်ကားတဲ့ သူ လျှာကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ကြစမ်း” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ ကေဖာသည် အသံသစ်တစ်မျိုးဖြင့် စကားပြောဆိုနေ လေရာ၊ ထိုအသံမှာ များစွာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ဖွယ်ကောင်းလှသည်ဖြစ်သော ကြောင့် ရှေ့သို့ ခုန်တိုးလာကြသော အစောင့်များသည် သူ့အား လုံးဝမထိကြ တော့ဘဲ သူ့အနီးသို့ မရောက်မီပင် ရပ်တန့်နေကြလေသည်။

“ဒီအဝတ်စုတ်တွေအောက်က လူအကြောင်းကို သင်တို့က ဘာများ သိကြလို့လဲ။ ကိုင်း ကျွန်ုပ်ကို လက်ဖျားနဲ့ ထိဝံ့ရင် ထိကြစမ်း။ သင့်ကိုယ်သင် ဘုရင်အခေါ်ခံနေတဲ့ဂျန်နီ၊ သင့်ထက် ဘုန်းတန်ခိုးကြီးတဲ့ နေမင်းထက်တွင် ရာဇပလ္လင်ရှိနေတဲ့ ဘုရင်အမိန့်ကို နာခံစမ်း။ ညဉ့်အချိန်မတိုင်ခင် ဒီမိန်းမပျို ကလေးနဲ့ သူ့အဖော်ကို သင့်မြို့တော် တောင်ဘက်တံခါးရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ ဘေးအန္တရာယ်မပြုဘဲ ထားပစ်ခဲ့ပေတော့၊ ဒီဟာ ကောင်းကင် ထက်မှာ စံမြန်းတော်မူတဲ့ ဘုရင်တကာတို့ရဲ့ ဘုရင်၏ အမိန့်တော်မြတ်ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဂျန်နီက...

“အောင်မယ် ဒီအမိန့်ကို မနာခံတော့ ကျွန်ုပ် ဘာဖြစ်ရဦးမှာလဲ”

“ပြက်ရယ်မပြုလေနဲ့ ဂျန်နီ၊ ပြုမယ်ကြံရန် လေဒီအက်စတီက ရေ ထဲမှာပြဲခဲ့တဲ့ ရုပ်ပုံတို့ သင်ပြန်စဉ်းစားဦး”

“ဒါကတော့ အီဂျစ်မျက်လှည့်တစ်မျိုးပဲ မှော်ဆရာကြီးရယ်။ ဒီအထဲ မှာ သင့်ဉာဏ်ပါချင်လည်း ပါမှာပဲ။ သွားပါလေ... သင့်ရဲ့ မှော်အတတ်တွေ ရော၊ ဘုရင်ကိုရော ကျွန်ုပ် ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီမိန်းမပျိုဟာ ဒီနေ့ည ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကြင်ယာဖြစ်ရစေမယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ဂျန်နီ သင့်အပေါ်ကို ကျွန်ုပ်ချမှတ်ရမယ့် အမိန့်ကို နာခံ ပေတော့၊ ဒီနေ့ည သင်ဟာ တခြားသတို့သမီးတစ်ယောက်ကို ရရှိလိမ့်မယ်။ သူမရဲ့ အမည်ကတော့ ‘မရုစဒေဝီ’ တဲ့။ နောက်ပြီးတော့ ဘုရားတရားကို ယုံကြည်ကိုင်းရှိုင်းခြင်း မရှိတဲ့ ပြစ်မှုအတွက်နဲ့ သင့်ရဲ့ မြို့သူမြို့သားပေါင်း မြောက်မြားစွာဟာလည်း သင်ရဲ့နောက်ကို အဖော်အဖြစ်နဲ့ လိုက်ပါကြလိမ့် မယ်။ နက်ဖြန်ကျရင်တော့ သင်ရဲ့ မျိုးရိုးမဟုတ်တဲ့ တခြားဘုရင်တစ်ပါးက ‘တတ်’ မြို့တော်ကို အုပ်ချုပ်လိမ့်မယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကေဖာသည် ရာခန့် လှည့်ကာ တရားစစ်ဆေးသည့်နေရာမှ ဖြည်းဖြည်းစွာ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ စိတ်ညှိုးနွမ်း ထားကြရသော လူများအလား အစောင့်များသည် အတိုးကြီးအား တားဆီးရန် လက်ကလေးတစ်ချောင်းကိုသော်မျှပင် မမြှောက်နိုင်ကြချေ။

“ဒီရန်ကြီးကို ဒီပြန်ခေါ်လာပြီး သတ်ပစ်လိုက်ကြစမ်း”

ဟူသော ဂျန်နီ၏ အော်သံကို ကြားရမှ သတိပြန်ရလာကြသော အစောင့်များသည် ဘုရင်၏အမိန့်အတိုင်း ပြုလုပ်ရန် လှောင်အိမ်ထဲမှ လွတ်လိုက်သော အမဲလိုက်ခွေးများကဲ့သို့ ပြေးထွက်သွားကြလေ၏။

ဝင်းပြင်ဘက်သို့ ရောက်သွားကြသောအခါ၌မူ သူတို့သည် ထိုလူကြီးအား မတွေ့ကြရဘဲ ရှိကြလေသည်။ ထို့နောက် အဘိုးကြီးအား ဤနေရာတွင် မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုနေရာတွင် တွေ့လိုက်ရသည် စသော မရေမရာသတင်းများကိုသာ ကြားရလေ၏။ မြို့တောင်ဘက် တံခါးမှူးများကမူ သူတို့တံခါးပိတ်ခါနီးကလေးတွင်မှ သူတောင်းစားကြီးတစ်ယောက်သည် တံခါးပေါက်မှ ဖြတ်သန်းထွက်သွားကာ မြို့ပြင်ဘက်တွင် တိုက်ခတ်နေသော သဲမှန်တိုင်းထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားကြောင်းနှင့် ပြောပြကြလေသည်။

တဖြည်းဖြည်း မှောင်၍ လာလေပြီ။ ချိန်းဆိုထားသည့်အချိန်သို့ ရောက်သောအခါ ဘုရင်ဂျန်နီသည် သူ၏ ကိုယ်ရံတော် မိန်းမစိုးများကို တံခါးအဝင်ဝဌ် ထားခဲ့ပြီးလျှင်၊ လေးလံသော စိတ်နှလုံးဖြင့် ဘုရင်မနှင့် အက်စတီတို့ နေထိုင်လျက်ရှိသော အခန်းရှိရာသို့ တက်လာလေ၏။ အခန်းထဲ၌ မီးများထွန်းညှိထားပြီးလျှင် ပြတင်းတံခါးများကို ပိတ်ထားလေသည်။ အပြင်တွင် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော လေထဲတွင် သဲမှန်များဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိလေသည်။ အခန်းတွင်းရှိ ကျောက်ရေကန်တစ်ဖက်၌ကား ကျူအာနှင့် အက်စတီတို့သည် ရှေးအခါတုန်းကကဲ့သို့ပင် သူ့အား စောင့်လျက်ရှိနေကြလေသည်။

“နှမတော် အချိန်ကျရောက်ပြီဖြစ်တဲ့အတိုင်း သင့်ရဲ့ အဖြေကို ကျွန်ုပ်ကြားလိုပါတယ်”

“ဘုရင်မင်းမြတ်၊ သင့်အကျိုးအတွက် နားထောင်ပါလော့၊ ကျွန်ုပ်မှာ ကောင်းကင်၌လည်းကောင်း၊ မြေပြင်၌လည်းကောင်း အပေါင်းအဖော် မိတ်ဆွေပေါင်းများစွာ ရှိ၏။ သင် တရားစီရင်နေစဉ်၌ပင် တစ်ယောက်ကို သင်မြင်ရပြီမဟုတ်ပါလော့၊ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့အား လွတ်လပ်ခွင့်ပေးပါလော့၊ ဤသို့မဟုတ် ကျွန်ုပ်ကို လက်ဖျားနှင့် ထိမည်ကြံက သင် ဒုက္ခနှင့် မုချတွေ့ရတော့မည်။ ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ကိုသော်လည်းကောင်း ကျွန်ုပ် သတ်၍သေမည်”

“ထိတ်စရာ လန့်စရာတွေ ကြားရတာလည်း များလှပါပြီ၊ ကျွန်ုပ်စောင့်မျှော်နေတဲ့အဖြေကိုသာ ပေးပါတော့”

“ဘုရင်မြတ်၊ ကျွန်ုပ် သင့်ကို နောက်ဆုံးပြောခြင်းနဲ့ ပြောလိုက်မယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ယံကျွန်ုပ် ကယ်ဆယ်ရအောင်လို့ မသားသုံးနေတယ်လို့ သင်က ထင်

တယ်မဟုတ်လား၊ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်ကသာ သင့်ကို ကယ်ဆယ်ရမှာပါ။ ဒီမှာကြည့်စမ်း”

ထို့နောက် ဘုရင်မသည် ခေါင်းမြီးခြုံကို ဖြုတ်ချကာ ရင်ညွန့်၌ ဖုံးလွှမ်းထားသော အဝတ်ကို ဖွင့်လှစ်ပြလိုက်လေသည်။

“ကျွန်ုပ် ရင်ညွန့်ပေါ်မှာ ခတ်နှိပ်ထားတဲ့ အမှတ်အသားကို ကြည့်စမ်း၊ ဒီလိုတံဆိပ်တော်ပါလာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အတင်းအဓမ္မ အကြမ်းဖက်မယ်ဆိုရင် သင့်တော်ပါ့မလား”

ဂျန်နီသည် ရှုပါရုံလှိုင်းမိသွားလျက် . . .

“ဒီလိုမိန်းမတစ်ယောက်အကြောင်း ကျွန်ုပ် ကြားဖူးပါတယ်၊ နေပါဦး . . . ကြားဖူးတာကတော့ ဒီမိန်းကလေးဟာ ထူးဆန်းတဲ့ ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ သမီးအဖြစ်နဲ့ သီပေါမြို့တော်မှာ မွေးလာတယ်တဲ့၊ ဒီကို ဘယ်နှယ် ရောက်လာရသလဲ၊ ကျွန်ုပ်ကြားတဲ့အတိုင်းဆိုရင် အိဂျစ်ပြည်မှာ ဖာရိုးဘုရင်အဖြစ်နဲ့ အုပ်စိုးနေတယ်လို့ ကြားဖူးတာပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် ထူးဆန်းတဲ့ ဖခင်ရဲ့ သမီးတော်ကို လွှတ်လိုက်ပါတော့လား ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့”

“သူတောင်းစားကြီးကလည်း သူဟာ သင့်ဖခင်လို့ ပြောနေပါကလား၊ အဲလေ သင့်ဖခင်ဟာ သူတောင်းစားတစ်ယောက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နတ်တစ်ပါးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ်လို့ သင်ဟာ ယောက်ျားတွေကို ဖမ်းစားရအောင် ကောင်းကင်ဘုံက ဆင်းသက်လာတဲ့ ‘ဟောသာနတ်ဘုရင်မ’ ကိုယ်တိုင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်ုပ်သင့်ကို အရသိမ်းပိုက်ရလိမ့်မယ်ဆိုတာကိုတော့ နားလည်ထားပါ။ ကံ တတိယအကြိမ်မြောက် ဖြေပေတော့ သင်ဟာ သင့်အလိုအလျောက်ပဲ ကျွန်ုပ်ရပ်ရဲ့ဖုရားအဖြစ် ခံမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်ုပ် ရံရွှေတော်တွေက သင်တို့ခြေရင်းက ရေထဲ နှစ်သတ်တာကိုပဲ ခံမလား”

ဘုရင်မသည် တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ အဖြေမပေးဘဲ မိမိ၏ ခေါင်းမြီးခြုံကို ပြန်၍အုပ်လိုက်ပြီးလျှင် လက်နှစ်ဖက်ကို ရင်ညွန့်ပေါ်၌ ယှက်တင်ကာ အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေလေ၏။ သို့ရာတွင် အက်စတီကမူကား ပြင်ဘက်တွင် တိုက်ခတ်နေသော လေမှန်တိုင်းသံထက်ပင် ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် သူ့အား ပြောင်လှောင်လျက်ရှိလေသည်။

“သင့်ရံရွှေတော်တွေကို ခေါ်လိုက်ပါတော့လေ ဘုရင်ကြီးရဲ့၊ လေထဲက သဲမှန်တွေကြောင့် လည်ချောင်း ကြပ်လှပါပြီ”

ထိုအခါ ပြင်းထန်စွာ အမျက်ထွက်လာသော ဂျန်နီသည် မျက်လှည့်ပြီးလျှင် . . .

“ဟဲ့ ကျွန်တွေ ဒီကိလားပြီး ကျွန်ုပ်အမိန့်ပေးထားတဲ့အတိုင်း လုပ်ကြစမ်း”

ဟု အော်ဟစ် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက် တံခါးပွင့်လာပြီးလျှင် တံခါးပေါက်မှ အဝတ်စုတ်များ မဟုတ်တော့ဘဲ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကေမာသည် နီရဲသော ဓားကြိုးများကို စွဲကိုင်လျက် အမွေးအမှင် ထူထပ်မည်းနက်သော မျက်နှာ၊ ဝိုင်းဝန်းသော မျက်လုံးများနှင့် ရွှေကြိုးကြိုးများကို မိမိတို့သံချပ်အင်္ကျီများပေါ်၌ ချိတ်ဆွဲလာကြသော လူရိုင်းအကြီးအမှူးဟန် ပေါက်နေသည့် နောက်ပါလူကြီးသုံးယောက်နှင့်အတူ ဘွားခနဲ ဝင်လာလေ၏။ ထိုသူများကား လူတစ်ယောက်၏ အသက်ကို ပုရွတ်ဆိတ်တစ်ကောင်၏ အသက်မျှလောက်သာ သဘောထားသည့် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော သဲကန္တာရသား လူရိုင်း ဗိုလ်ကြီးများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ထိုအခြင်းအရာကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဂျန်နီသည် အကျိုးအကြောင်းကို နားလည်လေတော့၏။ သူသည် ဓားရှည်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး သည့်နောက်မှ စိတ်မနိုင်သည့်အလား ခေတ္တမျှရပ်တန့်နေလေသည်။ ထိုအခိုက် လူရိုင်းဗိုလ်ကြီးများသည် သူ့ဘေးပတ်လည်၌ ဝိုင်းဝန်းပြီးလျှင် ကေမာ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ အမိန့်ကို စောင့်ဆိုင်းနေကြလေသည်။

“တတ်နိုင်ရင် သူ့ကို ချမ်းသာပေးပါ ဖခင်၊ သူ့မျှာ အချစ်ကြောင့် ရူးမူးနေရှာပါတယ်”

ဟု ဘုရင်မက ဝင်ရောက်တောင်းပန်သေး၏။

သို့ရာတွင် ကေမာက . . .

“နောက်ကျနေပြီ၊ ဘုရားသခင်ရဲ့ သတိပေးစကားကို မနာယူတဲ့လူဟာ ဘုရားသခင် လက်စားချေတာကို ခံရမှာပဲ ဂျန်နီ၊ အားကိုးရာမဲ့တဲ့ မိန်းမသားနှစ်ယောက်ကို အတင်းအဓမ္မ အနိုင်ကျင့်မယ်ကြတဲ့ သင့်နန်းတော်ဟာ မီးသင့်လောင်လိမ့်မယ်၊ သင့်မြို့တော်ကတော့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အစောင့်အရှောက်အောက်မှ ရှိလိမ့်မယ်၊ သင့်အနားက အစောင့်အရှောက်တွေတော့ သေကုန်ကြပြီ ဂျန်နီ။ နက်ဖြန်ကျရင် သင့်နေရာမှာ တခြားသူတစ်ယောက် အုပ်စိုးလိမ့်မယ်၊ အာမင်'က သင့်အတွက် အပြစ်ဒဏ်ချမှတ်လိုက်ပြီ”

“အဲလေ . . . လူသားက နတ်ဘုရားတွေနဲ့ ဘယ်အားချင်း ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ပါ့မလဲ၊ တချို့ဘုရားက ကျွန်ုပ်တို့ ချစ်ရမယ်လို့ အမိန့်ချတယ်၊ တချို့ဘုရားက ကျွန်ုပ်တို့ သေရမယ်လို့ အမိန့်ချတယ် . . . ရှိပါစေလေ၊ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ဆင်းရဲခြင်းတို့၊ မမြဲခြင်းတို့ကို သိဖို့မွေးလာတာ ဖြစ်လေတော့ သေရမှာကို ကျွန်ုပ်

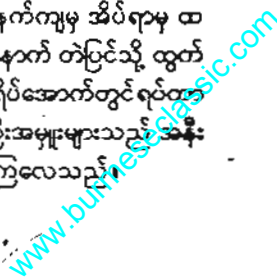
မကြောက်ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ပြောစမ်းပါဦး တမန်တော်ကြီးရဲ့၊ ကျွန်ုပ်တို့ ဟာ မွေးဖွားလာကြရပြီးနောက် ဒုက္ခဝေဒနာ ခံစားရမှုဖြစ်အောင် ဘယ်လို ယုတ်ညံ့တဲ့ တန်ခိုးကဲ့သို့ပတ်တွေကများ ဖန်တီးနေကြတာတဲ့လဲ”

ကေမာသည် စကားပြန်မပေးတော့ဘဲ ဘုရင်မနဲ့ အက်စတီတို့အား အချက်ပြလိုက်သည်နှင့် ကေမာနောက်မှ လိုက်ပါသွားကြလေရာ၊ ဂျန်နီကား ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သော မျက်နှာထားရှိသည့် လူများ၏ အလယ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ခန်းမဆောင်ကြီး၏တံခါးကို ဖြတ်ကျော်မိသောအခါ သူတို့သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ သေဆုံးနေကြသော အစောင့်များနှင့် မိန်းမဗိုလ်များအား တွေ့ရှိကြရလေ၏။ သူတို့လေ့ကားမှ ဆင်းသက်၍ ဖြတ်သန်းသွားကြရသော တံခါးပေါက်များအနီး၌ စစ်သားအချို့သည် လဲကျသေဆုံးလျက် ရှိကြသေး၏။ အတန်ကြာသွားမီ၌ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ၌မူကား သူတို့သည် မီးဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်လျက်ရှိသော နန်းတော်ကြီးကို တွေ့မြင်ကြရလေတော့၏။ အပြင်ပန်းခြံထဲသို့ ရောက်သောအခါ သူတို့သည် ကေမာ၏ အမိန့်အတိုင်း အသင့်ရှိနေသော ထမ်းစင်တစ်ခုပေါ်သို့ တက်ရောက်သွားကာ ကျန်မည်းအထမ်းသမားများ ထမ်းဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါသွားကြရလေ၏။

သူတို့သည် အိပ်၍ပျော်ချည်တစ်ခါ နီး၍နေသည်တစ်လှည့်နှင့် တစ်ညလုံး ထမ်းစင်ယူဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါသွားကြလေရာ၊ နံနက်လင်း၍ ထမ်းစင်မှ ဆင်းသက်မိသောအခါမှ မိမိတို့သည် သဲကန္တာရသား စစ်သားများ ဝိုင်းရံလျက်ရှိသည့် ‘အိုအေစစ်’ တစ်ခုသို့ ဆိုက်ရောက်လျက်ရှိကြောင်း တွေ့ကြရလေ၏။ လွန်ခဲ့သည့်နေ့မှ အဖြစ်အပျက်များသည်ကား တစ်ခါကမက်ခွဲဖူးသော အိပ်မက်တစ်ခုအလား သူတို့၏ စိတ်ထဲတွင် ဝိုးတိုးဝါးတားမျှသာ ကျန်ရှိလေတော့၏။ ထို့နောက် သူတို့အတွက် ပြင်ဆင်ထားသည့် တံခန်းထဲသို့ ဝင်သွားကြသောအခါ မိမိတို့၏ ရွှေငွေ ပုလဲရတနာ ပစ္စည်းများနှင့်တကွ ကျူအာ၏ ဆင်စွယ်စောင်းကိုပါ တွေ့ရလေသည်။

များစွာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာသည့်ဖြစ်သောကြောင့် တစ်နေ့နှင့်တစ်ညလုံး အနားယူအိပ်စက်ကြလေ၏။ နောက်တစ်နေ့နံနက်ကျမှ အိပ်ရာမှ ထကြပြီးလျှင် အစားအသောက်များကို စားသောက်ကြပြီးနောက် တဲပြင်သို့ ထွက်သွားကြလေသည်။ ကေမာကား စွန့်ပလွှဲပင်များ၏ အရိပ်အောက်တွင်ရပ်တန့်သူတို့အား စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိနေသည်။ သဲကန္တာရအကြီးအမှူးများသည် အနီးသို့ ရောက်လာသောသူတို့အား ဆီး၍ အရိုအသေပေးကြလေသည်။

“နားထောင် လေဒီနီဇာတီနဲ့ အက်စတီ၊ ယခုကိစ္စပြီးဆုံးလို့ ကျွန်ုပ် ထွက်ခွာသွားရတော့မယ်။ သင်တို့ကိုတော့ ဟောဒီ သဲကန္တာရအကြီးအမှူး တွေက ဘေးမထိ ရန်မသန်းအောင် ကျွန်ုပ်ရဲ့အမိန့်အတိုင်း စောင့်ရှောက်ခေါ် ဆောင်သွားကြလိမ့်မယ်။ ဘာမှ မကြောက်လေနဲ့၊ ဒီလူတွေဟာ သင်တို့ ခိုင်း စေရာကို နာခံမယ့် ကျေးကျွန်တွေလိုသာ မှတ်ထားပေတော့၊ ကဲ ကဲ သင် တို့ ရရှိထားတဲ့အမိန့်ကို ပြန်ပြောလိုက်ကြစမ်း။”

ကေဗာသည် စကားအဆုံး၌ အကြီးအမှူးကြီးများဘက်သို့ လှည့်၍ အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက အောက်ပါအတိုင်း ပြန်လည်ပြော ဆို၏။

“ကျွန်ုပ်တို့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်မှစ၍ ကျွန်ုပ်တို့တစ်မျိုးလုံးအား ပျော် ရွှင်ချမ်းမြေ့အောင် စောင့်ရှောက်တော်မူခဲ့သော အရှင်ကြီး၊ အရှင်၏အမိန့်မှာ ဤသခင်မကလေးနှင့် သူ၏အဖော်အား သဲကန္တာရများနှင့် တောတောင်များ ကို ဖြတ်ကျော်ကာ ရွှေမြို့တော်ကြီး၏ တံခါးဝသို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် လပေါင်းများစွာကြာရှည်သော ခရီးလမ်းတစ်လျှောက် ကျွန်ုပ်တို့က ကောင်းမွန် စွာ လမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားကြရမည်။ ကျွန်ုပ်တို့ထံမှ အသက်နှင့်ကိုယ်မြဲ၍ တစ်ယောက်တည်းပင် ကျန်ရှိခဲ့စေကာမူ တာဝန်ပြီးဆုံးသည့်တိုင်အောင် အမိန့် ကို လိုက်နာဆောင်ရွက်ရပါမည်။”

ထို့နောက် အဘိုးကြီးလည်း ဘုရင်မဘက်သို့ လှည့်၍ . . .

“ကိုင်း သမီး၊ ဒီလူတွေကို ယုံကြည်စိတ်ချပြီး လိုက်သွားပေတော့၊ တကယ်လို့ သူတို့ကဖြစ်စေ တခြားတစ်စုံတစ်ယောက်ကဖြစ်စေ သင်တို့ကို မတော်တဆ နှောင့်ယှက်လာခဲ့ရင်တော့ ယခင်ကလိုပဲ သင်ရဲ့ စောင်းကို တီး ခတ်သွားပြီး ကျွန်ုပ်ရဲ့အမည်ကို တမ်းတလိုက်ပေတော့၊ သဲကန္တာရဗိုလ်မှူးများ ဤမိန်းမပျိုသည် သင်တို့၏ အစောင့်အရှောက်တွင် ရှိနေပေပြီ။ သူ့အား သင် တို့ ကောင်းမွန်စွာ စောင့်ရှောက်ခေါ်ဆောင်သွားပြီး ခရီးဆုံးတဲ့အခါမှာ ကျွန်ုပ် ထံ အကျိုးအကြောင်း အစီရင်ခံကြပေတော့၊ ကျွန်ုပ်သွားပြီ။”

ထို့နောက် ကေဗာသည် တောင်ငူကြီးကိုထောက်၍ လူများကြား မှ ဖြတ်သန်းသွားလေရာ သဲကန္တာရသားများသည် မိမိတို့၏ ကုလားအုတ် များကို ဒူးထောက်စေလျက် သူ့အား အရှိအသေပြုလိုက်ကြလေ၏။ သဲတောင် ကုန်းတစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ သူသည် နောက်သို့ တစ်ခဏမျှ လှည့်၍ ကြည့်ပြီးနောက် ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

အဘိုးကြီး ပျောက်ကွယ်သွားပြီးနောက် အက်စတီက လူရိုင်းဗိုလ်မှူး

အား . . .

“သူက သည့်လောက် တန်ခိုးရှိရတာ ဘယ်သူလဲ ဗိုလ်မှူးရဲ့။”

“ဘယ်သူရယ်လို့တော့ မပြောနိုင်ပါဘူး သခင်မ၊ ရှေးပဝေဿဏီက တည်းက ကန္တာရထဲမှာနေတဲ့ လူမျိုးတွေရဲ့ အရှင်သခင်ကြီးပါပဲ၊ သူ့အမိန့်နဲ့ ယမန်နေ့က ကျွန်ုပ်တို့ လာတာကို မမြင်ရအောင် လေမုန်တိုင်းနဲ့ ကာကွယ် ထားသလို လေမုန်တိုင်းကို တိုက်စေနိုင်တယ်။ ရေစမ်း ရေတံခွန်တွေကို ပေါ် စေပျောက်စေနိုင်တယ်။ အဝတ်စုတ် ဝတ်ထားပေမဲ့ သခင်မတို့ သိမြင်တဲ့အတိုင်း သူ့အမိန့်ကို မနာခံသူမုန်သမျှ ဘေးအန္တရာယ်နဲ့ တွေ့ရတတ်တယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ တော့ သူဟာ ဘုရားသခင်အမိန့်တော်ကို ဆောင်ရွက်ဖို့ လွှတ်ထားတဲ့ ဝိညာဉ် တစ်ခုလို့ အောက်မေ့တာပါပဲ။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဗိုလ်မှူး၊ ဗိုလ်မှူးပြောတဲ့စကားကို ကျွန်ုပ်တို့ ထောက်ခံပါတယ်၊ ကိုင်း သင်တို့ ခေါ်ဆောင်သွားမယ့် ရွှေမြို့တော်ကို သွား ဖို့ ကျွန်ုပ်တို့ အသင့်ရှိနေပါပြီ။”

တစ်နေ့ပြီးလျှင်တစ်နေ့၊ တစ်ပတ်ပြီးလျှင် တစ်ပတ်၊ တစ်လပြီးလျှင် တစ်လ ဆက်လက်၍ သူတို့သည် တောင်စူးစူးနှင့် အနောက်စူးစူးသို့ သဲကန္တာရ ကို ကျော်ဖြတ်ကာ ခရီးသွားလျက်ရှိကြလေရာ ဘုရင်မနှင့် အက်စတီတို့မှာမူ ကား ခေါင်းမြီးခြုံများကို ခြုံလျက် ကုလားအုတ်များကို အသီးသီးစီးနင်းကာ စစ်တပ်များ၏ အလယ်မှ လိုက်ပါကြရလေ၏။ တစ်ကြိမ်၌ တောတောင်ထူ ထပ်သော နေရာတစ်ခုတွင် တောင်ပေါ်သားများသည် သူတို့အား တိုက်ခိုက် ခြင်းပြုကြသေး၏။ သို့ရာတွင် ထိုသူများအား ပြန်လည်တိုက်ခိုက် နှိမ်နင်း နိုင်ခဲ့ကြလေသည်။ တစ်ကြိမ်တွင်လည်း သူတို့နှင့်အတူ နတ်ဘုရင်မတစ်ပါး ပါရှိလာသည်ဟူ၍ သတင်းရရှိကြသော အခြားလူမျိုးစုများသည် ဘုရင်မအား လက်ရဖမ်းဆီးရန် အကြံဖြင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြသောကြောင့် ကြီးကျယ် သော တိုက်ပွဲကြီးတစ်ပွဲ ဖြစ်ကြရသေး၏။ ထိုလူမျိုးစုများကိုလည်း သူတို့သည် အကျအဆုံးပေါင်း မြောက်မြားစွာနှင့် နှိမ်နင်းခဲ့ကြ၏။ ထိုကဲ့သို့သော တိုက်ပွဲ များ ဖြစ်ပွားစဉ် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အားချင်းညီမျှနေကြသော အခါမျိုးတို့၌ ဘုရင်မ သည် မိမိ၏ မြင်းစီးစစ်သားများရှေ့မှ ကိုယ်တိုင်ခေါင်းဆောင်ကာ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လေ့ရှိတတ်ရာ ရန်သူများသည် ဝတ်ရုံဖြူကြီးနှင့် မိန်းမပျိုအား တွေ့မြင် ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ဒလကြမ်း ထွက်ပြေးတတ် ကြလေသည်။ တစ်ကြိမ်ကလည်း ရှေ့ခရီးတွင် ရေနည်းပါး နေသဖြင့် ‘အိုအေစစ်’ တစ်ခုတွင် နှစ်လမိုးရွာသည့်တိုင်အောင် စောင့်ဆိုင်း နားနေကြရသေး၏။ နောက်ဆုံးမိုးရွာလာသဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ တစ်နေ့သောည၌ သူတို့သည် တောင်ကုန်းကလေးတစ်ကုန်းပေါ်တွင် စခန်းချမိကြလေ၏။

၁၆၀ * ဒဂုန်ဓမ္မများ

နံနက်လင်း၍ လာသောအခါမှ ဘုရင်မနှင့် အက်စတီတို့သည် မိမိတို့ တောင်ကုန်းအောက်ခြေနှင့် မနီးမဝေးတွင် မြစ်ကြီးတစ်သွယ် စီးဆင်းလျက် ထိုမြစ်ကြီးမှာ နိုင်းမြစ်ဖြစ်ကြောင်းကို သိရှိကြ၏။

မြစ်ကမ်းနဖူးပေါ်တွင်လည်း ပိရမစ်များ ဘုရားကျောင်းများနှင့် ပြည့်နက်လျက်ရှိသော နပါးတားရွှေမြို့တော်ကြီးကို အံ့သြစွာ တွေ့မြင်ကြရလေ ၏။ ဘုရားသခင်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကြောင့် သူတို့သည် ထိုအရပ်သို့ ကောင်းမွန်စွာ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြလေပြီ။

တက်သစ်စ နေရောင်ခြည်ဖြင့် ကျက်သရေ ရှိလှစွာသော ရွှေမြို့တော်ကြီးအား သူတို့သည် မျက်တောင်မခတ် ငေးစိုက်ကြည့်နေမိကြစဉ် လူရိုင်း ဗိုလ်မှူးများသည် သူတို့၏ရှေ့မှောက်သို့ ဦးညွှတ်ကာ လာ၍ရပ်ကြ၏။

ထို့နောက် အကြီးအမှူးလုပ်သူက . . .

“သခင်မကလေး ကျွန်ုပ်တို့သည် ကေဟပေးအပ်ခဲ့သော အမိန့် အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပြီးပါပြီ။ လပေါင်းများစွာ ကျွန်ုပ်တို့ ခရီးပြင်းလာခဲ့ကြရ သော နပါးတားရွှေမြို့တော်ကား ယခု သင်တို့၏ ခြေရင်းတွေ ရောက်ရှိနေပါ ပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့မူကား စစ်ပွဲများမှတစ်ပါး မည်သည့်မြို့ရွာတွင်သို့မှ မဝင်ရောက် ရန် အမျိုးစဉ်ဆက် ကျန်ဆိုထားကြသည်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ထိုမြို့တံတိုင်းများ အနီးသို့ မချဉ်းကပ်ဝံ့ကြပါ။ သခင်မ ယခု ကျွန်ုပ်တို့ တာဝန်လည်း ပြီးဆုံး၍ ကျွန်ုပ်တို့လူများလည်း မိမိတို့၏ နေရပ်ဒေသနှင့် သားမယားများထံသို့ ပြန်လိုကြပြီဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့အား ပြန်ခွင့်ပြုပါလော့”

ဟု ပြောကြားသဖြင့် . . .

“ကောင်းပါပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် သင်တို့အား များစွာ ကျေးဇူးတင်၍ ဘုရားသခင်ကလည်း သင်တို့အား ဆုထူးကို ပေးအပ်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်တို့အား ထားခဲ့၍ သင်တို့၏ နေရင်းအရပ်သို့ ပြန်ကြပါလော့။ သို့ရာတွင် မပြန် မီ ကျွန်ုပ်ထံမှ လက်ဆောင်များကို ယူဆောင်သွားကြပါဦးလော့”

သို့နှင့် ဘုရင်မသည် ‘တတ်’ မြို့တွင် နေထိုင်စဉ်က ရောင်းဝယ် လုပ်ကိုင်၍ စုဆောင်းရရှိခဲ့သော ရွှေများကို သူတို့အား အသီးသီး ခွဲဝေယူစေ ရန်၊ ပေးအပ်သော ပုလဲများနှင့် ရွှေအနည်းငယ်ကိုသာ အနည်းငယ် ချန်ထား လေသည်။ သို့ဖြင့် အကြီးအကဲ ဗိုလ်မှူးကြီးများသည် ဘုရင်မအား အရိုအသေ ပေးပြီးနောက် သူတို့၏ စစ်တပ်များနှင့်တကွ မြို့များပိတ်ဆို့သိုင်းလျက်ရှိသော နံနက်ခင်း၏ အလင်းရောင်အောက်တွင် တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ခွာပျောက်ကွယ် သွားကြလေသတည်း။

ထို့နောက် ဘုရင်မနှင့် အက်စတီတို့သည် အဝတ်နက်ကြီးများကို အသီးသီးသိုင်းခြုံလျက် ကုလားအုတ်များကို စီးနင်းကာ နပါးတားမြို့သို့ သွားသည့် လမ်းတစ်လျှောက်သို့ ဆင်းသက်သွားကြလေ၏။ သူတို့သည် အခြား ခရီးသည်များနှင့် ရောနှောကာ ပိရမစ်များရှိသော ကွင်းပြင်များကို ကျော်ဖြတ် ခဲ့ကြပြီးနောက် ရွှေချထားသော မြောက်ဘက်မြို့တံခါးကြီးရှိရာသို့ ရောက်သည်တွင် မြို့တံခါးဖွင့်ချိန် မကျသေးသဖြင့် ထိုနေရာ၌ စောင့်ဆိုင်းနေကြရ သေး၏။

ထိုအခိုက် ဈေးတွင် ရောင်းချမည့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များနှင့် မုယော စပါးများကို လားသုံးကောင်ပေါ်တွင် တင်၍ ဆွဲလာသည့် မိန်းမကြီးတစ်ဦး သည် သူတို့နှင့် စကားလက်ဆုံ ကျမိရာမှ သူတို့အား မည်သည့်အရပ်မှ လာကြောင်းကို မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ အက်စတီက သူတို့သည် သီချင်းသည်များနှင့် ပုလဲကုန် သည်များဖြစ်၍ “မိရီ” မြို့မှ လာခဲ့ကြကြောင်းနှင့် ဖြေကြားလေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ သင်တို့ဟာ သင့်တော်တဲ့ နေရာကောင်းကို ရောက် လာကြတာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ “နပါးတား” ဟာ ပင်လယ်နဲ့ ဝေးလေ တော့ ပုလဲရတနာတွေ ရှားပါးတယ်။ ပြီးတော့ ခု ဘုရင်ကလေးကလည်း သီချင်းသည် ကောင်းကောင်းဆိုရင် သိပ်နစ်သက် မြတ်နိုးတတ်တယ်လို့ ကြား ရတာပဲ”

“ဘုရင်ကလေး ဟုတ်လား . . . နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ၊ ဘုရင်မ ကြီး မရှိတော့ဘူးလား”

“မရှိတော့ဘူး ကလေးမတရုက မြင်ရတဲ့ ပိရမစ် ကြီးအောက်ကို ရောက်နေပါပြီ။ အခုအုပ်ချုပ်နေတာက အီဂျစ်ပြည်က ဗာရိုး ဘုရင်ရဲ့ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကလေး တစ်ယောက်ပါပဲ။ အို . . . ဒါတွေဟာ အင် မတန်ထူးဆန်းတဲ့ အကြောင်းတွေပါ။ ကျွန်ုပ်လို ဈေးသည်မိန်းမတစ်ယောက် ဟာ ဒီလိုအကြောင်းတွေကို သေသေချာချာလည်း မသိပါဘူး။ ကျွန်ုပ်သိရ သလောက်တော့ နိုင်းမြစ် နောက်ဆုံးရေတက်တဲ့အချိန်တုန်းက ဒီဗိုလ်ချုပ် ကလေးဟာ အီဂျစ်စစ်သားသုံးထောင်နဲ့ ကက်(ရှ)မင်းသားရဲ့ အလောင်းကို ယူဆောင်ပြီး ဒီကို ရောက်လာကြပါတယ်။ မင်းသားကတော့ အီဂျစ်ပြည် ဘုရင်မကလေးအတွက်နဲ့ တစ်နေရာရာမှာ သူ့ အသတ်ခံရတယ်လို့ ပြောသံ ကြားရတယ်။ ဒီကိုလာတာလည်း အဲဒီဘုရင်မကလေးရဲ့ အမိန့်နဲ့ “နပါးတား” ဘုရင်ကြီးဆိုမှာ သူ့ပြစ်မှုအတွက် သူ့ကိုယ်ကို အပ်နှံရအောင် လာတာပဲ။ ဒီ အကြောင်းကို ကြားရတော့ ဒေါသကို မသိမ်းနိုင်တဲ့ ဘုရင်ကြီးက ဒီလူကို

www.burmeseclassic.com

ကြီးဆွဲချသတို့၊ စီရင်ချက်ချပါလေရော၊ အဲဒီနောက်တော့ “နုပါးတား” က လူတွေနဲ့ အီဂျစ်ပြည်က လူတွေနဲ့ စစ်ဖြစ်ကြတော့တာပါပဲ။ အဲဒီအခါမှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ သူတို့ရဲ့ ဘုရင်ကို မုန်းတီးနေတဲ့ ဒီမြို့က စစ်သားတွေလည်း စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကလေးဘက်ကနေပြီး အများအပြား ကူညီကြလေတော့ နောက်ဆုံး ဘုရင်ကြီးမှာ ကျဆုံးသွားပြီ။ သူ ဒီမြို့မှာ ဘုရင်ဖြစ်လာတာပါပဲ။ သူ့နာမည်ကတော့ ဘာတဲ့လေ . . . မေတောင် သွားပါပြီ၊ အဲ . . . အဲ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ လူရည်ချော၊ လူကောင်းကလေးတစ်ယောက်ပါပဲ။ စိတ်နည်းနည်း မနွံသလို ဖြစ်နေပေမဲ့ တိုင်းသူပြည်သားတွေကတော့ သူ့ကို ချစ်ခင် လေးစားကြပါတယ်။ အလို . . . ဒါနဲ့ ဟောဟိုမှာ မြို့တံခါးတောင် ပွင့်နေပြီ၊ ကဲ ကဲ သွားဦးမယ်နော်”

ထို့နောက် မိန်းမကြီးသည် လူစုနှင့် ရောနှောကာ လိုက်ပါသွားလေတော့၏။

ဘုရင်မနှင့် အက်စတီတို့လည်း ထိုနည်းတူပင် လူစုနှင့် ရောနှောကာ လမ်းကျယ်ကြီးအတိုင်း လိုက်ပါသွားကြလေရာ၊ မကြာမီ တစ်ဖက်၌ ခုံညားသော နန်းတော်ကြီးတစ်ဆောင်ရှိလျက်၊ နံဘေးတွင် သစ်ပင်များ ပိုင်းရံစိုက်ပျိုးထားသော ပန်းခြံကြီးတစ်ခြံသို့ ဆိုက်ရောက်ကြလေ၏။

သူတို့လည်း မည်သည့်နေရာသို့ ဆက်လက်သွားရမည် မသိကြသဖြင့် ထိုနေရာတွင် ခေတ္တမျှ ရပ်နားနေမိကြစဉ်၊ နန်းတော်၏ ဝင်းတံခါးကြီးများ ရုတ်တရက် ပွင့်လာပြီးလျှင် အတွင်းမှ သံကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီများ ဝတ်ဆင်ထားသော မြင်းသည်တော်တစ်စု ထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့ကြရလေ၏။

အက်စတီက တီးတိုးသံဖြင့် . . .

“သူတို့ခိုင်းတွေပေါ်က စာတွေကို ကြည့်လိုက်စမ်း”

ဘုရင်မက ကြည့်လိုက်သောအခါ ခိုင်းများပေါ်၌ ဘုရင်မ၏ နာမည်ရေးသားထားသည်ကို အံ့သြစွာ တွေ့ရလေ၏။ နာမည်ရင်းအပြင် တောင်ဘက်တိုင်းပြည်၏ တံခါးဝကို ဖွင့်လှစ်တော်မူသော အရှင်မလေး . . . ဘုရားသခင် မြှောက်စား ချီးမြှင့်တော်မူသည့် ‘နုပါးတားမြို့တော်၏ ဘုရင်မကလေး’ အစရှိသည့် ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးသစ်များကိုလည်း တွေ့မြင်ရလေသေး၏။

“ဒီလိုဆိုတော့ ဒီမှာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုးတွေနဲ့ နေသလိုပါပဲကလားနော် . . . အက်စတီ”

ထို့နောက် တံခါးပေါက်မှ ခုံညားသော မြင်းကြီးတစ်ကောင်ကို စီးနင်းလျက်ရှိသည့် လူတစ်ယောက် ထပ်မံ ပေါ်ထွက်လာပြန်ရာ၊ ဘုရင်မသည်

သူနှင့် ရင်းနှီးဖူးသော သူတစ်ယောက်နှင့် တူလှပါပေ၏ဟု စိတ်တွင် ထင်မှတ်မိလေ၏။

သို့ဖြင့် မျိုသိပ်၍ မထားနိုင်တော့ဘဲ . . .

“အဲဒါက ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ . . .

“ကျွန်ုပ်ရဲ့ အသည်းနှလုံးကတော့ ဒါဟာ ကျွန်ုပ်သားလို့ ပြောတာပဲ”

ဟု အက်စတီသည် မိမိ၏ ကုလားအုတ် ဇက်ကြိုးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ပြန်၍ ဖြေလိုက်လေသည်။

[၁၇]

ချစ်သူကိုတွေ့ခြင်း

ထိုသူကား ရိမ်းဖြစ်ကြောင်း ယုံမှားဖွယ်ရာမရှိပေ။ အတန်ငယ် အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်း၊ တည်ကြည်ခြင်းနှင့် ဝမ်းနည်းခြင်းတို့ ရောယှက်ကာ ပေါ်လွင်နေသော မျက်နှာတစ်ပါး မူလရိမ်းပင် ဖြစ်တော့၏။ သူ့အား မြင်ကြရသည့်ခဏ၌ မိန်းမနှစ်ယောက်တို့၏ အသည်းနုလုံးများသည် နွေးခနဲ ဖြစ်သွားပြီးနောက် မျက်လုံးချင်းလည်း ဆိုင်မိကြလေသည်။

အက်စတီက . . .

“ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်ကို ထုတ်ဖော်ပြီး ပြောလိုက်ကြမလား။”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘုရင်မက . . .

“နေပါစေ၊ ဒီနေရာမှာ အခုပြောလိုက်လို့ ယုံကြည်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း ဒီလူတွေအားလုံးရှေ့မှာ ခေါင်းမြီးခြုံကို မဖွင့်နိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ နည်းနည်းပါးပါးလောက်လည်း ကျွန်ုပ်ထပ်ပြီး စုံစမ်းချင်သေးတယ်။ သွားသာ သွားပါစေ။”

ရိမ်းသည် သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်ရှိ ဖြူဖွေးသော ကုလားအုတ်များပေါ်၌ ထိုင်နေကြသည့် မိန်းမနှစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာသို့ အရောက် မြင်းစီးလာခဲ့ရာမှ သူတို့အား အမူမဲ့ အမှတ်မဲ့ တစ်ချက်မျှ ကြည့်ပြီးလျှင် ပြန်၍ လှည့်သွားလေ၏။ ဒုတိယအကြိမ် ထပ်၍ကြည့်ပြန်၏။ တတိယအကြိမ်၌ကား . . . စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီး ကြည့်နေလေသည်။

ထို့နောက် သူသည် တစ်စုံတစ်ရာ စိတ်စနောင့်စနင်းဖြစ်ဘိသကဲ့သို့ သူ၏မြင်းကို ဇက်ဆွဲ၍ လှည့်ပြီးလျှင် သူတို့ရှိရာသို့ တည်တည့်မတ်မတ်ကြီး စီးလာခဲ့လေ၏။

“ဒီလောက်လှပတဲ့ ကုလားအုတ်တွေကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့ သင်တို့ဟာ ဘယ်သူတွေများပါလဲ၊ ဧည့်သည် အစ်မကြီးတို့ရယ်။”

ဘုရင်မသည် သူ၏ကိုယ်ဟန်ကို ခေါင်းမြီးခြုံပါးမှ အတွန့်အလိပ်များဖြင့် ဖုံးကွယ်စေခြင်းငှာ ဦးခေါင်းကို ခပ်ငိုက်ငိုက် ငဲ့နေသော်လည်း အက်စတီကမူ မူလအသံကိုမျက်ကာ အောက်ပါအတိုင်း ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“အရှင် ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ကုန်သည်တွေဖြစ်ကြပါတယ်။ တစ်ယောက်ကတော့ သိချင်းဆိုပြီး စောင်းတီးသူဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနပါးတားမြို့တော်မှာ ပုလဲတွေရှားတယ်ဆိုတာသိလို့လည်း တစ်ကြောင်း၊ ပြီးတော့ ဒီမြို့တော်က ဘုရင်သစ်ကလေးဟာ သိချင်းအဆိုကောင်း၊ အတီးကောင်းတို့ဆိုရင် အင်မတန် နှစ်သက်ချီးမြှောက်တတ်တယ်လို့ ကြားရတာလည်း တစ်ကြောင်းမို့ ကျွန်ုပ်ဟာ ရပ်ဝေးက ဒီနိုင်းမြစ်ကို ဆန်တက်ပြီး ရွှေမြို့တော်ကြီးကို လာရောက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အဖော်ကတော့ အီဂျစ်ပြည် သီဗီးမြို့တော်ကြီးမှာ ဂီတပညာကို လေ့လာသင်ကြားခဲ့တဲ့ သူပါပဲ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး အသင်ကကော ဘယ်သူများပါလဲ။”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရိမ်းက . . .

“ကျွန်ုပ်ကတော့ တစ်ခါတုန်းက ကျွန်ုပ်သိရှိဖူးတဲ့ အီဂျစ်ဘုရင်မကလေးအတွက် ဒီမြို့တော်ကို ထိန်းသိမ်းနေရသူဖြစ်ပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း တာရာရှင်မက မမ်းဖစ်မြို့စား မင်းသားကြီးအစီကို လက်ထပ်တော်မူလိုက်တယ်ဆိုတဲ့ ကျွန်ုပ်သူလျှို့တွေရဲ့ သတင်းအရဆိုရင်တော့ အီဂျစ်ပြည် ဖာရိုးအတွက် ဒီမြို့တော်ကို ကျွန်ုပ် စောင့်ထိန်းနေရတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့လေဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့”

သူသည် မချီသွားဖြင့် ရယ်ရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“အရှင် ကျွန်ုပ်တို့ကတော့ သီဗီးမြို့တော်က နှစ်အတော်ကြာကြာကတည်းက ထွက်ခွာလာပြီး၊ တစ်နေရာက တစ်နေရာ လှည့်ပတ်သွားလာရောင်းဝယ်နေတဲ့သူတွေ ဖြစ်လေတော့၊ ဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သင်ဟာ ဒီမြို့တော်ရဲ့ ဘုရင်ခံဖြစ်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်ုပ်တို့ကို သင့်တိုင်းပြည်သူတွေလို သဘောထားပြီး ဘေးရန်ကင်းရှင်းစွာနဲ့ တည်းခိုနေထိုင်နိုင်မယ့် နေရာကို ညွှန်ပြစေချင်ပါတယ်။ ယနေ့ သင်အားလပ်တဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ ပုလဲများကို သင့်ရှေ့မှာ ခင်းကျင်းပြသခွင့်ပြုပါ။ သင်ဝယ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဝယ်သည်ဖြစ်စေ သည့်နောက် ကျွန်ုပ်ရဲ့ အဖော်က အီဂျစ်ပြည်ရဲ့ ရှေးသီချင်းကြီးတွေကို သီဆိုတီးမှုတ်အသုံးတော်ခံပါလိမ့်မယ်။”

“ကျွန်ုပ်က စစ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်လေတော့ ပုလဲတွေထက် ဓားလက်နက်ကိုသာ ဝယ်ယူလိုတဲ့ဆန္ဒ ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်က မိန်းမသားဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မတွေ့နိုင်တဲ့ အိမ်တော်မှာ နေထိုင်တဲ့ တစ်ကိုယ်တည်းသမားဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ သင်တို့ဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ နေရင်းတိုင်းပြည်က ဖြစ်တာလည်း တစ်ကြောင်း၊ ပြီးတော့လည်း ဘာကြောင့်ရယ် မသိပါဘူးလေ။ ကျွန်ုပ် သင်တို့တောင်းဆိုချက်ကို ခွင့်ပြုပါမယ်။ ကျွန်ုပ် ခုတော့ ဒီလူတွေကို သေနင်္ဂဗျူဟာ အတတ်ကို သွားပြီး လေ့ကျင့်သင်ကြား ပြသလိုက်ဦးမယ်။ နေ့စောင်းသွားတဲ့အခါကျရင်သာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ နန်းတော်အရောက် လာခဲ့ကြပေတော့။ က . . . က ခုတော့ သွားပါဦးမယ်။ ဒီမှာ ဗိုလ်မှူး . . .”

စကားအဆုံးတွင် သူသည် နောက်မှပါလာသော ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်အား လှည့်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟောဒီ အိပ်စက်ပြည်သူတွေကို သူတို့ ကုလားအုတ်တွေပါ တစ်ပါတည်း ခေါ်ဆောင်သွားကြပြီး စည့်သည့်ဆောင်မှာ နေရာချထားပေးလိုက်ပါ။ နောက်ပြီး ညနေစောင်းကျရင်သာ သူတို့ကို ကျွန်ုပ်ဆီကို ခေါ်ခဲ့ပေတော့”

ထို့နောက် သူတို့အား အသံညည်းနည်းများထဲသို့ ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်လုမတတ် စူးစိုက်ကြည့်ရှုပြီးနောက် ရိမ်းသည် ထွက်ခွာသွားလေရာ၊ ဗိုလ်မှူးလည်း သူတို့အား တည်းခိုရမည့်နေရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသတည်း။

ချိန်းဆိုထားသည့် ညနေခင်းသို့ ရောက်သောအခါ နီတာကျူအာသည် လှပသော အပြာရောင်ပန်းပွင့်များ ဖော်၍ ထိုးထားသည့် ပိုးသားဝတ်ရုံအဖြူကို ဝတ်ဆင်လျက်၊ ဦးခေါင်းကိုလည်း သေချာစွာ ဖြီးကာ အမွှေးနံ့သာဆီများဖြင့် လိမ်းကျံပြီးလျှင် ပုလဲလည်ဆွဲတစ်ခုကို ရင်ပတ်ပေါ် ချိတ်ဆွဲလိုက်သေး၏။

ထို့နောက် ဦးခေါင်းကို ခြုံလွှမ်းကာ ဆင်စွယ်စောင်းကို လက်ထဲတွင် ပိုက်လျက် ရိမ်းထဲသို့ သွားရန် စောင့်ဆိုင်းနေလေ၏။ အက်စတီမုကား ရိုးရိုးအဝတ်နက်ကြီး တစ်ထည်ကိုသာလျှင် ခြုံလွှမ်းဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ တစ်စင်္ကမ္ဘာကြာသောအခါ ယခင်ဗိုလ်မှူးသည် သူတို့ရှိရာသို့ ရောက်လာပြီးလျှင်၊ နပါးတားဘုရင်ခံ၏ ရှေ့တော်သို့ ဝင်ရောက်ရန် အသင့်ရှိကြပြီလောဟု မေးမြန်းလေ၏။

“ဘုရင်ခံလား၊ ကျွန်ုပ်က ဘုရင်လားလို့”
ဟု အက်စတီမုက စကားတောက်လိုက်လေသည်။

“ဘုရင်ဆိုလည်း ဟုတ်တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်၌ကိုယ်က သူ့ကိုယ်သူ အိပ်စက်ထိုးနှံနန်းကို မတရားသိမ်းပိုက်ထားတဲ့ အဓိရဲ့ ကြင်ယာ “တာရာရှင်မ” နီတာကျူအာရဲ့ ဘုရင်ခံလို့ ခေါ်နေပါတယ်။ သူ့အလိုအလျောက် ဖာရီးဘုရင်တစ်ပါးဖြစ်ထိုက်လျက်သားနဲ့ ဒီလိုခေါ်နေတာဟာ ရူးခြင်းတစ်မျိုးပါပဲလေ”

“အဲလေ ကျွန်ုပ်တို့လို ကုန်သည်တွေနဲ့ ဒီလိုအတွင်းတော်က ကိစ္စတွေနဲ့ဟာ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်တို့ကို အဲဒီဘုရင်ခံဆီကိုသာ ခေါ်ဆောင်သွားပါလော့”

သို့ဖြင့် ဗိုလ်မှူးလည်း သူတို့အား နန်းတော်ဘေးတံခါးပေါက်မှတစ်ဆင့် အဆောင်ဆောင်၊ အခန်းခန်းတို့ကို ဖြတ်သန်းခေါ်ဆောင်သွားလေရာ၊ အချို့အဆောင်များ၌ကား သူတို့မှတ်မိသည့် ရိမ်းနှင့်အတူပါသွားသော စစ်ဗိုလ်မှူးများကို တွေ့ရလေသည်။ နောက် မကျဉ်းမကျယ်လှသော အဆောင်တစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ ဗိုလ်မှူးသည် သူတို့အား ထိုင်ရန်ပြော၍ နေရာများ ပေးလေသည်။

မကြာမီ တံခါးပွင့်လာပြီးလျှင် ရိမ်းသည် အိပ်စက်စစ်ဗိုလ်ချုပ်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ကာ အဆောင်တွင်းသို့ ဝင်လာရာ မည်သည့်နန်းတံဆိပ်ကိုမျှ ဝတ်ထားခြင်းမရှိချေ။ လက်သန်းကလေးမရှိသော သူ၏ ညာဘက်လက်ပေါ်တွင်သာ နီတာကျူအာ ပေးအပ်လိုက်သော နန်းစဉ်လက်ဝတ်တော်သည် အရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်လျက်ရှိလေသည်။

မိန်းမနှစ်ယောက်ကို မြင်သောအခါ သူသည် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ကိုင်းညွှတ်ပြီးလျှင် ထိုသို့ စောင့်ဆိုင်းနေရခြင်းအတွက် သူ့အား ခွင့်လွှတ်ရန် တောင်းပန်လေသည်။

“ကိုင်း ကျွန်ုပ်ကို ပြသလိုတယ်ဆိုတာ ဘာများပါလဲ အစ်မကြီးတို့ရဲ့၊ ဪ ကျွန်ုပ် သတိရပြီ၊ အဖိုးတန် ကျောက်မျက်ရတနာဆို မဟုတ်လား၊ ကျွန်ုပ်က စစ်ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦးရဲ့ လစာမျှကိုသာ ရလေတော့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အိမ်သုံးအတွက် လုံလောက်ရုံပဲရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ သင်တို့ရဲ့ပစ္စည်းကိုတော့ ကျွန်ုပ် ကြည့်ပါရစေ၊ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မဝယ်နိုင်ပေမဲ့လို့လည်း ဝယ်နိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်ကိုတော့ ရှာဖွေပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

ထိုကဲ့သို့ ခုံညားသော ရုပ်သွင်နဲ့ ရိုးသားဖြူစင်သော လှလင်ယှဉ်၏ စကားများကို မြင်တွေ့ကြားနာကြရသောအခါ သူ၏ မိခင် အက်စတီနှင့် သူ၏ ချစ်သူ နီတာကျူအာတို့မှာ စိတ်နှလုံးကို ထိခိုက်လွန်းလှသည်ဖြစ်ရင်း အတန်ကြာမျှပင် စကားမပြောနိုင်ဘဲ ရှိနေကြ၏။ သူတို့သည် မိမိတို့၏ ဗု

www.burmeseclassic.com

ပျက်သော မျက်နှာများကို ခေါင်းမြီးမြီးအဝတ်များဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားခဲ့မိခြင်းကို ပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေမိကြသေး၏။

နောက်ဆုံး၌ အက်စတီသည် မိမိ၏စိတ်ကို ချုပ်တည်းပြီးလျှင်...

“ဒီလိုဖြင့် အရှင်၊ အရှင်မဝယ်ရင် အရှင်ကြင်ယာတော် ဒါမှမဟုတ် ရဲရွှေတော်တွေက ဝယ်ကြပါလိမ့်မယ်”

ထိုအခါ ရိမ်းသည် ဒေါသထွက်လာဘိသကဲ့သို့...

“ကျွန်ုပ်မှာ မိန်းမရော၊ ယောက်ျားမဟုတ်တဲ့ မြွေရံသင်းပင်းရော၊ မရှိပါဘူးလို့ သင်တို့ကို ပြောခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“ဒီလိုပဲ ပြောခဲ့ပါသလား အရှင်၊ ဒါဖြင့်ရင် ကျွန်ုပ်တို့ကို ခွင့်လွှတ် တော်မူပါ၊ ကျွန်ုပ်နဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့သမီးဟာ ခရီးလမ်းတစ်လျှောက် မင်းညီမင်း သားပေါင်း မြှောက်မြားစွာကို တွေ့မြင်လာခဲ့ရလေတော့ အခုဟာ သဘာဝနဲ့ ဆန့်ကျင်နေတယ်လို့ ထင်မိလို့ပါ၊ ဒီမှာလေ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ရတနာတွေသာ ကြည့်ရှုတော်မူပါလော့”

သို့နှင့် အက်စတီသည် မွေးကြိုင်သော ဆီဒါသားရေသေတ္တာကလေး တစ်လုံးကို ဆွဲယူဖွင့်လှစ်ပြီးလျှင်၊ “ကတ” မြို့တော်၏ ထုံးစံအတိုင်း ပြုလုပ် ထားသော သရဖူကြီးတစ်ခုနှင့် ပုလဲအလုံးကြီးအချို့ကို ထုတ်ပြုလေသည်။

“တကယ့်ကို လှပပါပေတယ်၊ ဒါပေမဲ့လို့ ဒီသရဖူနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ တစ်ပါးတည်းသောသူကတော့ အထက်အောက် နှစ်နိုင်ငံကို စိုးပိုင်စံတော်မူသော ဘုရင်မကလေးပါပဲ”

ဟု ရိမ်းသည် သက်ပြင်းချရင်း ပြောရှုလေသည်။

“မဟုတ်တာအရှင်ရယ်၊ သူကြင်ယာတော်ဟာလည်း ဒီသရဖူကို ဆောင်းထိုက်ပါတယ်”

ရိမ်းသည် မချီသွားဖြဖြင့်...

“ဆောင်းလို့တော့ ရတာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့လို့ အဓိရဲ့ ခေါင်းပွပွကြီး အပေါ်မှာဆိုရင်တော့ အတော်အကြည့်ရဆိုးပေမှာပဲ”

အက်စတီကမူ သူ၏စကားကို အရေးမစိုက်ဟန်ဖြင့်...

“အို တိုင်းပြည်ကြီးတစ်ခုကို အောင်နိုင်ထားတဲ့ စစ်ဗိုလ်ကြီးတစ် ယောက်ဟာလည်း ဒီသရဖူကို ဆင်မြန်းရအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ပါတယ်၊ ပြီး တော့ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း မဟာဆီ မဟာသွေးဖြစ်နေတာပဲ”

ရိမ်းသည် သူ့အား ဆက်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်လေသည်။

“သင်ပြောတဲ့စကားတွေဟာ ထူးဆန်းလှချက်လား၊ ဒါပေမဲ့ မတော်တဆ တိုက်ဆိုင်သွားလို့ထင်ပါရဲ့လေ၊ ကဲ ကဲ အစ်မကြီးတို့ရဲ့ ပုလဲ

ရတနာတွေက ကျွန်ုပ်ထက် ချမ်းသာတဲ့ သူတွေနဲ့သာ ထိုက်တန်လို့ ပြန်သိမ်း ပြီး အစ်မကြီးရဲ့ သမီးကိုသာ ဆိုခိုင်းတီးခိုင်းပါတော့၊ အိဂျစ်က ရှေးဟောင်း သီချင်းကြီးတွေကို ကျွန်ုပ်က ကြားချင်လှပါပြီ”

“ကြားရပါစေမယ် အရှင်၊ ဒါပေမဲ့ ဟောဒီသရဖူဟာ အရှင်အတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ပြုလုပ်ထားတာမို့လို့ ဒါကို လက်ဆောင်အဖြစ်နဲ့ လက်ခံ တော်မူပါ။ ဒါဟာ အရှင်အဖို့ တစ်နေ့နေ့ အသုံးမဝင်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြော နိုင်ပါ့မလဲ၊ အရှင်ရဲ့ နိုင်ငံတော်အတွင်းမှာ လွတ်လပ်စွာ ရောင်းဝယ်ခွင့်ပြုတဲ့ အတွက် ဒီသရဖူကို ဆက်သတာ ဖြစ်လေတော့ အကယ်၍ အရှင်ကသာ လက်မခံရင်ဖြင့် ကျွန်ုပ် သမီးကလေးက ဆိုမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“ကောင်းပါပြီလေ၊ သင်တို့ဟာ တကယ့်ကို မဟာဆန်တဲ့ ကုန်သည် တွေပါပဲ၊ ဒီကိစ္စအကြောင်း နောက်မှ ထပ်ပြောကြပါဦးနို့ရဲ့၊ သီချင်းသာ ဆို ပါတော့”

နီတာကျူအာ၏ အလှည့်ကား ရောက်လာလေပြီ။

သူသည် မတ်တတ်ရပ်၍ စောင်းကို အဝတ်အောက်တွင် ဖုံးကွယ် ပြီးလျှင် ရွှေစောင်းကြိုးများကို ဘယ်ညာပြောင်းလှည့် တီးခတ်လျက် အသံကို အက်စတီကဲ့သို့ပင် ဖျက်ကာ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အချစ်သီချင်း တစ်ပုဒ်ကို သီဆိုစပြုလေ၏။ သီချင်းကား ခပ်တိုတိုပင်ဖြစ်သဖြင့် မကြာမီ ပြီးဆုံးသွား လေ၏။

“အတော့်ကို ကောင်းတဲ့ သီချင်းပါပဲ၊ ဒီသီချင်းကို ကြားရတော့ ကျွန်ုပ်ဖြင့် ဘာရယ်လို့တော့ မပြောတတ်ပါဘူး တစ်ခုခုကို သတိရမိသလိုပဲ၊ နေပါဦး သည့်ထက်ပြည့်ဝတဲ့ တေးသီချင်းများ ရှိသေးသလား၊ ရှိတယ်ဆိုရင် သင်တို့ကို ဒီညအဖို့ နှုတ်ဆက်မသွားခင် ကျွန်ုပ် ကြားသွားပါရစေ”

ထိုအခါ ဘုရင်မသည် ဦးခေါင်းကို ရှေးကထက် ငဲ့ကာ အသံတိုးတိုး ကလေးနှင့် ပြန်၍ဖြေလေသည်။

“အရှင် ကြားလိုတယ်ဆိုရင်ဖြင့် အလွန်ကြီးမားတဲ့ အချစ်ကြောင့် အမျက်မာန်ပွားနေတဲ့ နတ်ဘုရင်မတစ်ပါးရဲ့ လက်တွင်းကို သက်ဆင်းရတဲ့ လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို သိဆိုပြပါမယ်”

“ဆိုသာဆိုပါလေ... ဒီလိုသီချင်းမျိုး ကျွန်ုပ်တောင် အရင်က တစ်နေရာရာမှာ ကြားဖူးသေးတယ် ထင်ပါရဲ့”

ထိုအခါ နီတာကျူအာသည် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံသီဆိုပြန်သော ရာ၊ ထိုအခါ၌မူ သူသည် ဘယ်ညာအပြောင်း အစောင်းအင့် အနွဲ့အစိတ်တို့ ဖြင့် စိတ်ရောကိုယ်ပါနှင့် သီဆိုလျက်ရှိလေ၏။

သာယာချိုအေးသော သီချင်းသံများ ဘုရင်မ၏ နှုတ်မှ စတင် ထွက် ပေါ်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်၊ ရိမ်းသည် နေရာမှထကာ ဘုရင်မ၏ ကိုယ် တွင်းသို့ ထွင်းဖောက်လှတော့မတတ် စူးစိုက်ကြည့်ရှုနေလေ၏။ ထိုသီချင်း ကား ဗာရီး၏ ခဉ့်ခံပွဲမှာ တစ်ခါသီဆိုခဲ့ဖူးသည့် အချစ်အတွက်ကြောင့် ဘုရား ကျောင်းအတွင်းသို့ စွန့်စားဝင်ရောက်မိသော ကျမ်းပြုဆရာကလေးအား နတ် ဘုရားမက သတ်ပစ်လိုက်ပုံ၊ ထို့နောက် ချစ်သူအလောင်းကို တွေ့ရှိရသဖြင့် ငိုကြွေးမြည်တမ်းနေသော ရဟန်းမကလေးအား အချစ်နတ်ဘုရင်မက တွေ့ရှိ သနားသဖြင့် သေသူအား ပြန်ရှင်စေကာ၊ ချစ်သူနှစ်ဦးအား ပျော်ရွှင်စွာ ချစ် ခွင့်ပေးလိုက်ပုံ စသည့်အကြောင်းများ ဖြစ်လေသည်။ ထို့နောက် သီချင်းသံ သည် တဖြည်းဖြည်း နူးလာပြီးလျှင် နောက်ဆုံး တိတ်ဆိတ်၍ သွားလေ၏။

ထို့နောက် နိတာကျူအာသည် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပြန်ထိုင်လိုက် လေရာ၊ စောင်းသည် သူ၏လက်တွင်း၌ လျော့ထွက်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားလေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် ဖြူလျော်သောမျက်နှာနှင့် နန်းတော်တိုင်တစ်တိုင်ကို မှီကာ၊ တုန်လှုပ်စွာ ရပ်နေသော ရိမ်းက . . .

“ဒီစောင်းကို ဘယ်ကရတာလဲဟင် . . . ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ဒီဟာနှစ်ခု တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မရှိနိုင်ဘူး။ ဒီမှာ မိန်းကလေး သင် ဒီစောင်းကို ဧကန္တ ခိုးယူခဲ့တာပေါ့လေ၊ နေပါဦး။ ဒီလိုဆိုရင်လည်း ဂီတကိုရော၊ အသံကိုရော၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခိုးနိုင်ပါ့မလဲ၊ နမကလေး ကျွန်ုပ်ကို အခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ ကျွန်ုပ် မှာ မကောင်းတဲ့ စိတ်ထားဆိုလို့ တစိုးတစိမ့်တော့ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အို နမကလေးရဲ့မျက်နှာကို တစ်ဆိတ်လောက် ကြည့်ပါရစေလား။”

နိတာကျူအာသည် လက်ဖြင့်မ၍ ချလိုက်ရာ၊ ခေါင်းမြီးခြုံအဝတ် သည် ခြေရင်းသို့တိုင်အောင် ပုံကျသွားလေ၏။ သူတို့သည် အိပ်မက်၍နေ ကြသော သူများကဲ့သို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မျက်တောင်မခတ်ဘဲ အတန်ကြာ ငေးစိုက်ကြည့်ရှုနေကြလေသည်။

နောက်ဆုံးမှ သူသည် ဒေါသထွက်စွာဖြင့် . . .

“ဒါဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်တဲ့လဲ။ အိပ်မက်ပြည်ရဲ့ အရှင်သခင်၊ တာရာရှင်မ ဟာ ကျွန်ုပ်ရှေ့မှောက်မှာ ရောက်နေပါကလား၊ စောင်းကလည်း ကျွန်ုပ်စား အောက်မှာ အသက်ပျောက်သွားတဲ့ ကက်(ရှ)မင်းသား လက်ဆောင်တော် ဆက်သတဲ့စောင်း၊ အသံကလည်း ဘုရင်မကလေးရဲ့ အသံ၊ သီချင်းကလည်း ဘုရင်မကလေးရဲ့သီချင်း၊ ဒါဟာ ဘယ်လိုများဖြစ်ပါမလဲ။ ကျွန်ုပ်ပဲ ရူးနေ ပေရော့သလား၊ သင်တို့ဟာ ကျွန်ုပ်ကို တမင်ပြောင်ရလှောင်ရအောင် လာကြ

တဲ့ မှော်ဆရာမတွေထင်ပါရဲ့၊ ဒီလိုဆိုရင် သွားကြ စုန်းမတွေ၊ မသွားရင် ဘုန်းကြီးတွေကို ခေါ်ပြီး သင်တို့ကို မီးထဲပစ်ချခိုင်းလိုက်မယ်”

ထိုအခါ နိတာကျူအာသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း သူမ၏ လည်မျို ကို ရစ်ပတ်ထားသည့်အဝတ်များကို ဖွင့်လှစ်ပြီးနောက်၊ သူ၏ ရင်ညွန့်ပေါ်၌ မွေးစမှ ပါရှိလာခဲ့သော သာသနာတံဆိပ်တော်ကို ထင်ရှားစွာ ပြသပြီးလျှင် နူးညံ့သောအသံဖြင့် . . .

“ဒီတံဆိပ်တော်ကို မြင်ကြရင် ဘုန်းကြီးတွေက ကျွန်ုပ်ကို မီးထဲပစ် ချဦးမယ်လို့များ ထင်နေသေးသလား၊ မမ်းရဲ့ သားတော်ကြီးရဲ့”

“ဘာလို့မချရမှာတဲ့လဲ၊ သင်တို့ဟာ အရာတစ်ခုကို ဖန်ဆင်းနိုင်တဲ့ တန်ခိုးရှိနေရင် တခြားအရာအားလုံးကိုလည်း ဖန်ဆင်းနိုင်တဲ့ တန်ခိုး ရှိပေ မပေါ့”

“အို ရိမ်းရယ် . . . ဒီလိုဆိုရင် သင့်လက်ပေါ်က ဘုရင်မကလေးရဲ့ လက်ဆောင်တော် လက်ဝတ်ရတနာဟာလည်း ခိုးယူဖန်ဆင်းထားတယ်လို့ပဲ သင်ဆိုတော့မလား၊ ပြီးတော့ အဲဒီလက်က လက်သန်းကလေးဟာလည်း ဘာ ကြောင့် သင်ဆုံးရှုံးသွားရတာတဲ့လဲ၊ သီမီးမြို့တော်က ဘုရားကျောင်းတစ် ကျောင်းရဲ့ အိုင်ကြီးထဲမှာ နေတဲ့ နတ်ကြီးတစ်ပါးကြောင့်များ ဖြစ်ခဲ့လေရော သလား။”

ဤသို့ ပြောပြီးသည့်နောက် နိတာကျူအာသည် ခေတ္တမျှ စောင့်ဆိုင်း နေသေး၏။ သို့သော် ရိမ်းကား မည်ကဲ့သို့မျှ ပြန်မပြောချေ။ သူသည် ပြန် ဖြေရန် ပါးစပ်ကို ဖွင့်ဟသေး၏။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ခုသည် သူ၏နှုတ်ခမ်း များကို ပိတ်ဆို့ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေ၏။

“ကဲ . . . အထိန်းတော်ကြီးရေ၊ ကျွန်ုပ်ဟာ တခြားသူမဟုတ်ဘဲ အိဂျစ်ဘုရင်မကလေး ဖြစ်တဲ့အကြောင်းကို ဒီအရှင်ယုံကြည်အောင် ကျွန်ုပ် တော့ မပြောနိုင်တော့ဘူး၊ သင် တစ်လူညီ ကြိုးစားကြည့်စမ်းပါဦး။”

သို့ဖြင့် အက်စတီသည်လည်း သူ၏ ဝတ်ရုံအနက်ကြီးကို ဖြေလျော့ ကာ ခြေရင်းသို့ကျသွားစေ၏။ ခုံညားသော ရုပ်သွင်နှင့် ညိုမောင်းသော ဆံပင် များကို ခေတ္တမျှ စိုက်ကြည့်ပြီးနောက် ရိမ်းသည် ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့်

“မိခင်၊ အို . . . မမ်းဖစ်မြို့မှာ သေသွားပြီလို့ ကျော်နေတဲ့ ကျွန်ုပ် ရဲ့ မိခင်ကြီးပါကလား။”

အော်ဟစ်ကာ သူသည် သူ၏ကိုယ်လုံးကြီးကို အက်စတီ၏ရင်ခွင် တွင်းသို့ ပစ်သွင်းလိုက်ပြီးလျှင် ကလေးငယ်ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ နှုတ် ကြီးတင် ငိုကြွေးရှာလေ၏။

“ဟုတ်တယ် ရှိမိး။ သင့်ကို မွေးဖွားခဲ့တဲ့ သင့်မိခင်ပါပဲ တခြားသူ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ပါလာတဲ့သူကတော့ သင့်ကို ချစ်တဲ့အတွက် ကြောင့် ဘေးအန္တရာယ်အသွယ်သွယ်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီး သူ့မည်းတော် “အာမင်” ရဲ့ ကူညီဆောင်ကြဉ်းချက်ကြောင့် သင့်ဆီကို ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းစွာနဲ့ ရောက်နေတဲ့ ဘုရင်မကလေးပါပဲ။ ကံ . . . ယခု သင်ယုံကြည်ပြီလား။”

“ကျွန်ုပ်ယုံကြည်ပါပြီ”

“ဒီလိုဆိုရင် သစ္စာရှိလှတဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးရယ်၊ သင့်နဲ့ဘေးကို ဖယ်ထားတဲ့ အိဂျစ်ဘုရင်မထံက ဒီလက်ဆောင်ပစ္စည်းတော်ကို ကျွန်ုပ်ရဲ့ အရှင်သခင်အဖြစ်နဲ့ ခံယူပါတော့”

ဟု နီတာကျူအာသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ပုလဲသရဖူကြီးကို မပြီးလျှင် သူ၏ဦးခေါင်းထက်၌ ဆင်မြန်း၍ ပေးလေ၏။

ထိုသို့ သူတို့၏ အဖြစ်အပျက်အားလုံးတို့ကို ပြန်ပြောင်းပြောပြပြီး သည်နောက် အက်စတီက . . .

“ဒါဟာ ကျွန်ုပ်တို့ ဖြစ်ပျက်တွေ့ကြုံခဲ့သမျှပဲ ရှိမိးရဲ့။ ကံ ကဲ့ သင့်အကြောင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့ကို ပြန်ပြောပြစမ်းပါဦး”

“ကျွန်ုပ်အကြောင်းကတော့ တယ်မရှည်လှပါဘူး မိခင်ရယ်”

ဟု အစချီပြီးလျှင် ရှိရင်းစွဲ ဘုရင်ကြီးက သူ့အား သေဒဏ်စီရင်မည် ပြုသောအခါ အိဂျစ်စစ်သားများနှင့် မြို့မှလူများ အကူအညီဖြင့် သူ့အား တိုက်ခိုက်သဖြင့် ဘုရင်ဟောင်းကြီး ကျဆုံးသွားပုံ၊ ဘုရင်ကြီးကျဆုံးသောအခါ ထီးနန်းကို သိမ်းပိုက်လျက် တရားနှင့်လျော်ညီစွာ အုပ်ချုပ်ခဲ့ပုံ၊ ထို့နောက် အိဂျစ်ပြည်သို့ အကျိုးအကြောင်းကို ပြန်လည်အစီရင်ခံမည်ဟု ကြံစည်မိသော်လည်း ဖာရိုဘုရင်သည် အစီရင်ခံစာချက်ဖြင့် နတ်ရွာစံလွန်တော်မူကြောင်းနှင့် သမီးတော်ဖြစ်သူ ‘တာရာရှင်မ’ ကလည်း သူ့အပေါ်တွင် ထားခဲ့သော ကတိသစ္စာတို့ကို မေ့လျော့ကာ လူအိုကြီးအစီအား လက်ထပ်လိုက်သည့် အကြောင်းများကို သူ့လျှို့ဝှက်မှု ထဲမှ ကြားသိရသဖြင့် မပြန်ဘဲ နေခဲ့ပုံ စသည်တို့ကို စုံလင်စွာ ဖြန်ပြောလေ၏။

“ဒါနဲ့ သင်က ဒါတွေကို ယုံလိုက်ရောတဲ့လား ရှိမိးရဲ့။”

ဟု နီတာကျူအာ မခံချင်သည့်ဟန်ဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

“မျက်မြင် ကျွန်ုပ်ရဲ့ သူလျှို့အချို့က ကျွမ်းကျွန်ပြီး ပြောတော့ ကျွန်ုပ်မယုံလို့ တယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ပြီးတော့ အဲဒီ ဘုရင်မဟာ သင်ကိုယ်တိုင် မဟုတ်ဘဲ၊ သင်ရဲ့ကိုယ်ခွဲဆိုတာကိုလည်း ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ကျွန်ုပ် သိနိုင်ပါ့မလဲ”

“အင်း အဗီတော့ဖြင့် ခုနေဆိုရင် အကြောင်းစုံကို သိလောက်ကောင်းပါပြီလေ။ ကံ ကဲ့ ဒါနဲ့ ခု ကျွန်ုပ်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“အရှင်မက ကျွန်ုပ်ကို အရှင်လက်ထပ်လိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား၊ တခြားကိစ္စတွေကိုတော့ နောက် ကျွန်ုပ်တို့ စဉ်းစားနိုင်ပါတယ်”

ဟု ရှိမိးက အကြံပေးလေသည်။

“အဲလေ ကျွန်ုပ်ကတော့ ကတိထားတဲ့အတိုင်း သင့်ကို လက်ထပ်ပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့လို့ အိဂျစ်ပြည်က အာမင်ရဲ့ ကျောင်းတော် တစ်နေရာတည်းမှာသာ လက်ထပ်နိုင်မယ်။ ဒါကြောင့် ပထမဆုံး ကျွန်ုပ်ကို ကျွန်ုပ်ရဲ့ နန်းတော် အရောက်ဆောင်ကြဉ်းပြီးမှ ကျွန်ုပ်ကို လက်ထပ်ခွင့် တောင်းစေလိုပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ၊ အလိုတော်ပြည့်ပါစေမယ်၊ ဒါပေမဲ့ သင့်ရဲ့ ရာဇာ ပလ္လင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေတဲ့ အခြားသူတစ်ယောက်က ကြည်ကြည်သာသာနဲ့ ရှောင်ရွာသွားပါ့မလား”

ထိုအခါ အက်စတီက . . .

“ကျွန်ုပ်တို့ ‘သူ’ ဆီကို သဝဏ်လွှာပို့လိုက်ပါ့မယ် သားရယ်၊ ကံ ကဲ့ ခုတော့ ငါ့သား သွားပေးဦးတော့ အချိန်ညဉ့်နက်ပြီ”

ရှိမိးက သွားမည့်ဟန်ပြင်ရင်း . . .

“သင့်ရဲ့ ခြေမြန်တော်က ဘယ်မှာလဲ မိခင်ရဲ့”

ဟု မေးလိုက်သဖြင့် . . .

“အော် ကျွန်ုပ်သားမလဲ ကျွန်ုပ်နဲ့ ဒီလောက်ကြာကြာနေလာခဲ့တာတောင် သင်တို့မျက်စိနဲ့ မမြင်နိုင်တဲ့ ကျေးကျွန်တွေ ကျွန်ုပ်မှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ မသိသေးဘူးလား သားမောင်ရယ်”

*

သန်းခေါင်ယံအချိန်၌ အက်စတီနှင့် နီတာကျူအာတို့သည် ခန်းဆောင်ထဲတွင် နံဘေးချင်းယှဉ်၍ ဒူးထောက်ကာ ဘုရားသခင်၏ ထံတော်၌ ဆုမွန်တောင်းလျက် ရှိကြကုန်၏။

သို့ဖြင့် တစ်ခဏမျှ ကြာသောအခါ လေသံဖြင့် စကားပြောသံကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ တောင်ပံခတ်သံကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အသံတစ်ခု ကြားလိုက်ကြရုံပြီးနောက် မီးအိမ်အလင်းရောင် အပြင်ဘက် အမှောင်ရိပ်ကျသော တစ်နေရာ၌ မီးခိုးလုံးကြီးတစ်ခုသည် ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာရာမှ တစ်စတစ်စ လင်းသည်ထက် လင်းလာပြီးလျှင် နောက်ဆုံး၌ အိဂျစ်ပြည်ဘုရင်မကလေး၏ အဝတ်အစားများနှင့် လက်ဝတ်ရတနာများကို ဆင်မြန်းထားသည့် မိန့်ကလေးတစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဌာန်အဖြစ်သို့ တဖြည်းဖြည်းထင်ရှားစွာ ပြောင်း

၁၇၄ * အုန်းချောင်း

လဲလာခဲ့လေ၏။ ထိုသတ္တန်၏မျက်နှာမှာ နီတာကျူအာ၏ မျက်နှာပင် ဖြစ်သော်လည်း မာနခက်ထန်ခြင်း၊ လူသားမဆန်ခြင်းတို့က နဂိုမျက်နှာထက် ခြားနားပေါ်လွင်၍ နေ၏။ ထိုသတ္တန်သည် တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေရာမှ သူတို့အား အရောင်တဖျပ်ဖျပ် ထွက်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အက်စတီက...

“အို ဝိညာဉ် သင် ဘယ်ငှာနမူ လာခဲ့ပါသနည်း”

ဟု မေးလိုက်၏။ ဝိညာဉ်မှာ အေးစက်လှသောအသံဖြင့်...

“သီဝီးမြို့တော် အစီ၏ နန်းတော်မှ လာရောက်ခဲ့ပါသည်။ အို လျှို့ဝှက်သည့် အတတ်ပညာတို့၏ သခင်အရှင်မ။”

“အစီနှင့် အိဂျစ်ပြည်တို့လည်း မည်သို့ ရှိကြပါသနည်းဝိညာဉ်”

“အစီ၌ကား ပျော်ရွှင်မှုဟူ၍ တစိုးတစိမျှ မရှိပါ။ အိဂျစ်ပြည်ကြီးမှာ မူ ဝပြောသာယာစွာ ရှိနေပါ၏။ အို ပညာရှင်မ၊ ကျွန်ုပ်မှာကား ခိုင်းစေသည့် အတိုင်း ပြည့်ဝစုံလင်စွာ ဆောင်ရွက်ပြီးပြီဖြစ်ပါ၍ ကျွန်ုပ်လာခဲ့ရင်းဖြစ်သည့် ထိုရင်တွင်းဝယ် ပြန်လည်ကိန်းအောင်းကာ အနားယူလိုပါပြီ”

“အို ဝိညာဉ် အချိန်မကျသေးပါ။ သင်ဆောင်ရွက်ရမည့်တာဝန်ကား ကျန်ပါသေးတယ်။ နောက်မှသာ နောက်ဆုံးနီးကြားရသည့်အချိန်အထိ သင်အနားယူနိုင်ပါသည်။ ယခုမူ သီဝီးမြို့တော်သို့ ပြန်သွား၍ အစီနှင့် သူ၏ မျူးမတ်များအား မမှန်သည့်အကြောင်းတစ်ခုကို လုပ်ကြံပြောကြားပါလော့။ ပြောရမည့်အကြောင်းမှာကား ကက်(ရှ)ထီးနန်းကို သိမ်းပိုက်အုပ်စိုးနေသည့် အိဂျစ်ပြည်သား ရိမ်းသည် မျိုးရိုးဇာတိအားဖြင့် အိဂျစ်ပြည်၏ ဖာရိုးဖြစ်ထိုက်သည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အစီ၏ လက်ချက်ကြောင့် ကံကုန်ခဲ့သည့် ဖာရိုးဘုရင်ကြီးပေးခဲ့သော ကတိသစ္စာအရ သင်၏ ကြင်ယာတော်ဖြစ်ထိုက်ကြောင်း ကြေညာထားပြီဟူ၍ ပြောကြားပါလော့။ ထို့နောက် အစီအား ကြီးမားသော စစ်တပ်ကြီးတစ်တပ်ကို စုဆောင်းစေလျက် တောင်အရပ်သို့ ချီတက်ကာ ရိမ်းအား တိုက်ခိုက်သုတ်သင်ပစ်ရန် တိုက်တွန်းပါလေ။ သို့ရာတွင် ထိုစစ်တပ်မှ စစ်ဗိုလ်စစ်ကဲများ၏ နားသို့မူ နတ်ရွာစံလွန်တော်မူပြီးသော ဖာရိုးသည် ဘုရားသခင်၏ အလိုတော်အတိုင်း ရိမ်းနှင့်လက်ထပ်ရန် ကတိထားခဲ့သည်မှာ အမှန်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် သင်က ကြိုတင်၍ လျှို့ဝှက်စွာ သတိပေးထားနှင့်ပါလော့။ အစီအား သူ၏ပြစ်မှုအတွက် ဘုရားက အပြစ်ဒဏ်ကို ထင်ရှားစွာ ခတ်လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ပြောထားပါလေ။ နောင် နိုင်းမြစ်ရေ မြောက်အရပ် ကျောက်နံရံကြီးများအကြားသို့ ရိုက်ခတ်သည့်အချိန်၌ ရိမ်းသည် အစီ၏နံရံ

တပ်ကို တောင်တံခါးဝ၌ တွေ့ဆုံလိမ့်မည်။ ထိုအခါ သူနှင့်အတူ သင်၏ မူလရုပ်ဖြစ်သော မိန်းမနှင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း လိုက်ပါလာကြလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးတို့ထက် တန်ခိုးကြီးမားသော အခြားသူတစ်ယောက်သည်လည်း လိုက်ပါလာကောင်း လိုက်ပါလာပေလိမ့်မည်။ ထိုအရပ်၌ သင်၏ တာဝန်ပြီးဆုံးပြီဖြစ်၍ သင်သည် သင်လိုသည့် ရပ်နားခွင့်ကို ရရှိပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်၏အမိန့်ကား ပြီးဆုံးပေပြီ”

“ထိုအမိန့်အတိုင်း ပြီးဆုံးအောင် ဆောင်ရွက်ပါမည်။ အို လျှို့ဝှက်သော ပညာတို့၏ အရှင်၊ တာဝန်ပြီးဆုံးလျှင်သာ ကျွန်ုပ်၏ ဘုံဗိမာန်သို့ ပြန်လာခွင့်ကိုပေးရန် မနှောင့်နှေးပါနှင့်”

ထို့နောက် ထိုသတ္တန်သည် လာစဉ်ကကဲ့သို့ပင် တဖြည်းဖြည်း မှေးမှိန်သွား၍ နောက်ဆုံး၌ လုံးလျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

*

သီဝီးမြို့၌ နံနက်ခင်းဖြစ်၍ အစီသည် ဖာရိုး၏ ခန်းမဆောင်ကြီးထဲတွင် ထိုင်ကာ တိုင်းပြည်ရေးရာတို့ကို စီမံခန့်ခွဲလျက် ရှိစဉ် ပရောဟိတ်ကြီး ကာကူးသည် သူ၏နံဘေး၌ ရပ်လျက်ရှိလေ၏။ နှစ်ဦးစလုံးမှာ များစွာ ပြောင်းလဲလျက်ရှိနေကြလေပြီ။ အစီသည် အလုပ်၏ ပင်ပန်းခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ခြင်း ကိုးကွယ်ရာ မရသော သောကဝေဒနာတို့၏ ဖိစီးနှိပ်စက်ခြင်း စသည့် ဒဏ်တို့ကြောင့်၊ ရုပ်ရည်လျော့ကျရင့်ရော်ကာ သူဝတ်နေကျ အဝတ်အစားများပင် သူ၏ကိုယ်၌ ပွရောင်းတွဲကျလျက် ရှိခဲ့လေပြီ။ ကာကူးသည်လည်း အလွန်အလွန် အိုမင်းသောသူတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့၍ လမ်းလျှောက်ရာ၌ပင် တုန်တုန်ချိချိနှင့် ရှိနေခဲ့လေပြီ။

သို့ရှိစဉ် အစီသည် စိတ်မရှည်တော့သည့်အလား...

“အလုပ်တွေကုန်ပြီလား ပုရောဟိတ်ကြီး”

ဟု မေးလိုက်၏။

“မပြီးသေးပါဘူး အရှင်၊ ဒီမှာ နေ့လည်အချိန်ထိအောင် အရှင် နေရပါလိမ့်ဦးမယ်၊ ပြီးတော့မှ အရှင်ညီလာခံမှာ သံတမန်တွေကို လက်ခံတွေ့ဆုံရပါလိမ့်မယ်”

“သူတို့ကို ကျွန်ုပ် လက်ခံမနေနိုင်ဘူး၊ နောက်တစ်နေ့ထိအောင် သူတို့ စောင့်နေကြပေစေ၊ ကျွန်ုပ်ဟာ မမ်းဖစ်မင်းသားကြီးအဖြစ်နဲ့ အုပ်စိုးလာပြီးတဲ့နောက် အေးအေးသက်သာ ရပ်နားခွင့်ရယ်လို့ တစ်နာရီပြည့်အောင် တစ်ခါမှ မရခဲ့သေးဘူး”

ကာကူးက ရိုသေနှိမ့်ချစွာ ဦးညွှတ်လိုက်ပြီးနောက်

www.burmeseclassic.com

“အရှင် ပင်ပန်းသည်ဖြစ်စေ၊ သူတို့ကိုတော့ လက်ခံတွေ့ဆုံရပါလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒါဟာ မနာခံရင် မဖြစ်တဲ့ အရှင်မိဖုရားကြီးရဲ့ အမိန့်တော်ဖြစ်ပါတယ်”

အဓိသည် မျက်လုံးများပြူးအောင် တုန်လှုပ်လျက်...

“မိဖုရားကြီးဟုတ်လား၊ အို ကာကူးရယ်၊ ကျွန်ုပ်တော့ မိဖုရားကြီးအဖြစ်နဲ့ ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်မိခဲ့ပါဘူး။ သူဟာ မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူးလို့ ကျွန်ုပ် သင့်ကို ပြောခဲ့ပြီကော။ ရှေ့လို အေးစက်နေတဲ့ အသည်းနှလုံးရှိတဲ့ နာနာဘာဝပါ။ ဟရီးအခေါ်ခံရပေမဲ့ စင်စစ်တော့ ကျွန်ုပ်ဟာ သူကြိုးဆွဲတိုင်း ကနေတဲ့ ရုပ်သေးရုပ်ကြီးပါပဲ။ ပြီးတော့ ကြင်ယာတော် အခေါ်ခံရစေခဲ့လည်း ဇနီးရယ်လို့ မမည်သေးပါဘူး။ မနေ့ညကလည်း သူ့အမိန့်တွေကို နားထောင်နေရင်း ကျွန်ုပ်နဲ့ဘေးက ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ခဏကြာတော့မှ မူလနေရာကို ပြန်ရောက်လာတယ်။ ကျွန်ုပ်က ဘယ်ရောက်ခဲ့သလဲလို့ မေးတော့ သူ့ရောက်ခဲ့တယ်ပြောတဲ့ နေရာကဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ တစ်နှစ်လောက်ခရီးသွားရမယ့် နေရာပါပဲ။ အဲဒီမှာ ကျွန်ုပ်ကို မုန်းတီးသလောက် သူချစ်ခင်သူတစ်ယောက်ကို သွားတွေ့တယ်တဲ့။ သူ့အဲဒီလူဟာ ဘယ်သူများပါလိမ့် ကာကူးရယ်”

ကာကူးသည် လေသံဖြင့် . . .

“ကျွန်ုပ်တော့ ကက်(ရှ)ဘုရင်အမည်ကို ခံယူနေတဲ့ ရိုမ်းလို့ ထင်မိတာပဲ အရှင်။ ဒီလူကို သူ့အရွယ်ရောက်ကတည်းက ချစ်ခင်လာတယ်ဆိုတာတော့ ယုံမှားစရာမရှိပါဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ သူ့တန်ခိုးအာဏာစက်အောက်မှာ ရောက်နေတော့ သူ့အလိုအတိုင်း ဆောင်ရွက်ကြရမှာပဲ အရှင်။ မလုပ်ရင်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ သေကြရမှာပဲ မဟုတ်လား”

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ အဓိသည် ညည်းညူပြီးလျှင် နဖူးမှ ချွေးများပြန်လျက် ရှိလေ၏။

“သင်ပြောတာ မှန်တယ်၊ သွား သွား စာရေးတော်ကြီးတွေကို ခေါ်ချေ၊ မိဖုရားကြီးရဲ့ အလုပ်တွေကို ဆက်လုပ်ကြရအောင်”

ကာကူးလှည့်၍သွားမည်အပြည့် သံတော်ဆင့်များသည် ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာကြ၍ အောက်ပါအတိုင်း တင်လျှောက်ကြလေ၏။

“ဘုန်းတော်ကြီးလှသော အရှင်၊ မိဖုရားခေါင်ကြီးသည် ခြွေရံသင်းပင်းများ၊ ဟရီး၏ ဗိုလ်ပါပရိသတ်များနှင့်အတူ အမြင်၌ စောင့်ဆိုင်းတော်မူလျက်ရှိပါသည်”

အဓိနှင့် ကာကူးသည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် စိတ်ပျက်သော အမူအရာဖြင့် ကြည့်နေရာမှ ဘု ဘုရင်...

“မိဖုရားခေါင်ကြီး ရှေ့တော်ကို ဝင်ပါစေ”

ဟု အသံကို နှိမ့်ကာ အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

သံတော်ဆင့်များ ပြန်သွားသည်နှင့် မရှေးမနှောင်းပင် မိဖုရားကြီးသည် ဆီဒါတံခါးကြီးမှ မင်းခမ်းမင်းနားဖြင့် ဝင်ရောက်လာလေ၏။ သူတားအတုမရှိသော ရုပ်ရည်၊ အဖိုးထိုက်တန်သည့် ဝတ်လဲတော်၊ လက်ဝတ်ရတာမှာ စသည်များဖြင့် ခံ့ညားတင့်တယ်စွာ ရှိနေ၏။ သူ့နောက်ပါးမှ ယပ်တောင်နှင့် မှီဆုံးကို စွဲကိုင်ကာ လိုက်ပါသူကား သူ၏လက်စွဲတော် ‘မေထရာ’ ပင်တည်း။ မေထရာသည် တစ်ခါက များစွာ ရုပ်ရည်ချောမောလှပခဲ့သူဖြစ်သော်လည်း၊ စိတ်ဒုက္ခ၏ ဖိစီးထူထောင်ထားသည့် ဒဏ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ သူ့အပါးတွင် နေရာညပါ စောင့်ကြပ်နေစေရန် စေခိုင်းထားခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ ရတနာမရှိအောင် ရုပ်ပျက်ဆင်းယျက် ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။ မေထရာနောက်မှ ကိုယ်ရံတော်များနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးများ၊ ထို့နောက်မှ မျိုးမတ်၊ သေဓာပတိများနှင့် စစ်မှုထမ်းအရာရှိများ စသည်တို့ အစဉ်အတိုင်း လိုက်ပါကြလေသည်။

အဓိထိုင်နေသော သလွန်တော်ခြေရင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဘုရင်မသည် မေထရာအား မှီဆုံးကို လှေကားထစ်ပေါ်၌ ချစေပြီးလျှင် ထိုအပေါ်၌ ဒူးထောက်လျက် . . .

“ကျွန်ုပ်၏ အရှင်သခင်၊ ဟရီးဘုရင်ကြီးအား သူ၏ ဗိုလ်ပါပရိသတ်ရှေ့မှောက်၌ သစ္စာရှိသော ကြင်ယာတော်တစ်ယောက်အနေဖြင့် နှိမ့်ချစွာ ဝုဇော်သက္ကာယပြုရန် ကျွန်ုပ် ရောက်ရှိလာခဲ့ပါပြီ”

လို့ လျှောက်တင်လေ၏။

“မတ်တတ်ရပ်၍ မိန့်ကြားတော်မူပါ မိဖုရားကြီး၊ ကျွန်ုပ်အား သင်ဒူးထောက် အရိုအသေပြုရန်မှာ မသင့်လျော်လှပါ”

“ဟရီးမင်းမြတ်အား သူ့ရဲ့ မိဖုရားခေါင်ကြီးက ဒူးထောက် အရိုအသေပြုဖို့ရာ အသင့်လျော်ဆုံးပဲ မဟုတ်ပါလား မောင်တော်”

ထို့နောက် ဘုရင်သည် မိမိအတွက် ရှေ့တော်သို့ ယူဆောင်လာသော ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် တက်ရောက်ထိုင်လေသည်။

“အို အရှင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်ုပ် ညတုန်းက ထူးခြားတဲ့အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်ပါတယ်။ အိပ်မက်ကတော့ မမ်းရဲ့သားဖြစ်တဲ့ ဗိုလ်မှူးကလေးရိုမ်းဟာ ကက်(ရှ) နိုင်ငံတော်ကြီး သိမ်းပိုက်ထားရုံမျှနဲ့ မလေ့နပ်သေးဘဲ...

၁၇၈ * အရှင်အရှင်

အိမ်ရှင်နိုင်ငံတော်ကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ရန် ကြံစည်နေပါတယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူတဲ့ အရှင်ကို လုပ်ကြံပြီး မျိုးရိုးဇာတိအလိုက် ရထိုက်တယ်ဆိုပြီး၊ သူ့ကိုယ်တိုင် ဖာရိုဟာ ကြေညာလျက် သင်၏မိဖုရား ကျွန်ုပ်ကိုပင် သိမ်းပိုက်မည်ကြစည်ကြောင်း မြင်မက်ပါတယ်။

“ဒီ ခိုခင်းဆိုတဲ့ သတ္တဝါကလေးဟာ၊ ဒီလိုအကြံအစည်မျိုးတွေ ကြံစည်မယ်ဆိုတာ ယုံမှားစရာ မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့် သင့်အိပ်မက်ဟာ မှန်မှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့လို့ တစ်ခုစဉ်းစားဖို့ဆိုတာက ခုနေမှာ သူဟာ အင်မတန် လေးလံတဲ့ အရပ်ဖြစ်နေတဲ့ နဂါးတားမြို့မှာ ရောက်နေတယ်ဆိုတာပဲ၊ ပြီးတော့လည်း သူ့မှာ စစ်တပ်ဆိုရင်လည်း သာမညစစ်တပ်လောက်ကလေးသာ ရှိတော့မပေါ့၊ ဒါကို ဘာကြောင့်မျှား သင်က သူလုပ်ကြံမှာကို ကြောင့်ကြနေရတာလဲ မိဖုရားရဲ့”

“အို ဖာရို၊ ဒီဟာ ကျွန်ုပ်မကံတွဲ အိပ်မက်အကုန်မဟုတ်သေးပါ ဘူး။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်ုပ်ပုံနှစ်မျိုး မြင်ရပါတယ်။ ပထမဟာကတော့ ဒီ သူရဲကောင်းရိုမီးဟာ သီဗီးမြို့တော်ကြီးကို တိုက်ခိုက်အောင်မြင်ပြီး ကျွန်ုပ်ကို အရှင်ရဲ့ အလောင်းပေါ်က ကျော်လွှား ခေါ်ဆောင်သွားပါတယ်။ ဒုတိယကတော့ အရှင်နဲ့ အရှင်ရဲ့ တပ်မတော်ကြီးဟာ တောင်အရပ်က တံခါးဝကြီး အနားမှာ သူ့ကို သတ်ဖြတ်နှိမ်နင်းပြီးတော့ ကက်(ရှ)နိုင်ငံတော်ကိုလည်း သိမ်းပိုက်ရ အိမ်ရှင်နိုင်ငံတော်ကိုလည်း အသက်ထက်ဆုံး အုပ်ချုပ်စိုးစံတော်မူသွားရတယ်လို့ မြင်မက်ပါတယ်။”

“ဒီလိုဆိုရင် အိပ်မက်နှစ်ခုပေါ့ မိဖုရားကြီးရဲ့၊ နှစ်ခုစလုံးတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မမှန်နိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ဒီနှစ်ခုအနက်က သင်ဘယ်လမ်းကို လိုက်မလဲ မိန့်ကြားစမ်းပါဦး။”

“အရှင်ရော၊ ကျွန်ုပ်ရော၊ ဘယ်နည်းနဲ့ သိနိုင်ပါ့မလဲ အရှင်၊ ဒါပေမဲ့ အရှင်ဘေးမှာ ရပ်နေတဲ့ ဟောဟိုတစ်ယောက်တော့ဖြင့် သိတန်ကောင်းပါရဲ့၊ သူက မှော်သရာပညာရှိကြီးလည်း ဖြစ်ပေသကဲ့၊ ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စ ထင်ရှားအောင် သူ့ကို ရှင်းလင်းခိုင်းပါ အရှင်”

သို့ ပြောဆိုလျက် ဘုရင်မသည် သလွန်နံဘေးတွင် ရပ်နေသော ကာကူးအား ညွှန်ပြလေ၏။

ကာကူးသည် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့်...

“အို အရှင်မ၊ ဒီကိစ္စက ကျွန်ုပ် ကျွန်ုပ်အဖို့ အလွန်မြင့်လွန်းနေပါတယ်၊ ကျွန်ုပ် မရှင်းနိုင်ပါ အရှင်မ”

ဘုရင်မက...

“သင်ဟာ အမြဲတမ်း ရှောင်ဖယ်ဖယ် လုပ်တာချည်းပဲ ကာကူး၊ အို

အရှင်၊ သူ့ပညာနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ကို အလင်းရောင်ပေးဖို့ သူ့ကို အမိန့်ထုတ်တော့ပါ။ သူ အမှန်မှချ အမှန်ကို သိပါတယ်။”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် သူသိတယ်၊ သူအားလုံးသိတာချည်းပဲ ကာကူး၊ နှေးနှေးကွေးကွေး လုပ်မနေစမ်းနဲ့၊ မိဖုရားကြီးရဲ့ အိပ်မက်ကို ဖတ်ခေါ်”

“ကျွန်ုပ် မပြောနိုင်ပါဘူး၊ ဟောဟိုက ကျွန်ုပ်နီး မေထရာကို ခေါ်ကြည့်ကြပါ၊ သူက ကျွန်ုပ်ထက် ပညာရှိပါတယ်။”

“ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေကြီး မေထရာကတော့ သူ့စိတ်မှာရှိတာ ကျွန်ုပ်ကို ပြောပြီးပါပြီ၊ သင့်အလှည့်သာ လိုပါတော့တယ်၊ ပရောဟိတ်ကြီးဆိုတာဟာ ဘုရားသခင် ခေါ်တော်မူတဲ့အခါမှာ စကားပြောပေးမှပေါ့၊ ဒီလို မဟုတ်ရင်တော့...”

ဘုရင်မသည် အေးဆေးလေးကန်သောအသံဖြင့် ဆက်လက်၍...
“ဘုရားသခင်ကို သစ္စာဖောက်တဲ့ သူ့ကို ပရောဟိတ်အဖြစ်က ရပ်စဲဖို့ရှိတာပဲ။”

ထိုအခါ ကာကူးသည် ဆက်လက်ရှောင်လွှဲ၍ နေ၍ မတတ်နိုင်တော့ သည်နှင့် အိပ်မက်အရဆိုလျှင် ဖာရိုသည် ရိုမီး၏ တိုက်ခိုက်ခြင်းကို သီဗီးမြို့ထဲမှပင် စောင့်ဆိုင်း၍ နေသင့်ကြောင်းနှင့် ပြောကြားမည်ပြုနေစဉ်၊ သူသည် မိဖုရားခေါင်ကြီးဟူ၍ ခေါ်ဆိုနေသော ထိုပိညာဉ်၏ မီးထွက်လုမတတ် တဖျပ်ဖျပ်တောက်လျက်ရှိကြသော မျက်လုံးများကို သွား၍ မြင်လိုက်ပြီးလျှင်၊ ရုတ်တရက် အညှို့ခံလိုက်ရသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသဖြင့် သူဆိုသည်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သည့် စကားများကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောဆိုမိလေ၏။

“မိဖုရားခေါင်ကြီးရဲ့ ဒုတိယအိပ်မက်ဟာ အမှန်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် မြင်ပါတယ် အရှင်၊ အရှင်ဟာ အရှင်တပ်မတော်ကြီးနဲ့တကွ တောင်တံခါးဝကို ချီတက်တော်မူပါ။ အဲဒီအရပ်မှာ အရှင်ဟာ သစ္စာဖောက် ရိုမီးကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့မှပဲ ဒီကိစ္စတွေ အားလုံးဟာ အဆုံးသတ်ကြပါလိမ့်မယ်”

အဓိက...

“အဆုံးသတ်ကြမယ် ဘာအဆုံးသတ်ကြမှာလဲ”

“ဒါဟာ အရှင်မိဖုရားခေါင်ကြီး အိပ်မက်တော်မူတဲ့ အတိုင်းပါပဲ အရှင်၊ ကျွန်ုပ်အဖို့တော့ အရှင် တောင်တံခါးကို ချီတော်မူရမယ်လို့ ပြောဖို့ တာဝန်ပဲရှိပါတယ်။”

“ဒါဖြင့် တောင်တံခါးကို သွားဖို့ တာဝန်လည်း သင့်အပေါ်မှာ ခန့်နေတာပေါ့ လူယုတ်မာကြီးရဲ့၊ အိမ်ရှင်ပြည်ကို နှစ်နှစ်ပဲ အုပ်စိုးသေးတာကို တိုက်လိုက်ရတဲ့ စစ်တွေကဖြင့် မနည်းဘူး၊ ဆီးရီးယားနဲ့ကတစ်မျိုး သဘာဝတရား

www.burmeseclassic.com

လူတွေနဲ့က တစ်မျိုး၊ နိုင်းဘိုးလူရိုင်းတွေနဲ့က တစ်မျိုး အမျိုးမျိုးပဲ။ ဒါနဲ့တောင် ခုလို အသက်အရွယ်ကြီးကျမှများ ကျွန်ုပ်ဟာ ကက်(ရှ)က ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ လူမျိုးတွေနဲ့ စစ်တိုက်ရဦးမတဲ့လား၊ ဒီခွေးသားရိုမ်း သူ့ဘာသာသူ ဒီကိုသာစေ၊ လာများ လာရင်တော့လား၊ ဟင် သီဗီမြို့ တံခါးဝမှာ ကြိုး ကွင်းစွပ်ပြီး သတ်ပစ်လိုက်မယ်”

“နေပါဦး အရှင်မင်းမြတ်၊ အရှင်ကို ကျွန်ုပ်ပြောဖို့ ကျန်ပါသေးတယ်၊ အရှင် သူ့ကို သီဗီမြို့တော်နဲ့ မိုင်ပေါင်းရာကျော်ဝေးတဲ့ နေရာမှာမှ ကြိုးကွင်း စွပ်ပြီး သတ်ရပါလိမ့်မယ်၊ ဒါဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ အမိန့်တော်ပါပဲ အရှင်”

ထိုအခါ မိဖုရားကြီးက . . .

“ဘုရားသခင်ဟာ ပုရောဟိတ်ကြီးရဲ့ နှုတ်မှတစ်ဆင့် အမိန့်ရှိပြီးပါ ပြီအရှင်”

ဟု အောင်မြင်သောအသံဖြင့် ပြောကာ ဆက်လက်၍ . . .

“ကဲ ကဲ ဘုန်းတော်ကြီးများ၊ များမတ်များနဲ့ အီဂျစ်ဗိုလ်ချုပ် ဗိုလ်မှူး များ ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်တံခါးဝသို့ ခရီးထွက်၍ ရိုမ်းအား ကြိုးကွင်းစွပ် သတ်ရန် အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ထားကြပါစို့၊ သို့မှသာ အီဂျစ်ပြည်နှင့်တကွ အီဂျစ်ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့ မိဖုရားကြီးတို့ဟာ ဘေးအန္တရာယ်က လွတ်ကင်းပြီး အေးချမ်းစွာ နေနိုင်ကြမယ်၊ ပြီးတော့လည်း ‘ရွှေမြို့တော်ကြီး’ က ရန်သူပိုင် ပစ္စည်းဥစ္စာတွေရလည်း သင်တို့ကို ခွဲဝေပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ခုချက်ချင်း သွားကြမယ်၊ အရှင်မိဖုရား ခေါင်ကြီးလည်း ကျွန်ုပ်တို့နှင့် လိုက်ပါတော်မူပါစေ”

ဟု ကာကူးခေါင်းဆောင်သော ပရိသတ်ကြီးသည် နားကွဲလှမတတ် သော အသံများဖြင့် ဆူညံစွာ အော်ဟစ်ကြလေ၏။

“ဟုတ်တယ် ကျွန်ုပ်လည်း လိုက်မယ်၊ ကျွန်ုပ်ဟာ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ရုံနဲ့ ကျွန်ုပ်ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ အရှင်သခင် ဖာရီးမင်းမြတ် ပြုရတဲ့အမှုကို ကြောက်ရွံ့နေရဦးမှာလား၊ လဆန်းရင် ကျွန်ုပ်တို့ ချီတက်တော်မူကြမယ်”

ထိုအချိန်၌ပင် အဗီနှင့် ကာကူးတို့သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြပြန် ရာ၊ အဗီက . . .

“သင်လုပ်တာတွေဟာ၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်တဲ့လဲ ကာကူးရဲ့၊ မမ်းရဲ့သား ရိုမ်းဆိုတဲ့လူတွေနဲ့ ကျွန်ုပ်အတွက် အခြားအမိန့်တစ်ခု ဆောင်ယူလာမယ့် သူ တောင်းစားကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ နတ်ရွာစံ ဖာရီးဘုရင်ကြီး ၏ အိပ်မက်ထဲမှာ သတိလာပြီးပေးသွားတာ သင်မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

“မှတ်မိပါတယ်အရှင်”

“ဒါနဲ့များ သင်က ဘာကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို အရင်စလို ဒီသတ္တဝါရိုမ်း နဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ သေမင်းကို သွားတွေ့ရမယ်လို့ တိုက်တွန်းနေတာလဲ”

“ဒါကတော့ မိဖုရားခေါင်ကြီးလို့ ခေါ်နေကြတဲ့ ဝိညာဉ်ရဲ့ အမိန့် အတိုင်း ကျွန်ုပ်ပြောရတာပါပဲ၊ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ လွတ်မြောက်ဖို့ လမ်းမရှိပါဘူး အရှင်၊ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ကံကြမ္မာရဲ့ ပိုက်ကွန်ထဲကို ရောက်နေကြပါပြီ၊ တကယ် လို့များ အရှင် သတ္တိရှိမယ်ဆိုရင်တော့”

သူသည် ပြောရင်း ဖာရီး၏ နံဘေး၌ လွယ်ထားသော ဓားကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါနှင့် ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ရှိပါစေတော့ ကာကူးရယ်၊ ကျွန်ုပ် မပြုရပါဘူး။ အချိန်ရသလောက် ပဲ ကျွန်ုပ်တို့ အသက်ရှင်နေပါစေတော့”

“အင်းယေလေ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ လက်စားချေမယ့် ရိုမ်းနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ အတွက် အမိန့်တော်ကို ယူဆောင်လာမယ့် သူတောင်းစားကြီးကိုပဲ ကျွန်ုပ်တို့ စောင့်ပြီး ရင်ဆိုင်ကြရတော့မှာပဲ”

[၁၈]

ဘုရားသခင် အမိန့်ချမှတ်တော်မူခြင်း

နောက်သုံးလ လွန်မြောက်သောအခါ ဖာရီး၏ တပ်မတော်ကြီးသည် တောင်တံခါးအနီး၌ စခန်းချလျက်ရှိ၍ ဖာရီး၏ စစ်လေ့ကြီးများသည်လည်း နိုင်းမြစ်ကမ်းခြေ၌ ကြက်တောင်စိုက်သည့်အလား ဆိုက်ကပ်လျက်ရှိကြလေ၏။

ရိမ်းသည် မြောက်ဘက်သို့ ချီတက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း၊ အထောက်တော်ထံမှ ကြားသိကြရသဖြင့် သူတို့သည် စစ်ပွဲအတွက် အသင့်ပြင်ဆင်လျက်ရှိကြကုန်၏။

တစ်နေ့သော ညနေတွင် ရိမ်း၏ စစ်တပ်များသည် ဆိုက်ရောက်လာကြ၍ နိုင်းမြစ်၏ တစ်ဖက်ကမ်း၌ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက တည်ရှိခဲ့သော အာမင်၏ ဘုရားကျောင်းပတ်လည်တွင် တပ်စွဲကာ စခန်းချလျက် ရှိကြကြောင်း သိကြရလေသည်။

ထိုသတင်းကို ကြားသိရသောအခါ မိဖုရားကြီးက . . .

“ကောင်းလှပြီ၊ နက်ဖြန်မနက်တော့ ဖာရီးဟာ သူ့ဆီအရောက် ချီတက်ပြီး ဒီကိစ္စကို လက်စတုံးအောင် စီရင်တော်မူလိမ့်မယ် မဟုတ်ပါလား အရှင်မင်းမြတ်”

ဟု အဓိအား စူးရှတောက်ပြောင်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရှုမေးမြန်းလေ၏။

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ မြန်လေကောင်းလေပဲ၊ ကျွန်ုပ်လည်း ငြီးငွေ့လို့ သီဗီးမြို့တော်ကို ပြန်ချင်လှပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့်ရယ်လို့ မသိဘူး။ ကျွန်ုပ် ဒီစစ်ပွဲကို စေလွှတ်ရုံနော်တယ်၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး ကာကွားရဲ့၊ သင်က ကောင်းကင်မှာ ဘာကိုများ ဒါလောက် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေရတာလဲ”

ထိုအခါ အားလုံးသော ပရိသတ်များ၏ မျက်စိများသည် ဂုဏ်ထူးကြီး ကာကွားဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားကြလေရာ သူတို့သည် များစွာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ရှိနေဟန်တူသော ကာကွားအား တွေ့ရှိကြရလေ၏။

ကာကွားသည် ကောင်းကင်သို့ လက်ဖြင့်ညွှန်ပြလျက် . . .

“ကြည့်ကြလေ”

ဘုရားသခင် မောကြည့်ကြရာတွင် သူတို့သည် ညနေခင်း၏ ခြာထွက်လျက်ရှိသော ရောင်ခြည်အောက်တွင် ထူးခြားစွာတောက်ပနေသော ကြယ်ကြီးတစ်လုံးကို အသီးသီး တွေ့မြင်ကြရလေ၏။

ကာကွားက တုန်လှုပ်သောအသံဖြင့် . . .

“အာမင်ရဲ့ နက္ခတ်နဲ့ သင့်ရဲ့နက္ခတ်ပဲ၊ အရှင်အာမင်ရဲ့ တာရာတသင့်ရဲ့တာရာကို ဝါးမျှိပ်စံနေပြီ၊ ဒါကြောင့် ဒီတာရာကို နောင် ဘယ်ခု ပြင်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ အို . . . အဓိ နှစ်ပေါင်းများစွာက ကျွန်ုပ်တို့ တင်မြင်လာခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေဟာ ယခုဖြစ်ဖို့ အချိန်ရောက်လာပြီ၊ အို အဓိ သင်၏နေ့ စေ့လေပြီ”

အဓိသည် ထိတ်လန့်စွာဖြင့် . . .

“ဒီဟာ အမှန်ဆိုရင်ဖြင့် သင်လည်း ဒီအထဲမှာ ဝေပုံကျ ခံစားရဦးမှာပေါ့၊ ရွေးကောင်းကြီးရဲ့”

ထိုအခိုက်တွင် စူးရှအော်ဟစ်လိုက်သည့်အသံ တစ်သံကို ကြားလိုက်ကြရပြီးသည့်နောက် မကြာမီ ကာကွား၏ဇနီး မေထရာသည် ပရိသတ်များ၏ အလယ်သို့ ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ပြေးဝင်လာခဲ့လေ၏။

“ဘုရားသခင် လက်စားချေပါပြီအရှင်၊ ဘုရားသခင် လက်စားချေပါပြီ၊ နားထောင်တော်မူပါ၊ ဒီနေ့ ညနေစောင်းမှာ ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်တို့အတွင်းမှာ တစ်ရေးတစ်မော အိပ်နေမိပါတယ်။ ဒီအခါမှာ နတ်ရွာစံ ဖာရီးကြီးရဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ ကျွန်ုပ်ရှေ့မှာ ဘွားခနဲပေါ်လာပြီး လူသတ်ကောင်အဓိနဲ့ သင့်ယောက်ျားအောက်လမ်းဆရာကြီး ကာကွားကို နက်ဖြန်နေမဝင်မီ ကျွန်ုပ်ထံကို နှစ်သောက်စလုံး လာတွေ့လို့ ပြောလိုက်တဲ့၊ ပြီးတော့ သင်လည်း သူတို့နဲ့အတူတူလိုက်ခဲ့လို့ ပြောပါတယ်အရှင်။ သေမင်းကတော့ ကျွန်ုပ်တို့ တံခါးဝကို ရောက်နေပါပြီ”

ထိုစကားဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မေထရာသည် အမြွှတ်တံအား ထွက်ကာ သတိမေ့၍ လဲကျသွားလေ၏။

ထိုအခါ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လွန်းအားကြီးသဖြင့် ရူးသွပ်သတိသို့ ဖြစ်နေသော အဓိသည် . . .

“သူတို့ဟာ ကျွန်ုပ်ကို တဝေအတတ်နဲ့ ပြုစားမလို့ ကြံစည်နေတဲ့ တဝေတွေပဲ။ သူတို့တို့ ခေါ်သွားပြီး ကောင်းကောင်း ချုပ်ထားလိုက်ကြ။ ပြီးတော့ ကာကွယ်တဲ့ နဂိုစိတ်ရင်းပြန်ရောက်အောင် တုတ်နဲ့ ရိုက်ကြပေစေ။ နက်ဖြန် ကျွန်ုပ် ရိုမ်းကို သုတ်သင်ပြီးမှ ဒီကဝေဆရာကြီးကို ကျွန်ုပ်ရဲ့ လှေတော် ရွက်တိုင်ထိပ်ဖျားမှာ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ကြိုးကွင်းစွပ်သတ်မယ်”

သူ၏စကားကို ကြားရသောအခါ မိဖုရားကြီးသည် ရယ်မောလျက် “မှန်ပါတယ်အရှင်၊ နက်ဖြန် ရိုမ်းကို အရှင် သုတ်သင်ပြီးတဲ့အခါမှာ ဒီကဝေဆရာကြီးကို လှေတော်ရွက်တိုင်ဖျားမှာ ကြိုးကွင်းစွပ် သတ်နိုင်ဖို့လိမ့်မယ် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ အရှင်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စပြီးမြောက်သွားအောင် ကျွန်ုပ် ဂရုစိုက်လိုက်ပါမယ်”

မေထရာ သတ်ပြန်ရလာသောအခါ သူသည် အိပ်ရာတစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေလျက် သူ၏နံဘေး၌ ရပ်နေသော မိန်းမတစ်ယောက်ကိုမြင်သဖြင့် မောကြည့်မိရာ မိဖုရားကြီးဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရှိရလေ၏။

မိဖုရားကြီးသည် အေးစက်စက်ရှိလှသော အသံဖြင့် အောက်ပါ အတိုင်း အမိန့်ပေးလေသည်။

“ကျွန်ုပ်ပြောတာ နားထောင်စမ်း မေထရာ၊ ကျွန်ုပ်ဟာ အချိန်စေလို့ သူ့ဆီက ထွက်သွားပြီလို့ ပြောလိုက်၊ တာရာရှင်မ နီတာကျူအာကို နောက်ထပ်တွေ့ချင်ရင် သူ့ကို ရိုမ်းရဲ့ စစ်တပ်တဲစခန်းမှာ ရှာပေစေ၊ တပ်ရဲ့အလယ်မှာ တည်ထားတဲ့ အာမင်ရဲ့ ဘုရားကျောင်းထဲမှာ တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ ဒီအကြောင်းတွေ အစီကို အားလုံး ပြန်ပြောလိုက်”

ဤသို့ ပြောဆိုပြီးနောက်၊ ဘုရင်မသည် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

မေထရာသည် အိပ်ရာမှ လူးလဲထကာ အစောင့်များအား ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ခေါ်ငင်ပြီးနောက် ဘုရင်အား အရေးတကြီး လျှောက်ထားရန် ရှိကြောင်း ပြောကြားသဖြင့် တစ်ယောက်က သွားရောက်အကြောင်းကြားရာ အစီလည်း သူ့ထံသို့ ချက်ချင်းလိုက်ပါလာလေ၏။

“ဘာများ ဖြစ်နေသလဲ မေထရာရဲ့၊ အရင်ကထက်ဆိုးတဲ့ အိပ်မက်များ မက်နေပြန်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးအရှင်၊ မိဖုရားကြီး ရိုမ်းရှိတဲ့နေရာကို ထွက်သွားလို့ပါ”

ထို့နောက် မေထရာသည် မိမိ၏ အရှင်မ မှားကြားခဲ့သည့်အတိုင်း တစ်လုံးတစ်ပါးမကျန် ပြန်ပြောပြလေသည်။

“ဒါဟာ သက်သက်လိမ်တာပဲ၊ မိဖုရားကြီးဟာ အစောင့်အကြပ်တွေ သုံးထပ်ကာရံပြီး၊ နေတဲ့အထဲက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖောက်ထွက်သွားနိုင်မတဲ့လဲ”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ရှာကြည့်ပါလေ အရှင်”

သို့ဖြင့် အစီလည်း အနံ့အပြား လိုက်လံရှာဖွေလေ၏။ သို့ရာတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ ဘုရင်မ ထွက်သွားသည်ကို မမြင်လိုက်ကြရသော်လည်း မိဖုရားကြီးမူကား အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့ရတော့ပေ . . .

အချိန်ကား သန်းခေါင်သို့ပင် ရောက်ရှိနေလေပြီ၊ ထိုကဲ့သို့ ရှာဖွေလျက် ရှိကြစဉ် သူတို့သည် စုတ်ပြတ်သော အဝတ်အစားများနှင့် တောင်ရိုးကြီးကို ထောက်ကာ စစ်တပ်အနီး၌ မယောင်မလယ်နှင့် လမ်းလျှောက်နေသော မှတ်ဆိတ်ဖြူဖြူနှင့် မြင့်မားသည့်သဏ္ဌာန်တစ်ခုကို လရောင်ဖြင့် တွေ့မြင်ကြရလေ၏။

ထိုအခါ အစီက . . .

“သင်မည်သူနည်း”

ဟု ဟစ်အော်မေးလိုက်ရာ ထိုသဏ္ဌာန်ကလည်း ကျယ်လောင်သော အသံကြီးဖြင့် ပြန်၍ဖြေဆိုလေသည်။

“အီဂျစ်ပြည်၏ မှူးမတ်၊ သေနာပတိများ စစ်ဗိုလ်မှူးများနှင့် စစ်သည်တော်များ၊ တမန်တော် ကေဟ၏ နှုတ်မှတစ်ဆင့် ပြောကြားမည့် ဘုရားသခင်အာမင်၏ အမိန့်တော်မြတ်ကို နားဆင်ကြလော့၊ ကက်(ရှ) ဘုရင် ရိုမ်းသည် ကျွန်ုပ်၏ ကျေးကျွန်ဖြစ်သည်သာမက မကြာမီ သင်တို့အား ဖမ်းဆီးခြင်းဖြင့် အုပ်စိုး၍ သင်တို့ဘုရင်မကလေး၏ ကြင်ယာတော်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိမည်ဖြစ်သောကြောင့် သူ့အား ရန်မပြုကြကုန်လင့်၊ မိမိနောင်တော် ဖာရိုးအား လုပ်ကြံလျက် ထီးနန်းကို မတရားလုယူထားသော အစီနှင့် မှော်ဆရာကြီး ကာကူး၊ သစ္စာဖောက်မ မေထရာတို့အားသာလျှင် ဖမ်းဆီး၍ ဟိုရှေ့တောင်ပေါ်၌ရှိသော ကျွန်ုပ်၏ ကျောင်းတော်သို့ နံနက်အရုဏ်တက်ချိန်၌ ခေါ်ဆောင်ခဲ့ကြကုန်လော့၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှိ အပြစ်ဆေးကြောရာဌာန၌ ကျွန်ုပ်သည် သင်တို့အား ကျွန်ုပ်၏ အမိန့်များကို ထုတ်ပြန်ကြေညာအံ့၊ သို့ဖြင့် သင်တို့နှင့်တကွ အီဂျစ်ပြည်အလုံးသည် အေးချမ်းငြိမ်သက်ကြပါစေသတည်း”

ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသည့် အထက်ပါစကားများကို ကြားရသောအခါ မိမိထံသို့ သူတောင်းစားကြီးတစ်ယောက် အမိန့်တော်တစ်ခုကို ဆောင်ယူလာလိမ့်မည်ဟူသော နတ်ရွာစံဖာရိုး၏ နိမိတ်စကားတို့ သွား၍ သတိရမိသဖြင့် အစီသည် သူ၏ဓားကို ဆွဲချွတ်ကာ ၎င်းထံသို့ ရုတ်တရက်

ပြေးသွားလေ၏။ သို့ရာတွင် အဘိုးကြီးကား ထိုနေရာတွင် မရှိတော့ချေ။
တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ဝေး၍ သွားသည့်ပြင် ထပ်တလဲလဲ ရွတ်ဆိုသွားသည့်
သုခအမိန့်သံကိုသာလျှင် ကြားရတော့၏။

ထိုအခါ ဘုန်းကြီးများသည် ...

“ခမိန့်ကြားသွားတဲ့ ဘုရားသခင်ရဲ့ အမိန့်တော်အတိုင်း လိုက်
နာဆောင်ရွက်ကြမယ်”

ဟူ၍ အော်ဟစ်ပြီးလျှင် သူတို့သည် ရေးဦးစွာ အစီကိုလည်းကောင်း၊
ထို့နောက် ကာကူးနှင့်မေထရာကိုလည်းကောင်း အသီးသီး သူတို့ကိုယ်တိုင်
ဝိုင်းဝန်း၍ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ကြပြီးလျှင် နံနက်အရုဏ်တက်ချိန်ကို စောင့်ဆိုင်း
လျက်ရှိကြကုန်၏။ သို့ရာတွင် သူတောင်းစားများနှင့် မုတ်ဆိတ်ဖြူ အရပ်
မြင့်မြင့်အဘိုးကြီးကိုမူကား သူတို့သည် ထပ်မံ၍ မတွေ့ကြရတော့ချေ။

ထိုအချိန်၌ နီတာကျူအာသည် တောင်ပေါ်ရှိ ဘုရားကျောင်းခန်းထဲ
တွင် အိပ်ပျော်လျက်ရှိ၍ အက်စတီကမူ သူ့အား စောင့်ကြပ်နေလေသည်။
ထိုခဏ၌ အခန်းထဲသို့ လေပြင်းကလေးတစ်ချက် သုတ်လိုက်သကဲ့သို့ ရှိသ
ဖြင့် အက်စတီလည်း မောကြည့်မိရာ၊ မိမိကောင်းစွာ သိရှိသည့် သဏ္ဌာန်
တစ်ခုကို မြင်တွေ့ရလေ၏။ ထိုသဏ္ဌာန်ကား ခုတင်ပေါ်၌ အိပ်စက်နေသော
နီတာကျူအာ၏ သဏ္ဌာန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

“အို ... ဝိညာဉ် ဘာအလိုရှိပါသနည်း”

“ကျွန်ုပ်အလိုရှိသည်မှာ ကျွန်ုပ်အား အနားပေးရန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။
ကျွန်ုပ်၏ တာဝန်ဝတ္တရားများ ပြီးဆုံးပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်လည်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်
လှပေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်လာခဲ့သည့် ဌာနသို့ ပြန်လည်သွားနိုင်ရန် သင့်
တတ်သည့် လျှို့ဝှက်သော ဂါထာမန္တရားများကို ရွတ်ဆိုပါလော့”

သို့ဖြင့် အက်စတီသည် လျှို့ဝှက်သော ဂါထာမန္တရားများကို ရွတ်ဆို
ရလေရာ၊ ဤသို့ ရွတ်ဆိုလျက်ရှိစဉ် တဝင်းဝင်း တလက်လက် တောက်ပလျက်
ရှိသော ယခင်သဏ္ဌာန်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် မှေးမှိန်သွားပြီးလျှင်၊ နောက်
ဆုံး၌ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။ ထိုခဏ၌ နီတာကျူအာသည် သူ
အိပ်သော အိပ်ရာထက်မှ ရုတ်တရက် ထ၍ထိုင်ပြီးလျှင်၊ ခြေလက်များကို
ဆန့်တန်းကာ အသက်ကို ပြင်းစွာ ရှူရှိုက်လိုက်ပြီးနောက်၊ တစ်ဖန်ပြန်၍ အိပ်
မောကျသွားပြန်လေ၏။

နံနက်အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ ဘုရင်မသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ထူးခြား
ပြောင်းလဲနေသောကြောင့် မည်သို့ဖြစ်လေသနည်းဟူ၍ အက်စတီအား မေး
မြန်းသဖြင့် အကျိုးအကြောင်းကို ပြန်၍ပြောပြရလေသည်။

“ကဲ ... ကဲ ဒါနဲ့ သင့်ကိုယ်ကို ပြင်ရဆင်ရအောင် ထင်တော့
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီနေ့ဟာ သင့်ရဲ့ အောင်ပွဲနေ့လည်း ဖြစ်တယ်။ နောက်
ပြီး လက်ထပ်မင်္ဂလာ ပြုရမယ့် နေ့လည်း ဖြစ်တယ်လေ”

နီတာကျူအာ၏ ရုပ်ဆင်းရူပကာယသည် ထိုနေ့ နံနက်ခင်းထက်
ပင် လှပကျော့ရှင်းလျက် ရှိလေ၏။ သူသည် သံချပ်ဝတ် တန်ဆာတို့ကို ဝတ်
ဆင်ကာ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိသော ရိမ်းကို ဘုရားကျောင်းတံခါးဝ၌ တွေ့ရှိရ
လေ၏။ ထိုအချိန်၌ မြူများ ပိတ်ဆို့လျက်ရှိသော တောင်အောက်ဆီမှ စစ်တပ်
ကြီးတစ်တပ် ချီတက်လာသကဲ့သို့သော အသံကြီးကို ကြားရလေသည်။

ဘုရင်မသည် အချစ်ရည်များဖြင့် စို့ကာ ပြာလှဲလျက်ရှိသော ဗျတ်
လုံးများဖြင့် ရိမ်းအား ကြည့်ပြီးလျှင် ...

“ဘာများ ဖြစ်နေကြပါလိမ့်”

ဟု မေးမြန်းလိုက်သဖြင့် ရိမ်းက သူမအား ဒူးထောက်အရိုအသေ
ပြုလျက် ...

“အစီ ကျွန်ုပ်တို့ကို တိုက်ခိုက်နေပြီထင်ပါတယ်။ ဘုရင်မ ကျွန်ုပ်တို့
က သူထက် အင်အားနည်းလေတော့ ကျွန်ုပ်ဘုရင်မအတွက် စိုးရိမ်မိပါတယ်”

“အစီကိုတင် မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြောက်မနေပါနဲ့တော့ ရိမ်း
ရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ သင့်ရဲ့ လွတ်လပ်ရေးကို ဆုံးရှုံးရမှာကတော့ အမှန်ပဲ”

ချီသာလှသော အသံကလေးဖြင့် ပြုစုနဲ့နဲ့ ပြောလိုက်သော ဘုရင်မ
၏ စကားများကို ကြားရသောအခါ ရိမ်းသည် အံ့သြ၍ ...

ထို့နောက် သူ စကားထပ်မံ၍ မပြောနိုင်မီ တပ်စခန်း၏ အစွန်တွင်
တာဝန်ချထားသည့် ဗိုလ်မှူးနှစ်ယောက်တို့သည် ရုတ်တရက် ပြေးဝင်လာကြ
လျက်၊ အပြင်ဘက်တွင် အစီ၏ စစ်တပ်မှ ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် သံတော်
ဆင့်များသည် ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် ရောက်ရှိနေကြကြောင်းနှင့် လျှောက်ထား
ကြသဖြင့် ရိမ်းသည် ထိုသူများအား ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်လေသည်။

“ဒါပေမဲ့ သင်တို့အားလုံး သတိတော့ထားကြနော်၊ ဒီသံတမန် တွေတ
ညက်များမှာစိုးရတယ်။ ကိုင်း ကြွတော်မူပါ ဘုရင်မ၊ ကျွန်ုပ်ကတော့ အရှင်မနဲ့
စစ်ဗိုလ်ချုပ်မျှသာ ဖြစ်လေတော့ အရှင်မနဲ့သာ စကားပြောဖို့ ဆွေးနွေးသင့်ပါ
တယ်”

ထို့နောက် သူသည် ဘုရားကျောင်းအတွင်းရှိ အပြစ်တို့ကို သန့်ရှင်း
ဆေးကြောရာ ဌာနဖြစ်သည့် သန့်ရှင်းရေးခန်းမဆောင်ထဲသို့ ဘုရင်မနှင့်အတူ
မှ လိုက်ပါသွားလေ၏။ ထိုအခန်းထဲတွင် ကုလားထိုင်တစ်လုံးရှိသော သူ
၏ တောင်းပန်ချက်အရ ဘုရင်မသည် ထိုကုလားထိုင်ပေါ်၌ ဘုန်းတန်ခိုးကြီး

မားသည့် ဘုရင်မတစ်ပါး၏ ခံညားသော ရာဇဏ္ဍေခံနှင့်လျော်ညီစွာ ထိုင်လျက် ရှိလေ၏။

ထို့နောက် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အရာရှိများ ရှေ့ဆောင်လျက် သံတမန် များ ဝင်ရောက်လာလေရာ၊ သူတို့နှင့်အတူ ကန့်လန့်ကာများ ပိတ်ဆို့ထား သော ထမ်းစင်သုံးစင်ကိုလည်း ယူဆောင်လာကြလေသည်။ ထိုသူများထဲတွင် အိန္ဒြာဗြည့်မှ အရေပါ အရာရောက်ဆုံးသော ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့်၊ စစ်ဘက် အရာရှိများ ပါဝင်သည်ကို ဘုရင်မနှင့် ရိုမ်းတို့သည် သတိပြုမိကြလေသည်။ နောက်တစ်ခဏ၌ သီဝီးမြို့တော် အာမင်၏ ဘုရားကျောင်းမှ ဆရာတော် ဘုန်း တော်ကြီးသည် ရှေ့သို့ထွက်လာကာ ဘုရင်မ၏ ရှေ့မှောက်တွင် အရိုအသေ ခြံ၍ ရပ်နေသည်တွင် ဘုရင်မသည်လည်း လက်တစ်ဖက်ကို လှုပ်ရမ်းကာ စကားပြောရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

“အို . . . တာရာရှင်မ၊ ကျွန်ုပ်တို့ တပ်စခန်းမှ အရှင်မထွက်ခွာပြီး သည့်နောက် နတ်ကတာတို့၏ ဘုရင်ထံမှ ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ တမန်တော် ဆိုက် ရောက်လာပါသည်”

ဘုရင်မက ကြားဖြတ်လျက် . . .

“နေပါဦး ဆရာတော်ကြီးရဲ့၊ ကျွန်ုပ် သင်တို့တပ်စခန်းကလည်း ဘယ်တုန်းကမှ ထွက်မလာခဲ့ရပါကလား၊ ကျွန်ုပ် အိန္ဒြာဗြည့်ခိုင်တော်ရဲ့ မြေပေါ် ကို မနင်းရတာ နှစ်နှစ်စစ်တော့ရှိသွားပါပြီ”

ထိုအခါ ဘုန်းတော်ကြီးသည် သူ၏နောက်မှ လူများကို လှည့်၍ ကြည့်လေရာ၊ ထိုသူအားလုံးတို့လည်း ဘုရင်မအား စူးစိုက်၍ကြည့်နေကြလေ ၏။

“ကျွန်ုပ်ကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနှစ်နှစ်ပတ်လုံးမှာ အရှင်မဟာ အစီရဲ့ ကြင်ယာတော်အဖြစ်နဲ့ ကျွန်ုပ်တို့အကြားထဲမှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ နေထိုင် လာခဲ့တာကို ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့မြင်နေခဲ့ရတာ ဒီလို ဘယ်နှယ် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ”

ဘုရင်မသည် မိမိနဲ့အား၌ ရပ်နေသည့် အက်စတီအား အကူအညီ တောင်းသည့်အလား၊ မော့ကြည့်လိုက်သဖြင့် အက်စတီလည်း ဘုန်းတော်ကြီး အား စေ့စေ့ကြည့်လျက် . . .

“သင် ကျွန်ုပ်ကို သိတယ်မဟုတ်ပါလား”

“အို . . . သိပါတယ်၊ သင်ဟာ မမ်းရဲ့ဇနီး ပြီးတော့ ဟောဟိုက ရိုမ်းရဲ့ မိခင်ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး သိကြပါတယ် မှော်ဆရာမ ကြီးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ကတော့ သင်ဟာ မမ်းဖစ်မြို့က ‘ဆီခက်’ ဘုရား ကျောင်းထဲမှာ သေဆုံးသွားပြီလို့ ယုံကြည်နေကြပါတယ်၊ အင်း ခုမှပဲ ကျွန်ုပ်

တို့ နားလည်ပေတော့တယ်။ သင်က မှော်ဆရာကြီးဖြစ်လေတော့ သေတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ပျောက်ရုံပျောက်ကွယ်သွားတာကိုး”

ထိုအခါ အက်စတီသည် ထမ်းစင်များဆီသို့ လှမ်းကြည့်လျက် --

“သင်တို့ ယူလာတာတွေဟာ ဘာတွေလဲ”

ထိုအခါ ဘုန်းတော်ကြီးက . . .

“ရာဇဝတ်ကောင်တွေကို ရှေ့ယူလာခဲ့ကြဟေ့”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် စစ်သားများလည်း ကန့်လန့်ကာများတို့ ဖွင့်လှစ်ကာ ကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်ထားသော အဓိ၊ ကာကူးနှင့် မေထရာတို့ အား ၎င်းတို့၏ ထမ်းစင်များမှ အသီးသီး ဆွဲထုတ်ယူဆောင်လာကြပြီးလျှင် ဘုရင်မ၏ ရှေ့တော်၌ ရပ်နေကြစေ၏။

“သူတို့တစ်တွေဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ခမည်းတော်ကို လုပ်ကြံခဲ့တဲ့ လူသတ် သမားတွေ၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ရာဇဏ္ဍေခံကို ပျက်ပြားအောင် ကြံစည်ခဲ့တဲ့ လူတွေ ဖြစ်တယ်၊ ဒီလိုလူမျိုးတွေကို ကျွန်ုပ်ရဲ့ ရှေ့တော်ကို ဘာကြောင့် ခေါ်ဆောင် လာခဲ့ကြတာလဲ”

“သူတောင်းစားအဝတ်အစားနဲ့ ဘုရားသခင်ရဲ့ တမန်တော်တစ်ဦး က အမိန့်ပေးသွားလို့ပါ အရှင်၊ ဟရီးဘုရင်မင်းမြတ်ကို လုပ်ကြံတဲ့ အမှု အတွက် စီရင်ချက်ကို နာခံရန် သူတို့အား ဒီကိုခေါ်ဆောင်လာရမယ်ဆိုတာ ကို ကျွန်ုပ်တို့လည်း ခုမှပဲ နားလည်ပါတော့တယ်”

အစီက ကြားဖြတ်လျက် . . .

“မိန်းမတစ်ယောက်က သူမရဲ့ ယောက်ျားအပေါ်မှာ အပြစ်ပေးစီရင် ပိုင်ခွင့် ရှိသတဲ့လား”

“ဒီမှာ ဦးရီးတော်၊ ကျွန်ုပ်ဟာ သင့်မိန်းမဆိုလို့ တစ်ခါမှ မဖြစ်ခဲ့ ဖူးဘူး။ ဟရီး နတ်ရွာစံကွယ်လွန်တော်မူပြီးကတည်းက သင်နဲ့ မတွေ့ရတဲ့ ကျွန်ုပ်ဟာ ဘယ်နှယ် သင့်မိန်းမ ဖြစ်နိုင်ပါမတဲ့လဲ၊ ကဲ ကဲ ထူးခြားတဲ့စာတ် ကြောင်းကို သင်တို့အားလုံး နားထောင်ကြ၊ ကျွန်ုပ်ကို ဖွားမြင်တုန်းက ဘေး အန္တရာယ်တွေအားလုံးက ကျွန်ုပ်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့ဆိုပြီး ဘုရား သခင်က ‘ကျွန်ုပ်ကို ကာ’ ခေါ်တဲ့ ဝိညာဉ်ကို ပေးအပ်တော် မူသွားခဲ့တယ်ဆို တာကို ဘုန်းတော်ကြီးလည်း ကောင်းကောင်းသိမှာပေါ့၊ ဒါနဲ့ပဲ တစ်နေ့ ဘေး ရန်တွေ ပတ်ပတ်လည် ဝိုင်းလာတဲ့အခါမှာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ နို့ထိန်းမိခင်ကြီး အက် စတီဟာ ကျွန်ုပ်မယ်တော် အဟူရာ မိဖုရားကြီးရဲ့ ဝိညာဉ်တော် သွန်သင်မှုတော် အရ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဝိညာဉ်ကို ဖော်ထုတ်ပြီး အစီရဲ့ ကြင်ယာတော်ဖြစ်အဖို့ ထား ခဲ့တယ်။ ဒီလိုကြင်ယာမျိုးတော့ ဘယ်ယောက်ျားမှ ရှားမယ် မထင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့

ကျွန်ုပ်တို့တော့ ခမည်းတော် ဘုရားသခင်က လွတ်မြောက်အောင် ကယ်ဆယ်ပြီး နတ်မင်းရဲ့ လှေတော်ကြီးပေါ်မှာ အက်စတီနဲ့အတူ တင်ခေါ် သွားလိုက်တာ ဘေးအန္တရာယ်အပေါင်းကို ကျော်လွှားပြီး နောက်ဆုံး 'နပါးတား' မြို့ကို ရောက်သွားကြတယ်။ အဲဒီမြို့ကို ရောက်တော့ ကျွန်ုပ်နဲ့ မေတ္တာ သက်ဝင် ချစ်ခင်နေတဲ့ 'ရိမ်း' ကို တွေ့ရတာပါပဲ။ ဟု ဘုရင်မသည် ရိမ်းအား လှမ်း၍ ပြောရယ်ရင်း စကားအဆုံးသတ်လိုက်လေ၏။

“အဲဒီအတောအတွင်းမှာတော့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ကိုယ်ပွား ဝိညာဉ်က အီဂျစ် နိုင်ငံတော်မှာ အစိကို ပျက်စီးအောင် ကြံဆောင်ရင်းနဲ့ ကျွန်ုပ်ကိုယ်စား အုပ်စိုးနေရစ်ခဲ့ပေမယ့်။ ဒါပေမဲ့ မနေ့ကပဲ အဲဒီဝိညာဉ်ဟာ ကျွန်ုပ်ဆီကို ပြန်လာခဲ့ပြီးပြီမို့ နောက်ထပ် ဘယ်သူမှ သူ့ကို မြင်နိုင်ကြတော့မယ် မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျွန်ုပ် ခုပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေ မှန်မမှန် ကျွန်ုပ် နိတာကျူအာ အစစ်ဟုတ်မဟုတ် သင်တို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ကြပေတော့”

ထို့နောက် ဘုရင်မသည် ရင်ညွန့်မှ အဝတ်ကို ဖွင့်လှစ်၍ သာသနာတံဆိပ်တော်ကြီးကို ပရိသတ်အား ပြသလေ၏။

“ကျွန်ုပ် မွေးစဉ်ကတည်းက မြင်ဖူးလေတော့ ဘုန်းတော်ကြီးဟာ ဒီအမှတ်အသားကို မှတ်မိမှာပေါ့”

ဘုန်းကြီးအိုကြီးလည်း ရှေ့သို့ တိုးကာ သေချာစေ့စပ်စွာ ကြည့်ရှုပြီးမှ . . .

“အလို . . . တခြားသူမဟုတ်ဘဲ၊ တာရာရှင်အစစ်ပါပဲကလား။ ဒါပေမဲ့ ခုထက်ထိ ကျွန်ုပ်တို့ နားကိုမလည်နိုင်သေးဘူး။ ဖြစ်ပုံကို ပြောပြစမ်းပါဦး အက်စတီရယ်”

သို့ဖြင့် အက်စတီသည် အကျိုးအကြောင်းကို တစ်လုံးတစ်ပါးအကျန်အလုံးစုံ ပြန်လည်ပြောပြရလေ၏။ ထို့နောက် ရိမ်းကလည်း သူ့အကြောင်းကို ထိုနည်းတူပင် ပြောကြားသေးသည်ဖြစ်ရာ၊ သူ့စကားကို ဘုရင်မက အနည်းငယ် ထပ်မံဖြည့်စွက်ပေးလေသည်။ သူတို့၏စကားလုံးတိုင်းကို သေမင်းခေါ်သံအလား ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လျက်ရှိကြသော အစိတို့သုံးဦးမှတစ်ပါး ကြားရသူ အားလုံးတို့သည် သူတို့၏ ဇာတ်လမ်းကို နားထောင်၍ပင် မပြီးနိုင်အောင် ရှိနေကြကုန်၏။

အလုံးစုံ ပြောဆို ပြီးဆုံးသွားသည့်အခါတွင် အားလုံးသော လူအပေါင်းတို့သည် နှုတ်ဆိတ်လျက် ရှိကြသဖြင့် ထိုနေရာတွင် အပ်ကျသံကိုပင် ကြားရတော့မလောက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိလေ၏။ နောက်တစ်ခဏလောက်ကြာမှ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ကောင်းကင်သို့ မော့လျက် . . .

“ဘုရင်မ ဝိညာဉ်တော်၏ သခင်ဖြစ်တော်မူသော အို အာမင်၊ ကျွန်ုပ်တို့ သိရှိနာခံရန်အတွက် အရှင်၏ အလိုတော်ကို ပြတော်မူပါလော့”

ဟု အော်ဟစ်တောင်းပန်လိုက်လေ၏။

တစ်ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေ၏။ သို့ရှိစဉ် ဘုရားသခင်၏ ရုပ်တုတော်ရှိသော မှောင်မည်းနေသည့် သန့်ရှင်းရေးအခန်းဆောင်ဆီမှ ရုတ်တရက် ကျောက်သားပြင်ကို တုတ်နှင့် ခေါက်လိုက်သကဲ့သို့ အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ကြရလေ၏။

ထို့နောက် အခန်းရှေ့မှ လိုက်ကာများ ပွင့်သွားပြီးလျှင် သူတောင်းစားအဝတ်အစားနှင့် မှတ်ဆိတ်များ ဖွေးဖွေးဖြူလျက်ရှိသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်၏သဏ္ဌာန် ပေါ်လာလေသည်။ ထိုသူကား နိတာကျူအာ အက်စတီတို့နှင့် ကန္တာရအလယ်တွင် စတင်တွေ့ရှိ၍ သူတို့အား ကန္တာရဘုရင်၏ နန်းတွင်းမှ ကယ်ဆယ်ခဲ့သူ ဖြစ်ပြီးလျှင် ယမန်ညဉ့်က အစိတို့၏ တပ်စခန်းအနီးသို့ လာရောက်သွားခဲ့သူလည်းဖြစ်၏။

“ကျွန်ုပ်ကား ရှေးအခါကစ၍ လူအပေါင်းတို့က ကေဗာဟူ၍ ခေါ်ဆိုခဲ့ကြကုန်သော တမန်တော်ဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် နတ်တကာတို့၏ ဘုရင် 'အာမင်' ၏ အသံတော်ဖြစ်၍ သင် အီဂျစ်ပြည်သားအပေါင်းတို့ ကောင်းစွာ နာယူကြကုန်လော့၊ လောက၌ လူအပေါင်းတို့ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည့် ကုသိုလ်အကုသိုလ်တို့အတွက် ကောင်းကင်ဘုံ၌ မှတ်သားထားသည့်အတိုင်း ဤကန္တာမြေပေါ်၌ စီရင်ဆုံးဖြတ်ခြင်း ရှိရပေသည်။ ဘုရားသခင်၏ ကျေးကျွန်ကောင်းကြီးဖြစ်သော ဖာရိုးဘုရင်ကား၊ သူယုံကြည်စိတ်ချသည့် သူ့သွေးရင်း သားရင်းဖြစ်သူ၏ လုပ်ကြံခြင်းကို ခံခဲ့ရလေပြီ၊ ထို့ပြင် အာမင်၏သမီးတော် နိတာကျူအာ သည်လည်း အရှက်တကွ အကျိုးနည်းစေရန် အကြောင်းဖြစ်ပေါ်လာ၍ ရိမ်းသည်လည်း ချစ်သူများနှင့် ကွဲကွာခဲ့ရပြီးလျှင်၊ သေတွင်းသို့ပင် ဆင်းသက်ခဲ့ရမည့်အကြောင်း ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရ၏။ ဘုရားသခင်၏ အမိန့်တော်ကား ဤသို့ပင်တည်း။ ဤမောင်မယ်စုံနှစ်ဦးတို့အား လက်ထပ်စေ၍ ထီးနန်းအမွေခံအဖြစ်ဖြင့် အီဂျစ်ပြည်ကြီးကို သိမ်းပိုက်ပြီးလျှင် တရားနှင့်လျော်ညီစွာ အုပ်ချုပ်ရမည်၊ သို့ရာတွင် ဤလူသတ်သမားများနှင့် ကဝေဆရာများအတွက်မူကား . . .”

သူသည် အစိ၊ ကာကူးနှင့် မေထရာတို့အား လက်ညှိုးနှင့် ညွှန်ပြပြီးလျှင် ဆက်လက်၍ . . .

“ဘုရားသခင် အာမင်၏ အမိန့်တော်မြတ်ကို စောင့်ဆိုင်းနာခံစေရန် ဤသန့်ရှင်းရေးခန်းမထောင်ထဲ၌ ထားရှိကြရမည်”

ဟု ပြောလေသည်။

၁၉၂ * အုန်ရွှေမျှား

သို့ ပြောဆိုပြီးနောက် တမန်တော် ကောဇာသည် လာခဲ့စဉ်ကကဲ့သို့ ပင် ပြန်လည်ပျောက်ကွယ်သွားလေရာ သူတို့တစ်သက်တွင် သူ့အား ထပ်မံ၍ မတွေ့ မမြင်ကြရတော့ချေ။

ထို့နောက် သူတို့သည် အဓိတို့အား တုပ်နှောင်ထားသော ကြီးများ ကို ဖြည့်ပေး၍ ကြီးမားသော ဘုရားသခင်၏ ကျောက်ရုပ်ထုတော်ကြီးနောက်ရှိ နောင်မိုက်သောအခန်းထဲသို့ သွင်းပြီးလျှင်၊ အပြင်ဘက်မှ မိုးကြိုးဓာတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော တံခါးကြီးများကို ပိတ်လိုက်ကြလေရာ၊ အဓိတို့သည် အခန်းတွင်း၌ ကျိန်ဆဲရေရွတ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေ၏။ ထိုအခိုက်တွင် ဆရာတော် ဘုန်းကြီးသည် ရိမ်းနှင့် နီတာကျူအာတို့ လက်များကို ကိုင်၍ ထပ်ပေးပြီးလျှင် ရာသက်ပန် ပေါင်းသင်းကြမည့် ဇနီးမောင်နှံအဖြစ်ကို ကြေညာလေ၏။

ထိုကိစ္စများ အားလုံးပြီးစီးသွားသောအခါ ဟရိုးဘုရင်သစ်နှင့် မိဖုရားကြီးတို့သည် သီဗီးမြို့တော်ရှိရာသို့ ထွက်ခွာ၍ မသွားမီ ရွှေရထားတော်ထက်တွင် စီးနင်းတော်မူကြလျက် ဗိုလ်ပုံပရိသတ်အလယ်မှ ဖြတ်သန်းမောင်းနှင်ပြီးလျှင် အီဂျစ်ပြည်သူတို့၏ ဗိုလ်ရှုသဘင်ကို ခံယူတော်မူကြလေ၏။ မင်္ဂလာညစာ စားပွဲကြီး၌လည်း နီတာကျူအာသည် သူမ၏ ဆင်စွယ်စောင်းကို တီးခတ်လျက် အချစ်အတွက် စွန့်စားရဲသော သတ္တိကြောင့်၊ ဆုထူးကို ရရှိသောသူ၏အကြောင်းကို ထပ်မံဖွဲ့နွဲ့ သီဆိုခြင်း ပြုပေးသေး၏။

သို့ဖြင့် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းများစွာက ပျောက်ကွယ်လုမတတ်မှေးမှိန်ခဲ့ရရှာသော သူတို့၏ ပျော်ရွှင်မှုမှာ ရိမ်းနှင့် 'တာရာရှင်မ' နီတာကျူအာတို့၏ အပေါ်တွင် သစ်လွင်တောက်ပသော ထီးနန်းအလယ်၌ အားသစ်ကို သွန်းလောင်းလျက်ရှိပေတော့သတည်း။

*

သို့ရာတွင် ပညာရှင်မကြီး အက်စတီသည် နံနက်လင်း၍ တံခါးကြီးများကို အရဲစွန့်ဖွင့်လှစ်လျက် 'အာမင်' ၏ သန့်ရှင်းရေး ခန်းမဆောင်အတွင်းသို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ၌ကား၊ အသည်းနှလုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ရာကောင်းသည့် အခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

အကြောင်းမူကား ရုပ်ထုတော်ကြီး၏ ခြေတော်ရင်းတွင် မိမိ၏ နောင်တော်အား ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်ခဲ့သည့် အဓိနှင့် ကဝေဆရာကြီး ကာကူး၊ သစ္စာဖောက်မ မေထရာတို့သည် သူတို့ကိုယ်ကို သူတို့ စီရင်လိုက်ခြင်း

အုန်ရွှေမျှား * ၁၉၃

လော၊ သို့မဟုတ် အခြားသူ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ လက်ချက်လော မသိ၊ အတုံးအရုံး လဲကျသေဆုံးလျက်ရှိ ကြပြီးလျှင် ရုပ်ထုတော်မှ ကျောက်ချက်လုံးများသည်လည်း သူတို့အပေါ်သို့ စူးစိုက်စွာ ကြည့်ရှုနေသည်ကို တွေ့မြင်ရသောကြောင့်ပေတည်း။

အုန်ရွှေမျှား

